DAVID EDDINGS

KARANDA'NIN İFRİT BEYİ

MALLORYON

ÜÇÜNCÜ KİTAP

metis

DAVID EDDINGS
MALLORYON
KARANDA'NIN İFRİT BEYİ

David Eddings 1931'de Spokane Washington'da doğdu. Üniversite eğitimini Portland, Oregon ve Washington'da tamamladı. Bir süre İngilizce öğretmenliği yaptı. 1974'te yayımlanan ilk kitabı *High Hunt* bir macera romanıdır. 1982'den başlayarak büyük fantazi dizisi *Belgariad*'ı (5 kitap) ve onu izleyen *Malloryon*'u (5 kitap) yayımladı. 1990'larda ise *Belgariad*'da geçen olayların öncesini anlatan *Belgarath the Sorcerer* (Büyücü Belgarath) ve *Polgara the Sorceress* (Büyücü Polgara) kitaplarını yazdı. Bu son iki kitapta, bütün dizinin yazılmasında kendisiyle birlikte çalışan karısı Leigh Eddings'in adı da yazar olarak yer alır. Eddings'in Belgarath kitaplarının yanı sıra, başka bir evrende geçen *Elenium* ve *Tamuli* adlı birbirini izleyen iki üçlemesi daha vardır. Bu iki dizi de Türkçe yayımlanmıştır (1998-2001, Altıkırkbeş).

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726
Metis Edebiyat
KARANDA'NIN İFRİT BEYİ
Malloryon, Üçüncü Kitap
David Eddings
İngilizce Basımı: Demon Lord of Karanda, 1988
© David Eddings, 1988
© Metis Yayınları, 2002, 2014
Bu çeviri eser, Random House LLC bölümü Random House basımları olan Del Rey ile Anatolialit Ajansı aracılığıyla yapılan sözleşme temelinde yayımlanmıştır.
İlk Basım: Eylül 2003
Yeni Edisyon İlk Basım: Kasım 2016
Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen
Yayıma Hazırlayan: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Emine Bora, Semih Sökmen
Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.
Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

DAVID EDDINGS
KARANDA'NIN İFRİT BEYİ

MALLORYON
ÜÇÜNCÜ KİTAP

Çeviren:
ÇİĞDEM ERKAL İPEK

METİS YAYINLARI
DAVID EDDINGS KOLEKSİYONU
*
Belgariad Beşlisi
KEHANETİN OYUNCAĞI
BÜYÜCÜLER KRALİÇESİ
SİHİRBAZIN TUZAĞI
BÜYÜLÜ ŞATO
EFSUNCUNUN SON OYUNU
*
Malloryon Beşlisi
BATININ MUHAFIZLARI
MURGOLARIN KRALI
KARANDA'NIN İFRİT BEYİ
DARSHİVA BÜYÜCÜSÜ
KELL KÂHİNESİ

Çok özel bir dost olan Patrick-Janson Smith için, -yazardan, eşinden ve Fatso'dan

Bu sürüp giden hikâyedeki desteği, katkıları ve gönülden işbirliği için eşim Leigh Eddings'e şükranlarımı ifade etmek istiyorum. Onun yardımı olmasaydı, bütün bunlar asla gerçekleşmezdi.

Editörüm Lester del Reye de teşekkür ediyorum - metnin yetkinleşmesi için yaptığı katkılar için, ama aynı zamanda sabrı ve desteği için…

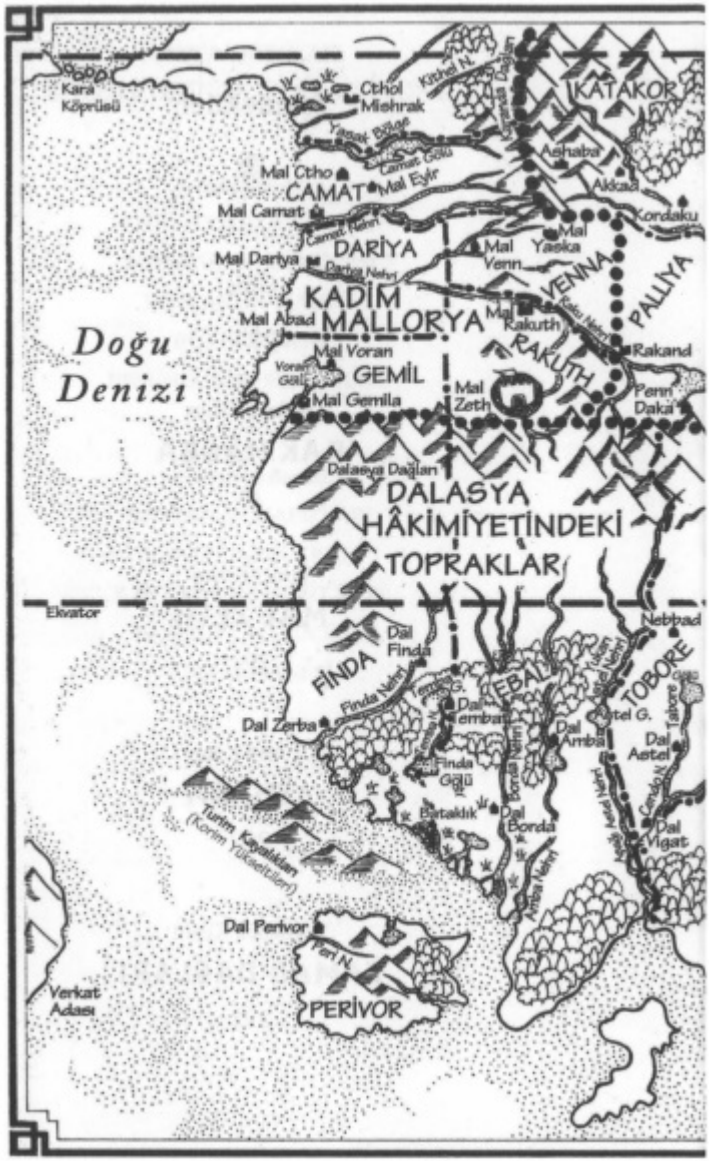
Kara Köprüsü
Cthol Mishrak
Kithel N.
KATAKOR
Ashaba
Akkad
Kordaku
Mal Ctho
CAMAT
Mal Eyir
Mal Camat
Camat Nehri
DARİYA
Mal Yaska
Mal Venn
Mal Dariya
Dariya Nehri
VENNA
PALLIYA
KADİM
MALLORYA
Mal Abad
Mal Rakuth
RAKUTH
Rakand
Doğu Denizi
Mal Voran
GEMİL
Mal Gemila
Mal Zeth
Penn Daka
Dalasya Dağları
DALASYA
HÂKİMİYETİNDEKİ
TOPRAKLAR
Ekvator
Nebbad
Dal Finda
FİNDA
EBAL
TOBORE
Finda Nehri
Dal Zerba
Dal Amba
Dal Astel
Finda Gölü
Bataklık
Dal Borda
Dal Vigat
Turim Kayalıkları
(Korim Yükseltileri)
Dal Perivor
Peri N.
PERİVOR
Verkat Adası

KARANDA'NIN
YEDİ
KRALLIĞI
ZAMAD
Kutup Dairesi
Aduma
Aduma Gölü
Karanda Gölü
Karand
Jenn
GANESYA
JENNO
Mankhor
Zamad Dağları
Vordal
Keldesca
Voresbo Gölü
VORESBO
Luxal
Luxal Nehri
Bakan
Kaduz
Altork
Altork Gölü
Torpakan
Magan Nehri
Jenn Nehri
DELCHİN
Pannor
MELCENA
Anden
Melcene Adası
Ushad
Maga Renn
RENGEL
Kallahar Nehri
Kallahar
Falesca
Jarot
Ludera
Molva
CELANTA
Taresca Nehri
Melcene
Gule
Taresca
Gondanka
Kort
DARSHİVA
PELDANE
MELCENE
Selda
Ferra
Hemil
Velluta Nehri
Velluta
Banthu
İMP.
Crol Tibu
Dal Cendo
Balasa
GANDAHAR
Bashad
Gandahar Ormanı
Magan Nehri Ağzı
Kell
Leng
SHELLY SHAPIRO '87

GİRİŞ

Mallorya ile burada hayatlarını sürdüren ırkların kısa bir tarihçesi.
- *Angarak Vakayinamesinden* hülasa edilmiştir
Melcene Üniversitesi Matbaası

SÖYLENENLERE göre Angarakların kadim yurtları bugünkü Dalasya'nın güney sahillerinde bir yere düşer. Daha sonra Angarakların Ejderha Tanrısı Torak, ilerki günlerde "dünyanın yarılması" olarak anılacak şey için Taş Cthrag Yaska'nın gücünü kullanmıştır. Dünyanın kabuğu ayrılıp aşağıdaki sıvı magmanın yukarı çıkmasına müsaade ederek, suların Doğu Denizi'ni oluşturmasına neden olmuştur. Dünya zamanla bugünkü halini alıncaya kadar bu afetimsi süreç onlarca yıl devam etmiştir.

Bu karışıklık sonucu, Angaraklar Mallorya'nın vahşi tabiatının derinliklerine kaçarken Alornlar ve müttefikleri batı kıtasının keşfedilmemiş bölgelerine çekilmek zorunda kalmışlardı.

Torak, Tanrı'nın kendisini kullanma biçimine karşı koyan Taş tarafından sakatlanarak çirkinleştirilmiş, Grolim rahiplerinin ise cesareti kırılmıştı. Böylece, ihmal nedeniyle liderlik ordunun eline geçmişti; Grolimler kendilerine geldiklerinde ordu tüm Angarak'ta *bilfiil* bir düzen kurmuştu bile. Önceki üstünlüklerinden yoksun kalan rahipler ise Karanda Dağları'nın doruğu yakınlarında, Mal Yaska'da karşıt bir güç merkezi kurmuşlardı.

Tam bu esnada Torak, ruhban sınıf ile askeri yönetim arasında yaklaşan bir iç savaşa mani olabilmek amacıyla, kendi kendini kaldırmıştı. Ama Mal Zeth'teki askeri karargâhlara karşı hiçbir

harekette bulunmayarak, onun yerine Angarak halkının dörtte biriyle birlikte Cthol Mishrak'ın Kutsal Şehrini kurmak için Kadim Mallorya'nın kuzeybatısına doğru yürüyüşe geçmişti. Burada Cthrag Yaska'yı denetimine alma uğraşına kendisini o kadar kaptırmıştı ki insanların teolojik meselelerle daha öncekinden farklı bir biçimde ilgilendiklerinin farkına bile varmadı. Cthol Mishrak'ta yanında bulunanlar genellikte Torak'ın üç müridi Zedar, Cluchik ve Urvon'un katı denetimi altındaki bir avuç isterik bağnazdı. Angarak'ın kalan kısmı değişirken bu üçü Cthol Mishrak cemiyetinde eski düzeni koruyordu.

Din ile askerler arasında süregelen sürtünme nihayet Torak'ın dikkatini çekince ordunun başkumandanı ile Grolim Başrahibini Cthol Mishrak'a çağırarak tereddüde mahal bırakmayacak şekilde emirlerini iletti. Sadece Mal Yaska ve Mal Zeth hariç bütün kasabalar ve bölgeler ordu ve ruhban sınıfı tarafından birlikte yönetilecekti. Kendilerine zorla boyun eğdirilen ruhban sınıfı ile ordu derhal aralarındaki anlaşmazlıkları gidererek kendilerine ait ayrı bölgelere geri döndüler. Bu zoraki ateşkes generallerin dikkatlerini Mallorya'da yaşayan diğer halklara çevirmelerini olanaklı kılmıştı.

Bu halkların kökenleri efsaneler arasında yitip gitmiştir fakat Angaraklardan önce kıtada üç ırk mevcuttu: Güneybatıdaki Dalasyalılar, Kuzeydeki Karandlar ve Doğudaki Melceneler. Ordu bütün gayretini Karandlara karşı çevirmişti.

Karandların kültürel inceliklere pek sabırları yoktu. Evcil domuzların çamurlu sokaklarda serbestçe gezdikleri kaba şehirlerde yaşarlardı. Geleneksel olarak Gar og Nadrak'ın kuzey uçlarındaki Morindimler ile bir akrabalıkları vardı. Her iki ırk da ifritlere tapınıyordu.

İkinci bin yılın başlarında doğu sınırlarında başıboş gezinen Karandalı haydutlar önemli bir sorun yaratmaya başlamıştı ve bunun üzerine Angarak ordusu Mal Zeth'ten çıkarak Palliya'daki Karanda Krallığı'nın batı sınırlarına doğru harekete geçmişti. Güneybatı Palliya'daki Rakand şehri yağmalanarak yakılmış ve şehir sakinleri tutsak edilmişti.

Tam bu esnada Angarak tarihinin en büyük kararlarından biri verildi. Grolimler insan kurban etme çılgınlığına hazırlanırken generaller duraksadı. Palliya'yı istila etmek gibi bir amaçları yoktu; üstelik uzun mesafe iletişiminin zorlukları da meselenin cazibesini azaltıyordu. Generaller için Palliya'yı kendilerine tabi bir krallık

olarak alıkoymak ve insanları boşalmış bir alanı istila etmektense vergiye bağlamak daha akıllıca görünüyordu. Grolimler hiddetten köpürmüştü fakat generaller taviz vermiyordu. Nihayet her iki taraf da bir karara bağlaması için meseleyi Torak'a götürmeye karar verdi.

Tahmin edilebileceği gibi Torak başkumandanlıkla aynı sonuca vardı; eğer Karandlar kendilerine tabi edilebilirse, ileride Batı Krallıklarıyla yapacağı karşılaşmada hem Dinine iman edenlerin, hem de ordusunun sayısı ikiye katlanabilirdi. "Ucu bucağı belli olmayan Mallorya'da yaşayan herkes bana secde edecek ve bana tapacak," dedi gönülsüz misyonerlerine. Ve şevklerini artırmak için Urvon'u Karandların kendi dinine döndürülmelerini izlemesi için Mal Yaska'ya yolladı. Burada Urvon kendisini, o güne kadar sofu Grolimlerin hiç bilmediği bir debdebe ve lüks içinde, Mallorya Dininin dünyevi lideri yaptı.

Ordu Palliya'nın yanı sıra Katakor, Jenno ve Delchin'e karşı harekete geçti. Fakat Karandalı büyücüler toplumlarını savunmak için ifrit orduları çağırdıklarından misyonerler pek bir şey yapamadılar. Sonunda Urvon, Torak'a danışmak için Cthol Mishrak'a geri gitti. Torak'ın bunun üzerine ne yapmış olduğu belirgin değildir, fakat Karandalı büyücüler kısa bir süre içinde daha önceleri ifritleri denetim altına almak için kullandıkları tılsımların artık işe yaramadığını fark ettiler. Artık bütün büyücüler ancak, canları ve ruhları pahasına karanlık diyarlara uzanabiliyorlardı.

Karandların ele geçirilmesi bu günleri izleyen birkaç yüzyıl boyunca hem ordunun hem de ruhban sınıfının tüm dikkatlerini üzerine çekmişti fakat sonunda mukavemet kırıldığında Karanda buyruk altında bir ülke olmuş ve genel olarak halkına ikinci sınıf vatandaş olarak bakılmaya başlanmıştı.

Öte yandan ordu Ulu Nehir Magan'dan aşağıya Melcene İmparatorluğuna doğru ilerlediğinde daha kültürlü ve teknik açıdan daha üstün bir halkla karşılaşmıştı. Melcene savaş arabaları ile fillere binmiş süvarilerin taburları tamamen yok ettiği birkaç feci savaştan sonra Angaraklar gösterdikleri gayretten vazgeçtiler. Angarak generaller barış önerileri getirdiler ve hayret içinde Melcenelerin hemen ilişkileri normale döndürmeyi kabul ettiklerine tanık oldular; Melceneler onlara daha önce Angaraklarda bulunmayan atları satmayı da teklif etmişlerdi. Fakat onlar fillerin satışlarını dahi tartışmayı reddettiler.

Bundan sonra ordu yönünü, rahatça fetheği Dalasya'ya döndürdü. Dalasyalılar pek bir savaş yeteneği olmayan çiftçiler ve çobanlardan oluşuyordu. Angaraklar Dalasya'ya girerek on yıllığına bir askeri denetim kurdular. İlk başlarda ruhban sınıfı da bir o kadar başarılı görünmüştü. Dalasyalılar Angarak itikatını uysalca kabul etmişti. Fakat Dalasyalılar gizemli insanlardı ve Grolimler kısa bir süre sonra cadıların, kâhinlerin ve nebilerin hiç bozulmadan işlerine devam ettiğini fark ettiler. Dahası o rezil *Akaid-i Mallorya* gizliden gizliye Dalasyalılar arasında el değiştiriyordu.

Zamanla Grolimler, gizli Dalasya dinini bastırmayı başarmıştı. Fakat derken, Angarak yaşamının görünüşünü ebediyen değiştirecek bir şey oldu. Her nasılsa efsanevi büyücü Belgarath yanında üç Alornla birlikte bütün emniyet tedbirlerini aşmayı başararak, bir gece görünmeden Torak'ın Cthol Mishrak'ın ortasındaki demir kulesinden Cthrag Yaska'yı çalmaya geldi. İzlenseler de çalınan Taş ile birlikte Batı'ya kaçmayı başardılar.

Hiddetten deliye dönen Torak kendi şehrini yerle bir etti. Sonra Murgoların, Thulların ve Nadrakların Doğu Denizi'nin sınırlarına yollanmasını emretti. Kuzeydeki kara köprüsünden geçişte milyondan fazla can telef oldu ve Angarak toplumu ile kültürü kendini toparlayıncaya kadar uzun zaman geçti.

Cthol Mishrak'ın dağıtılması ve yerle yeksan edilmesinden sonra bütün düşüncesini tamamen Batı Krallıklarının artan gücünü eritmek için bazı planlar yapmaya adayan Torak'a yaklaşmak neredeyse tamamen imkânsız olmuştu. Tanrı'nın ihmalkârlığı orduya artık, Mallorya ve Mallorya'ya tabi krallıklardaki mutlak denetimini sömürecek zaman vermişti.

Birçok yüzyıl boyunca sadece zaman zaman vuku bulan, her iki tarafın da tüm güçlerini kullanmaktan kaçındıkları küçük savaşlarla bozulan Angaraklar ile Melceneler arasındaki huzursuz barış, mevcudiyetini korudu. İki ulus zamanla, lider çocuklarının yetiştirilmek üzere karşı liderlere yollanması alışkınlığını edindi. Bu, zamanla Mallorya İmparatorluğunun idareci sınıfının normunu oluşturan kozmopolit bir gençlik yaratılmasının yanı sıra, her iki tarafça da kabul edilen daha olgun bir anlayışın gelişmesine yol açtı.

Bu gençlerden biri, yüksek rütbeli Angarak kumandanlarından birinin oğlu olan Kallath idi. Melcene'de yetişen Kallath, Mal Zeth'e dönerek genelkurmaylığa yükselen en genç adam oldu. Melcene'ye geri gelince, Melcene İmparatorunun kızıyla evlenerek yaşlı adamın

3830 yılında ölümünden sonra kendisini İmparator ilan ettirmeyi başardı. Bundan sonra Melcene ordusunu bir tehdit unsuru olarak kullanarak kendisini Angarakların Başkomutanı ilan ettirmeyi de sağladı.

Melcene ile Angarak'ın birleşmesi çalkantılı olmuştu. Fakat zamanla Melcene sabrı, Angarak kabalığına galip geldi. Diğer halkların aksine Melceneler bürokrasi ile yönetiliyorlardı. Ve sonunda bürokrasinin Angarak askeri yönetiminden daha etkili olduğu ispat edilmiş oldu. 4400'e varıldığında bürokrasinin üstünlüğü tamamlanmıştı. Aynı zamanda bu vakte kadar başkumandan sıfatı unutulmuş ve her iki halkın idarecilerine de sadece Mallorya İmparatoru denmeye başlamıştı.

Kültürlü Melceneler için Torak'a tapınmak, yaygın bir şekilde yüzeysel bir uygulama olarak kalmıştı. Dini usulleri gereği kabul etmişlerdi fakat Grolimler onların da Angaraklar gibi, Angarakların bir özelliği haline gelmiş olan Ejderha Tanrıya, kulluk edercesine itaat etmelerini hiçbir zaman sağlayamamışlardı.

Derken 4850 yılında Torak aniden asırlar süren inzivasından çıkarak Mal Zeth kapılarında belirdi. Sakatlanmış yüzünü gizlemek için çelik bir maske takan Torak, İmparatoru yerinden alarak kendisini Kal Torak, yani Kral ve Tanrı ilan etti. Derhal Batı Krallıklarını ezmek ve tüm dünyayı kendi hâkimiyeti altına almak için muazzam bir güç toplamaya başladı.

Bu seferberlik kelimenin tam anlamıyla Mallorya'yı eli ayağı tutan erkeklerden temizlemişti. Angaraklar ve Karandlar kuzeye kara köprüsüne yürütüldüler Gar og Nadrak'ın en kuzeyinden geçtiler; Dalasyalılar ile Melceneler ise kendilerini Doğu Denizi'nden güney Cthol Murgos'a taşıma emri almış bekleyen filoların olduğu yere gittiler. Kuzeyli Malloryalılar, Drasniya ve Algarya Krallıklarına saldırmak için Nadraklar, Thulllar ve kuzey Murgolarla birleşti. Malloryalıların ikinci grubu güney Murgolar ile birleşerek kuzeybatıya doğru yürüyüşe geçti. Torak Batı'yı iki devasa ordu arasında ezmeyi amaçlamıştı.

Lâkin güney güçleri Batı Denizini 4875 yılında süpürüp geçen, bilinen tarihteki en berbat tipiyle diri diri gömülmelerine neden olan garip bir fırtınaya yakalandı. Sonunda fırtına şiddetini azalttığında askeri kol, yazın ilk günlerine kadar erimeyen dört-beş metrelik bir kar yığınının altında kalmıştı. Tabii bir sebepten hasıl olmadığı aşikâr olan bu fırtınayı bugüne kadar açıklayabilen bir teoriye rastlanmamıştır. Sebebi her ne idiyse güney ordusu

tamamen yok olmuştu. Felaketten kurtulabilen birkaç kişi zorluklarla doğuya vararak gerçekten aklın alamayacağı dehşet dolu hikâyeler anlatmışlardır.

Kuzey güçleri de çeşitli felaketlerle karşılaşmış fakat zamanla Batının karma ordusu tarafından tamamen bozguna uğradığı yer olan Vo Mimbre'yi kuşatmıştı. Ve burada Torak (orada Aldur Taşı denilen) Cthrag Yaska'nın gücüyle çarpılmış ve yüzyıllar sürecek bir komaya girmişti; bedeni ise Zedar ismindeki müridi tarafından kaçırılarak gizli bir yere götürüldü.

Bu afetleri izleyen yıllarda Mallorya toplumu yeniden özündeki Melcene, Karanda, Dalasya ve Angarak topraklarına bölünmeye başlamıştı. İmparatorluk sadece Korzeth'in İmparator olarak ortaya çıkmasıyla kurtulmuştu.

Korzeth tahtı yaşlı babasından aldığında sadece on dört yaşındaydı. İmparatorun gençliğiyle aldanan ayrılıkçı bölgeler imparatorluktan ayrılarak bağımsızlıklarını ilan etmeye başladı. Korzeth bu ihtilali önlemek için kararlılıkla hareket etti. Hayatının geri kalanını, tarihin en büyük kan göllerinden birinde at sırtında geçirdi ama işi bittiğinde ardıllarına birlik içinde güçlü bir Mallorya bıraktı. Bundan sonra Korzeth'in varisleri ülkelerini Mal Zeth'ten mutlak ve sorgusuz bir güç ile yönettiler.

Bu durum, halihazırdaki imparator Zakath tahta çıkıncaya kadar devam etti. Bir süre için Zakath Mallorya'nın ve batı Angarak krallıklarının münevver bir idarecisi olmayı vaad eder gibi görünmüştü. Fakat kısa bir süre sonra sorunlar baş göstermeye başladı.

Murgolar Taur Urgas tarafından yönetiliyordu ve görünüşe göre bu şahıs hem deli, hem de ilkesizce hırslı biriydi. Taur Urgas, genç İmparatoru tahrik etmek için bir dolap çevirdi. Bu planının nasıl geliştiği tam olarak hiçbir zaman ortaya çıkmamıştır. Fakat Zakath bunun ardında Taur Urgas'ın bulunduğu öğrenmiş ve öç almaya yemin etmişti. Bu, Zakath'ın deli idareciyi tamamen ortadan kaldırmak için başlattığı bir seferberlikte acı bir savaşa dönüşmüştü.

Tam bu çatışmanın ortasında Batı saldırıya geçti. Batı Krallıkları Doğu'ya karşı bir ordu gönderdikleri sırada Batının genç Hükümdarı, Büyücü Belgarath'ın torunu Belgarion, yayan olarak kuzeye doğru ilerlemiş ve Mallorya'ya uzanan kara köprüsünü geçmişti. Yanında Belgarath ile bir Drasniyalı vardı ve kabzasında Cthrag Yaska, yani Aldur Taşı bulunan kadim Riva Kılıcını

kuşanmıştı. Amacı, anlaşıldığı kadarıyla Batı'da bilinen bir kehanete göre Torak'ı öldürmekti.

Torak kadim şehri Cthol Mishrak'ın harabelerindeki uzun komasından çıkmaya başlamıştı. Şimdi de kendisine meydan okuyan kişiyle yüzleşmek için kendisini kaldırmıştı. Fakat bu karşılaşmada Belgarion Tanrı'yı yenmiş, onu Kılıcı ile katlederek Mallorya ruhban sınıfını büyük bir keşmekeş ve karışıklık içinde bırakmıştı.

Birinci Kısım

RAK HAGGA

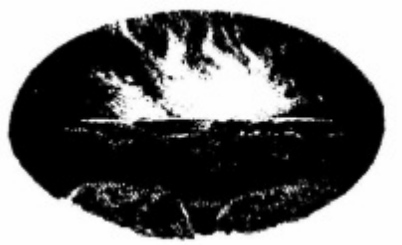

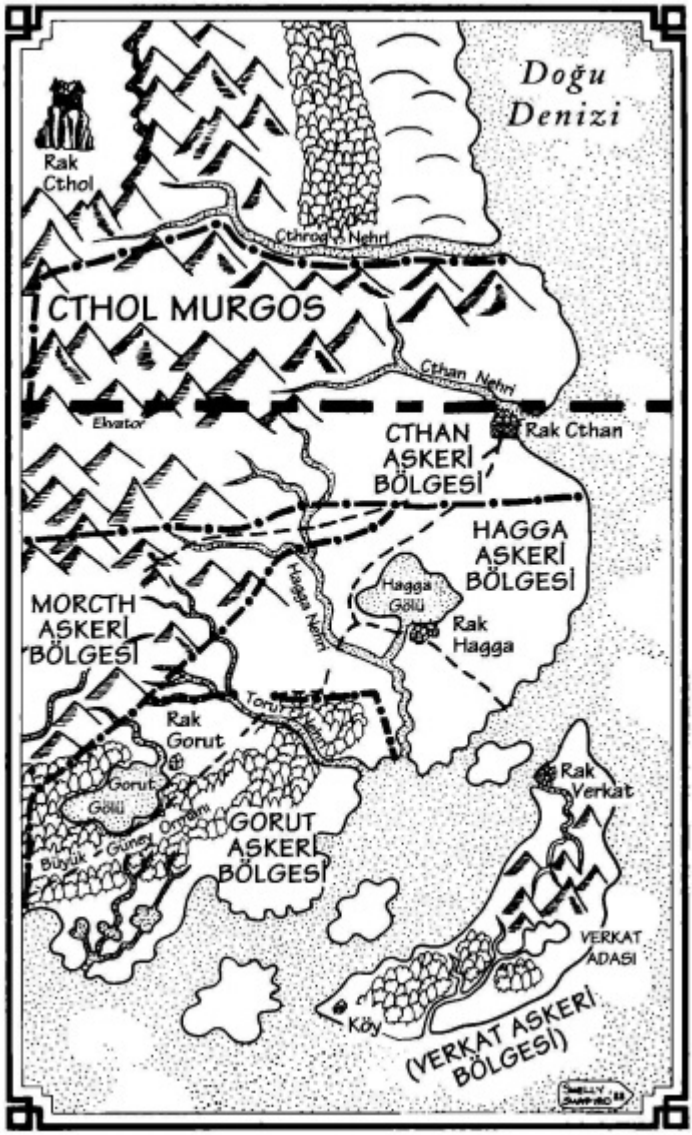
Doğu
Denizi
Rak
Cthol
Cthrog Nehri
CTHOL MURGOS
Cthan Nehri
Elvator
CTHAN
ASKERİ
BÖLGESİ
Rak Cthan
HAGGA
ASKERİ
BÖLGESİ
Hagga
Gölü
Hagga Nehri
Rak
Hagga
MORCTH
ASKERİ
BÖLGESİ
Rak
Gorut
Gorut
Gölü
Büyük
Güney
Ormanı
GORUT
ASKERİ
BÖLGESİ
Rak
Verkat
VERKAT
ADASI
Köy
(VERKAT ASKERİ
BÖLGESİ)

BİRİNCİ BÖLÜM

MEVSİMİN ilk karı hareketsiz havadan süzülerek tüm beyazlığıyla sessizce gemilerinin güvertesine kondu. Halatlarda ve geminin donanımında birikerek katranlı haladan kalın, beyaz kablolara çeviren iri, ağır taneli ıslak bir kardı. Deniz kapkaraydı; dalgalar hiç ses çıkarmadan yükselip alçalıyordu. Geminin kıçından, Malloryalı kürekçiler için tempo tutan boğuk sesli davulun ölçülü gümbürtüsü duyuluyordu. Süzülen kar taneleri bu karlı sabahta muntazaman kürek çeken gemicilerin omuzlarına ve kırmızı cüppelerinin kıvrımlarına yerleşiyordu. Gemiciler davulun her vuruşuyla bir uyum içerisinde eğilip doğrulurken nefesleri soğuk rutubet içinde tütüyordu.

Garion ile İpek pelerinlerine sıkı sıkı sarınarak tırabzanların yanında durmuşlar, ince kar perdesinin arasından sıkıntıyla bakıyorlardı.

“Sefil bir sabah,” diye dikkat çekti sansar suratlı Drasniyalı, omzundaki karları tatsızca silkerek.

Garion tersçe homurdandı.

“Bu sabah keyfin pek yerinde.”

“Gülümseyecek pek fazla bir şeyim yok İpek,” diyen Garion kasvetli siyah-beyaz sabaha bakmaya geri döndü.

Büyücü Belgarath kıçtaki kamaradan çıkarak birikmeye başlayan karlara gözlerini kısarak baktıktan sonra pelerininin kukuletasını kaldırdı. Sonra kaygan güverteden onlara katılmak için ilerledi.

İpek, alenen ihtiyar adamın arkasından güverteye çıkarak, kıça

doğru birkaç metre ötede tırabzanlara biraz da sanki bir işi yokmuş gibi numara yaparak dayanan kırmızı pelerinli Mallorya askerine baktı. “Bakıyorum General Atesca hâlâ senin hal ve hatırınla ilgileniyor,” dedi, Rak Verkat limanından yelken açtıklarından beri Belgarath’ın bütün adımlarını izleyen adamı işaret ederek.

Belgarath askerin bulunduğu yere doğru aceleyle bezgin bir bakış fırlattı. “Ahmaklık,” dedi kısaca. “Nereye gittiğimi zannediyor ki?”

Garion’un aklına ani bir fikir geldi. İleri abanarak çok alçak sesle konuştu. “Biliyorsunuz ki,” dedi, “aslında başka bir yere *gidebiliriz*. Elimizin altında bir gemi var ve gemiler nereye yönlendirilirlerse oraya giderler - Mallorya’ya olduğu kadar Hagga’ya da.”

“Bu ilginç bir fikir Belgratah,” diye hemfikir olduğunu belirtti İpek.

“Dördümüz varız dede,” diye dikkat çekti Garion. “Sen, ben, Pol Teyze ve Durnik. Gemiyi ele geçirmenin çok zor olacağını zannetmem. Sonra yolunu değiştirerek daha Kal Zakath, Rak Hagga’ya gitmediğimizi fark edinceye kadar Mallorya yolunu yarılamış oluruz.” Bu konuda düşündükçe, fikir bir o kadar da heyecan verici gelmeye başlamıştı. “Sonra Mallorya kıyısından kuzeye doğru yelken açar Camat kıyılarında bir koya ya da körfeze demir atarız. O zaman Ashaba’ya gitmemiz topu topu bir hafta falan alır. Belki Zandramas’tan önce bile varabiliriz oraya.” Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oldu. “Orada onun gelişini beklemek isterdim.”

“Olmayacak şey değil Belgarath,” dedi İpek. “Böyle bir şey yapabilir misiniz?”

Belgarath düşünceli bir halde sakalını kaşıyarak havadan elenen karlara doğru gözlerini kısarak baktı. “Mümkündür,” diye itiraf etti. Garion’a döndü. “Peki ama Camat kıyısına vardıktan sonra bütün bu Malloryalı askerler ile gemi mürettebatını ne yapmayı düşünüyorsun? Zandramas’ın işi bittiğinde hep yaptığı gibi gemiyi batırıp insanları da içinde boğmayı düşünmüyordun herhalde?”

“Tabii ki öyle bir şey düşünmüyordum!”

“Bunu işittiğime sevindim - ama onları arkamızda bıraktığımızda ilk fırsatta en yakındaki garnizona koşmalarını nasıl engelleyeceksin? Seni bilmem ama ensemde bir alay Malloryalı asker fikri beni pek o kadar heyecanlandırmıyor.”

Garion kaşlarını çattı. “Galiba bunu düşünememişim,” diye itiraf

etti.

“Ben de düşündüğünü düşünmedim zaten. İnsanın eyleme geçmeden önce enine boyuna düşünmesinde fayda vardır. Daha sonra karşılaşılacak nahoş durumlardan kurtulmuş olur.”

“İyi,” dedi Garion biraz utanarak.

“Sabırsızlandığını biliyorum Garion, ama sabırsızlığın iyi tasarlanmış bir planda yeri yoktur.”

“Müsadenle dede,” dedi Garion bozularak.

“Ayrıca belki de Rak Hagga’ya gitmemiz ve Kal Zakath ile karşılaşmamız *gerekiyordur*. Yoksa Cyradis, *Çağlar Kitabı*’nı ellerime vermek için o kadar uğraştıktan sonra neden bizi Malloryalılara yakalatsın ki? Burada dönen başka bir dolap var ve bence bir-iki şey daha öğrenmeden olayları yarıda kesmesek iyi olur.”

Kamara kapısı açıldı ve Verkat Adası’nı istila eden Mallorya güçlerinin kumandanı General Atesca belirdi. Kendisine teslim edildiklerinden bu yana Atesca onlara kibar ve her türlü muamelesinde son derece düzgün davranıyordu. O da onları şahsen Rak Hagga’daki Kal Zakath’a götürmek konusunda hiç taviz vermemişti. Uzun boylu, ince bir adamdı; üniforması bir sürü madalya ve nişanla süslenmiş parlak kırmızıydı. Omuzlarının dik, mağrur bir duruşu vardı; gerçi burnunun geçmiş zamanlardan birinde kırılmış olması gerçeği ona imparatorluk ordusunun bir generalinden çok sokak dövüşçüsü havası veriyordu. Pırıl pırıl parlatılmış çizmelerini umursamadan, sulu karla kaplanmış güverteye çıktı. “Günaydın beyler,” diye selamladı onları sert, askeri bir selamla. “Umarım iyi uyumuşsunuzdur.”

“Oldukça,” diye cevapladı İpek.

“Kar yağmışa benziyor,” dedi general etrafına bakınıp, sırf kibarlık olsun diye konuşan birinin ses tonuyla.

“Ben de fark ettim,” dedi İpek. “Rak Hagga’ya varmamız ne kadar zaman alır?”

“Sahile bir-iki saat içinde varırız Asaletmeapları; atla şehre varmamız da iki gün alır.”

İpek başıyla onayladı. “İmparatorunuzun bizi neden görmek istediğiyle ilgili bir fikriniz var mı?” diye sordu.

“Söylemedi,” diye cevap verdi Atesca kısaca, “ben de sormayı uygun bulmadım. Bana sadece sizleri himayem altına alarak, Rak Hagga’ya kendisine getirmemi söyledi. Kaçmaya teşebbüs etmediğiniz sürece size en nazik şekilde davranılması gerektiğini

bildirdi. Eğer kaçmaya teşebbüs ederseniz İmparator Hazretleri biraz daha sert olmamı emretti." Konuşurken ses tonu tarafsız, yüzü ise ifadesizdi. "Umarım beyler bana müsaade ederler," dedi. "İlgilenmem gereken bazı meseleler var." Kibarca selam vererek döndü ve ayrıldı.

"Ağzında da bakla ıslanmıyor doğrusu, değil mi?" diye dikkat çekti İpek alayla. "Melcenelerin çoğu dedikoduya bayılır ama bunun ağzından her kelimeyi iple çekmek gerekiyor."

"Melcene mi?" dedi Garion. "Bunu bilmiyordum."

İpek başıyla onayladı. "Atesca bir Melcene ismi. Kal Zakath'ın, kabiliyetin asaleti hakkında garip bazı fikirleri var. Angarak subaylar bu fikri pek sevmiyorlar ama bu konuda yapabilecekleri bir şey de yok - tabii kellelerini korumak istiyorlarsa."

Garion Mallorya siyasetinin incelikleriyle pek ilgilenmiyordu, o yüzden konunun üzerine düşmeyerek daha önce konuştukları konuya döndü. "Söylediklerini çok iyi anladım sayılmaz dede," dedi, "yani Rak Hagga'ya gitme konusunda."

"Cyradis yapması gereken bir seçim olduğuna inanıyor," diye cevap verdi ihtiyar adam, "ve bu seçimi yapmadan önce yerine getirilmesi gereken bazı belirli şartlar var."

"Ona gerçekten inanmıyorsun değil mi?"

"Vuku bulan çok daha garip şeyler gördüm; Kell Kâhinelerinin yanında dikkatli olmaya ise hep özen göstermişimdir."

"Ben *Kitab-ı Mrin*'de bu tür bir karşılaşmadan söz edildiğini görmedim."

"Ben de. Ama dünyada *Kitab-ı Mrin*'den çok daha fazla şey var. Cyradis'in *her iki* tarafın kehanetinden de yararlanıyor olduğunu aklından çıkartma ve eğer bu kehanetler eşit ise o halde gerçeklikleri de eşittir. Bu kadarla da kalmıyor, büyük ihtimalle Cyradis sadece kâhinlerin bildiği bazı kehanetlerden de yararlanıyordur. Bu ön şartlar her nereden kaynaklanıyorsa kaynaklansın, Cyradis'in 'Artık Olmayan Yer'e elindeki listedeki bütün maddeler işaretlenmeden gitmemize müsaade edeceğini hiç zannetmem."

"Bize *müsaade* etmek mi?" dedi İpek.

"Cyradis'i hafife alma İpek," diye uyardı Belgarath. "Dalların sahip olduğu tüm gücü kendinde topluyor. Bunun anlamı, onun bizlerin hayal bile edemeyeceğimiz şeyleri yapabileceği demektir. Gelin olanlara sonucuna göre bir bakalım. Yola çıktığımızda

Zandramas'tan yarım sene arkadaydık ve Cthol Murgos'tan geçmek için son derece zahmetli ve zaman kaybettirici bir yol üzerindeydik - ama sürekli birileri bizi engelledi."

"Anlat bakalım," dedi İpek alayla.

"Bütün bu engellemelerden sonra kıtanın doğu tarafına planladığımızdan erken varmamız ve Zandramas ile aramızdaki mesafeyi birkaç haftaya indirmemiz ilginç değil mi?"

İpek önce gözlerini kırpıştırdı, sonra kısarak baktı.

"İnsanın aklını oyalıyor, öyle değil mi?" İhtiyar adam pelerinine daha da sıkı sarınarak etrafına inen karlara bakındı. "Haydi içeri girelim," diye önerdi. "Burası gerçekten hiç de hoş sayılmaz."

Hagga sahilinin ardında, yoğun kar yağışı nedeniyle, bir perdeyle örtülmüş gibi bembeyaz görünen alçak tepeler vardı. Su kıyısında engin tuzlu su bataklıkları bulunuyordu; kahverengi sazlar ıslak ve yapışkan karın yüküyle bellerini bükmüştü. Bataklıklardan derin sulara doğru kararmış bir tahta iskele uzanıyordu; Mallorya gemisinden bir sorun yaşamadan indiler. İskelenin kara tarafından tepelere doğru bir araba yolu uzanıyordu; yolun çifte tekerlek izleri kar altına gömülmüştü.

Hadımağası Sadi iskeleden yola inerlerken aklı biraz karışmış bir ifadeyle yukarı baktı. Uzun parmaklarından birini tıraşlı kellesinde hafifçe gezdirdi. "Peri kanatlarına benziyorlar," diye gülümsedi.

"Neymiş o?" diye sordu İpek Sadi'ye.

"Kar taneleri. Daha önce hiç kar görmedim sayılır -sadece Kuzey krallıklarını ziyaret ederken görmüştüm- ve galiba ilk kez kar yağarken dışarıdayım. Çok da kötü sayılmaz, değil mi?"

İpek ona dik dik baktı. "İlk fırsatta sana bir kızak alayım," dedi.

Sadi aklı karışarak ona baktı. "Özür dilerim Kheldar ama kızak nedir?"

İpek içini çekti. "Boş ver Sadi. Komik olmaya çalışıyordum sadece."

İlk tepe başında yolun kenarında çeşitli açılarla duran bir düzine kadar çarmıha rastladılar. Her bir çarmıhta beyazlaşmış kemiklerine birkaç paçavra dolanmış, çukurları içine kaçmış kellerine kardan taçlar yığılmış iskeletler vardı.

"İnsan bunun nedenini merak ediyor General Atesca," dedi Sadi nezaketle, yol kenarındaki sergiyi işaret ederek.

"Siyaset Asaletmeapları," diye cevapladı Atesca kısaca. "İmparator Hazretleri Murgoları krallarından soğutmaya çalışıyor.

Başlarına gelen bütün felaketlerin müsebbibinin Urgit olduğunu anlamalarını sağlayacağını umuyor.”

Sadi başını şüpheyle salladı. “Ben olsam böyle bir politikanın ardındaki mantığı sorgulardım,” diye karşı çıktı. “Zulüm kurbanlarının insanı sevmesini pek sağlamaz. Ben şahsen, her zaman rüşveti tercih etmişimdir.”

“Murgolar zulüm görmeye alışıktır.” Atesca omzunu silkti. “Sadece bundan anlarlar.”

“Neden bu adamları indirip gömmediniz?” diye sordu Durnik; yüzü solgundu, sesi ise hiddetten boğuk çıkıyordu.

Atesca ona uzun uzun baktı. “Tasarruf Efendi,” diye cevapladı. “Boş bir çarmıh genellikle pek bir şey ifade etmez. Eğer onları indirseydik, yerlerine yeni Murgolar koymak zorunda kalacaktık. Bir süre sonra bu iş yorucu olmaya başlıyor ve eninde sonunda insan çarmıha gerecek adam bulamaz oluyor. İskeletleri orada bırakmak bizim amacımıza uyuyor, üstelik zaman da kazandırıyor.”

Garion, kendisini Ce’Nedra ile yol kenarındaki tüyler ürpertici dersler arasında tutmak, onu bu berbat görüntüden sakınmak için elinden geleni yapıyordu. Gerçi minik kraliçe yüzünde uyuşmuş bir ifade, gözlerinde görmeyen boş bakışlarla her şeyden bihaber bir halde ilerliyordu. Garion Polgara’ya sorarcasına bir baktı ve teyzesinin yüzünün hafifçe asılmış olduğunu fark etti. Atını yavaşlatarak Polgara’nın yanına gitti. “Nesi var?” diye sordu gergin bir fısıltıyla.

“Tam olarak emin değilim Garion,” diye fısıldadı Pol ona.

“Yine o melankoli mi?” Tam midesinde içini bulandıran, içine oturan bir his vardı.

“Zannetmiyorum.” Teyzesinin gözleri düşünürken kısılmıştı ve gayri ihtiyari mavi pelerininin kukuletasını öne çekerek beyaz tutamı, saçlarının gece karanlığına hapsetti. “Ben ona göz kulak olurum.”

“Ben ne yapabilirim?”

“Yanından ayrılma. Onu konuşturmaya çalış. Bize ipucu verebilecek bir şeyler söyleyebilir.”

Halbuki Ce’Nedra Garion’un sohbet etme girişimlerine çok az tepki veriyordu; o karlı günün geri kalan zamanında verdiği cevaplar da genellikle Garion’un sorularıyla veya söylediklerileriyle pek ilgili olmuyordu.

Akşam, Hagga’nın savaşla tarumar olmuş kırları üzerine

çökerken General Atesca herkesi durdurdu; askerler yanmış bir köyden geriye kalan ateşle kararmış taş bir duvarın muhafazalı tarafında birkaç kırmızı çadır kurmaya başladılar. “Yarın akşamüstü geç vakitlerde Rak Hagga’ya varmış oluruz,” diye açıkladı onlara. “Kampın ortasındaki büyük çadır bu gecelik size ait olacak. Adamlarım kısa bir süre sonra akşam yemeğinizi getirirler. Şimdi müsaadenizle…” Başını hafifçe eğerek atını döndürdü ve adamlarına nezaret etmek için ayrıldı.

Askerler çadırları kurup bitirdikten sonra Garion ile arkadaşları Atesca’nın belirtmiş olduğu çadırın önünde atlarından indiler. İpek, kırmızı büyük çadırın etrafında yerlerine yerleşen askerlere baktı. “Kararını verse memnun olacağım,” dedi huzursuzca.

“Tam olarak ne dediğini anlayamadım Prens Kheldar,” dedi Kadife. “Kim kararını verecek?”

“Atesca. Kibarlıktan kırılıyor ama etrafımızı da silahlı muhafızlarla çeviriyor.”

“Askerler belki de sadece bizi korumak için buradadır Kheldar,” diye dikkat çekti kız. “Sonuç olarak burası savaş mıntıkası.”

“Tabii ya,” dedi İpek alayla, “inekler de uçardı eğer kanatları olaydı.”

“Ay ne muhteşem bir bakış açısı,” diye bayıldı kız.

“Sürekli şunu yapmasan memnun olacağım.”

“Neyi yapmasam?” Kadife’nin kahverengi gözleri masumiyetle açılmıştı.

“Boş ver.”

Atesca’nın aşçılarının hazırladığı yemek, teneke tabaklarla servis edilen asker karavanasından başka bir şey değildi ama hem sıcaktı, hem de doyurucu. Çadırın içi kömür mangallarıyla ısıtılmıştı, zincirlerle sallanan yağ kandilleri de içeriyi altın rengi bir parlaklıkla dolduruyordu. Eşyalar askeriyeye uygundu; hızla toplanıp kurulabilen masalar, yataklar ve sandalyelerden oluşmuştu; yerler ve duvarlar yoğun kırmızıyla işlenmiş Mallorya halılarıyla kaplıydı.

Eriond boş tabağını masaya bıraktıktan sonra etrafına merakla bakındı. “Kırmızıya çok düşkünler değil mi?” diye dikkat çekti.

“Galiba onlara kanı çağrıştırıyor,” diye beyan etti Durnik tatsızca. “Kandan hoşlanıyorlar.” Sonra dönerek dilsiz Toth’a buz gibi bir bakış attı. “Eğer yemeğin bittiyse sofradan ayrılmanı tercih ederim,” dedi duygusuz bir sesle.

“Bu pek kibarca değildi Durnik,” dedi Polgara azarlamasına.

“Kibar olmaya çalışmıyordum. Zaten neden hâlâ bizimle olduğunu da anlamış değilim. O bir hain. Neden gidip dostlarıyla kalmıyor?”

Yüzü hüzünle dolu olan dilsiz dev masadan kalktı. Sanki demirciyle anlaştıkları o garip hareketlerden birini yapacakmış gibi elini kaldırdı ama Durnik özellikle sırtını döndü. Toth içini çekerek göze çarpmayacak bir şekilde bir köşeye çekildi.

“Garion,” dedi Ce’Nedra aniden, etrafına hafifçe kaşlarını çatıp endişeyle bakarak, “bebeğim nerede?”

Garion karısına bakakaldı.

“Geran nerede?” diye sordu Ce’Nedra sesi tizleşerek.

“Ce’Nedra…” diye başladı Garion.

“Ağladığını duyuyorum. Ona ne yaptın?” Aniden ayağa fırlayıp çadırda sağa sola koşturmaya başlayarak, yatakhane bölümünün perdesini kaldırıp her yatağın battaniyelerine asılarak açmaya başladı. “Yardım edin!” diye bağırdı onlara. “Ne olur yardım edin bebeğimi bulayım!”

Garion aceleyle ilerleyerek karısının kolunu tuttu. “Ce’Nedra…”

“Hayır!” diye bağırdı minik kraliçe. “Onu bir yerlere sakladınız! Bırak beni!” Kendisini kocasının elinden kurtararak çaresizlik içinde aranırken eşyaları devirmeye, hıçkırıklarla ağlayıp, anlaşılmaz şeyler mırıldanmaya başladı.

Garion yine onu yatıştırmaya çalıştı fakat Ce’Nedra aniden tıslayarak parmaklarını pençe gibi kocasının gözlerine doğru uzattı.

“Ce’Nedra! Kes şunu!” Ancak kraliçe onun yanından fırlamış ve çadırdan karlı geceye dalmıştı.

Tam Garion karısının peşinden çadırın bezden kapısına doğru koşarken kırmızı pelerinli bir Mallorya askeri tarafından yolunun kesildiğini fark etti. “Sen! İçeri, geri dön!” diye gürledi adam Garion’un yolunu mızrağının sapıyla keserek. Muhafızın omzundan bakan Garion, Ce’Nedra’nın başka bir asker ile boğuştuğunu gördü; hiç düşünmeden önündeki muhafızın suratına bir yumruk indirdi. Muhafız arkaya doğru sendeleyerek devrildi. Garion muhafızın üzerinden atladı ama aniden arkadan bir düzine kadar adam tarafından yakalandığını fark etti. “Bırak onu!” diye bağırdı, minik kraliçenin kollarından birini acımasızca arkasına büken muhafıza.

“Çadıra geri dönün!” diye gürledi kaba bir ses ve Garion adım adım çadırın kapısına doğru geri çekildiğini hissetti. Ce’Nedra’yı

tutan asker de kraliçeyi aynı yere doğru yarı taşıyor, yarı itiyordu. Garion muazzam bir gayretle kendine hâkim olarak soğukkanlılıkla iradesini toplamaya başladı.

"Bu kadarı yeter!" diye kırbaç gibi şakladı Polgra'nın sesi çadırın kapısından.

Birbirlerine ve kapıdaki bu buyurgan varlığa biraz korkuyla bakan, kararsız görünüşlü askerler durdu.

"Durnik!" dedi bunun üzerine Pol. "Garion'a, Ce'Nedra'yı içeri getirmesi için yardım et."

Garion silkinerek kendisini sımsıkı tutan ellerden kurtulunca Durnik ile birlikte askerin elinde çılgınlar gibi debelenen minik kraliçeyi alarak çadıra doğru çektiler.

"Sadi," dedi Polgara, Durnik ile Garion aralarında Ce'Nedra ile çadıra girince, "senin şu kutunda oret var mı?"

"Elbette var Leydi Polgara," diye cevap verdi hadımağası, "ama sizce oret bu durumda uygun olur mu? Şahsen naladium benim aklıma daha çok yatıyor."

"Sanırım basit bir isteri krizinden daha fazlasıyla karşı karşıyayız Sadi. Sırtımı döndüğüm an uyanmayacağına emin olmak istiyorum."

"Siz nasıl uygun görürseniz Leydi Polgara." Halı kaplı zeminden ilerleyerek kırmızı deri kutusunu açtı ve koyu mavi bir sıvıyla dolu bir şişecik çıkardı. Sonra masaya giderek bir kupa su aldı. Sorarcasına Pole baktı.

Pol kaşlarını çattı. "En iyisi üç damla koy," diye karar verdi.

Sadi ona biraz hayretle baktıktan sonra ciddiyetle dozu ayarladı.

Ce'Nedra'nın kupanın içindekileri içmesini sağlamak hepsinin birkaç dakikasını almıştı. Bir müddet daha hıçkırıp çırpınmaya devam etti ama sonra çırpınışları gitgide zayıfladı ve hıçkırıkları azaldı. Sonunda derin derin içini çekerek gözlerini kapattı ve nefes alıp verişi düzene girdi.

"Haydi onu yatağa yatıralım," dedi Polgara, perdeyle ayrılmış yatakhanelerin birine doğru ilerleyerek.

Garion uyuyan karısının ufak tefek bedenini kucağına alarak teyzesini izledi. "Nesi var Pol Teyze?" diye sordu, onu kibarca yatağa bırakırken.

"Pek emin değilim," diye cevapladı Polgara, Ce'Nedra'yı kaba asker battaniyesiyle örterken. "Sebebini tespit etmek için zamana ihtiyacım olacak."

“Ne yapabiliriz?”

“Yoldayken pek bir şey yapılamaz,” diye itiraf etti Polgara açık yüreklilikle. “Rak Hagga’ya varıncaya kadar onu uyutacağız. Onu daha münasip bir ortama sokunca bu konuda çalışabilirim. Sen yanında kal. Sadi’yle biraz konuşmak istiyorum.”

Polgara hadımağasına, kutusundaki bazı ilaçlar hakkında danışmaya gittiğinde, Garion endişeyle yatağın kenarına oturarak karısının minik, gevşek elini nazikçe tuttu. Biraz sonra Pol dönerek perdeyi sıkıca kapattı. “İhtiyacım olan şeylerin çoğu onda var,” diye rapor verdi sessizce. “Ben de geri kalanları uydurabilirim.” Garion’un omzuna dokunarak ileri doğru abandı. “Biraz önce General Atesca geldi,” diye fısıldadı. “Seni görmek istiyor. Ce’Nedra’nın krizinin nedeni konusunda pek detaylı bilgi vermemekte yarar var. Zakath’ın bizim burada olma sebebimizle ilgili ne kadar şey bildiğini tam olarak bilemeyiz; Atesca’nın tüm olanları rapor edeceğine de kuşku yok o yüzden söylediklerine dikkat et.”

Garion itiraz etmeye hazırlanıyordu.

“Burada bir şey yapamazsın Garion ve dışarıda sana ihtiyaçları var. Ben ona bakarım.”

“Bu tür ani krizlere sık sık maruz kalır mı?” diye soruyordu Atesca, Garion perdeli bölümden çıkarken.

“Sinirleri çok gerildi,” diye cevap verdi İpek. “Bazen olaylar onu çok etkiler. Polgara ne yapılacağını bilir.”

Atesca Garion’a döndü. “Haşmetmeapları,” dedi buz gibi bir ses tonuyla, “askerime saldırmanız hiç hoşuma gitmedi.”

“Yoluma çıktı General,” diye cevap verdi Garion. “Canını o kadar yaktığımı zannetmem.”

“Burada önemli olan prensiptir Haşmetmeapları.”

“Doğru,” diye kabul etti Garion, “öyle. Adamınıza özürlerimi iletin ama bir daha benim işime karışmamasını da salık verin - özellikle karım söz konusu olduğunda. İnsanların canını yakmaktan hoşlanmam ama mecbur kaldığımda da istisnalar olmaz değil.”

Atesca’nın yüz ifadesi çelik gibi sertleşti; Garion’un bakışı da en az bir o kadar nahoştu. Uzun süre birbirlerine baktılar. “Kesinlikle saygısızlık etmek istemem Haşmetmeapları,” dedi Atesca sonunda, “ama bir daha misafirperverliğimi suiistimal etmeyin.”

“Durum nasıl gerektirirse General.”

“Adamlarıma eşiniz için bir sedye hazırlamalarını

söyleyeceğim," dedi Atesca daha sonra, "yarın sabah erken yola çıkmaya bakalım. Eğer Kraliçe hastaysa onu mümkün olduğu kadar kısa sürede Rak Hagga'ya ulaştırmak isterim."

"Teşekkür ederim General," diye cevap verdi Garion.

Atesca başıyla soğuk bir selam verdikten sonra dönerek çıktı.

"Sence biraz pervasızlık etmedin mi Belgarion?" diye mırıldandı Sadi. "Şu anda Atesca'nın eli altındayız."

Garion homurdandı. "Tavrını sevmedim." Yüz ifadesi biraz hoşnutsuzluk belirten Belgarath'a baktı. "Eee?" diye sordu.

"Ben bir şey demedim."

"Söylemen gerekmiyor. Düşündüklerini ta buradan duyabiliyorum."

"O halde söylememe gerek kalmadı, değil mi?"

Ertesi sabah şafak buz gibi attı ama kar durmuştu. Yüzü endişesini yansıtan Garion Ce'Nedra'nın atlarla çekilen sedyesinin yanında ilerliyordu. Kuzeybatıya doğru izledikleri yol, sayıları gittikçe artan yanmış köy ve harap olmuş kasabadan geçti. Harabeler, bir gün öncesine kadar yağmur şeklinde yağan ama artık kara dönüşen yağışın neden olduğu yapışkan ıslak karla kaplıydı, ayrıca her bir kasaba ve köy üzerleri dolu o kasvetli çarmıhlarla ve darağaçlarıyla çevrelenmişti.

Bir tepeyi aşıp doğuya ve kuzeye doğru uzanan Hagga Gölü'nün kurşun grisi uzantısını gördüklerine akşamüstünü yarılamışlardı; gölün beri kıyısında büyük, surlu bir şehir vardı.

"Rak Hagga," dedi Atesca bariz bir ferahlamayla.

Tepeden aşağıya, şehre doğru sürdüler atlarım. Gölden, atlarının yelelerini savuran, pelerinlerini dalgalandıran canlı bir rüzgâr esiyordu.

"Pekâlâ beyler," dedi Atesca omzundan geriye, askerlerine, "hizaya girerek, askere benzeyelim." Kırmızı pelerinli Malloryalılar atlarıyla çiftli bir sıra oluşturarak, eyerlerinin üzerinde düzeldiler.

Rak Hagga surlarının birkaç yerinde gedik açılmıştı ve mazgallı siperlerin tepeleri, üzerlerinden aşan çelik uçlu ok yağmurlarıyla delik deşik olmuştu. Şehre yapılan son saldırıda ağır kapılar kırılarak açılmıştı; kapılar paslı demir menteşeleri üzerinde paramparça duruyorlardı.

Kapıdaki muhafızlar kendilerine çeki düzen verip diğerlerine önderlik ederek şehre ilerleyen Atesca'yı cakayla selamladılar. Sur içindeki taş evlerin tahrip olmuş halleri, Rag Hagga düşerken

meydana gelen çatışmanın acımasızlığını gözler önüne seriyordu. Birçoğu gökyüzünün altında çatısız duruyor, isle kararmış, açık pencereleri moloz yığınlarıyla kaplı sokaklara bakıyordu. Yürürken zincirlerini peşlerinden sürükleyen bir grup asık suratlı Murgo çalışma ekibi bir müfreze Mallorya askerinin dikkatli bakışları altında buzlu caddelerdeki binaların yıkıntılarını temizlemek için uğraşıyordu.

"Biliyor musunuz," dedi İpek, "bu, bir Murgo'nun gerçekten çalıştığını ilk görüşüm. Nasıl çalışıldığını bildiklerini bile tahmin etmezdim."

Cthol Murgos'taki Mallorya ordusu karargâhı şehrin merkezine yakın büyük, heybetli, sarı tuğladan bir evdeydi. Geniş, karlı bir meydana bakıyordu ve ana kapısına tırmanan mermer merdivenlerin her basamağında, her iki yanda durmuş kırmızı pelerinli Mallorya askerleri dizilmişti.

"Hagga'nın, Murgo Askeri Valisinin eski evi," diye dikkat çekti Sadi eve yaklaşırlarken.

"O halde daha önce buraya gelmiştin, öyle mi?" diye sordu İpek.

"Gençliğimde," diye cevap verdi Sadi. "Rak Hagga her zaman köle ticaretinin merkezi olmuştu."

Atesca attan inerek subaylarından birine döndü. "Yüzbaşı," dedi, "adamlarınıza söyleyin Kraliçenin sedyesini getirsinler. Dikkatle taşımalarını söyleyin."

Kalanlar bineklerinden inerken yüzbaşının adamları sedyeyi, sedyeyi taşıyan iki atın eyerlerinden çözerek General Atesca'nın peşinden mermer merdivenlerden yukarı taşımaya başladılar.

Geniş kapıların tam içinde cilalı bir masa, masada kaba gözlü, kibirli görünüşlü, üzerinde pahalı olduğu anlaşılan kırmızı bir üniforma bulunan bir adam oturuyordu. Ötedeki duvarın kenarına sıralanmış sandalyelerde de sıkılmış oldukları her hallerinden anlaşılan memurlar oturuyordu.

"İşinizin ne olduğunu beyan edin," dedi masanın ardındaki subay kabaca. Sessizce subayın yüzüne bakan Atesca'nın yüz ifadesi hiç değişmedi.

"Sana işinin ne olduğunu beyan et dedim."

"Kurallar mı değişti Albay?" diye sordu Atesca hiç inandırıcı olmayan yumuşak bir sesle. "Üstümüz gelince artık ayağa kalmıyor muyuz?"

"Sınır bölgelerinden gelen her zavallı Melcene subayı için ayağa

sıçrayamayacak kadar meşgulüm," diye beyan etti subay.

"Yüzbaşı," dedi Atesca subayına kesin bir dille, "eğer albay iki kalp atımı sürede ayağa kalkmazsa benim için onun kellesini alabilir misin?"

"Emriniz olur," diye cevap verdi yüzbaşı, şaşkına dönen albay ayağa fırlarken kılıcını çekerek.

"Çok daha iyi," dedi Atesca. "Şimdi, baştan başlayalım. Acaba nasıl selam verildiğini de hatırlayabilecek misin?"

Albay cakayla selam verdi, gerçi yüzü bembeyazdı.

"Mükemmel. Hâlâ asker olabilme şansın var. Şimdi, refakat ettiğim hanımlardan biri -sosyal konumu yüksek olan bir hanım- yolculuk sırasında rahatsızlandı. Derhal onun için sıcak, rahat bir oda hazırlanmasını istiyorum."

"Komutanım," diye karşı çıktı albay, "böyle bir şey yapma yetkisine sahip değilim."

"Kılıcını henüz kınına sokma Yüzbaşı."

"Fakat Generalim, bu tür kararları Haşmetmeaplarının ev işlerine bakan kadrosu veriyor. Eğer sınırımı aşarsam bana çok hiddetlenirler."

"Bunu Haşmetmeaplarına açıklarım Albay," dedi Atesca ona. "Şartlar müstesna bir biçimde gayri tabii, ama eminim Haşmetmeap anlayışla karşılayacaktır."

Albay kekeledi, gözlerinde kararsızlık vardı.

"Dediğimi yap Albay! Hem de hemen!"

"Derhal Generalim," diye cevap verdi albay, hazır ola geçerek. "Sizler," diye seslendi Ce'Nedra'nın sedyesini taşıyan askerlere, "beni izleyin."

Garion düşünmeden sedyenin peşinden gitmeye başladı ama Polgara sertçe kolunu tuttu. "Hayır Garion. Ben onunla giderim. Şu anda yapabileceğin hiçbir şey yok ve sanırım Zakath seninle konuşmak isteyecektir. Sen söylediklerine çok dikkat et." Ve Polgara holden, sedyenin arkasından gitti.

"Görüyorum ki Mallorya cemiyetinde hâlâ ufak tefek sürtüşmeler oluyor," dedi İpek ağırbaşlılıkla, General Atesca'ya.

"Angaraklar," diye homurdandı Atesca. "Bazen çağdaş dünyaya ayak uydurmakta biraz zorluk çekiyorlar. Müsaadenizle Prens Kheldar. Haşmetmeaplarına burada olduğunuzu iletmek istiyorum." Odanın diğer tarafındaki cilalı bir kapıya ilerleyerek kapıdaki muhafızların biriyle kısaca konuştu. Sonra geri geldi. "İmparatora

gelişimiz iletildi," dedi. "Sanırım birazdan bizi kabul eder."

Sade fakat pahalı olduğu her halinden belli kahverengi bir cüppe ve boynunda ağır bir altın zinciri olan oldukça tombul, kel kalfalı bir adam onlara yaklaştı. "Atesca, sevgili dostum," diye selamladı generali, "bana Rak Verkat'a konuşlandığın söylenmişti."

"İmparator ile bir işim var Brador. Senin Cthol Murgos'ta işin ne?"

"Buraya kök salıyorum," diye cevap verdi tombiş adam. "İki gündür Kal Zakath'ı görmek için bekliyorum."

"Memleketteki dükkâna kim bakıyor?"

"Kendi başının çaresine bakacak şekilde ayarladım işleri," diye cevap verdi Brador. "Haşmetmeaplarına iletmem gereken rapor o kadar önemli ki bu bilgiyi bizzat getirmeye karar verdim."

"İçişleri Daire Şefini Mal Zeth'in lükslerinden kopartıp getirecek kadar sarsıcı şey ne olabilir ki?"

"Sanırım Haşmetli İmparatorun Cthol Murgos'taki eğlencesinden ayrılıp başkente dönmesinin zamanı geldi."

"Dikkatli ol Brador," dedi Atesca kısa bir tebessümle. "İnce ayarlı Melcene önyargıların kendini belli ediyor."

"Memlekette işler ciddileşiyor Atesca," dedi Brador ciddiyetle. "İmparator ile konuşmam *şart.* Onu görmemi sağlayabilir misin?"

"Elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim dostum," dedi Brador, adamın kollarına sarılarak. "Tüm imparatorluğun kaderi, benim Kal Zakath'ı Mal Zeth'e dönmeye ikna etmeme bağlı olabilir."

"General Atesca," dedi cilalı kapıdaki mızraklı muhafızlardan biri yüksek sesle, "İmparator Hazretleri sizi ve tutsaklarını hemen görecek."

"Çok iyi," diye cevap verdi Atesca, o uğursuz "tutsak" kelimesini duymazdan gelerek. Garion'a baktı. "İmparator sizinle görüşmek için çok hevesli olsa gerek Haşmetmeapları," diye dikkat çekti. "Genellikle huzuruna çıkmak için haftalarca beklemek gerekir. İçeri geçelim mi?"

İKİNCİ BÖLÜM

UCU BUCAĞI olmayan Mallorya'nın İmparatoru Kal Zakath, büyük, sade bir odanın diğer ucunda kırmızı minderli bir koltuğa yerleşmişti. İmparator sade, süssüz, basit bir beyaz cüppe giymişti. Garion onun en azından kırklarında olduğunu biliyordu ama adamın ne saçlarında tek bir ak, ne de yüzünde bir kırışıklık vardı. Öte yandan neşeden, hatta yaşamda herhangi bir şeye duyulan ilgiden yoksun gözleri korkunç bir yorgunluğu açık ediyordu. Bir sokak tekiri kucağına kıvrılıp yatmıştı; gözleri kapalı olan kedi ön patileriyle imparatorun bacaklarını yoğuruyordu. İmparatorun çok sade giyinmiş olmasına karşılık, duvarların kenarına sıralanmış muhafızlar her yanları altın kakmalı çelik göğüs zırhları takmışlardı.

"İmparatorum," dedi General Atesca yerlere kadar eğilip selam vererek, "Riva Kralı Haşmetmeap Belgarion'u size takdim etmekten şeref duyarım."

Garion hafifçe başıyla selamlayınca Zakath da karşılık olarak kendi başını eğdi.

"Karşılaşmamız oldukça gecikti Belgarion," dedi en az gözleri kadar ölü bir sesle. "Serüvenleriniz dünyayı sarstı."

"Sizinkiler de belirli bir iz bıraktı Zakath." Garion daha Rak Verkat'tan ayrılmadan bu Malloryalının kendi kendine verdiği "Kal" sıfatı saçmalığını sürdürmeyeceğine karar vermişti.

Zakath'ın dudaklarına belli belirsiz bir tebessüm dokundu. "Hı," dedi Garion'un kurnazlık etme girişimini fark ettiğini belirten bir

ses tonuyla. Diğerlerini de kısaca başıyla selamladıktan sonra sonunda dikkatini Garion'un dedesinin darmadağınık görünüşü çekti. "Ve tabii ki siz de beyim, Belgarath olmasınız," diye dikkat çekti. "Sizin bu kadar sıradan görünüşlü biri olmanız beni şaşırttı. Mallorya'daki Grolimler sizin otuz metre -altmış da olabilir- boyunda olduğunuz, boynuzlarınız ve çatallı bir kuyruğunuz bulunduğu konusunda hemfikirdirler."

"Kılık değiştirdim," diye cevap verdi Belgarath kendinden emin bir şekilde.

Zakath kıkırdadı; gerçi neredeyse mekanik çıkan sesinde pek az bir neşe duyuluyordu. Sonra kaşlarını hafifçe çatarak etrafına bakındı. "Birkaç eksik var gibi," dedi.

"Yolculuğumuz sırasında Kraliçe Ce'Nedra rahatsızlandı Haşmetmeapları," diye bilgi verdi Atesca. "Leydi Polgara ona bakıyor."

"Rahatsızlandı mı? Önemli bir şey mi?"

"Şu anda bir şey söylemek zor İmparator Hazretleri," diye cevap verdi Sadi yapmacık bir nezaketle, "fakat ona bazı ilaçlar verdik; ayrıca şahsen Leydi Polgara'nın hünerine çok güvenirim."

Zakath Garion'a baktı. "Önceden haber yollamalıydınız Belgarion. Emrimde bir şifacı var - olağanüstü yetenekleri olan Dalasyalı bir kadın. Onu hemen kraliçenin odasına göndereceğim. Birinci endişemiz eşinizin sağlığı olmalı."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Garion sahici bir minnettarlıkla.

Zakath bir zilin ipine asıldı ve çağrısına derhal icabet eden bir hizmetliyle kısaca konuştu.

"Lütfen," dedi imparator onlara, "oturun. Ben öyle merasimlere pek ilgi duymam."

Muhafızlar aceleyle onlara sandalye getirirken Zakath'ın kucağında yatan kedi altın rengi gözlerini açarak onlara şöyle bir baktı. Patileri üzerinde kalktı, kamburunu çıkartarak esnedi. Sonra yüksek sesli bir homurtuyla hantalca yere atlayarak Eriond'un parmaklarını koklamak için sallana sallana ilerledi. Yüzünde belli belirsiz bir zevk ifadesiyle Zakath, gebe olduğu belli olan kedinin halının üzerinde anaç bir edayla ilerleyişini seyretti. "Kedimin - yine- bana sadık kalmamış olduğunu siz de fark etmişsinizdir." Numaradan boynunu bükerek içini çekti. "Korkarım oldukça sık tekrarlanıyor bu; görünüşe göre onun kendini hiç de suçlu hissettiği

yok.”

Kedi Eriond’un kucağına sıçrayarak iyice yerleştikten sonra memnun bir ifadeyle gurlamaya başladı.

“Büyümüşsün çocuk,” dedi Zakath delikanlıya. “Sana artık konuşmayı öğrettiler mi?”

“Birkaç kelime kaptım Zakath,” dedi Eriond net bir sesle.

“Geri kalanlarınızı biliyorum - en azından ününüzü duydum,” dedi Zakath bunun üzerine. “Durnik Efendi’yle Mishrak ac Thull ovasında karşılaşmıştık; ayrıca tabii ki Drasniya Haberalma Teşkilatı’ndan Kontes Liselle ile dünyanın en zengin adamı olmaya çalışan Prens Kheldar’ı da duydum.”

Kadife’nin cevaben yaptığı zarif reverans, İpek’in eğilerek verdiği gösterişli selam kadar abartılı değildi.

“Ve bu da tabii ki,” diye devam etti imparator, “Kraliçe Salmissra’nın Başhadımağası Sadi olmalı.”

Sadi seri bir zarafetle selamladı imparatoru. “İtiraf etmeliyim ki Haşmetmeapları çok iyi bilgilendirilmiş,” dedi kontralto sesiyle. “Hepimizi açık bir kitap gibi okudunuz.”

“Haberalma şefim beni her zaman bilgilendirir Sadi. Paha biçilmez Boktorlu Cirit kadar yetenekli olmayabilir ama dünyanın bu kısmında olup bitenlerin *çoğundan* haberdardır. Şu köşedeki iriyarı adamdan da söz etti fakat daha ismini öğrenememiş.”

“Onun adı Toth,” diye bilgi veriverdi Eriond. “Dilsizdir, o yüzden onun yerine biz konuşuyoruz.”

“Aynı zamanda bir Dalasyalı,” diye fark etti Zakath. “Çok ilginç bir durum.”

Garion adamı dikkatle izliyordu. Kibar, medeni dış görünüşünün altında dikkatle gizlenmiş bir çeşit araştırma sezdi. Sanki onları sadece rahatlatmak için, gevezelik olsun diye selamlamasının ardında daha derin bir neden vardı. Garion garip bir şekilde Zakath’ın onları teker teker sınadığını hissetmişti.

Sonra imparator oturduğu yerde dikleşti. “Yanınızda, garip bir birlikteliği olan bir grubunuz var Belgarion,” dedi, “üstelik yurdunuzdan da çok uzaktasınız. Cthol Murgos’ta bulunuş nedeninizi merak ettim doğrusu.”

“Korkarım bu özel bir mesele Zakath.”

İmparatorun kaşlarından biri hafifçe kalktı. “Bu şartlar altında, verdiğiniz cevap pek tatmin edici sayılmaz Belgarion. Sizin Urgit ile ittifak halinde olmanız ihtimalini göze alamam.”

“İttifak içinde olmadığıma dair vereceğim söze güvenir misiniz?”

“Rak Urga ziyaretinizle ilgili biraz daha bir şeyler öğreninceye kadar güvenmem. Urgit Rak Urga’dan oldukça aceleyle ayrıldı -belli ki sizinle birlikte- ve Morcth ovalarında aynı anilikle belirdi ve yanındaki genç bir hanımla birlikte askerlerini, hazırlamak için oldukça büyük zahmetlere katlandığım bir pusudan kurtardı. Siz de bunun garip bir durum olduğunu itiraf edersiniz.”

“Bu konuya bakış açınıza göre değişir,” dedi Belgarath. “Urgit’i yanımıza alma fikri bana aitti. Kim olduğumuzu öğrenmişti ve ensemde Murgo ordusuyla gezmek hiç hoşuma gitmez. Murgolar çok zeki sayılmaz ama zaman zaman münasebetsiz olabiliyorlar.”

Zakath şaşırmış görünüyordu. “Sizin tutsağınız mıydı?”

Belgarath omzunu silkti. “Bir yerde.”

İmparator pek mutlu olmayarak güldü. “Eğer onu bana teslim etseydiniz benden neredeyse her şeyi kopartabilirdiniz, biliyor musunuz. Neden bıraktınız onu?”

“Artık ona ihtiyacımız kalmamıştı,” diye cevap verdi Garion. “Cthaka Gölü’nün kıyılarına varmıştık ve artık bizim için bir tehlike arz etmiyordu.”

Zakath’ın gözleri kısılır gibi oldu. “Sanırım bir-iki şey daha oldu,” diye gözlemledi. “Urgit hep, tamamen Grolim Agachak ile babasının generallerinin hükmü altında yaşayan meşhur bir korkak olmuştu. Fakat askerlerini ona kurduğum tuzaktan kurtarırken pek öyle tutuk görünmüyordu ve Rak Urga’dan sızan bütün raporlar da artık bir kral gibi davranıyor olduğu yolunda. Acaba sizin bu konuyla bir ilginiz olabilir mi?”

“Sanırım bu mümkün,” diye cevap verdi Garion. “Urgit ile birkaç kez sohbet ettik ve ona yanlış yaptığını söyledim.”

Zakath parmaklarından biriyle çenesine vurup duruyor, gözleri kurnazca bakıyordu. “Onu bir aslan yapamamış olabilirsiniz Belgarion,” dedi, “ama en azından artık bir tavşan değil.” Malloryalının dudaklarına buz gibi bir tebessüm değdi. “Bir yerde buna memnun oldum denilebilir. Hiçbir zaman tavşan avlamaktan hoşlanmamışımdır.” Odadaki ışık pek öyle parlak olmasa da bir elini gözüne siper etti. “Fakat benim anlayamadığım onu Drojim Sarayı ve şehirden çıkartmayı nasıl başardığınız. Ordular dolusu muhafızı vardır.”

“Bir şeyi göz ardı ediyorsun Zakath,” dedi Belgarath ona. “Bizim başkalarının sahip olmadığı bazı avantajlarımız var.”

“Büyücülük mü demek istiyorsunuz? Gerçekten büyü o kadar güvenilir bir şey mi?”

“Zaman zaman şansımın yaver gittiği olmuştur.”

Zakath’ın gözleri aniden dikkat kesildi. “Bana beş bin yaşında olduğunuzu söylüyorlar Belgarath. Bu doğru mu?”

“Yedi, aslında - ya da biraz fazla. Neden sordun?”

“Bütün bu yıllar boyunca hiç aklınıza güç sahibi olmak gelmedi mi? İsteseniz kendinizi dünyanın kralı yapardınız, biliyorsunuz değil mi?”

Belgarath hoşnut görünüyordu. “Neden öyle bir şey isteyeyim?” diye sordu.

“Bütün erkekler güç peşindedir. Bu insan tabiatında var.”

“Elindeki bütün güçler seni mutlu etti mi?”

“Belirli tatminleri var.”

“Beraberinde getirdiği bütün o ehemmiyetsiz rahatsızlıklara değecek kadar mı?”

“Bunlara katlanabiliyorum. En azından kimsenin bana ne yapmam gerektiğini emredemeyeceği bir konumdayım.”

“Bana da kimse ne yapmam gerektiğini emretmez, üstelik ben bütün o can sıkıcı sorumluluklarla bağlı da değilim.” Belgarath doğruldu. “Pekâlâ Zakath, konumuza dönelim mi? Bizimle ilgili niyetin nedir?”

“Henüz o konuda bir karara varmadım.” İmparator etrafına bakındı. “Sanırım hepimiz içinde bulunduğumuz durum konusunda medenice davranabiliriz.”

“Medeni demekle neyi kastediyorsunuz?” diye sordu Garion.

“Hiçbirinizin kaçmaya yeltenmeyeceği veya düşüncesiz bir harekette bulunmayacağı konusunda sözünüze güveniyorum. Sizin ve yanınızdaki bazı arkadaşlarınızın birtakım özel yetenekleri olduğunun farkındayım. Bunlara karşı tedbirler almak zorunda kalmayı istemem.”

“Oldukça acil bir işimiz var,” diye cevap verdi Garion dikkatle, “o yüzden çok fazla oyalanamayız. Fakat şimdilik olanlar konusunda makul davranmayı kabul edebiliriz sanırım.”

“Güzel. Daha sonra sizinle sohbet edip, birbirimizi daha iyi tanımalıyız. Size ve arkadaşlarınıza rahat daireler hazırlattım ve eşiniz için endişelendiğinizi de biliyorum. Şimdi müsaadenizle ilgilenmem gereken, Belgarath’ın sözünü ettiği o can sıkıcı sorumluluklarım var.”

Ev çok büyük olmasına rağmen, tam olarak bir saray değildi. Görünüşe göre evin inşasını emreden Hagga'nın Murgo genel valisi Urga yöneticilerinin müptelası oldukları o debdebe kuruntusuna kapılmamıştı, o yüzden de bina süslüden çok kullanışlıydı.

"Umarım bana da müsaade ederseniz," dedi General Atesca, kabul salonundan çıktıklarında. "Bazı konular hakkında Haşmetmeaplarına detaylı bazı raporlar vermek zorundayım ve sonra derhal Rak Verkat'a dönmem gerekiyor." Garion'a baktı. "Karşılaştığımızda içinde bulunduğumuz koşullar çok iyi sayılmazdı Haşmetmeapları," dedi, "ama umarım benim hakkımda çok kötü şeyler düşünmezsiniz." Oldukça sert bir selamın ardından onları imparatorun özel memurlarına emanet ederek ayrıldı.

Onları koyu renk kaplamalı uzun bir holden evin merkezine doğru götüren adamın bir Angarak olmadığı besbelliydi. O ırkın erkeklerine has o kaba gözlerden ve sert, solgun çehreli kibirden yoksundu. Neşeli, yuvarlak yüzü Melcene atalarından bir iz taşıyordu; Garion Mallorya yaşamının safhalarından çoğunu denetim altında tutan bürokrasinin neredeyse istisnasız Melcenelerin elinde olduğunu hatırladı. "Haşmetmeapları dairelerinizin bir hapishane olarak düşünülmediği konusunda sizi ikna etmemi özellikle rica ettiler," diye açıkladı memur, holün diğer yarısını ayıran ağır demir parmaklıklı kapıya yaklaşırlarken. "Biz şehri ele geçirmeden önce burası bir Murgo eviydi ve bazı yapısal gariplikleri var. Sizin odalarınız bir zamanlar harem olan kısımda; Murgolar kadınlarını aşırı derecede korurlar. Sanırım bu ırklarının saf kalmasıyla ilgili bir anlayıştan ileri geliyor."

Tam o esnada Garion kimin nerede, nasıl uyuyacağı hakkında yapılan ayarlamalarla hiç ilgilenmiyordu. Onun bütün endişesi Ce'Nedra idi. "Eşimi nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?" diye sordu ay yüzlü bürokrata.

"Şurada, koridorun sonunda Haşmetmeapları," diye cevap verdi Melcene, holün ucundaki mavi boyalı kapıyı işaret ederek.

"Teşekkür ederim." Garion diğerlerine baktı. "Biraz sonra dönerim," dedi onlara ve iri adımlarla öne geçti.

Girdiği oda sıcaktı ve ışıkları azaltılmıştı. Yerlerde kalın, süslü Mallorya halıları vardı; uzun, dar pencereleri ise uçuk yeşil kadifeden perdeler örtüyordu. Ce'Nedra kapının karşısına düşen duvara yaslı duran, uzun direkli bir yatakta yatıyordu; Polgara yanına oturmuştu, yüzü asıktı.

“Bir değişiklik oldu mu?” diye sordu Garion teyzesine, kapıyı yavaşça ardından kapatarak.

“Henüz bir şey olmadı,” diye cevapladı Pol.

Al bukleleri yastığına dağılmış uyuyan Ce’Nedra’nın yüzü soluk görünüyordu.

“İyileşecek öyle değil mi?” diye sordu Garion.

“Buna kuşkum yok Garion.”

Yatağın yakınında başka bir kadın daha oturuyordu. Uçuk yeşil bir cüppe giymişti; içerde olmasına rağmen kukuletasını çekmiş, yüzünün bir kısmını gizlemişti. Ce’Nedra tuhaf bir biçimde kaba bir tonda bir şeyler mırıldandı, başını yastığın üzerinde huzursuzca bir sağa, bir sola çevirip durdu. Cüppeli kadının kaşları çatıldı. “Bu onun her zamanki sesi mi Leydi Polgara?” diye sordu cüppeli kadın.

Polgara ona dikkatle baktı. “Hayır,” diye cevapladı. “Aslına bakacak olursan, bu onun sesi değil.”

“Verdiğin ilaç, onun konuşmasını etkilemiş olabilir mi?”

“Hayır, etkilemez. Aslında hiç ses çıkartamaması gerekirdi.”

“Ha,” dedi kadın. “Galiba şimdi anlıyorum.” İleri eğildi ve son derece kibarca parmaklarını Ce’Nedra’nın dudaklarının üzerine koydu. Sonra başını onaylarcasına salladı ve elini çekti. “Korktuğum gibi,” diye mırıldandı.

Polgara da Ce’Nedra’nın yüzüne dokunmak için uzandı. Garion teyzesinin iradesinin hafif fısıltısını duydu; yatağın baş ucundaki mum biraz alevlendikten sonra alev bir iğne ucu kadar kalıncaya kadar söndü. “Tahmin etmeliydim,” diye suçladı kendisini Polgara.

“Nesi var?” diye sordu Garion telaşla.

“Başka bir akıl, karınızın aklına hâkim olmaya ve onun iradesini bastırmaya çalışıyor Haşmetmeap,” diye açıkladı cüppeli kadın Garion’a. “Bu bazen Grolimlerin başvurdukları bir yoldur. Üçüncü çağda, bunu bir tesadüf eseri keşfetmişlerdi.”

“Bu Andel, Garion,” dedi Polgara. “Zakath onu, Ce’Nedra’nın bakımına yardımcı olması için yolladı.”

Garion kısa bir hareketle kukuletalı kadını selamladı. “Hâkim olmaya çalışmakla, tam olarak neyi kastettiniz?” diye sordu Garion.

“Senin bu konuya birçok insandan daha çok aşina olman gerekir Garion,” dedi Polgara. “Eminim Murgo Asharak’ı hatırlıyorsundur.”

Küçüklüğünden itibaren şuuru üzerinde aynı denetimi kurmaya çalışan aklı hatırlayan Garion aniden buz gibi bir ürperti hissetti. “Uzaklaştırın onu,” diye yalvardı. “Her kimse onu, karımın aklından

çıkartın.”

“Bence henüz erken Garion,” dedi Polgara soğuk bir edayla. “Burada, elimizde bir fırsat var. Neden boşa harcayalım.”

“Anlayamıyorum.”

“Anlayacaksın canım,” dedi teyzesi. Sonra ayağa kalkan Polgara yatağın kenarına oturarak ellerini Ce’Nedra’nın şakaklarına yerleştirdi. O hafif fısıltı yine duyuldu ama bu kez daha güçlüydü ve bir kez daha mum alevlendikten sonra sanki boğuluyormuş gibi iyice söndü. “Orada olduğunu biliyorum,” dedi o zaman Polgara. “O yüzden konuşabilirsin.”

Ce’Nedra’nın yüzü buruştu ve sanki şakaklarını tutan ellerden kurtulmak istercesine başını sağa sola savurmaya başladı. Polgara’nın yüz ifadesi sertleşti, ellerini amansızca yerinden çekmeden tuttu. Saçlarındaki soluk tutam parlamaya başlamıştı; odaya garip bir ürperti doldu, sanki yatağın kendisinden yayılıyordu.

Ce’Nedra aniden çığlık attı.

“Konuş!” diye emretti Polgara. “Ben bırakmadıkça kaçamazsın ve ben de sen konuşmadan seni bırakmam.”

Aniden Ce’Nedra’nın gözleri açıldı. Nefret doluydu. “Senden korkmuyorum Polgara,” dedi garip bir aksanla çıkan kaba, hırıltılı bir sesle.

“Ben senden hiç korkmuyorum. Şimdi söyle kimsin?”

“Beni tanıyorsun Polgara.”

“Belki, ama ismini senden duymak istiyorum.” Uzun bir sessizlik oldu ve Polgara’nın iradesinin dalgası güçlendi.

Ce’Nedra yeniden çığlık attı - Garion’un içinin parçalanmasına neden olan ıstırap yüklü bir çığlıktı. “Kes!” diye haykırdı kaba ses. “Konuşacağım!”

“İsmini söyle,” diye ısrar etti Polgara amansızca.

“Ben, Zandramas.”

“Peki. Bunu yapmakla ne elde etmeyi planlıyordun?”

Ce’Nedra’nın soluk dudaklarından kötülük yüklü bir kıkırdama kaçtı. “Onun kalbini çaldım bile Polgara - çocuğunu yani. Şimdi aklını da çalacağım. Eğer istersem onu kolaycacık öldürebilirim ama ölü bir kraliçe hemen gömülür ve mezarı bırakılıp gidilir. Öte yandan, deli bir kraliçe sizi Sardion’u aramaktan alıkoyacak kadar dikkatinizi dağıtır.”

“Parmağımı şaklattığım an seni kovabilirim Zandramas.”

“Ben de aynı hızla geri gelirim.”

Polgara’nın dudaklarında buz gibi bir tebessüm belirdi. “Tahmin ettiğim kadar zeki değilmişsin,” dedi. “İsmini bizzat senden eğlence olsun diye mi aldım zannediyordun? Kendi ismini kendin söylerken üzerindeki gücü hissedemedin mi? İsmin gücü bütün güçlerin temelidir. Artık seni Ce’Nedra’nın aklından uzak tutabilirim. Gerçi dahası da var. Örneğin şu anda zavallı bir hayalet gibi Torak’ın Evinin yarasa dolu harabesinde, Ashaba’da olduğunu biliyorum.”

Hayret yüklü bir nefes sesi bütün odada yankılandı.

“Daha başka şeyler de anlatabilirim Zandramas ama sıkılmaya başladım.” Doğruldu, elleri hâlâ Ce’Nedra’nın başındaydı. Saçının ak tutamı kor gibi parladı ve hafif fısıltı kulakları sağır eden bir gürlemeye dönüştü. “Şimdi defol!” diye emretti.

Ce’Nedra’nın dudaklarından ıstırap yüklü bir feryat yükseldi; sonra bu feryat cisminden kurtuldu, sanki yatağın üzerindeki boş havadan geliyordu. Mumlar söndü, mangallardan parlayan ışık söndü. Feryat eden ses azalıp, sanki hayal bile edilemeyecek bir mesafeden yankılanan bir mırıltı gibi duyulmaya başladı.

“Zandramas gitti mi?” diye sordu Garion titrek bir sesle.

“Evet,” diye cevap verdi Polgara sükûnetle aniden bastıran karanlık içinden.

“Ce’Nedra’ya ne diyeceğiz? Yani uyandığı zaman.”

“Bunların hiçbirini hatırlamayacak. Belirsiz bir şeyler söyle. Biraz ışık yakar mısın canım?”

Garion tökezleyerek mumlardan birine doğru gitti, koluyla mumu devirdi ve mum tam yere çarpacağı sırada körü körüne tuttu. Bu başarısı onu biraz mutlu etmişti.

“Mumla oynama Garion. Yak.”

Teyzesinin ses sonu o kadar bildik, o kadar sıradandı ki Garion gülmeye başladı ve muma yönelttiği iradesi kekeler gibi oldu. Fitilin ucunda beliren alev sessiz, altın renkli bir kıkırdamayla fokurdayıp hıçkırdı.

Polgara kıkırdayan muma uzun uzun baktıktan sonra gözlerini kapattı. “Ah Garion,” diye içini çekti teslimiyetle.

Garion diğer mumları yakıp, mangalları da yelleyerek yeniden tutuşturarak odayı gezdi. Alevlerin hepsi oldukça sakindi - ilki hariç, o hâlâ şen şakrak bir halde dans edip, kahkaha atmaya devam ediyordu.

Polgara başında kukuletası olan Dalasyalı şifacıya döndü.

“İdrakin çok yüksek Andel,” dedi. “Özellikle ne aradığını bilmezsen, böyle bir şeyin farkına varabilmek çok zordur.”

“İdrak bana ait değildi Leydi Polgara,” diye cevap verdi Andel. “Haşmetmeaplarının hastalığı hakkında bilgilendirildim.”

“Cyradis tarafından mı?”

Andel başıyla onayladı. “Irkımızdaki herkesin aklı onunkiyle birleşmiştir çünkü biz ona verilmiş olan görevin sadece birer aletiyiz. Kraliçenin durumuna endişelenmiş olması, onu duruma karışmaya sevk etti.” Kukuletalı kadın tereddüt etti. “Kutsal Kâhine, Toth konusunda kocanızı yatıştırmanız için size yalvardığını da iletmemi istedi. Efendi’nin kızgınlığı o nazik rehberin aşırı derecede ıstırap çekmesine neden oluyor; onun acısı, Cyradis’in de acısı. Verkat’ta olanlar, olmak zorundaydı - yoksa Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu daha asırlar boyunca bir araya gelemezdi.”

Polgara ciddiyetle başını salladı. “Ben de öyle bir şey olabileceğini tahmin etmiştim zaten. Ona, Toth için Durnik ile konuşacağımı söyle.”

Andel minnettarlıkla başını eğdi.

“Garion,” diye mırıldandı Ce’Nedra mahmurlukla, “neredeyiz?”

Garion hemen karısına döndü. “İyi misin?” diye sordu, karısının elini tutarak.

“Hımmm,” dedi ufak tefek kraliçe. “Çok uykum var o kadar. Ne oldu - neredeyiz?”

“Rak Hagga’dayız.” Genç kral Polgara’ya kaçamak bir bakış attıktan sonra yatağa döndü. “Küçük bir baygınlık geçirdin o kadar,” dedi biraz fazla abartılı bir vurdumduymazlıkla. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Ben iyiyim canım, ama biraz uyusam iyi olacak galiba.” Sonra gözlerini kapattı. Sonra uykulu uykulu kaşlarını çatarak yeniden gözlerini açtı. “Garion,” diye mırıldandı, “o mum neden öyle yapıyor?”

Garion karısını kibarca yanağından öptü. “Sen o konuda endişelenme canım,” dedi ama kraliçe uykuya dalmıştı bile.

Garion’un yattığı odanın kapısı hafifçe çalınmaya başladığında geceyarısını geçeli epey olmuştu. “Kim o?” diye sordu yatağında doğrularak.

“İmparatordan gelen bir haberci Haşmetmeapları,” dedi kapının diğer yanındaki ses. “Özel çalışma odasında kendisine katılıp katılamayacağınızı sormamı istedi.”

“Şimdi mi? Gecenin bir yarısında?”

“İmparatorun talimatı böyle, Haşmetmeapları.”

“Peki,” dedi Garion üzerindeki battaniyeyi atıp, soğuk zemine basmak için bacaklarını yatağın kenarından sallarken. “Giyinmem için bana bir-iki dakika ver.”

“Tabii Haşmetmeapları.”

Kendi kendine söylenen Garion, bir köşede duran mangaldan gelen soluk ışıkta giysilerini giydi. Giyindikten sonra yüzüne soğuk su çarpıp eliyle saçını biraz hale yola sokmaya çalıştı. Neredeyse son anda başını ve kolunu Demirpençe’nin kılıcının kınının kayışından sokarak onu da sırtına yerleştirdi. Sonra kapıyı açtı. “Pekâlâ,” dedi haberciye, “gidelim.”

Kal Zakath’ın çalışma odası içinde birkaç deri kaplı sandalye ve bir kocaman cilalı masanın olduğu, ocağında bir ateşin çatırtıyla yandığı, her yanı kitapla dolu bir odaydı. Üzerinde hâlâ sade beyaz keten giysisi bulunan imparator masanın yanında bir sandalyede oturuyor, tek bir gaz lambasının ışığında bir tomar parşömeni karıştırıp duruyordu.

“Beni mi görmek istemiştiniz Zakath?” diye sordu Garion odaya girerken.

“A, evet Belgarion,” dedi Zakath, parşömenleri ittirerek. “Gelmekle ne iyi ettiniz. Duyduğuma göre eşiniz iyileşiyormuş.”

Garion başıyla onayladı. “Andel’i yolladığınız için teşekkür ederim. Onun yardımı çok işe yaradı.”

“Benim için bir zevkti Garion.” Zakath uzanarak, odanın köşeleri gölgeler içinde kalıncaya kadar gaz lambasının fitilini kıstı. “Biraz konuşabileceğimizi düşündüm.”

“Biraz geç sayılmaz mı?”

“Ben pek uyumam Belgarion. İnsan yaşamının üçte birini uykuda kaybedebiliyor. Gün parlak ışıklar ve dikkat dağıtıcı şeylerle dolu; gece ise loş ve sessiz; insan çok daha rahat dikkatini toplayabiliyor. Lütfen otur.”

Garion kılıcını çözerek, bir kitaplığa dayadı.

“Ben o kadar da tehlikeli değilim biliyorsun değil mi,” dedi imparator anlamlı anlamlı koca silaha bakarak.

Garion hafifçe gülümseyerek ateşin yanındaki bir sandalyeye yerleşti. “Onu sen varsın diye getirmedim Zakath. Bu bir alışkanlık. Bu, insanın etrafta bırakabileceği cinsten bir kılıç değil.”

“Kimsenin onu çalacağını zannetmiyorum Belgarion.”

“Çalınamaz. Sadece, birisinin yanlışlıkla dokunarak kendisine zarar vermesini istemem.”

“Yani bunun o kılıç olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Garion başıyla onayladı. “Bir yerde ona göz kulak olmak zorunda sayılırım. Çoğunlukla insana bela oluyor ama onun yanımda olduğuna sevindiğim zamanlar da olmadı değil.”

“Cthol Mishrak’ta *gerçekten* ne oldu?” diye sordu Zakath aniden. “Bir sürü hikâye duydum.”

Garion hoşnutsuzca başını salladı. “Ben de. Çoğunda isimler doğru ama o kadar. Olup bitende ne Torak’ın, ne de benim pek bir denetimimiz var sayılmazdı. Dövüştük ve ben kılıcı göğsüne sapladım.”

“Yani öldü mü?” Zakath’ın yüzü dikkat kesilmişti.

“Sonunda, evet.”

“Sonunda mı?”

“Önce ateş kustu ve alev ağladı. Sonra haykırdı.”

“Ne dedi?”

“Anne,” diye cevap verdi Garion kısaca. Aslında bu konuda konuşmak istemiyordu.

“Ne kadar olağanüstü bir şey yapmış. Bedenine ne oldu? Bütün Cthol Mishrak’ı, cesedini bulmak için arattım.”

“Tanrılar gelerek aldılar. Başka bir şeyden söz edebilir miyiz? Bu anılar çok acı veriyor.”

“Senin düşmanındı.”

Garion içini çekti. “Aynı zamanda bir Tanrıydı Zakath - ve bir Tanrıyı öldürmek zorunda kalmak korkunç bir şeydir.”

“Sende garip bir nezaket var Belgarion. Galiba sana bu yüzden, yılmaz cesaretinden duyduğumdan daha çok saygı duyuyorum.”

“Bence pek yılmaz değil. Bütün o zaman zarfında dehşet içindeydim - galiba Torak da öyleydi. Üzerinde konuşmak istediğin bir şey mi vardı?”

Zakath sandalyesine yaslanarak büzüştürdüğü dudaklarına düşünceli düşünceli vurmaya başladı. “Zamanla karşı karşıya geleceğimizi biliyorsun değil mi?”

“Hayır,” diye karşı çıktı Garion. “Bu kesin bir şey değil.”

“Sadece tek bir Dünya Kralı olabilir.”

Garion’un yüzü elem yüklendi. “Ben küçücük bir adayı idare etmeye çalışırken bile yeterince sorun yaşıyorum. Hayatımda hiç

Dünya Kralı olmaya niyetlenmedim.”

“Ama ben niyetlendim - ve niyetliyim.”

Garion içini çekti. “O halde bu konu üzerine savaşabiliriz - eninde sonunda. Bence dünya tek bir adam tarafından yönetilmek için var edilmemiştir. Eğer böyle bir şey yapmaya kalkarsan, seni durdurmak zorunda kalırım.”

“Ben durdurulamam Belgarion.”

“Torak da öyleydi - ya da en azından öyle zannediyordu.”

“Bu yeterince açık oldu.”

“Daha sonra hasıl olabilecek anlaşmazlıkları önler. Bence, benim krallığımı -ya da dostlarımınkini- istila etmeden de burada, yurdunda yeterince sorunun var senin. Burada, Cthol Murgos’taki bu mengeneye sıkışmış kalmış halini işe katmıyorum bile.”

“İstihbaratın kuvvetliymiş.”

“Kraliçe Porenn yakın bir dostumdur. Beni hep haberdar eder; ayrıcı İpek de iş bağlantıları sırasında epey bilgi toplar.”

“İpek mi?”

“Özür dilerim. Prens Kheldar demek istemiştim. İpek onun lakabı sayılır.”

Zakath ona uzun uzun baktı. “Bazı yönlerden birbirimize çok benziyoruz Belgarion, bazı yönlerden ise çok farklıyız; ama yine de zaruret icabı yapmamız gerekeni yapacağız. Genellikle, üzerinde hiçbir denetimimiz olmayan olayların merhametine kalıyoruz.”

“Şu iki Kehanetten söz ediyorsun galiba değil mi?”

Zakath kısa bir kahkaha attı. “Ben kehanetlere inanmam. Ben sadece güce inanırım. Gerçi son zamanlarda ikimizin de benzer sorunlarla karşılaşmış olması çok ilginç. Sen kısa bir zaman önce Alorya’daki bir ayaklanmayı -bir grup yobazı- bastırmak zorunda kaldın sanırım. Ben de Darshiva’da aynı türden bir şeyle karşı karşıyayım. Din, daima bütün idareciler için bir çıban başı olmuştur, değil mi?”

“Ben -genellikle- ondan sakınmayı başardım.”

“O halde çok şanslıymışsın. Torak ne iyi, ne de iyi niyetli bir Tanrıydı; Grolim ruhban sınıfı ise rezildir. Eğer Cthol Murgos’ta işim olmasaydı dünya üzerindeki bütün Grolimlerin kökünü kazıyarak bundan sonraki bin kadar neslin sevgisini kazanabilirdim.”

Garion ona sırıttı. “Aklındaki bu iş için müttefik ister misin?” diye sordu.

Zakath hafifçe güldükten sonra yüzü yeniden ciddileşti. “Zandramas ismi sana bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu.

Garion bu soruya temkinle yaklaştı; Zakath’ın onların Cthol Murgos’ta bulunmalarının gerçek nedeninin ne kadarını bildiğini bilmiyordu. “Bazı söylentiler duydum,” dedi.

“Peki ya Cthrag Sardius?”

“Duydum.”

“Kaçamak cevaplar veriyorsun Belgarion.” Zakath ona uzun uzun baktıktan sonra yorgun bir ifadeyle eliyle gözlerini şöyle bir ovdu.

“Sanırım uykuya ihtiyacın var,” dedi Garion ona.

“Yakında uyku için bol bol vaktim olacak: işim bittikten sonra.”

“Bu sana kalmış bir şey sanırım.”

“Mallorya hakkında ne kadar bilgin var Belgarion?”

“Bazı raporlar alıyorum - bazen biraz kopuk oluyor ama oldukça geçerli sayılırlar.”

“Hayır. Geçmişimizle ilgili.”

“Pek fazla bir şey bilmiyorum galiba. Batılı tarihçiler, Mallorya’nın var olduğunu bile inkâr edebilmek için ellerinden geleni ardlarına koymamışlar.”

Zakath hüzünle tebessüm etti. “Melcena Üniversitesi’nde de aynı körlük Batı’ya karşı mevcut,” diye dikkat çekti. “Her neyse, geçen birkaç yüz yıldır -Vo Mimbre felaketinden beri- Mallorya toplumu neredeyse tamamen manevi inançlarından koptu. Torak uykuyla bağlanmıştı, Ctuchik burada Cthol Murgos’taki sapıklıklarıyla meşguldü, Zedar ise dünyada evsiz barksız bir serseri gibi dolanıyordu - bu arada ona ne oldu? Cthol Mishrak’ta olduğunu zannediyordum.”

“Oradaydı.”

“Cesedini bulamadık.”

“Ölmedi.”

“Ölmedi mi?” Zakath sersemlemiş gibi görünüyordu. “O halde nerede?”

“Şehrin altında. Belgarath toprağı açarak onu harabenin altında yekpare bir taşın içine mühürledi.”

“Canlı canlı mı?” Zakath’ın hayret nidası, boğulur gibi bir sesle çıkmıştı.

“Bunun için çok fazla gerekçesi vardı. Sen, hikâyene devam et.”

Zakath ürperdikten sonra kendini topladı. “Diğerleri ortalarda görünmeyince Mallorya’da ortada kalan tek dini sima Urvon oldu; o da zamanının neredeyse istisnasınız her saniyesini Mal Yaska’daki sarayım, Mal Zeth’teki impratorluk sarayından bile daha süslü yapmaya adadı. Arada bir içi zırvalarla dolu bir vaaz verirdi ama çoğunlukla Torak’ı tamamen unutmuş gibi görünüyordu. Ejderha Tanrı ile müritleri ortalıkla görünmeyince Grolim Dini’nin gerçek gücü kaybolmuştu - ha, rahipler Torak’ın geri geleceği hakkında bir şeyler geveleyip duruyor, günün birinde uyuyan Tanrı’nın uyanacağına dair sahte bir inanış gösteriyorlardı ama Torak’ın hatırası gittikçe azalmaya başlamıştı. Ordunun gücü -başka bir değişle imparatorluk tahtı- gitgide artarken dinin gücü de gitgide azalmıştı.”

“Mallorya siyaseti pek karanlığa benziyor,” diye gözlemledi Garion.

Zakath başıyla onayladı. “Bu bizim tabiatımızdan ileri geliyor sanırım. Her halükârda toplumumuz çalışıyordu ve karanlık çağlardan çıkmaya başlamıştı - belki çok yavaş çıkılıyordu ama bir hareket vardı. Sonra sen aniden, yoktan var oluverdin ve Torak’ı uyandırdın - ve aynı süratle onu yeniden sonsuza kadar uykuya yatırdın. İşte bizim bütün sorunumuz da o zaman başladı.”

“Ben bunları bitirmiş olmuyor muydum? Biraz önce anlattıklarından, öyle olacağını zannetmiştim.”

“Bence sen tam olarak dindar bir aklın tabiatını kavrayabilmiş değilsin Belgarion. Torak var olduğu sürece -uyuyor dahi olsa- Grolimler ile imparatorluktaki diğer isterikler oldukça sakindi, onun günün birinde uyanarak bütün düşmanlarını cezalandıracağı, bu temizlenmiş, kokuşmuş ruhban sınıfının mutlak otoritesini yeniden düzenleyeceği inancıyla kendilerini emniyette ve rahat hissediyorlardı. Ama sen Torak’ı öldürünce onların bu emniyet hisleri bozuldu. Torak olmazsa bir hiç oldukları gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldılar. Bazıları ümitlerini o kadar yitirdi ki delirdiler. Bazıları tamamen yeis içinde kaldı. Öte yandan birkaç tanesi yeni bir mitolojiye şekil vermeye başladı: Senin şurada duran kılıçla tek bir darbede yok ettiğin şeyin yerini doldurabilecek başka bir şey.”

“Olanlar tam olarak benim fikrim değildi,” diye açıkladı Garion.

“Önemli olan sonuçtur Garion, maksat değil. Her neyse Urvon servet merakından ve etrafını saran dalkavukların ona olan

hayranlıklarıyla zevklenmekten vazgeçerek işinin başına dönmeye mecbur kaldı. Bir süre için büyük bir faaliyet çılgınlığına tutuldu. Güvelerin yediği bütün eski kehanetleri yeniden kurcalayarak, bunları o kadar saptırıp, çevirdi ki sonunda bunlar onun söylemek istediği şeyleri söylüyor gibi göründüler."

"Peki bunlar neydi?"

"İnsanları, yeni bir tanrının -bu ya Torak'ın yeniden vücut bulması, ya da yeni bir ilahın onun ruhuyla dolup gelerek- Angarakları yöneteceğine ikna etmeye çalışıyor. Hatta bu yeni Angarak Tanrısı için bir adayı bile var."

"Ya? Kimmiş?"

Zakath'ın yüzünde keyifli bir ifade belirdi. "Ne zaman aynaya baksa bu Yeni Tanrısını görüyor."

"Ciddi olamazsın!"

"Evet efendim. Urvon kendi kendini, son birkaç asırdır zaten bir yarıtanrı olduğu konusunda inandırmaya çalışıyordu. Büyük ihtimalle altın bir arabaya binerek bütün Mallorya'yı gezerdi - ama ne yazık ki Mal Yaska'dan ayrılmaya korkuyor. Anladığım kadarıyla onu öldürmek için sittin senedir bekleyen berbat bir kambur varmış - galiba Aldur'un müritlerinden biriymiş."

Garion başıyla onayladı. "Beldin," dedi. "Onunla karşılaştım."

"Gerçekten anlatıldığı kadar berbat mıdır?"

"Muhtemelen daha da berbat. Urvon'u yakaladığında olanları seyretmek isteyebileceğini hiç sanmam."

"Ona iyi avlar dilerim ama korkarım benim tek sorunum Urvon değil. Torak öldükten kısa bir süre sonra Darshiva'dan bazı söylentiler gelmeye başladı. Zandramas adlı bir Grolim rahibesi de yeni bir tanrının geleceğini haber vermeye başlamış."

"Onun bir Grolim olduğunu bilmiyordum," dedi Garion biraz hayret ederek.

Zakath ciddiyetle başını salladı. "Daha önceleri Darshiva'da pek hoş olmayan bir namı varmış. Sonra üzerine bu sözde vahiy gelince aniden bu vahiyle değişivermiş. Artık konuştuğunda kimse onun sözlerine karşı koyamıyormuş. Büyük kalabalıklara vaaz veriyor ve onları yılmaz bir coşkunlukla ateşliyormuş. Yeni bir tanrının geleceğiyle ilgili mesajları bütün Darshiva'yı bir yangın gibi sarmış, Rengel, Voresbo ve Zamad'a da yayılmış. Neredeyse Mallorya'nın bütün kuzeydoğu sahili onun."

"Sardion'un bütün bunlarla ne ilgisi var?" diye sordu Garion.

“Sanırım bütün bu işin anahtarı o,” diye cevapladı Zakath. “Zandramas da, Urvon da onu bulup, sahip olanın bu davayı kazanacağına inanıyor gibi.”

“Rak Urga Başrahibi Agachak da aynı şeye inanıyor,” dedi Garion ona.

Zakath düşünceli bir ifadeyle başını salladı. “Bunu tahmin etmeliydim. Grolim, Grolimdir - ister Mallorya’dan, ister Cthol Murgos’ tan olsun.”

“Belki de Mallorya’ya dönüp her şeyi bir düzene koyman daha iyi olurdu.”

“Hayır Belgarion, burada Cthol Murgos’taki seferi bırakmam.”

“Kişisel bir intikama değer mi bu?”

Zakath şaşırmış görünüyordu.

“Taur Urgas’tan neden nefret ettiğini biliyorum ama o artık öldü ve Urgit ona hiç benzemiyor. Bütün bir imparatorluğunu, bunun farkına bile varamayacak bir adamdan öç almak için feda ettiğine inanamıyorum.”

“Biliyor musun?” Zakath’ın yüzü dehşet içinde kaldı. “Kim söyledi sana?”

“Urgit. Bütün hikâyeyi anlattı bana.”

“Gururla herhalde.” Zakath dişlerini sıkmıştı; yüzü de solmuştu.

“Hayır, pek değil. Hüzünle anlattı - ve Taur Urgas’ı aşağılayarak. Ondan, senin nefret ettiğinden daha çok nefret ediyor.”

“Bu pek mümkün değil Belgarion. Sorduğun sorunun cevabına gelince, evet, -Taur Urgas’ın kalan son damla kanını da akıtıncaya kadar- imparatorluğumu feda edeceğim - gerekirse bütün dünyayı. Ne uyurum, ne dinlenirim, ne de öcümden vazgeçerim ve yoluma çıkan herkesi de ezer geçerim.”

“Anlat ona,” dedi Garion’un aklındaki alaycı ses aniden.

“Ne?”

“Ona Urgit hakkındaki gerçeği anlat.”

“Ama…”

“Dediğimi yap Garion. Bilmesi gerekiyor. Yapması gereken şeyler var ve bu saplantısından kurtulamazsa bunları yapmayacak.”

Zakath ona merakla bakıyordu.

“Özür dilerim, talimat alıyordum da,” diye izah etti Garion pek ikna edici olamayarak.

“Talimat mı? Kimden?”

“İnanmazsın. Sana bazı bilgiler vermem söylendi.” Derin bir nefes aldı. “Urgit bir Murgo değil,” dedi açıkça.

“Sen ne diyorsun?”

“Urgit’in bir Murgo olmadığını söylüyorum - en azından tamamen değil. Annesi Murgo tabii ki ama babası Taur Urgas değildi.”

“Yalan söylüyorsun!”

“Hayır, söylemiyorum. Rak Urga’da Drojim Sarayı’nda kalırken öğrendik gerçeği. Urgit de bunu bilmiyordu.”

“Sana inanmıyorum Belgarion!” Zakath’ın gözü dönmüş, neredeyse bağırıyordu.

“Taur Urgas öldü,” dedi Garion yorgunlukla. “Urgit onun boğazını kesip, mezarına gömerek bundan bizzat emin olmuş. Ayrıca bütün erkek kardeşlerini - Taur Urgas’ın *gerçek* oğullarını, tahttaki yerini emniyete almak için öldürdüğünü söylüyor. Artık dünya üzerinde Urga kanından tek bir damla bile kaldığını zannetmiyorum.”

Zakath’ın gözleri kısıldı. “Bu bir numara. Urgit ile ittifak kurdunuz ve onun hayatını kurtarmak için bana bu saçma sapan yalanı söylüyorsun.”

“Taş’ı kullan Garion” diye talimat verdi ses.

“Nasıl?”

“Taşı kılıcın kabzasından çıkart ve sağ eline al. O Zakath’a bilmesi gereken gerçekleri gösterecek.”

Garion ayağa kalktı. “Eğer sana gerçeği gösterirsem bakar mısın?” diye sordu huzursuz olan Mallorya İmparatoruna.

“Bakmak mı? Neye bakmak?”

Garion kılıcına doğru yürüyerek kabzasını örten yumuşak deri kılıfını sıyırdı. Elini Taş’ın üzerine koyunca Taş rahatça duyulan klik diye bir sesle yerinden kurtuldu. Sonra masada duran adama döndü. “Bunun nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyorum,” dedi. “Aldur’un bunu yapabildiğini duymuştum ama ben bugüne kadar hiç denemedim. Sanırım buna bakman gerekiyor.” Taş, Zakath’ın gözünün önüne gelecek şekilde sağ kolunu uzattı.

“Nedir bu?”

“Senin halkın buna Cthrag Yaska diyor,” diye cevapladı Garion.

Yüzü kül rengi kesilen Zakath irkildi.

“Sana bir zarar vermez - dokunmadığın sürece.”

Son aylarda Garion'un sürekli olarak kendisini sınırlı tutma konusundaki talimatına isteksizce uyan Taş, yavaşça bir kalp gibi çarpmaya başlayarak Zakath'ın yüzünü mavi ışığıyla yıkadı. İmparator sanki parlayan Taş'ı itmek istercesine elini kaldırdı.

"Sakın ona dokunma," diye uyardı yine Garion. "Sadece bak."

Ama Zakath'ın gözleri mavi ışığı gitgide güçlenen Taş'a kilitlenmişti bile. Elleriyle önündeki masanın kenarlarını o kadar sıkı tutuyordu ki, parmaklarının eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Uzun süre mavi parlaklığa baktı. Sonra yavaş yavaş masayı kavrayan elleri gevşeyip serbest kaldı ve kendisini sandalyesinin kucağına bıraktı. Yüzünden bir ıstırap ifadesi gelip geçti. "Benden kaçtılar," diye inledi gözyaşları yanaklarından süzülürken, "ve on binlerce insanı bir hiç uğruna katletmişim." Yumduğu gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

"Çok üzgünüm Zakath," dedi Garion sessizce elini indirerek. "Olanları değiştiremem ama gerçeği bilmen gerekiyordu."

"Bu gerçek için sana teşekkür edemeyeceğim," dedi Zakath, omuzları tutulduğu hıçkırık fırtınasıyla sarsılıyordu. "Beni yalnız bırak Belgarion. O lanet olasıca taşı da gözümün önünden al."

Garion içinde büyük bir merhamet ve onunla paylaştığı bir hüzünle başını salladı. Sonra Taş'ı kılıcın kabzasına yerleştirerek üstünü yeniden örttü ve kocaman silahı eline aldı. "Çok üzgünüm Zakath," dedi yine ve sonra sessizce odadan çıkarak uçsuz bucaksız Mallorya'nın imparatorunu hüznüyle baş başa bıraktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GERÇEKTEN çok iyiyim Garion, diye karşı çıktı yine Ce'Nedra.

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"O halde yataktan kalmama müsaade edecek misin?"

"Hayır."

"Ama bu haksızlık," diye somurttu minik kraliçe.

"Biraz daha çay ister misin?" diye sordu Garion şömineye gidip ocak demirini aldı ve çaydanlığın asılı durduğu demir kolu salladı.

"Hayır, istemem," diye cevap verdi Ce'Nedra küskün ve cılız bir sesle. "Hem kokusu, hem tadı berbat."

"Pol Teyze bunun senin için çok iyi olduğunu söyledi. Belki biraz daha içersen yataktan çıkıp, bir süre için oturmana izin verir." Kaşıkla kokulu kurumuş yaprakların birazını topraktan bir fincanın içine koydu, çaydanlığı ocak demiriyle dikkatle eğdi ve fincanı buharı tüten suyla doldurdu.

Ce'Nedra'nın gözleri bir an için parladı ve ardından neredeyse hemen kısıldı. "Aa, *pek* zekice Garion," dedi sesinde ağır bir alay tınısıyla. "Bana büyüklük taslamaya kalkma."

"Tabii ki kalkmam," diye kabul etti Garion uysallıkla, fincanı yatağın yanına bırakarak. "Biraz demlenmeye bıraksan fena olmayabilir," diye önerdi.

"İsterse bir yıl demlenebilir. İçmeyeceğim."

Garion itiraz etmedi ama içini çekti. "Gerçekten ben de

üzgünüm Ce'Nedra," dedi samimi bir esefle, "ama yanılıyorsun. Pol Teyze her saat başı bundan bir fincan içmeni söyledi. Bana aksini söyleyinceye kadar, sen de aynen öyle yapacaksın."

"Ya yapmayı kabul etmezsem?" Ses tonu her an kavgaya hazır olduğunu gösteriyordu.

"Ben senden daha iriyim," diye hatırlattı kocası.

Ce'Nedra'nın gözleri hayretle faltaşı gibi açıldı. "Sonunda içmem için *zor kullanacaksın,* öyle mi?"

Garion'un yüzündeki ifade kederli bir hal aldı. "Böyle bir şey yapmaktan gerçekten hiç hoşlanmam," dedi karısına.

"Ama yaparsın, öyle değil mi?" diye suçladı Ce'Nedra onu.

Bir an için düşündükten sonra Garion başıyla olumlu anlamda bir hareket yaptı. "Muhtemelen," diye itiraf etti, "Pol Teyze yap dediği sürece."

Minik kraliçe ona sert sert baktı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ver şu leş kokulu çayı bana."

"O kadar da kötü kokmuyor Ce'Nedra."

"O halde *sen* neden içmiyorsun?"

"Hasta olan ben değilim."

Bunun üzerine Ce'Nedra kendini alamayarak -oldukça tafsilatlı bir şekilde- çay hakkında, onun hakkında, yatak hakkında, oda hakkında ve genelde dünya hakkında tam olarak neler düşündüğünü sıralayıverdi. Kullandığı terimlerin çoğu son derece renkli -hatta parlaktı-, bir kısmı ise Garion'un bilmediği bazı dillerdendi.

"Bütün bu bağrış çağrış da neyin nesi?" diye sordu Polgara odaya girerek.

"Bu zımbırtıdan *kesinlikle* nefret ediyorum!" diye beyan etti Ce'Nedra avazı çıktığı kadar, elindeki fincanı sallarken birçoğunu etrafa saçarak.

"E, içme o zaman," diye tavsiye etti Pol Teyze sakin sakin.

"Garion, eğer içmezsem bunu burnumdan dökeceğini söylüyor."

"Ya. O talimat *dün* içindi." Polgara Garion'a baktı. "Bugün değiştiklerini söylemedim mi sana?"

"Hayır," diye cevap verdi genç kral. "İşin doğrusu söylemedin." Bunu çok alçak sesle söylemişti. Böyle yapabildiğinden de son derece gurur duyuyordu.

"Özür dilerim canım. Unutmuşum demek ki."

“Yataktan ne zaman çıkabilirim?” diye sordu Ce’Nedra.

Polgara ona hayretle baktı. “Ne zaman istersen canım,” dedi. “Aslında buraya da kahvaltıda bize katılıp katılmayacağınızı sormak için gelmiştim.”

Ce’Nedra doğrulup yatakta oturdu; gözleri minik taşları andırıyordu. Buz gibi bakışlarını yavaş yavaş Garion’a çevirdikten sonra mahsus ona dilini çıkarttı.

Garion Polgara’ya döndü. “Çok teşekkür ederim,” dedi.

“Her şeyi kötü tarafından alma,” diye mırıldandı. Dumanları tüten ufak tefek kraliçeye baktı. “Ce’Nedra, sana çocukken dil çıkartmanın çok ayıp olduğunu öğretmediler mi?”

Ce’Nedra tatlı tatlı gülümsedi. “Tabii ki Leydi Polgara, tabii ki öğretmişlerdi. O yüzden bunu sadece çok özel durumlarda yapıyorum.”

“Ben biraz yürüsem iyi olacak,” dedi Garion ortalığa. Kapıya doğru ilerledi, açtı ve çıktı.

Birkaç gün sonra Garion, kendisi ve diğerleri için açılmış eski harem dairesine inşa edilmiş misafir odalarından birinde oturuyordu. Oda garip bir şekilde dişiydi. Mobilyalar leylak rengi yumuşak minderlerle döşeliydi; geniş pencerelerde ise soluk lavanta rengi tül perdeler vardı. Pencerelerin gerisinde ise bu kasvetli Murgo evinin uzun duvarlarıyla tamamen kuşatılmış karlı bir bahçe uzanıyordu. Yarım ay şeklinde kemerli geniş ocağın içinde neşeli bir ateş çatırdıyor, odanın diğer köşesinde sanatsal bir şekilde tasarlanmış, üzeri yeşil otlar ve yosunlarla kaplı mağara gibi yerden etrafa bir fıskiye yayılıyordu. Garion oturmuş ne kar, ne dolu ama ikisi arası beyaz bilyeler tüküren kül rengi bir gök altındaki güneşsiz öğlen vaktine düşünceler içinde bakıp duruyordu - ve aniden Riva’yı ne kadar özlediğini fark etti. Burada, dünyanın tam diğer tarafında bunu kavramış olması çok tuhaftı. Daha önce sıla özlemi hep Faldor’un çiftliğiyle -mutfakla, geniş ana avluyla, Durnik’in demirhanesiyle ve tüm diğer değerli, tatlı anılarla- özdeşleşmişti. Şimdi aniden fırtınaların süpürdüğü o kıyıları, aşağıdaki asık yüzlü şehrin üzerine tünemiş o kasvetli hisarın güvenini, kapkara fırtınalı göğe karşı bembeyaz yükselen karlarla kaplı dağları özlemişti.

Kapı hafifçe çalındı.

“Girin?” dedi Garion aklı başka yerlerde, dönüp bakmadan.

Kapı neredeyse çekingence açıldı. “Haşmetmeapları?” dedi bir

yerlerden aşina gelen bir ses.

Garion dönüp omzu üzerinden baktı. Kel ve tıknaz olan adam sade, rahat bir renkte, kahverengiler içindeydi gerçi ama cüppesinin pahalı olduğu anlaşılıyordu; boynundaki ağır altın zincir de bu adamın öyle sıradan bir memur olmadığını bağırıyordu. Garion'un kaşları biraz çatıldı. "Daha önce karşılaşmamış mıydık?" diye sordu."Siz General Atesca'nın arkadaşı değil misiniz?"

"Brador, Haşmetmeapları," diye tamamladı sözünü kahverengi cüppeli adam. "İçişleri Daire Şefi."

"A, evet. Şimdi hatırladım. Buyurun Asalelmeapları, içeri gelin."

"Teşekkür ederim Haşmetmeap." Brador odaya girerek ocağa ilerleyip ellerini ocağın sıcağına uzattı. "Berbat bir hava." Ürperdi.

"Bir de Riva'daki kışları görün siz," dedi Garion, "gerçi şimdi orada yaz var."

Brador pencereden dışarıya, karlı bahçeye baktı. "Garip bir yer bu Cthol Murgos," dedi. "İnsan tam bütün Murgo krallığının özellikle çirkin yapılmış olduğunu düşünürken birden bire böyle bir odayla karşılaşıyor."

"Galiba çirkinlikler Ctuchik ile Taur Urgas'ı tatmin etmek için yapılıyordu," diye cevap verdi Garion. "Görüntünün altına bakılacak olursa galiba Murgolar da geri kalanımızdan pek farklı değildir."

Brador güldü. "Bu tarz bir düşünce Mal Zeth'te aykırı bir düşüncedir," dedi.

"Val Alorn'daki insanlar da ekseriye öyle düşünür." Garion karşısındaki bürokrata baktı. "Herhalde bu sadece sıradan bir ziyaret değildir Brador," dedi. "Aklınızdan neler geçiyor?"

"Haşmetmeapları," dedi Brador ciddiyetle, "İmparatorla *mutlaka* görüşmem gerekiyor. Atesca, Rak Verkat'a dönmeden bir görüşme ayarlamaya çalıştı ama…" Ellerini çaresizlik içinde iki yanına açtı. "Onunla bu konuda konuşabilir misiniz? Mesele çok acil."

"Sizin için pek fazla bir şey yapabileceğimi zannetmiyorum Brador," dedi Garion. "Şu anda, görüşmek isteyeceği son insan muhtemelen benimdir."

"Ya?"

"Duymak istemediği bir şey söyledim kendisine."

Brador'un omuzları yenilgiyle çöktü. "Son ümidim sizdiniz Haşmetmeap," dedi.

"Sorun nedir?"

Brador tereddüt ettikten sonra sanki etrafında birilerinin olmasından korkuyormuş gibi huzursuzca etrafına bakındı. “Belgarion,” dedi çok yavaş bir sesle, “hiç ifrit gördünüz mü?”

“Birkaç kez, evet. Bu tekrarlamaktan pek mutlu olmadığım bir şey.”

“Karandlar hakkında ne kadar bilginiz var?”

“Pek fazla yok. Kuzey Gar og Nadrak’taki Morindimlerle bir ilgileri olduğunu duymuştum.”

“O halde onlar hakkında birçok kişiden daha çok bilginiz var. Morindimlerin dini ayinleri hakkında malumatınız var mıdır?”

Garion başıyla onayladı. “Onlar ifritlere taparlar. Dikkatimi çektiği kadarıyla bu pek tekin bir din şekli değil.”

Brador’un yüzü asılmıştı. “Karandlar da Batı’da, Kuzey Kutbu düzlüklerindeki kuzenleriyle aynı inançları ve uygulamaları paylaşıyorlar,” dedi. “Torak’a tapmaları için dinleri değiştirildikten sonra Grolimler bu uygulamaları bastırmaya çalışmıştı fakat onlar dağlarda ve ormanlarda yapmaya devam ettiler.” Durarak yeniden etrafına korkuyla bakındı. “Belgarion,” dedi, neredeyse bir fısıltıyla, “Mengha ismi sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Hayır. Sanmıyorum. Mengha kim?”

“Kesin olarak bilmiyoruz. Altı ay kadar önce Karanda Gölü’nün kuzey ormanından çıkmış görünüyor.”

“Ee?”

“Tek başına Jenno’da, Calida kapılarına yürüyerek şehrin teslim olmasını istemiş. Tabii ki ona gülmüşler ama o yere bazı semboller çizmiş. Ondan sonra gülememişler.” Melcene bürokratının yüzü kül rengi kesilmişti. “Belgarion, adam Calida üzerine insanlığın hiç görmediği bir dehşet salmış. Yere çizdiği o semboller bir ifrit ordusunu çağırmış - öyle birkaç düzine asker de değil, koca bir ordu. Bu saldırıdan kurtulanlarla konuştum. Çoğu delirmişti -bence böylesi daha insaflı bir durum- Calida’nın başına gelenler ise anlatılabilecek gibi değil.”

“Bir *ordu* ifrit mi?” diye nida etti Garion.

Brador başıyla onayladı. “Mengha’yı bu kadar korkunç kılan da bu. Eminim biliyorsunuzdur ama insanlar genellikle bir ifrit çağırdıklarında, eninde sonunda bu ifrit onlardan uzaklaşarak nihayet onları avlar ve öldürür, fakat Mengha’nın hortlattığı bütün bu ifritler üzerinde mutlak bir denetimi var gibi; üstelik yüzlercesini birden çağırabiliyor. Urvon dehşete düşmüş vaziyette ve Mal

Yaska'yı Mengha'ya karşı savunabilmek için kendisi de büyüyle uğraşmaya başlamış. Zandramas'ın nerede olduğunu bilmiyoruz ama onun din değiştirmiş Grolim dalkavukları da bu ifritleri çağırmaya çalışıp duruyorlar. Ulu Tanrılar, Belgarion bana yardım et! Bu korkunç illet Mallorya'dan çıkıp bütün dünyayı silip süpürür. Hepimizin etrafını uluyup duran ifritler saracak ve ne kadar uzak olursa olsun hiçbir yer insanlığın geri kalanı için yeterince güvenli olamayacak. Buradaki bu önemsiz küçük savaşının, Mallorya'da baş göstermeye başlayan bu dehşet karşısında hiçbir anlamı olmadığını Kal Zakath'a anlatmam için ne olur bana yardım edin."

Garion adama uzunca, dik dik baktıktan sonra ayağa kalktı. "Benimle gelsen fena olmayacak Brador," dedi sessizce. "Sanırım Belgarath'la konuşmamız lazım."

Yaşlı büyücüyü evin kitaplarla dolu kütüphanesinde yeşil deri ciltli kadim bir kitaba dalmış buldular. Kitabını bir yana bırakarak, Brador'un Garion'a anlatmış olduğu şeyleri tekrarlamasını dinledi. "Urvon ile Zandramas da bu deliliğe bulaşıyor muymuş?" diye sordu Melcene sözünü bitirince.

Brador başıyla onayladı. "Elimizdeki güvenilir bilgilere göre öyle Kadim Kişi," diye cevap verdi.

Belgarath yumruğunu indirerek küfretti. "Akıllarından neler geçiyor?" diye patladı, bir yandan volta atarken. "UL'un bizzat bunu yasakladığını bilmiyorlar mı?"

"Mengha'dan korkuyorlar," dedi Brador çaresizlikle. "Kendilerini onun ifrit ordusundan bir şekilde korumak zorunda olduklarını düşünüyorlar."

"İnsan kendisini ifritlerden, daha çok ifrit çağırarak korumaz," diye köpürdü ihtiyar adam. "İçlerinden biri bile serbest kalsa, hepsi serbest kalır. Urvon veya Zandramas onlarla başa çıkabilir ama eninde sonunda altlarındakilerden biri bir hata yapacaktır. Gidip Zakath'ı görelim."

"Şu an gidip onu görebileceğimizi zannetmiyorum dede," dedi Garion kuşkuyla. "Urgit hakkında ona söylediklerimden hoşlanmadı."

"Çok fena. Bu, kendisini toplayıncaya kadar bekleyecek bir mesele değil. Haydi gidelim."

Üçü birden, Rak Verkat'tan geldiklerinde General Atesca ile birlikte girdikleri evin geniş antresine giden koridorlardan hızla ilerlediler.

“Kesinlikle mümkün değil,” diye beyan etti ana kapının yanındaki masada duran albay, Belgarath imparatoru hemen görmek istediğini söyleyince.

“Yaşın ilerledikçe Albay,” dedi ihtiyar adam uğursuzca, “‘mümkün değil’ kelimesinin ne kadar anlamsız olduğunu anlayacaksın.” Ellerinden birini kaldırdı, abartılı bir hareket yaptı; Garion dedesinin iradesinin yükseldiğini duydu ve hissetti.

Karşı duvarda, dört-beş metre yukarıdan sağlam direkler ucunda birkaç tane savaş bayrağı belirdi. Ukala albay sandalyesinden yok olduktan sonra gözleri faltaşı gibi açılmış, elleri kaygan tüneğine çaresizlikle yapışmış, bu direklerden birine tehlikeli bir şekilde ata biner vaziyette oturmuş olarak yeniden belirdi.

“Bundan sonra nereye gitmek istersin Albay?” diye sordu Belgarath. “Hatırladığım kadarıyla, ön tarafta eğer dilersen seni üzerine yerleştirebileceğim çok yüksek bir bayrak direği var.”

Albay büyücüye dehşetle bakıyordu.

“Şimdi seni oradan indirir indirmez İmparatorunu bizi hemen görmesi için ikna edeceksin. Çok ikna edici olacaksın Albay - tabii eğer ilelebet bir bayrak direği süsü olmak istemiyorsan.”

Kabul salonuna çıkan muhafızlarla korunan kapıdan belirdiğinde albayın yüzü hâlâ kül gibiydi ve ne zaman Belgarath elini oynatsa, gözlerini yumuyordu. “Haşmetmeapları sizi görmeyi kabul etti,” diye kekeledi.

Belgarath homurdandı. “Kabul edeceğine emindim zaten.”

Kal Zakath, Garion’un son gördüğünden beri belirgin bir değişimden geçmişti. Beyaz keten cüppesi kırışmış ve lekelenmişti ve gözlerinin altında kara halkalar vardı. Yüzü ölü gibi beyaz, saçları dağınıktı ve tıraş olmamıştı. Bedeninden spazma benzeyen ürpertiler geçiyor ve ayakta duramayacak kadar zayıf görünüyordu. “Ne istiyorsunuz?” diye sordu ancak duyulabilecek bir sesle.

“Hasta mısınız?” diye sordu Belgarath imparatora.

“Ateşim çıkıyor sanırım.” Zakath omzunu silkti. Zorla buraya girip bana anlatma ihtiyacını doğuracak kadar acil olan nedir?”

“İmparatorluğun çöküyor Zakath,” dedi Belgarath pat diye. “Eve dönüp çitleri elden geçirmenin zamanı geldi.”

Zakath hafifçe gülümsedi. “Bu sizin ne kadar işinize yarardı değil mi?” dedi.

“Mallorya’da olanlar kimsenin işine yaramaz. Anlat ona Brador.”

Melceneli bürokrat gergin bir halde raporunu verdi.

“İfritler mi?” Zakath pek inanmayarak karşılık verdi. “Haydi oradan Belgarath. Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde, öyle değil mi? Gerçekten de gölgeleri kovalamak için Mallorya’ya koşacağımı, dönüşümde benimle karşılaşmak üzere Batı’da bir ordu hazırlamanız için sizi burada bırakacağımı zannetmiyorsunuzdur herhalde?” İçeri girdiklerinde Garion’un dikkatini çeken, sanki Zakath’a felç iniyormuş gibi üzerinden geçen titremeler daha şiddetleniyor gibiydi. Zakath’ın başı, boynu üzerinde seyiriyor, sallanıyor, farkında olmadan ağzının kenarından salyaları akıyordu.

“Bizi geride bırakmayacaksın Zakath,” diye cevap verdi Belgarath. “Biz de seninle geliyoruz. Eğer Brador’un anlattıklarının onda biri bile doğruysa Karanda’ya giderek bu Mengha denen adamı durdurmam gerek. Eğer gerçekten ifritleri çağırıyorsa *hepimizin* her şeyi bir yana bırakarak onu durdurmamız gerek.”

“Saçma!” diye beyan etti Zakath sallanarak. Gözleri artık bir yere odaklanamıyordu; ürperti ve titremeleri o kadar artmıştı ki artık kollarını bacaklarını kontrol edemez olmuştu. “Zeki bir ihtiyar tarafından oyuna getirilip…” Sonra aniden bir hayvan gibi haykırarak sandalyesinden fırladı ve başının iki yanını tuttu. Sonra öne doğru devrildi, yerde her yanı seyirmeye başladı.

Belgarath ileri sıçrayıp sarsılan adamın kollarını tuttu. “Çabuk!” diye atıldı. “Dilini ısırmadan dişlerinin arasına bir şey sokun!”

Brador yakındaki masadan bir rapor sayfası alarak bunu tampon yaptı ve imparatorun köpüren ağzına tıkadı.

“Garion!” diye gürledi Belgarath. “Pol’ü getir - çabuk!”

Garion koşturarak kapıya yöneldi.

“Dur!” dedi Belgarath, bir yandan zaptetmeye çalıştığı adamın yüzünü kuşkuyla koklayarak. “Sadi’yi de getir. Burada garip bir koku var. Acele et!”

Garion fırladı. Hollerden şaşkınlık içindeki memurlar ve hizmetliler arasından koşarak sonunda Polgara’nın Ce’Nedra ve Kadife ile sakin sakin konuştuğu odaya daldı. “Pol Teyze!” diye bağırdı. “Çabuk gel! Zakath fenalık geçiriyor!” Sonra dönüp holden bir-iki adımda ilerleyerek Sadi’nin kapısını omuzlayarak açtı. “Sana ihtiyacımız var,” diye gürledi şaşıp kalmış hadımağasına. “Benimle gel.”

Üçünün birlikte antredeki cilalı kapının önüne varmaları çok kısa bir zaman almıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu Angarak albay korku dolu bir sesle

önlerine çıkarak.

“İmparatorunuz hasta,” dedi Garion ona. “Yolumda çekil.” Karşı koymakta olan subayı kabaca yana iterek kapıyı açtı.

Zakath’ın titremeleri en azından biraz azalmıştı ama Belgarath hâlâ onu sıkı sıkı yere bastırıyordu.

“Ne oluyor baba?” diye sordu Polgra ıstırap içindeki adamın yanına diz çökerek.

“Bir nöbet geçirdi.”

“Düşme hastalığı mı?”

“Zannetmiyorum. Pek öyle olmadı. Sadi gel de nefesini bir kokla bakayım. Ben garip bir koku alıyorum.”

Sadi dikkatle yaklaşarak ileri eğildi ve birkaç kez kokladı. Doğrulduğunda yüzü soluktu. “Thalot,” diye açıkladı.

“Bir zehir mi?” diye sordu Polgara.

Sadi başıyla onayladı. “Oldukça nadirdir.”

“Panzehirin var mı?”

“Hayır hanımım,” diye cevap verdi hadımağası. “Thalotun panzehiri yoktur. Her zaman öldürücü olmuştur. Çok nadir kullanılır çünkü çok yavaş harekete geçer ama kurtulan olmamıştır.”

“Yani ölüyor mu?” diye sordu Garion kötü olarak.

“Bir yerde, evet. Titremeler azalacak ama daha büyük bir sıklıkla tekrarlanacak. Sonunda…” Sadi omzunu silkti.

“Hiç ümit yok mu?” diye sordu Polgara.

“Bildiğim kadarıyla yok hanımım. Bütün yapabileceğimiz son birkaç gününü rahat geçirmesini sağlamak.”

Belgarath küfretmeye başladı. “Onu sakinleştir Pol,” dedi. “Onu yatağa yatırmamız lazım ve bu şekilde her yanı seyirirken bir şey yapamayız.”

Pol başını sallayarak elini Zakath’ın alnına koydu. Garion belli belirsiz bir hareketlenme hissetti ve çırpınan imparator sakinleşti.

Yüzü bembeyaz kesilen Brador onlara baktı. “Bunu henüz bildirmesek daha iyi olur,” diye uyardı. “Ne yapacağımıza karar verinceye kadar buna basit bir hastalık diyelim. Ben bir sedye yollamalarım söyleyeceğim.”

Baygın Zakath’ın götürüldüğü oda basitlik derecesinde sadeydi. İmparatorun yatağı dar, portatif bir karyolaydı. Odada bulunan diğer mobilyalar ise tek bir sade sandalye ile alçak bir sandıktan

ibaretti. Duvarlar beyaz ve süssüzdü; odanın köşesinde bir kömür mangalı kor halinde yanıyordu. Sadi kendi dairelerine giderek kırmızı kutusunu ve Polgara'nın şifalı bitkileri ile ilaçlarını sakladığı çadır bezinden torbasını alarak geri döndü. Garion ile Brador sedyeyi taşıyanları ve meraklı askerleri odadan çıkartırken, Pol ile Sadi alçak sesle fikir alışverişinde bulunmaya başlamıştı. Sonra keskin kokulu, dumanı tüten bir fincan bir şeyler demlediler. Sadi Zakath'ın başını dik tutarken Polgara da ilacı gevşek dudaklı imparatora kaşık kaşık içirdi.

Kapı sessizce açıldı ve yeşil cüppeli Dalasyalı şifacı Andel girdi. "Duyar duymaz geldim," dedi. "İmparatorun hastalığı ciddi mi?"

Polgara ona ciddiyetle baktı. "Kapıyı kapat Andel," dedi sessizce.

Şifacı ona tuhaf tuhaf baktıktan sonra kapıyı iterek kapattı. "O kadar mı ciddi hanımım?"

Polgara başıyla onayladı. "Zehirlenmiş," dedi. "Henüz bu haberin yayılmasını istemiyoruz."

Andel'in nefesi kesilir gibi oldu. "Nasıl bir yardımım dokunabilir?" diye sordu aceleyle yatağa yaklaşarak.

"Pek dokunamaz korkarım," dedi Sadi.

"Panzehiri vermediniz mi daha?"

"Panzehir yok."

"Mutlaka vardır. Leydi Polgara…"

Polgara hüzünle başını salladı.

"O halde başaramadım," dedi kukuletalı kadın, ağlamaklı bir sesle. Başını eğerek yatağa arkasını döndü ve Garion sanki kadının tam üzerinde havadan gelen bir ses duydu: Garip bir şekilde sanki tek bir sese ait değilmiş gibi çıkan bir fısıltıydı bu. Uzun bir sessizlik olduktan sonra yatağın ayak ucunda titreşim oluştu. Titreşim geçtiğinde, ellerinden biri hafifçe uzanmış gözleri bağlı Cyradis'in orada durduğu görüldü. "Bu olmamalı," dedi net, çınlayan bir sesle. "Sanatınızı kullanın Leydi Polgara. Ona sıhhatini iade edin. Vefat edecek olursa vazifemizde muvaffak olmamış oluruz. Bütün kuvvetinizi kullanın."

"Bir işe yaramaz Cyradis," diye cevap verdi Polgara, elindeki fincanı bırakarak. "Zehir sadece kanı etkilediğinde genellikle kanı temizleyebilirim ve Sadi'nin yanında bir kutu dolusu panzehir var. Öte yandan bu zehir bedenin her bir zerresine tesir ediyor. Kanıyla birlikte kemiklerini, uzuvlarını öldürüyor ve kan akıtarak bunu temizlemenin bir yolu yok."

Yatağın ayak ucundaki titrek suret kederle ellerini sıktı. “Bu olamaz,” diye dövündü Cyradis. “Ali devayı da mı tatbik ettiniz?”

Polgara hemen başını kaldırdı. “Ali deva mı? Evrensel bir ilaç mı? Böylesine etkili bir şey bilmiyorum.”

“Ama var Leydi Polgara. Menşeini veya muhteviyatını bilmiyorum ama birkaç yıl önce dünya üzerindeki zarif gücünü hissettim.”

Polgara Andel’e baktı ama şifacı başını çaresizlikle salladı. “Böyle bir iksir duymadım hanımım.”

“Düşün Cyradis,” dedi Polgara telaşla. “Bize ipucu olabilecek bir şey söyleyebilir misin?”

Gözleri bağlı Kâhine parmak uçlarıyla hafifçe şakağına dokundu. “Başlangıcı yakın zamana ait,” dedi, biraz kendi kendine. “Yirmi yıldan az bir süre önce varlık bulan müphem bir çiçek ya da bana öyle geliyor.”

“O halde hiç umudumuz yok,” dedi Sadi. “Milyonlarca çeşit çiçek var.” Ayağa kalkarak Belgarath’ın yanına gitti. “Buradan ayrılsak iyi olabilir - hemen hem de,” diye mırıldandı. “İlk ‘zehir’ kelimesinde insanlar en yakınlarındaki Nyissalıya bakmaya başlar - ve onunla ilgisi olanlara. Sanırım şu anda büyük bir tehlike içerisindeyiz.”

“Aklına başka *bir* şey geliyor mu Cyradis?” diye sıkıştırdı Polgara. “Ne kadar alakasız olursa olsun?”

Kâhine, garip hayallerinin derinlerine indikçe yüzü zorlanmaya başladı. Omuzları sonunda yenilgiyle çöktü. “Hiçbir şey,” dedi. “Sadece bir kadın yüzü var.”

“Tarif et.”

“Uzun boylu,” diye cevap verdi Kâhine. “Saçları çok kara ama teni mermer gibi. Kocası atlarla çok alakalı.”

Güzel kuzeninin yüzü gözleri önüne gelen Garion, “Adara!” diye bağırdı.

Polgara parmağını şıklattı. “Ve Adara Gülü!” Sonra kaşlarını çattı. “O çiçeği birkaç yıl önce çok dikkatle incelemiştim Cyradis,” dedi. “Kesinlikle emin misin? İçinde sıra dışı birkaç madde vardı ama hiçbirinde tıbbi bir nitelik bulamamıştım - ne damıttığımda, ne de pudra haline getirdiğimde.”

Cyradis yoğunlaştı. “Şifa kokuyla da sağlanabilir mi Leydi Polgara?”

Polgara’nın gözleri düşünceyle kısıldı. “Solunum yoluyla alınan

bazı önemsiz ilaçlar vardır," dedi kuşkuyla, "ama…"

"O yolla kullanılan bazı zehirler vardır Leydi Polgara," diye yardımcı oldu Sadi. "Buharı ciğerlere çekilir ve oradan kalbe gider. Sonra kan bunu bedenin her yanına taşır. Bu thalotun etkilerini yok edebilecek tek yol olabilir."

Belgarath'ın yüz ifadesi ciddileşmişti. "Ee Pol?" diye sordu.

"Denemekte fayda var baba," diye cevap verdi Pol. "Yanımda birkaç çiçek var. Kurumuş ama işe yarayabilirler."

"Tohum var mı?"

"Birkaç tane, evet."

"Tohum mu?" diye bağırdı Andel. "Bitkiler büyüyüp çiçeğe duruncaya kadar Kal Zakath mezarına yatalı aylar olmuş olur."

İhtiyar adam muzipçe kıkırdadı. "Pek öyle sayılmaz," dedi Polgara'ya göz kırparak. "Bazen benim bitkilerle aram iyi olur. Biraz toprağa ihtiyacım olacak - ve toprağı koymak için biraz kutuya veya bir leğene."

Sadi kapıya giderek kapıdaki muhafızlarla kısaca konuştu. Kafaları karışmış görünüyordu fakat Andel'den gelen kısa bir emir hepsinin koşturmasına neden oldu.

"Bu garip çiçeğin başlangıcı nedir Leydi Polgara?" diye sordu Cyradis merakla. "Nasıl oluyor da onu bu kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Çiçeği Garion yapmıştı." Polgara, Zakath'ın dar yatağına bakarak düşünceyle omuzlarını silkti.

"Yaptı mı?"

Polgara başıyla onayladı. "Yarattı aslında," dedi dalgın dalgın. "Sence burası yeterince sıcak mı baba? Kocaman, sağlıklı çiçeklere ihtiyacımız var; üstelik çiçekler zaten cılızdı."

"Elimden geleni yapmıştım," diye karşı çıktı Garion.

"Yarattı mı?" Cyradis'in sesi huşu içindeydi. Sonra derin bir saygıyla Garion'un önünde eğildi.

Hasta imparatorun yatağının etrafına leğenler dolusu yarı donmuş toprak yerleştirilip, düzeltilip, sulandıktan sonra Polgara yeşil çadır bezi çantasından minik deri bir kese çıkararak içindeki bir tutam minicik tohumu dikkatle toprağa dikti.

"Pekâlâ," dedi Belgarath, işe koyulacakmış gibi kollarını sıvayarak, "geri çekilin." Eğilerek leğenlerden birinin içindeki toprağa dokundu. "Haklıymışsın Pol," diye mırıldandı. "Biraz fazla soğuk." Kaşlarını çattı; Garion dedesinin dudaklarının kıpırdamaya başladığını gördü. Hissettiği hareket pek fazla değildi, çıkardığı ses

ise fısıltıdan biraz fazlaydı. Leğenlerin içindeki topraklar tütmeye başlamıştı. “Böylesi daha iyi,” dedi. Sonra ellerini dar yatağın ve dumanı tüten leğenlerin üzerine uzattı. Garion yine hareketi ve fısıltıyı duydu.

İlk başlarda gözle görülür hiçbir şey olmadı, ama daha sonra nemli toprağın üzerinde minik yeşil otlar belirmeye başladı. Garion o minik yaprakların büyüyüp yayılmalarını seyrederken Belgarath’ın aynı marifeti daha önce nerede göstermiş olduğunu hatırladı. Sanki oradaymış gibi Kral Korodullin’in Vo Mimbre’deki sarayının önündeki avluyu, yaşlı adamın iki kaldırım taşının arasına batırdığı elma dalının gelişip, kim olduğuna inanmayan kuşkucu Şövalye Andorig’e kimliğini ispat eden ihtiyar büyücünün eline doğru büyüdüğünü gördü.

Uçuk yeşil yapraklar kararmış, ilk başta boy atan dallar ve uzantılar alçak çalılar haline gelmeye başlamıştı bile.

“Yatağın etrafına sarılmalarım sağla baba,” dedi Polgara eleştirel bir tonda. “Sarmaşıklar daha çok çiçek açar ve benim bol çiçeğe ihtiyacım var.”

Belgarath nefesini patlar gibi verdi ve Polgara’ya bas bas bağıran bir bakış attı. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Sarmaşık mı istiyorsun? Sarmaşık olsun o zaman.”

“Senin için çok mu zor olacak baba?” diye sordu Pol endişeyle.

Dişlerini sıkan Belgarath cevap vermedi. Öte yandan terlemeye başladı. Daha uzun dallar, yeşil yılanlar gibi imparatorun yatağının ayaklarına sarılmaya ve yatağın baş ve ayak ucuna doğru ilerlemeye başlamıştı. Bir kez bu kadar ilerleyen dallar, sanki Belgarath her nefesini tuttuğunda onlar da duraksıyorlardı. “Göründüğünden daha zormuş,” diye pofladı. Sonra yeniden yoğunlaştı ve sarmaşık hızla yatağı ve sonunda sadece kül rengi yüzü açıkta kalacak şekilde Kal Zakath’ın hareketsiz bedenini kapladı.

“Tamam,” dedi Belgarath bitkilere, “bu kadarı yeter. Artık çiçek açabilirsiniz.” Başka bir hareket ve garip bir çınlama sesi oldu.

Yüzlerce tomurcuk kabarmaya başladı; sonra bu tomurcuklar patlamaya, soluk lavanta rengi içlerini gözler önüne sermeye başladı. Boyunları bükük minik çiçekler neredeyse mahcubiyetle açıyorlar, odayı yumuşak kokularıyla dolduruyorlardı. Garion bu narin kokuyu içine çektikçe doğruldu. Her nedense kendisini aniden daha iyi hissetmişti; sanki son birkaç aydır onu rahatsız eden sıkıntılar ve endişeler üzerinden sıyrılmıştı.

Hareketsiz bir yüzle yatan Zakath hafifçe kıpırdanarak nefes aldıktan sonra derin derin içini çekti. Polgara parmaklarını adamın boynunun yanına koydu. “Galiba işe yarıyor baba,” dedi. “Kalbi artık o kadar zorlanmıyor ve nefesi de rahatladı.”

“Güzel,” diye cevap verdi Belgarath. “Bu kadar şeyi boşu boşuna yapmak hiç hoşuma gitmezdi.”

Derken imparator gözlerini açtı. Cyradis’in titrek sureti endişeyle yatağın ayak ucunda duruyordu. İmparator kızı görünce garip bir şekilde gülümsedi; Cyradis’in utangaç bir şekilde karşılık vermesi adamın solgun yüzünü aydınlattı. Sonra Zakath bir kez daha içini çekip, yine gözlerini kapattı. Garion hasta adamın nefes aldığına emin olmak için eğildi. Yeniden yatağın ayak ucuna baktığında Kell Kâhinesi gitmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O GECE gölden ılık bir rüzgâr esince Rak Hagga'yı ve etrafındaki kırları örten ıslak karlar eriyerek evin ortasındaki küçük bahçedeki ağaçların dallarından süzülerek damlayan, gri arduvaz damdan kayarak ıslak topaklar halinde düşen can sıkıcı buzlu kar yığınlarına döndü. Garion ile İpek leylak rengi yastıklı odada ateşin yakınında oturmuş bahçeyi seyrederek alçak sesle konuşuyordu.

"Eğer Yarblek ile irtibata geçebilirsem çok daha fazla şey öğrebiliriz," diyordu İpek. Ufak tefek adam yeniden bu araştırmaya başlamadan önceki yıllarda en çok sevdiği inci grisi yeleğini ve siyah pantolonu giymişti, gerçi o zamanlar onu son derece cakalı ve zengin gösteren pahalı yüzük ve süslerinin sadece birkaçını takmıştı.

"Şu anda Gar og Nadrak'ta değil mi o?" diye sordu Garion. O da kullanışlı yolculuk giysisini bırakmış ve her zamanki gümüş biyeli mavilerine dönmüştü.

"Yarblek'in belli bir zamanda, tam olarak nerede olduğunu söylemek zordur Garion. Etrafta çok dolaşır; ama nereye giderse gitsin Melcene'den, Mal Zeth'ten ve Maga Renn'deki adamlarımızdan bütün raporlar ona iletilir. Mengha'nın yapmaya çalıştığı her neyse, ticareti engellediğinden kuşku yok. Eminim adamlarımız bu konuyla ilgili bulabildikleri her şeyi toplayarak Yarblek'e ulaştırmışlardır. Büyük ihtimalle şu anda benim dağınık görünüşlü ortağım Mengha hakkında, Brador'un gizli polisinin bildiğinden daha çok şey öğrenmiştir."

“Yolumuzdan sapmak istemiyorum İpek. Bizim işimiz Zandramas ile, Mengha’yla değil.”

“İfritler herkesin işi sayılır,” diye cevap verdi İpek ciddiyetle, “ama ne yapmaya karar vereceksek verelim önce Mallorya’ya gitmemiz gerekiyor - bu da Zakath’ı bu konunun ciddi olduğuna ikna etmemiz anlamına geliyor. Mengha’yla ilgili konuşurken sana hiç kulak astı mı?”

Garion başını salladı. “Ona anlattığımız şeyi anlayıp anlamadığından bile emin değilim. Tam aklı başında sayılmazdı.”

İpek homurdandı. “Uyandığı zaman yine deneriz.” Ufak tefek adamın yüzünden kurnazca bir tebessüm geçti. “Hasta insanlarla görüşme yapma konusunda oldukça şanslı sayılırım,” dedi.

“Bu biraz adiliğe girmiyor mu?”

“Tabii ki öyle oluyor - ama sonuç veriyor.”

O sabahın ilerleyen vakitlerinde Garion ile sansar suratlı arkadaşı güya Zakath’ın sıhhatini sormak için imparatorun odasına uğradılar. Polgara ile Sadi yatağın iki yanına, Andel de sessizce bir köşeye oturmuştu. Dar yatağı sarmalamış olan sarmaşıklar yana çekilmişti fakat odanın havası hâlâ minik, lavanta rengi çiçeklerin kokusuyla ağırdı. Hasta adam arkasına konulan yastıklarla yarı oturur vaziyete getirilmişti ve İpek ile Garion girdiklerinde gözleri kapalıydı. Halinden memnun olan kedisi yatağın ayak ucunda guruldayıp duruyordu.

“Nasıl?” diye sordu Garion yavaşça.

“Birkaç kez uyandı,” diye cevap verdi Sadi. “El ve ayaklarında hâlâ biraz thalot izi var ama onlar da dağılmaya başladı gibi görülüyor.” Hadımağası merakla minik çiçeklerden birini koparttı. “Acaba bunlar damıtılıp çiçek ruhu haline getirilseler bir işe yarar mı?” diye sordu kendi kendine, “ya da belki yağı çıkartılabilir. İnsanın zehri kendinden uzak tutucu bir parfüm kullanması ne ilginç olurdu.” Hafifçe kaşlarını çattı. “Acaba yılan zehrine karşı da etkili olur mu?”

“Birini Zith’e ısırttır,” diye önerdi İpek. “Sonra denersin.”

“Bu işte gönüllü olmak ister misin Prens Kheldar?”

“Aman yok Sadi,” diye reddetti İpek. “Sağ olasın.” Bir köşede açık duran kırmızı kutuya baktı. “Bu arada o kapalı değil mi?” diye sordu huzursuzca.

“Uyuyor,” diye cevap verdi Sadi. “Kahvaltıdan sonra hep biraz kestirir.”

Garion uyuklamakta olan imparatora baktı. “Tutarlı oluyor mu - yani uyanıkken?”

“Kafasını toplamaya başladı gibi,” diye açıkladı Pol.

“İsteri ve sayıklama thalotun belirtileridir,” dedi Sadi. “Aklının başına gelmeye başlaması iyileştiğinin en iyi işareti sayılır.”

“Sen misin Belgarion,” diye sordu Zakath neredeyse fısıltıyla, gözlerini açmadan.

“Evet,” diye cevap verdi Garion. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Zayıf. Başım dönüyor - üstelik bedenimdeki bütün kaslar çürük diş gibi ağrıyor. Onların dışında iyiyim.” Ağzını hafifçe yamultup gülümseyerek gözlerini açtı. “Ne oldu? Olup bitenin ucunu kaçırmış gibiyim.”

Garion hemen Polgara’ya bir baktı; teyzesi başıyla onayladı. “Zehirlendin,” diye açıkladı hasta adama.

Zakath biraz şaşırmış görünüyordu. “O halde pek o kadar iyi bir zehir olmamalı.”

“Aslında en iyilerinden biri İmparator Hazretleri,” diye karşı çıktı Sadi nezaketle. “Bu her zaman kesinlikle öldürücü olur.”

“O halde ölüyor muyum?” dedi Zakath garip bir memnuniyetle, sanki bu fikir çok hoşuna gitmiş gibi. “Bu birçok sorunu da çözer.”

“Çok üzgünüm Haşmetmeap,” dedi İpek yapmacık bir pişmanlıkla, “ama korkarım yaşayacaksınız. Belgarath zaman zaman olayların normal akışına karışır. Bu gençken edindiği kötü bir alışkanlık ama sanırım bütün erkeklerin *biraz* kötü alışkanlığı olmalı.”

Zakath bitap bir halde gülümsedi. “Küçük, komik bir adamsınız Prens Kheldar.”

“Gerçi illa ki öleceğim diyorsanız,” diye ekledi İpek sıkılmadan, “istediğiniz an Zith’i uyandırabiliriz. Tek bir ısırıkçığı neredeyse ebedi bir uykuyu garantiler.”

“Zith mi?”

“Sadi’nin evcil hayvanı - minik yeşil bir yılan. Hatta insanı ısırıp da mırıldanarak ebediyete intikal ettirdikten sonra kulağına bile dolanır.”

Zakath içini çekti ve gözleri yine kapandı.

“Uyumasına müsaade etsek iyi olacak,” dedi Polgara sessizce.

“Henüz değil Leydi Polgara,” dedi Zakath. “Uykudan ve uykuyu istila eden rüyalardan o kadar uzun zamandır sakındım ki artık gayri tabii geliyor.”

“Uyumanız *şart* Kal Zakath,” diye açıkladı Andel imparatora. “Kötü rüyaları sürmenin başka yolları vardır, ayrıca uyku şifaların en iyilerinden biridir.”

Zakath içini çekerek başını salladı. “Korkarım *bu* rüyaları uzaklaştıramazsın Andel.” Sonra sesi biraz boğulur gibi oldu. “Sadi, hayal görmek bana verilen zehrin belirtilerinden biri midir?”

“Mümkündür,” diye kabul etti hadımağası. “Ne gibi dehşet verici şeyler gördünüz?”

“Dehşetli değil,” diye cevap verdi Zakath. “Sanki genç bir hanımın yüzünü gördüm. Gözleri bir parça kumaşla bağlanmıştı. Onu gördüğümde içime garip bir huzur çöktü.”

“O halde gördüğünüz bir hayal değil Kal Zakath,” diye açıkladı ona Andel.

“O halde gözleri bağlı bu garip çocuk da kim?”

“Benim hanımım,” dedi Andel gururla. “En kötü anınızda size gelen, bütün dünyanın ve tüm diğer dünyaların kaderini vereceği kararla belirleyecek olan Kell Kâhinesi Cyradis’in çehresiydi.”

“O kadar cılız omuzlara yüklenmiş ne kadar büyük bir sorumluluk,” dedi Zakath.

“Bu onun vazifesi,” dedi Andel sadece.

Hasta adam yeniden uyuklamaya başlamıştı sanki, dudaklarında garip bir tebessümün izi vardı. Sonra gözleri yeniden açıldı, belli ki bu kez daha dikkatliydi. “İyileştim mi Sadi?” diye sordu tıraşlı kafalı hadımağasına. “Sizin şu mükemmel zehriniz zamanını doldurdu mu?”

“Ah,” diye cevap verdi Sadi tahmin yürüterek, “tam olarak iyileştiğinizi söyleyemem Haşmetmeapları fakat sanırım en tehlikeli evreden çıktınız.”

“Güzel,” dedi Zakath canlı bir edayla, yattığı yerden doğrulup oturmaya çalışarak. Garion ona yardım etmek için uzandı. “Peki beni zehirleyen hilekâr tutuklandı mı?”

Sadi başını salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır,” diye cevap verdi.

“Sanırım bu işle ilgili vereceğim ilk emir bu olacak o halde. Karnım biraz acıkmaya başladı ve bir daha başıma böyle bir şey gelmesini istemiyorum. Cthol Murgos’ta zehir çok mu kullanılır?”

Sadi kaşlarını çattı. “Murgo yasalarına göre zehirler ve ilaçlar yasaktır Haşmetmeapları,” diye cevap verdi. “Murgolar biraz geri kalmış insanlardır. Gerçi muhtemelen Dagashi katilleri thalot kullanıyorlardır.”

“Yani sence beni zehirleyen kişi bir Dagashi miydi?”

Sadi omzunu silkti. “Cthol Murgos’taki cinayetlerin çoğunu Dagashiler işler. Hem etkili hem de dikkatlidirler.”

Zakath’ın gözleri düşünceli düşünceli kısıldı. “Bu da dikkatleri doğrudan Urgit’in üzerinde topluyor. Dagashiler pahalı olur; Urgit’in elinin altında ise kraliyet hâzinesi var.”

İpek yüzünü buruşturdu. “Hayır,” diye beyan etti. “Urgit böyle bir şey yapmaz. Belki kürek kemiklerinizin arasına bir hançer saplatır ama zehir kullanmaz.”

“Nasıl oluyor da bu kadar emin olabiliyorsunuz Kheldar?”

“Onu tanıyorum,” diye cevap verdi İpek biraz zayıf bir sesle. “Biraz zayıf ve ürkektir ama zehirleme işine iştirak etmez. Bu politik farklılıkları çözmenin alçakça bir yoludur.”

“Prens Kheldar!” diye karşı çıktı Sadi.

“Nyissa hariç tabii ki,” diye itiraf etti İpek. “İnsan her zaman değişik yerel âdetleri göz önüne almalıdır.” Uzun sivri burnunu çekiştirdi. “İtiraf etmeliyim ki bir sabah sizi ölü bulsalar Urgit pek üzülmezdi,” dedi Mallorya İmparatoruna, “ama bu biraz fazla eksiksiz. Eğer generalleriniz sizi öldürtenin Urgit olduğuna inanırlarsa, Murgo krallığını yok etmek için burada on nesil daha kalırlardı öyle değil mi?”

“Sanırım öyle olurdu,” dedi Zakath.

“Sizden kurtulup, yakın bir gelecekte ordunuzun büyük bir bölümünün Mallorya’ya dönmemesinden en çok kim fayda sağlardı? Urgit olmayacağı kesin. Daha çok, oralarda rahat etmeye çalışan bir Malloryalı gibi geliyor bana.” İpek omuzlarını doğrulttu. “Neden bu konuda kesin bir karara varmadan önce Liselle ile benim etrafta biraz kulak misafiri olmamıza müsaade etmiyorsunuz? Aşikâr şeyler beni her zaman kuşkulandırmıştır.”

“Söylediklerinizin hepsi çok güzel Kheldar,” dedi Zakath biraz sabırsızca, “iyi ama bir sonraki yemeğimde bu ilginç baharattan olmayacağının garantisini kim verecek bana?”

“Baş ucunuzda dünyanın en iyi aşçısı duruyor,” dedi sansar suratlı adam, abartılı bir hareketle Polgara’yı işaret ederek, “ve onun sizi zehirlemeyeceği konusunda kefil olurum. Eğer onu kırarsanız sizi bir turba çevirebilir ama kesinlikle sizi zehirlemez.”

“Pekâlâ İpek, yeter artık,” dedi Polgara Drasniyalıya.

“Bütün yaptığım sadece senin olağanüstü yeteneklerini övmek, o kadar Polgara.”

Pol'ün gözleri sertleşti.

"Galiba gitsem fena olmayacak," dedi İpek Garion'a.

"Akıllıca bir karar," diye mırıldandı Garion.

Ufak tefek adan dönerek hızla odadan ayrıldı.

"Gerçekten dediği kadar iyi midir?" diye sordu Zakath merakla.

Polgara başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle Kheldar ile Liselle'in birlikte dünyada deşip çıkartmayacakları bir sır yoktur. İpek her zaman bu gerçekten hoşlanmıyor ama neredeyse mükemmel bir çift oluşturuyorlar. Şimdi gelelim size Haşmetmeapları, sabah kahvaltısı için ne istersiniz?"

Odanın bir köşesinde garip bir değiş tokuş vuku buluyordu. Biraz önceki konuşmalar sırasınca Garion Zith'in toprak şişesinden gelen hafif, boğuk bir mırıltı sesi duymuştu. Ya minik yılan genelde memnuniyetini dile getiriyordu ya da onun cinsinin uyurken mırıldanmak gibi garip bir alışkanlığı vardı. Bu sesle cezbolan Zakath'ın gebe tekiri yalakları aşağıya atlayarak merakla Zith'in minik evine doğru paytak paytak yürüdü. Tedbirsizce, büyük ihtimalle bu konuda hiç düşünmeden, şişeden gelen mırıltı seslerine kendisi de mırıldanarak cevap verdi. Önce şişeyi kokladıktan sonra deneme kabilinden şişeye yumuşak patilerinden biriyle dokundu. Bu garip mırıltı düeti devam etti.

Sonra, belki Sadi şişeyi yeterince sıkı kapatmadığından ya da belki de Zith uzun zamandır ön kapısını açmak için planlar yaptığından minik yılan şişesinin mantarını küt burnuyla dürttü. Her iki mahluk da mırıltısına devam ediyordu ama kedi artık belli ki merakla tutuşmuştu. Bir süre için Zith kendisini göstermeyerek mahcubiyetle şişesinin içinde gizlendi; havayı yoklarken çatallı dili titreşiyordu.

Kedi tam bir metre yukarı sıçrayarak hayret dolu bir miyavlama salıverdi. Zith hemen evinin emniyetli kucağına döndü, gerçi mırıldanmaya devam ediyordu.

Hâlâ merakla tutuşmuş olsa da kedi dikkatle yeniden şişeye yaklaştı; patilerini tek tek, dikkatle atıyordu.

"Sadi," dedi Zakath, sesi endişe doluydu.

"Henüz bir tehlike yok Haşmetmeap," diye rahatlattı hadımağası. "Zith, mırıldanırken ısırmaz."

Minik yeşil yılan başını yeniden şişeden dışarı kaydırdı. Bu kez kedi sadece biraz irkildi. Sonra merak, sürüngenlere karşı duyduğu içgüdüsel nefrete galip geldi ve yavaşça ilerlemeye devam etti;

burnu bu olağanüstü yaratığa doğru uzanmıştı. Mırıldanmaya devam eden Zith de küt burnunu uzattı. Burunları birbirine değdi ve her ikisi de biraz irkildi. Sonra birbirlerini dikkatle kokladılar; kedi burnuyla, yılan diliyle. Artık her ikisi de yüksek sesle mırıldanıyordu.

"Hayret verici," diye mırıldandı Sadi. "Sanırım birbirlerinden hoşlandılar."

"Sadi lütfen," dedi Zakath ağlamaklı bir sesle. "Sen yılanın için ne düşünüyorsun bilmem ama ben kedimi oldukça fazla seviyorum ve yakında anne olacak."

"Onlarla konuşacağım Haşmetmeapları," diye rahatlattı onu Sadi. "Beni dinleyeceklerini zannetmiyorum ama onlarla konuşacağım."

Belgarath bir kez daha kütüphaneye çekilmişti; Garion o günün ilerleyen saatlerinde onu büyük bir kuzey Mallorya haritası üzerine eğilmiş buldu. "Hah," dedi Garion girerken başını kaldırarak, "işte buradasın. Ben de şimdi seni çağırtacaktım. Gel de şuraya bir bak."

Garion masaya gitti.

"Şu Mengha denen tipin ortaya çıkması bizim işimize yarayabilir biliyor musun?"

"Tam olarak ne dediğini anlayamadım dede."

"Zandramas burada Ashaba'da, değil mi?" Belgarath, Karanda Dağları'nı gösteren noktaya parmağını bastırdı.

"Evet," dedi Garion.

"Ve Mengha da Calida'nın batı ve güneyine doğru hareket ediyor, tam burada." İhtiyar adam yeniden haritayı işaret etti.

"Brador öyle diyor."

"Zandramas'ı kıtanın büyük bir çoğunluğundan ayırmış oluyor Garion. Zandramas burada, Cthol Murgos'ta kalabalık yerlerden özellikle sakınmıştı. Mallorya'ya varınca bunun değişeceğini beklemek yersiz olur. Urvon Mal Yaska'da onun güneyinde olacak, kuzeyindeki çorak arazileri geçmek de mümkün değil - neredeyse yaz gelmiş olsa bile."

"Yaz mı?"

"Orası dünyanın kuzey yarımküresinde."

"Ha. Unutup duruyorum." Garion haritaya baktı. "Dede, 'Artık Olmayan Yer'in nerede olabileceği hakkında en ufak bir bilgimiz yok. Zandramas Ashaba'dan ayrılınca, her yöne doğru gidebilir."

Belgarath gözlerini kısarak haritaya baktı. "Zannetmiyorum

Garion. Mallorya'da olanların ışığında -ayrıca artık onun peşinde olduğumuzun farkında olduğu gerçeğini de hesaba katacak olursak- büyük ihtimalle Darshiva'daki güçlü üssüne dönmeye çalışmak zorunda kalacaktır. Dünyadaki herkes onun peşinde ve onun yardıma ihtiyacı var."

"Biz kesinlikle onun için bir tehdit sayılmayız," dedi Garion düşünceli düşünceli. "Cthol Murgos'tan bile çıkamıyoruz."

"Ben de seninle bu konuyu konuşmak istemiştim. Zakath'ı buradan ayrılmamızın ve en kısa zamanda Mallorya'ya varmamızın çok önemli olduğu konusunda ikna etmek zorundasın."

"İkna etmek mi?"

"Elinden ne geliyorsa yap Garion. Şu anda tehlikede olan çok fazla şey var."

"Neden ben?" dedi Garion hiç düşünmeden.

Belgarath onu uzun uzun ve dik dik baktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Garion. "Söylememiş olayım."

"Pekâlâ. Öyle ol."

O akşam geç vakitlerde, Zith endişeyle refakat edip tüm diğer izleyicileri uğursuz bir tıslamayla uzak tutarken Zakath'ın kedisi yedi sağlıklı yavru dünyaya getirdi. Garip bir şekilde koruyucu minik sürüngenin yeni doğan kedi yavrularına yaklaşmasına izin verdiği tek insan Kadife olmuştu.

Garion sonraki birkaç gün boyunca iyileşmekte olan Zakath'la sohbetlerini Mallorya'ya dönme mecburiyetine çevirme konusunda pek başarı sağlayamamıştı. İmparator genellikle üzerindeki zehirlenmekten kaynaklanan halsizliği öne sürüyordu, ama alışılmış hareketlerini yaparken fazlasıyla enerjisi olduğu halde, söz ne zaman yolculuk hakkında konuşmaya gelse yorgunluğunu öne sürerek karşı koyuyordu ve Garion bunun bir bahane olduğundan kuşkulanmaya başlamıştı.

Öte yandan dördüncü günün akşamı daha doğrudan alternatifleri denemeden önce bir kez daha konuşmaya karar verdi. Zakath'ı, yatağının yanında elinde bir kitapla sandalyesine oturur halde buldu. Gözlerinin altındaki kara halkalar geçmiş, titremesi tamamıyla yok olmuş ve son derece tetikte görünüyordu. "A, Belgarion," dedi neredeyse neşeli sayılabilecek bir tonda, "uğraman ne hoş."

"Gelip sizi yine uyutayım diye düşünmüştüm," diye cevap verdi Garion biraz abartılı bir alayla.

“O kadar bariz mi hareket ediyordum?” diye sordu Zakath.

“Evet, işin aslı öyle. Ne zaman ‘gemi’ ile ‘Mallorya’ sözlerini aynı cümle içinde kullansam gözleriniz kapanıveriyordu. Zakath, bu konuda konuşmamız şart ve zamanımız çok azalıyor.”

Zakath yorgunluk numarasıyla elini şöyle bir yüzünden geçirdi.

“İstiyorsan şöyle söyleyeyim,” diye devam etti Garion. “Belgarath sabırsızlanmaya başladı. Aramızdaki tartışmanın medeniyet çerçevesinde kalmasına gayret ediyorum, ama eğer o işin içine girecek olursa tartışmanın -hem de derhal- son derece nahoş bir hal alacağını garanti edebilirim.”

Zakath elini indirdi, gözleri kısıldı. “Bu biraz tehdide benziyor Belgarion.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Garion. “Aslında bu dostça bir nasihatten başka bir şey değil. Eğer siz burada Cthol Murgos’ta kalmak istiyorsanız bu sizin bileceğiniz bir şey, ama *bizim* Mallorya’ya -en kısa zamanda- gitmemiz gerekiyor.”

“Peki ya ben gitmenize müsaade etmemeye karar verirsem?”

“Müsaade mi?” diye güldü Garion. “Zakath sen de bizimle aynı dünyada büyümedin mi? Ne söylediğin hakkında bir fikrin var mı?”

“Bence bu sözler konuşmamıza bir nokta koyuyor,” dedi imparator soğuk bir edayla. Gergince ayağa kalkarak yatağına ilerledi. Her zamanki gibi kedisi, miyavlayan minik yavrularını imparatorun yatak örtüsünün ortasına bıraktıktan sonra odanın bir köşesindeki yün çevrili kutusunda tek başına uyumaya gitmişti. Huzursuz olan imparator biraz öfkeyle yatağının üstündeki minik tüylü birikintiye baktı. “Ayrılmana izin veriyorum Belgarion,” dedi omzundan geriye. Sonra her iki elini de kedi yavrularını kavrayıp çekmek için uzattı.

Zith tüy yumağının tam ortasından dikeldi, buz gibi bir edayla gözlerini imparatora dikerek, ikaz edercesine tıslad ı.

“Torak’ın dişi!” diye sövdü Zakath, ellerini geri çekerek. “Çok ileri gittiniz! Gidip Sadi’ye söyle, bu lanet olası yılanın hemen odamdan çıkartılmasını istiyorum!”

“Onu tam dört kere dışarı çıkarttı zaten Zakath,” dedi Garion tatlılıkla. “Her defasında gelip buraya süzülüyor.” Gülmemek için kendini zor tuttu. “Belki seni seviyordur.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Ben mi?”

“Yılanı buradan çıkartın.”

Garion ellerini arkasına sakladı. “Ben almam Zakath, gidip Sadi’yi çağırayım.”

Öte yandan dışarıda holde yüzünde gizemli bir tebessümle imparatorun odasına doğru giden Kadife ile karşılaştı.

“Zith’i yerinden alabilir misin?” diye sordu Garion ona. “O kedi yavrularıyla birlikte Zakath’ın yatağının üzerinde.”

“Sen de onu çekebilirsin Belgarion,” dedi sarışın kız yanaklarındaki gamzelerle gülümseyerek. “Zith sana güveniyor.”

“Ben bunu denememeyi yeğlerim.”

İkisi birlikte imparatorun yatak odasına girdiler.

“Kontes,” diye karşıladı Zakath kızı, nezaketle başını hafifçe eğerek.

Kadife reverans yaptı. “Haşmetmeap.”

“Bununla baş edebilir misin?” diye sordu imparator, hâlâ yataktaki yün yumağının tam ortasında yarı dikelmiş, dikkatli gözlerle bakan yılanı işaret ederek.

“Tabii ki Haşmetmeapları.” Kadife yatağa yaklaşınca yılan dilini sinirli sinirli titretti. “Aman kes şunu,” diye azarladı sarışın kız. Sonra eteğini toplayarak torba gibi yaptı ve kedi yavrularını tutup uyduruk yuvalarına bıraktı. Son olarak da Zith’i kaldırarak, onu da tam ortalarına bıraktı. Odanın diğer tarafına giderek onları dikkatle, altın rengi tek bir gözünü açıp yavruları ve yavruların parlak yeşil dadıları için kenara çekildikten hemen sonra uykuya dalan ana kedinin yanına bıraktı. “Ne şeker değil mi?” diye mırıldandı Kadife yavaşça. Sonra Zakath’a döndü. “Ha, bu arada Haşmetmeapları, Kheldar ile sizi kimin zehirlediğini bulduk.”

“Ne?”

Kız başıyla onaylayarak hafifçe kaşlarını çattı. “Aslında bir yerde sürpriz oldu.”

İmparatorun bakışları iyice meraklanmıştı. “Emin misin?”

“Bu gibi davalarda ne kadar emin olunabilirse. Zehirlenme olaylarında insan pek bir şahit bulamıyor; gerçi bu adam tam zamanında mutfaktaymış, siz hastalanır hastalanmaz ayrılmış ve biz onun ününü biliyoruz.” Kadife Garion’a gülümsedi. “İnsanların beyaz gözlü bir adamı hatırlama eğilimini sen de fark etmiş miydin?”

“Naradas mı?” diye şaşkınlıkla bağırdı Garion.

“Hayret verici değil mi?”

“Naradas da kim?” diye sordu Zakath.

“Zandramas için çalışıyor,” diye cevap verdi Garion. Kaşlarını çattı. “Bu çok anlamsız Kadife. Zandramas neden onu öldürmek istesin ki? Zakath’ın hayatta kalmasını istemez mi?”

Kız ellerini iki yana açtı. “Bilmiyorum Belgarion - en azından henüz.”

“Kadife mi?” diye sordu Zakath aklı karışarak.

Kadife yine gamzelerini ortaya çıkartacak şekilde gülümsedi. “Ne ahmakça değil mi?” Güldü. “Gerçi galiba bu minik takma isimler bir yerde bir sevgi göstergesi. Zandramas’ın sizi neden öldürtmek isleyebileceğiyle ilgili aklınıza bir şey geliyor mu?”

“Hemen bir şey gelmiyor ama Zandramas’ı yakaladığımda bir cevap kopartırız sanırım - üstelik bunun üzerine çok düşeceğim, Cthol Murgos’ta taş üstünde taş bırakmayacak bile olsam onu arayıp bulacağım.”

“Burada değil,” dedi Garion dalgın dalgın, hâlâ olup bitenlerle ilgili bir sonuca varmaya çalışıyordu. “Ashaba’da - Torak’ın Evinde.”

Zakath’ın gözleri kuşkuyla kısıldı. “Sen de bir alaka hissetmiyor musun Belgarion?” dedi. “Ben, tam siz geldikten sonra zehirleniyorum. Belgarath beni iyi ediyor. Kheldar ile Liselle zehiri verenin kimliğini buluveriyor, o da Zandramas için çalışıyor, ki Zandramas da Ashaba’da ve Ashaba da Mallorya’da: Yani sizin gitmek için yanıp tutuştuğunuz yerde. Bu kadar tesadüf insanın hayal gücünü harekete geçiyor, sence de öyle değil mi?”

“Zakath artık beni bıktırmaya başladın,” dedi Garion huzursuzca. “Eğer Mallorya’ya gitmek için bir gemiye ihtiyacım olduğunu düşünecek olursam bir tanesini *alırım*. Şimdiye kadar böyle yapmamamın tek nedeni Leydi Polgara’nın, daha ben bir çocukken benim iliklerime kadar işlediği görgü kurallarıdır.”

“Peki bu evden nasıl ayrılmayı tasarlıyorsunuz?” diye atıldı Zakath, onun da sinirleri bozulmaya başlamıştı.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Garion’u kaplayan hiddet tamamen mantıksızdı. Patlamasının nedeni, artık neredeyse bir yıldır ha bre önüne çıkan yüzlerce gecikme, engel ve önemsiz fasılaların bir sonucuydu. Omzuna uzandı, Demirpençe’nin kılıcını kınından çıkardı, kabzasını gözlerden gizleyen deri keseyi sıyırdı. Koca kılıcı önünde tutarak kelimenin tam anlamıyla iradesini kılıca fırlattı. Kılıç mavi bir alevle patladı. “Bu evden nasıl ayrılmayı mı tasarlıyorum?” diye bağırdı neredeyse, şaşkınlıktan taş kesilmiş

imparatora. “Anahtar yerine *bunu* kullanacağım.” Kolunu dimdik tutarak alevlenmiş kılıcı kapıyla bir hizaya getirdi. “Patla!” diye emretti.

Garion’un öfkesi mantıksız olmakla kalmıyor, aynı zamanda biraz da aşırıya kaçıyordu. Aslında bu konu hakkındaki hislerinin yoğunluğunu Zakath’ın gözleri önüne serebilmek için kapıdan -ve belki kapı çerçevesinin bir bölümünden- başka bir yeri kastetmemişti. Lâkin Garion’un hiddetli iradesinin ani hareketiyle şaşkın bir uyanıklık yaşayan Taş biraz aşırı tepki verdi. Tabii ki kapı, hole doğru dağılarak yayılan kıymık bulutu olarak yok olmuştu. Kapı pervazı da yok olmuştu. Ama Garion’un tasarlamamış- olduğu şey duvardı.

Kül gibi bir suratla titreyen Zakath geri geri tökezleyerek aniden gözleri önünde beliren koridora ve koridoru dolduran taş yığınına -daha biraz önce yatak odasının sağlam, yarım metrelik taş duvarı olan yığına- bakakaldı.

“Aman,” diye mırıldandı Kadife kibarca.

Bunun salakça ve melodramik olduğunu bildiği halde giderek artan bu mantıksız hiddetinden kurtulamayan Garion afallamış Zakath’ın kolunu sol eliyle kavrayıp, sağ elinde tuttuğu kılıçla işaret etti. “Şimdi Belgarath ile konuşmaya gidiyoruz,” diye beyan etti. “Eğer her döndüğümüz köşede askerleri çağırmayacağına söz verirsen koridorlardan gideriz. Yoksa, evin içinden doğruca ilerleriz. Kütüphane aşağı yukarı şu tarafa düşüyor değil mi?” Kılıcıyla hâlâ ayakta duran duvarlardan birine doğru işaret etti.

“Belgarion,” diye azarladı Kadife genç kralı kibarca, “bak şimdi, bu davranışın pek doğru sayılmaz. Kal Zakath çok kibar bir ev sahibi oldu. Sanırım arlık durumu da kavramıştır ve eminim bize destek vermekten kendisi de çok mutlu olacaktır, öyle değil mi İmparator Hazretleri?” Tatlı tatlı imparatora güldü. “Riva Kralı’nı *gerçekten* hiddetlendirmek istemeyiz değil mi? Etrafta kırılacak bir sürü şey var: pencereler, duvarlar, evler, Rak Hagga şehri - yani bu tarz şeyler.”

Belgarath’ı yine kütüphanede buldular. Küçük bir kâğıt tomarını okuyordu, dirseğinin yanında da kocaman bir maşrapa duruyordu.

“Bir gelişme oldu,” dedi Garion kısaca, odaya girerken.

“Ya?”

“Kadife, İpek ile birlikte Zakath’ı zehirleyenin Naradas olduğunu öğrendiklerini söyledi.”

“Naradas mı?” diye gözlerini kırpıştırdı yaşlı adam. “Ne hayret verici, değil mi?”

“Neyin peşinde dede? Yani Zandramas?”

“Emin değilim.” Belgarath Zakath’a baktı. “Eğer birileri seni uyutabilse yerine tahta kim geçecek?”

Zakath omzunu silkti. “Orada burada birkaç uzak kuzenim var - genellikle Melcene adalarında ve Celanta’da. Veraset hakkı biraz karanlıktır.”

“Belki de Zamandras’ın aklından geçen de budur Belgarath,” dedi Kadife ciddiyetle. “Eğer Rak Hagga’da bulduğun o Grolim Kehanetleri’nin gerçeklik payı varsa, nihai karşılaşma zamanı gelince yanında bir Angarak kralı olması gerekiyor. Uysal bir kral, Haşmetmeap gibi birinden çok daha işine gelecektir - taç giydirip, kral ilan edebileceği üçüncü veya dördüncü dereceden bir kuzen. Böylelikle Grolimlerinin ona göz kulak olmasını ve gerektiği zaman onu kendisine getirmelerini sağlardı.”

“Mümkün olabilir,” diye kabul etti Belgarath. “Gerçi bence bundan başka şeyler de var. Zandramas daha önce bir şey konusunda hiç bu kadar doğrudan hareket etmemişti.”

“Umarım, konuştuklarınız hakkında en ufak bir fikrim olmadığının farkındasınızdır,” dedi Zakath huzursuzca.

“Ne kadarını biliyor?” diye sordu Belgarath Garion’a.

“Pek fazla bir şey bilmiyor dede.”

“Pekâlâ. Belki eğer olan bitenleri bilirse, bu kadar zorluk çıkartmaz.” Mallorya İmparatoruna döndü. “Hiç *Kitab-ı Mrin*’i duymuş muydun?” diye sordu.

“Diğer sözde kehanetler gibi, bir deli tarafından yazıldığını duymuştum.”

“Peki ya Işığın Çocuğu ve Karanlığın Çocuğunu?”

“Bu dindar isterikler tarafından kullanılan standart zırvaların bir kısmı.”

“Zakath, *bir şeylere* inanmak zorundasın. Eğer inanmazsan bunu kavramak senin için çok zor olur.”

“Kuşkuculuğum konusunda geçici bir ertelemeye razı olur musun?” diye karşı atakta bulundu imparator.

“Münasiptir. Pekâlâ, şimdi iş biraz karmaşıklaşmaya başlayacak o yüzden çok dikkat et, kulağını açarak dinle ve anlamadığın bir yer olursa beni sustur.”

Bunun üzerine ihtiyar adam dünya başlamadan önce vuku

bulmuş olan “kaza”nın, istikbalin iki mümkün yolunun ayrılışının ve bu yollara bir şekilde tesir eden iki bilincin kadim hikâyesinin ana hatlarını çizmeye başladı.

“Pekâlâ,” dedi Zakath. “Bu noktaya kadar standart bir tanrıbilimdi. Çocukluğumdan beri aynı saçmalığı anlatıp duran Grolimler olmuştu.”

Belgarath başıyla onayladı. “Ben de bildik bir zeminden başlamak istemiştim.” Ondan sonra Zakath’a dünyanın çatlayışı ile Vo Mimbre Savaşı arasındaki zaman içerisinde olup bitenleri anlatmaya başladı.

“Bizim bakış açımız biraz daha farklı,” diye mırıldandı Zakath.

“Öyle olmalı,” diye kabul etti Belgarath. “Pekâlâ, şimdi, Vo Mimbre ile Taş’ın Dönek Zedar tarafından çalınması arasında beş yüz yıl vardı.”

“Geri alınmasının,” diye düzeltti Zakath. “Taş Cthol Mishrak’tan çalınmıştı, çalanlar da hırsız Demirpençe ve…” Durdu ve aniden gözleri faltaşı gibi açılarak kılıksız yaşlı adama baktı.

“Evet,” dedi Belgarath, “ben gerçekten de oradaydım Zakath - üstelik ondan iki bin yıl önce, Torak Taş’ı Ustamdan çaldığı zaman da oradaydım.”

“Hastalıktan yeni kalktım Belgarath,” dedi imparator mecalsiz bir halde, sandalyeye çökerek. “Sinirlerim bu kadar şoku kaldıracak kadar sağlam değil.”

Belgarath ona kafası karışarak baktı.

“Haşmetmeapları minik bir tartışma yaşadılar,” diye açıkladı Kadife neşeyle. “Kral Belgarion, İmparator Hazretlerine, Riva Kralı’nın Kılıcı’nın kapasitesinin biraz gösterişli taraflarından birini canlandırıverdi. İmparator Hazretleri oldukça etkilendi. Evin o bölümünde bulunan hemen hemen herkes de çok etkilendi.”

Belgarath Garion’a buz gibi bir bakış fırlattı. “Yine mi oynuyorsun?” diye sordu.

Garion cevaplamaya çalıştı, ama söyleyebileceği pek bir şey yoktu.

“Pekâlâ, biz devam edelim,” diye sürdürdü Belgarath hararetle. “Burada duran Garion’un ortaya çıkmasıyla olanlar yakın tarihtir o yüzden eminim olanları biliyorsundur.”

“Garion mu?” diye sordu Zakath.

“Daha bilindik -ve tamdık- bir biçimi. ‘Belgarion’ biraz daha çalımlı bir şekli, sizce de öyle değil mi?”

“‘Belgarath’tan daha fazla değil.”

“Ben ‘Belgarath’ı yedi bin yıldan fazla bir zamandır taşıyorum Zakath ve bir yerde sivri köşelerini çoktan aşındırdım. Garion kendi ‘Bel’ini sadece birkaç yıldır taşıyor ve biraz hızlı döndüğü zaman hâlâ gıcırdıyor.”

Garion bu açıklamadan biraz alındı.

“Her neyse,” diye devam etti yaşlı adam, “Torak öldükten sonra Garion ile Ce’Nedra evlendiler. Bir yıl kadar önce Ce’Nedra bir erkek evlat dünyaya getirdi. O sıralarda Garion’un bütün dikkati Ayı Mezhebi’ndeydi. Birisi Ce’Nedra’yı öldürmeye çalıştı ve Riva Vekilharcını öldürmeyi başardı.”

“Bunları duymuştum,” dedi Zakath.

“Her neyse, o sıralar Garion mezhebi ezmekle meşgulken -bir kere kafasına koydu mu ezme işinde çok başarılıdır- birileri Riva Hisarı’na gizlice girerek oğlunu - benim de torunumu kaçırdı.”

“Yo!” diye nida etti Zakath.

“Evet efendim,” diye devam etti Belgarath ciddiyetle. “Biz de bunu yapanın mezhep olduğunu düşünerek Drasniya’daki Rheon’a yani karargâhlarına yürüdük fakat bütün olanlar zekice bir oyunmuş. Zandramas Prens Geran’ı kaçırdıktan sonra bizi Rheon’a yönlendirmiş. Tarikatın lideri Urvon’un dalkavuklarından biri Harakan çıktı -çok mu hızlı gidiyorum?”

Zakath hayret etmiş görünüyordu; gözleri yine faltaşı gibi açılmıştı.

“Hayır,” dedi zorla yutkunarak. “Sanırım ayak uydurabilirim.”

“Çok fazla bir şey kalmadı. Hatalarımızı fark edince biz de çocuk hırsızının peşine takıldık. Mallorya’ya gittiğini biliyoruz - Artık Olmayan Yer’e doğru. Sardion orada. Onu durdurmamız, en azından oraya onunla aynı zamanda varmamız gerek. Cyradis hepimizin bu Artık Olmayan Yer’e vardığımızda zamanın başlangıcından beri olup duran Karanlığın Çocuğu ile Işığın Çocuğu arasındaki o karşılaşmalardan birinin daha vuku bulacağına fakat bu sefer sonuncusu olacağına inanıyor. Cyradis onların arasında bir seçim yapacakmış ve bu da bu çekişmeyi bitirecekmiş.”

“Korkarım bu noktada benim kuşkuculuğum yeniden baş göstermeye başlıyor Belgarath,” dedi Zakath. “Dünyadan bile eski olan bu iki gölge karakterin bu gizemli yere gelerek bir kez daha boğuşacağına inanmamı beklemiyorsun değil mi?”

“Onların gölgemsi olduklarını nereden çıkarttın? Bu iki mümkün

kaderin çekirdeğindeki ruhlar, bu karşılaşmalar sırasında vasıta olmaları için etten kemikten insanların içine nüfuz ediyorlar. Şu anda mesela, Zandramas Karanlığın Çocuğu. Daha önce Torak'tı - Garion onu öldürünceye kadar."

"Peki Işığın Çocuğu kim?"

"Bunun çok aşikâr olacağını düşünmüştüm."

Zakath dönerek gözlerine inanamadan Garion'un mavi gözlerine baktı. "Sen mi?" dedi nefesi kesilircesine.

"Bana öyle derler," diye cevap verdi Garion.

BEŞİNCİ BÖLÜM

UÇSUZ bucaksız Mallorya'nın dehşetli imparatoru Kal Zakath önce Belgarath'a, sonra Garion'a ve son olarak da Kadife'ye baktı. "Niye içimde, burada olup bitenlerin denetimimden çıktığı yolunda bir his var?" diye sordu. "Sizler buraya geldiğinizde, iyi kötü benim tutsağım sayılırdınız. Şimdiyse, her nasılsa, ben sizin tutsağınız gibi oldum."

"Sana, daha önce bilmediğin bazı şeyler anlattım, o kadar," diye açıkladı Belgarath ona.

"Ya da büyük bir zekâyla uydurduğun."

"Neden böyle bir şey yapayım?"

"Aklıma bir sürü neden geliyor. Tartışmayı büyütmemek için Belgarion'un oğlunun kaçırılması hakkında anlattığın hikâyeyi kabul edeceğim ama bunun bütün nedenlerinizi ne kadar bariz kıldığını görmüyor musunuz? Araştırmanız sırasında benim yardımıma ihtiyacınız var. Bu mistik saçmalığın hepsi ve Urgit'in ebeveyni hakkındaki şu çılgın öykünüz beni buradaki Cthol Murgos seferimden caydırmak ve sizinle birlikte Mallorya'ya dönmeye kandırmak için uydurulmuş olabilir. Buraya geldiğinizden beri yaptığınız ve söylediğiniz her şey bu son için hazırlanmış olabilir."

"Gerçekten bunu yapacağımızı düşünüyor musun?" diye sordu Garion.

"Belgarion, eğer *benim* bir oğlum olsaydı ve biri onu kaçırmış olsaydı, onu bulmak için *her şeyi* yapardım. Hissiyatını anlıyorum, ama benim kendi sorumluluklarım var, ancak sorumluluklarım

burada, Mallorya'da değil. Kusura bakmayın ama bu konuda ne kadar düşünürsem, o kadar az inanmaya başlıyorum. Dünyayı bu kadar yanlış değerlendirmiş olamam. İfritler mi? Kehanetler mi? Büyü mü? Ölümsüz yaşlı adamlar mı? Çok eğlenceliydi ama tek bir kelimesine bile inanmıyorum."

"Taş'ın sana Urgit hakkında gösterdiklerine de mi?" diye sordu Garion.

"Lütfen Belgarion bana çocuk muamelesi yapma." Zakath'ın dudakları ironik bir tebessümle kıvrılmıştı. "Zehrin aklıma daha o zamandan nüfuz etmiş olması mümkün değil mi? Ve sen, köy panayırlarını dolduran bütün şarlatanlar gibi gizemli ışıklarla ve izlerle, görmek istediğim şeyi görmemi sağlamış olamaz mısın?"

"Siz neye inanıyorsunuz Kal Zakath?" diye sordu Kadife.

"Görüp dokunduğum şeylere - onun dışında da pek bir şeye kulak asmam."

"Ne büyük bir kuşkuculuk," diye mırıldandı kız. "O halde olağan dışı tek bir şeyi bile kabul etmiyorsunuz?"

"Aklıma geldiği kadarıyla hayır."

"Kell Kâhinlerinin o garip yeteneklerini bile mi? Onlar oldukça iyi kayda geçmiştir, bilirsiniz."

Zakath biraz kaşlarını çattı. "Evet," diye itiraf etti, "aslında öyleler."

"Bir hayali nasıl kayda geçirebilirsiniz?" diye sordu Garion merakla.

"Grolimler kâhinleri gözden düşürmenin yolunu arıyorlardı," diye cevap verdi Zakath. "Bunun en kolay yolunun gelecek ile ilgili bu beyanların yazılması ve sonra olup olmayacaklarına bakılması olduğunu düşünmüşlerdi. Bürokratlara bunların kayıtlarının tutulması emri verilmişti. Şu ana kadar kâhinlerin tek bir kehanetleri bile yanlış çıkmadı."

"O halde kâhinlerin geçmiş, hal ve gelecekte olacakları bilmekle ile ilgili, bizlerin tam olarak anlayamadığı bir yeteneğe sahip olduklarına inanıyorsunuz?" diye sıkıştırdı Kadife.

Zakath dudaklarını büzüştürdü. "Pekâlâ Kontes," dedi gönülsüzce, "Kâhinlerin henüz açıklanamamış bazı yeteneklere sahip olduklarını kabul edeceğim."

"Bir kâhinin size yalan söyleyebileceğine inanıyor musunuz?"

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Belgarath takdirle.

"Hayır," diye cevap verdi Zakath biraz düşündükten sonra.

“Kâhinler yalan söyleme yetisine sahip değiller. Doğrulukları çok meşhurdur.”

“Peki o halde,” dedi Kadife gamzeli tebessümüyle, “size söylediğimiz şeylerin doğru olup olmadığını öğrenmek için bir kâhin bulup sormanız yeterli olacaktır, öyle değil mi?”

“Liselle,” diye karşı çıktı Garion, “bu haftalar alabilir. O kadar vaktimiz yok.”

“Yo,” dedi kız, “o kadar uzun zaman alacağını zannetmem. Yanlış hatırlamıyorsam Leydi Polgara, Haşmetmeapları ölüm döşeğindeyken Andel’in Cyradis’i çağırdığını söylemişti. Eminim, bunu tekrar yapması için onu ikna edebiliriz.”

“Eee Zakath,” dedi Belgarath. “Cyradis’in söylediği şeyin doğruluğunu kabul edecek misin?”

İmparator gözlerini kısarak ihtiyar büyücüye kuşkuyla baktı, belli ki bir bahane arıyordu. “Oyunla beni köşeye kıstırdınız,” diye suçladı. Düşündü. “Pekâlâ Belgarath,” dedi sonunda. “Cyradis ne söylerse doğru olduğuna inanacağım - eğer sen de kendin için aynı şartları kabul edersen.”

“Oldu o halde,” dedi Belgarath. “Haydi gidip Andel’i çağıralım da işe koyulalım.”

Kadife, imparatoru gittiği her yerde gölge gibi izleyen muhafızlardan biriyle konuşmak için koridora çıktığında Zakath da sandalyesinde kaykıldı. “Bana anlatıp durduğunuz mümkün olmayan bu çılgınlıklar konusunda zaman harcadığıma bile inanamıyorum,” dedi.

Garion dedesine kısa bir bakış atınca birlikte gülmeye başladılar.

“Komik bir şey mi var beyler?”

“Bu aile arasında bir şakadır Zakath,” diye açıkladı Belgarath. “Aşağı yukarı dokuz yaşından beri Garion ile mümkün ve mümkün olmayan hakkında tartışıp dururuz da. O bu konuda, senden bile daha inatçıydı.”

“İlk şok geçtikten sonra kabullenmek daha kolay oluyor,” diye ekledi Garion. “Bu çok soğuk bir suda yüzmek gibi bir şey. Bir kez her yanın uyuşunca insanın canı o kadar yanmıyor.”

Kadife yanında kukuletalı Andel’le odaya girdiğinde epey bir vakit geçmişti.

“Kell Kâhinesi’nin hanımın olduğunu söylemiştin galiba değil mi Andel,” dedi Zakath Andel’e.

“Evet, öyledir Haşmetmeapları.”

“Onu çağırabilir misin?”

“Suretini Haşmetmeapları, eğer bir ihtiyaç varsa ve eğer o gelmeyi kabul ederse.”

“Sanırım ihtiyaç var Andel. Belgarath bana, teyit edilmesi gerektiğine inandığım bazı şeyler anlattı. Cyradis’in sadece doğruları söylediğini biliyorum. Öte yandan Belgarath’ın biraz daha şaibeli bir ünü var.” Yaşlı adama biraz muzip, uzun bir bakış attı.

Belgarath ona gülümseyerek göz kırptı.

“Hanımım ile konuşacağım Haşmetmeapları,” dedi Andel, “ve suretini yollamasını niyaz edeceğim. Eğer rıza gösterecek olursa sorularınızı çabuk sormanızı rica edeceğim. Dünyanın diğer yarısından buraya ulaşmak onu yoruyor ve çok güçlü sayılmaz.” Sonra Dalasyalı kadın saygıyla diz çökerek başını eğdi ve Garion bir kez daha birçok sese ait o garip mırıltıyı ve onu izleyen uzun sessizliği duydu. Yine havada o titreşim olmuştu; titreşim geçtiğinde gözleri bağlı, kukuletalı Cyradis karşılarında duruyordu.

“Geldiğiniz için size müteşekkiriz Kutsal Kâhine,” dedi Zakath garip bir şekilde saygı dolu bir ses tonuyla. “Buradaki konuklarım bana inanmakta zorluk çektiğim bazı şeyler anlattılar; ben ise eğer siz teyit ederseniz bunlara inanabileceğimi söyledim.”

“Elimden gelen her şeyi söylerim sana Zakath,” diye cevap verdi kâhine. “Bazı şeyler benden gizlidir, bazıları ise henüz beyan edilmemelidir.”

“Sınırları anlıyorum Cyradis. Belgarion bana Murgoların Kralı Urgit’in Taur Urgas kanından olmadığını söylüyor, bu doğru mudur?”

“Doğru,” diye cevap verdi Cyradis kısaca. “Kral Urgit’in babası bir Alorn’dur.”

“Taur Urgas’ın hayatta olan oğlu var mı?”

“Yoktur Zakath. Taur Urgas’ın soyu, on iki yıl önce son oğlu Kral Urgit’in mabeyincisi Oskatat’ın emriyle Rak Goska’da bir mahzende boğdurulunca kurumuştur.”

Zakath içini çekerek başını hüzünle salladı. “Yani böylece bitti,” dedi. “Düşmanınım soyu karanlık bir mahzende, gözlerden uzak bir halde kurudu gitti - o kadar çabuk tükendiler ki ne bittiklerine sevinebildim, ne de onları elimden alana lanet edebildim.”

“Öç boştur Zakath.”

“Son otuz yıldır elimdeki tek şeydi.” Yeniden içini çektikten sonra omuzlarını dikleştirdi. “Zandramas gerçekten Belgarion’un

oğlunu çaldı mı?"

"Çaldı ve şimdi onu Artık Olmayan Yer'e götürüyor."

"Peki orası nerede?"

Cyradis'in yüzü hareketsizleşti. "Bu açıklanamaz," diye cevap verdi sonunda, "ama Sardion orada."

"Bana, Sadrion'un ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Bölünmüş olan taşın bir yarısı."

"Bu gerçekten o kadar önemli mi?"

"Bütün Angarak'ta hiçbir şey bundan daha kıymetli değildir. Bütün Grolimler bunu bilir. Urvon tüm servetini bu taş için verebilir. Zandramas kendisine tapan yığınlarla insandan onun için vazgeçebilir. Mengha ruhunu verir - aslında zaten kendisine destek versinler diye ifritleri kendine asker etmekle bunu yaptı bile. Rak Urga Başrahibi Agachak dahi, ona sahip olmak için Cthol Murgos'taki nüfuzundan vazgeçebilir."

"Nasıl oluyor da bu kadar kıymetli bir şey benim dikkatimden kaçıyor?"

"Senin gözlerin sadece dünyevi şeylerde Zakath. Sardion bu dünyaya ait değil - nasıl taşın diğer yarısı da bu dünyaya ait değilse."

"Diğer yarısı mı?"

"Angarakların Cthrag Yaska, Batılı insanların da Aldur Taşı dedikleri. Cthrag Sadirus ile Ctrag Yaska, birbirine zıt iki zaruretin doğumunu gören anda ayrıldılar."

Zakath'ın yüzü oldukça solmuştu; ellerini de, titremelerini engellemek için önünde sıkı sıkı birleştirmişti. "O halde hepsi doğru?" diye sordu kırık bir sesle.

"Hepsi Kal Zakath. Hepsi."

"Belgarion ile Zandramas'ın, Işığın ve Karanlığın Çocukları olduğu da mı?"

"Evet, öyleler." Tam Zakath bir soru daha sormaya başlıyordu ki Cyradis elini kaldırdı. "Benim zamanım az Zakath ve artık size çok önemli bir şeyi açıklamak zorundayım. Bil ki hayatın ciddi kavşaklara yaklaşıyor. Güç için duyduğun ihtirası ve öç için duyduğun açlığı bir yana bırak çünkü bunlar sadece çocuk oyuncaklarıdır. Mal Zeth'e dönerek, bu karşılaşmada *kendi* oynayacağın rol için hazırlanmaya başla."

"*Benim* rolüm mü?" Zakath'ın sesi şaşkınlığını yansıtıyordu.

"İsmin ve görevin yıldızlara yazılmış."

“Neymiş peki bu görevim.”

“Anlamaya hazır olduğunda ne yapman gerektiği hususunda sana malumat vereceğim. Her şeyden önce kalbine işlemiş o hüzün ve vicdan azabından kurtulmalısın.”

Zakath’ın yüzü sakinleşti, derin bir iç çekli. “Korkarım yapamam Cyradis,” dedi. “Benden istediğin şey pek mümkün değil.”

“O halde mevsim dönmeden mutlaka öleceksin. Sana söylediğim şeyleri düşün ve çok iyi tart Mallorya İmparatoru. Seninle yakında yine konuşacağım.” Sonra titreyerek yok oldu.

Zakath kâhinenin durduğu boş noktaya bakakalmıştı. Yüzü solgundu; dişlerini sıkıyordu.

“Eee Zakath?” dedi Belgarath. “Artık ikna oldun mu?”

İmparator oturduğu sandalyeden kalkarak volta almaya başladı. “Bu saçmalıktan başka bir şey değil!” diye patladı aniden tedirgin bir sesle.

“Biliyorum,” diye cevapladı Belgarath soğukkanlılıkla, “fakat saçma sapan bir şeye inanmaya rıza göstermek bir iman göstergesidir. Belki de bu iman, Cyradis’in sözünü ettiği hazırlığın ilk adımıdır.”

“Buna inanmak *istemediğimden* değil Belgarath,” dedi Zakath garip bir şekilde alçak bir sesle. “Sadece…”

“Kimse sana kolay olacağını söylemedi,” dedi yaşlı adam. “Ama daha önce de kolay olmayan şeyler yapmıştın, öyle değil mi?”

Zakath yeniden sandalyesine çöktü, gözleri düşünceler içinde kaybolmuştu. “Neden ben?” diye sordu acıklı bir sesle. “Neden bu işe *benim* bulaşmam gerek?”

Garion aniden kahkaha attı.

Zakath ona buz gibi bir bakış fırlattı.

“Affedersin,” diye özür diledi Garion,” ama *ben* on dört yaşından beri durmadan ‘neden ben’ diyorum. Kimse bana tatmin edici bir cevap vermedi ama bir süre sonra bu haksızlığa alıştım.”

“Ben herhangi bir sorumluluktan kaçınmaya çalışıyor değilim Belgarion. Sadece ne gibi bir faydam dokunabilir anlayamıyorum. Siz Zandramas’ı takip edeceksiniz, oğlunu bulup Sadrion’u yok edeceksiniz. Bütün mesele bu değil mi?”

“Biraz daha karmaşık,” dedi Belgarath. “Sardion’un yok edilmesi biraz daha afetimsi bir şey içeriyor.”

“Tam olarak dediğini anlayamıyorum. Yani elini sallayıp, onun varlığına son veremiyor musun? Sonuç olarak sen bir büyücüsün -ya

da öyle diyorlar.”

“Bu yasaktır,” dedi Garion otomatikman. “Hiçbir şeyi yok edemezsin. Ctuchik bunu yapmaya çalışmıştı ve kendi kendisini mahvetti.”

Zakath kaşlarını çatarak Belgarath’a baktı. “Onu *senin* öldürdüğünü zannediyordum.”

“Çoğunlukla öyle zannediyorlar.” İhtiyar adam omzunu silkti. “Ünüme ün katıyor o yüzden onlarla tartışmıyorum.” Kulak memelerinden birine asıldı. “Hayır,” dedi, “sanırım bu konuda, sonuna kadar her şeyi izlemek zorundayız. Sardion’un imha edilebilmesinin tek yolunun Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasındaki son karşılaşmanın bir sonucu olarak meydana geleceğine oldukça eminim.” Duraksadı sonra yüzü ciddileşerek aniden oturduğu yerde doğruldu. “Sanırım Cyradis gözden kaçırıp bize vermeyi planlamadığı bir bilgiyi verdi. Grolim ruhban sınıfının hepsinin yana yakıla Sardion’a sahip olmak istediğini söyledi ve Mengha’yı da listesine ekledi. Bu, Mengha’nın da bir Grolim olduğu anlamına gelmez mi?” Andel’e baktı. “Hanımın bu tür ufak tefek hatalar yapar mı?”

“Cyradis yanlış konuşamaz Kutsal Belgarath,” diye cevap verdi şifacı. “Kâhineler kendi sesleriyle konuşmazlar, kendi hayallerinin sesiyle konuşurlar.”

“O halde Mengha’nın bir Grolim olduğunu, ya da zamanında öyle olmuş olduğunu ve ifritleri çağırmasının nedeninin Sardion’u bulmasına yardım etmeleri olduğunu bilmemizi *istedi.”* Bu konuda düşündü. “Bir cılız ihtimal daha var,” diye ekledi. “Belki de ifritler onu, Sardion’u kendileri almak için kullanıyor olabilirler. Belki de ona karşı bu kadar yumuşak başlı olmalarının nedeni budur. İfritler tek başlarına da çok kötüdürler ama eğer Sardion’un da Taş kadar gücü varsa, Sardion *kesinlikle* onların eline düşmemeli.” Zakath’a döndü. “Eee?” dedi.

“Eee ne?”

“Bizimle misin, bize karşı mısın?”

“Bu biraz fazla dobra değil mi?”

“Evet öyle - ama zaman kazandırıyor, üstelik zaman da önemli bir etmen olmaya başladı.”

Zakath sandalyesine iyice gömüldü, yüz ifadesi anlaşılamıyordu. “Teklif edilen bu anlaşmada ben *kendim* için çok az çıkar görebiliyorum,” dedi.

“Yaşamaya devam edeceksin,” diye hatırlattı Garion. “Cyradis eğer önüne koyacağı görevi yerine getirmezsen bahardan önce öleceğini söyledi.”

Zakath’ın hafif tebessümü hüzünlüydü; gözlerine o donuk umursamazlık döndü. “Hayatım, yolumdan çıkıp uzatmak için zahmetlere girecek kadar eğlenceli olmadı Belgarion,” diye cevap verdi.

“Sana da biraz çocukluk ediyormuşsun gibi gelmiyor mu Zakath?” diye atıldı Garion, kafası yine atmaya başlamıştı. “Burada Cthol Murgos’ta hiçbir şey yapmıyorsun. Akıtabileceğin tek bir Urga kanı da kalmadı, üstelik yurdunda felakete sürüklenen bir durum var. Sen bir Kral mısın -ya da İmparator, ya da her ne diyorsan ondan mısın?- yoksa sadece şımarık bir çocuk musun? Sadece birisi sana dön, dedi diye Mal Zeth’e dönmeyi reddediyorsun. Birisi sana geri dönmezsen öleceğini söylediğinde seni yerinden kıpırdatamıyor. Bu sadece çocukça değil aynı zamanda mantıksız; benim de aklı başından gitmiş bir adama meram anlatacak vaktim yok. Eh, istiyorsan burada, Rak Hagga’da oturup bütün o eski, geçmiş hüzünlerini ve hayal kırıklıklarını besleyip Cyradis’in kehanetinin yerine gelmesini bekleyebilirsin, umurumda değil; ama Geran benim oğlum ve ben Mallorya’ya gidiyorum. Yapmam gereken bir iş var, seni pohpohlamak için vaktim kalmadı.” Sona sakladığı bir şey vardı. “Ayrıca,” diye ekledi biraz hakaret edici, kaba bir tonda, “zaten sana ihtiyacım da yok.”

Gözleri alevlenen Zakath ayağa kalktı. “Çok ileri gittin,” diye gürledi, yumruğunu masaya indirerek.

“Hayret,” dedi Garion alayla. “Demek ki hayattaymışsın. Ben de tepki almak için ayağına falan basmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Pekâlâ, madem artık uyandın, haydi dövüşelim.”

“Ne demek ‘dövüşelim’?” diye sordu Zakath, yüzü hiddetten kızararak. “Ne için dövüşeceğiz?”

“Bizimle birlikte Mallorya’ya gelip gelmeyeceğin konusunda.”

“Salak olma. Tabii ki sizinle geliyorum. Üzerinde dövüşeceğimiz konu ise senin şu korkunç nezaket yoksunluğun.”

Garion bir an için ona baktıktan sonra kendini tutamayarak gülmekten iki büklüm oldu.

Zakath’ın yüzü hâlâ kıpkırmızıydı; yumruklarını bir sıkıp, bir açıyordu. Derken yüzüne biraz safça bir ifade geldi ve sonra o da gülmeye başladı.

Belgarath nefesini patlarcasına saldı. “Garion,” dedi huzursuzlukla, “bir daha böyle bir şey yapmadan bana haber ver. Damarlarım eskisi gibi değil artık.”

Zakath gözlerini sildi, gerçi gülmeye devam ediyordu. “Arkadaşlarınızla toplanmanız ne kadar vaktinizi alır sence?” diye sordu.

“Pek vakit almaz,” diye cevapladı Garion. “Neden?”

“Aniden Mal Zeth’i pek özledim. Şimdi orada ilkbahar, kiraz ağaçları çiçeğe durmuştur. Ce’Nedra’yla Mal Zeth’e bayılacaksınız Garion.”

Garion “Bel”in atılmasının yanlışlıkla mı yoksa bir dostluk belirtisi mi olduğunu anlayamamıştı. Öte yandan Mallorya İmparatoru’ nun tahayyül ettiğinden daha karmaşık bir adam olduğuna emindi.

“Umarım şimdi bana müsaade edersin,” dedi Zakath, “Brador ile konuşup Karanda’da olup bitenlerle ilgili biraz daha bilgi almak istiyorum. Sözünü ettiği şu Mengha, tahta karşı açık bir isyana ön ayak oluyor gibi ve benim bu konularda şiddetli bir önyargım vardır.”

“Bunun nedenini anlayabiliyorum,” diye kabul etti Garion ağırbaşlılıkla.

Bunu izleyen birkaç gün içerisinde Rak Hagga ile bir liman kenti olan Rak Cthan arasındaki yol imparatorluk habercileriyle dolup taşmıştı. Sonunda, güneşin parlak, gökyüzünün de koyu mavi olduğu ve Hagga Gölünün karanlık sularından puslu bir buhar yükseldiği buz gibi bir sabah, kışın kahverengileştirdiği ovaların üzerinden sahile doğru atlarını sürerek yola koyuldular. Gri Riva pelerinine sarınmış olan Garion, sıranın başında, her nedense karşılaştıklarından beri olmadığı kadar neşeli görünen Zakath ile birlikte at sürüyordu. Onları izleyen sıra arkalarına doğru millerce uzuyordu.

“Zevksiz değil mi?” dedi Malloryalı hoşnutsuzlukla, omzundan geriye bakarak. “Etrafım tamamen parazitler ve dalkavuklarla çevrili; aynı çürümüş etteki kurtçuklar gibi çoğalıyorlar.”

“Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorlarsa, neden onlara yol vermiyorsun?” diye önerdi Garion.

“Yapamam. Hepsinin güçlü akrabaları var. Onları çok büyük bir dikkatle dengelemek zorundayım - o kabileden biriyle eşleşecek falanca kabileden biri. Hiçbir aileden çok fazla sayıda yüksek

rütbede subay atamadığım için onlar bütün vakitlerini birbirlerine suikast hazırlayarak geçiriyorlar. Böylece bana suikast hazırlayacak vakitleri olmuyor."

"Sanırım bu, onları denetim altında tutmanın bir yolu."

Güneş dünyanın bu en ırak ucundaki parlak mavi kış göğünde ilerlerken buzlar ölü otların uzun saplarından yavaşça eriyor veya irili ufaklı eğrelti otlarından hafifçe düşerek bitkilerin altlarına yayılmış kısa yeşil yosunlar üzerinde o sarkık kahverengi eğrelti otu yapraklarının hayalet gibi beyaz izlerini bırakıyordu.

Çadır bezinden geniş bir çatı altında kar gibi beyaz bir kumaş üzerinde sunulan, en az Rak Hagga'da hazırlanmış olanlar kadar muhteşem bir öğlen yemeği için mola verdiler. "İdare eder herhalde," dedi Zakath yedikten sonra eleştirircesine.

"Biraz fazla şımartılmışsınız lordum," dedi Polgara ona. "Yağışlı bir havada sıkı bir yolculuk ve bir-iki günlük sınırlı tayınla idare etmek zorunda kalmanın iştahınız konusunda harikalar yaratacağından eminim."

Zakath Garion'a eğlenircesine baktı. "Ben de bu sadece sana ait sanmıştım," dedi, "ama bu pervasızca açıksözlülük sanırım ailenize has bir özellik."

Garion omzunu silkti. "Zamandan tasarruf sağlıyor."

"Bunu söylediğim için beni affet Belgarion," diye sözünü kesti Sadi, "ama bir ölümsüz zamanla neden ilgilensin ki?" Oldukça hüzünle içini çekti. "Ölümsüzlük insana büyük bir tatmin veriyor olsa gerek - insanın bütün düşmanlarının yaşlanıp öldüklerini görmek."

"Bu biraz fazla abartılı," dedi Belgarath elinde gümüş ağızlı bir kupayla sandalyesinde kaykılarak. "Bazen insan *tek bir* düşmanla karşılaşmadan yüzyıllar gelip geçiyor ve insanın gelip geçen yılların gelip geçmesini seyretmekten başka işi olmuyor."

Zakath aniden sırıttı. "Biliyor musunuz?" dedi hepsine birden. "Şu anda son yirmi beş yıldır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum kendimi. Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalktı."

"Büyük ihtimalle zehrin sonradan çıkan bir etkisidir," diye önerdi Kadife cilveyle. "Bol bol dinlendiniz mi bir ayda bir şeyiniz kalmaz."

"Bu Kontes her zaman böyle midir?" diye sordu Zakath.

"Bazen daha da kötü olur," diye cevap verdi İpek somurtarak.

Geniş bir alana gerilmiş olan çadırın altından çıkarlarken

Garion, uzun karga burunlu, kullanışlı demir kın donlu atım bulmak için etrafa bakındı ama hayvanı bir türlü göremiyordu. Sonra aniden eyerinin ve eşyalarının çok iri, koyu gri bir aygır olan başka bir atın üzerinde olduğunu gördü. Aklı karışarak kendisini dikkatle izleyen Zakath'a baktı. "Nedir bu?" diye sordu.

"Sınırsız saygımın minik bir belirtisi Garion," dedi Zakath gözleri parlayarak. "Demir km donlu atın, herhalde seni idare eden bir binekti ama pek öyle krallara layık sayılmazdı. Bir kralın krallara layık bir atı olmalı ve sanırım Chretienne'in, bir merasim gerektiren her durumda kendisini çok iyi kullandırdığını göreceksin."

"Chretienne mi?"

"Adı bu. Burada, Cthol Murgos'ta ahırlarımın gururuydu. Senin Riva'da ahırın yok mu?"

Garion güldü. "Benim krallığım bir ada Zakath. Biz atlardan çok kayıklarla ilgileniyoruz." Boynunu yay gibi germiş, tek ayağıyla yeri hafifçe eşen mağrur gri hayvana bakınca aniden içi minnettarlıkla doldu. Samimiyetle Mallorya İmparatorunun ellerini sıktı. "Bu muhteşem bir hediye Zakath," dedi.

"Tabii ki öyle. Ben muhteşem bir adamım - yoksa fark etmemiş miydin? Bin ona Garion. Yüzündeki rüzgârı hisset, atının nallarının gök gürültüsünün kanına dolmasına izin ver."

"Eh," dedi Garion, heyecanını denetim altına almaya çalışarak, "belki de birbirimizi tanısak iyi olacak."

Zakath büyük bir zevkle güldü. "Tabii ki," dedi.

Garion, kendisini büyük bir sükûnetle seyreden iri, gri ata yaklaştı.

"Sanırım bir süre aynı eyeri paylaşacağız," dedi hayvana. Chretienne burnuyla Garion'u dürtükledi.

"Koşmak istiyor," dedi Eriond. "Ben de seninle at süreyim, eğer bir mahzuru yoksa. At da koşmak istiyor."

"Pekâlâ," diye kabul etti Garion. "Haydi gidelim." Sonra dizginleri tutarak ayağını üzengiye koyup eyere atladı. Gri at, daha Garion yerine yerleşmeden koşmaya başlamıştı.

Bu yeni bir deneyimdi. Garion at binerek saatler geçirmişti - hatta bazen haftalar boyunca binmişti. Her iyi Sendar'ın yapacağı gibi bineklerine hep iyi bakmıştı ama daha önce hiç kişisel bir bağ kurmamıştı. Onun için atlar sadece bir nakil aracıydı, bir yerden bir yere gitmenin bir vasıtası; at binmek ise özellikle bir zevk kaynağı

olmamıştı. Fakat bu iri aygır Chretienne ile işler tamamen farklılaşmıştı. Yanında Eriond ve onun kestane rengi aygırı koşturur, kışın kahverengileştirdiği otlar arasından bir mil kadar uzaktaki yuvarlak bir tepe doğru giderken koca atın altında toplanıp, akan kaslarını hissetmenin, iletken bir heyecanı vardı.

Tepeye vardıklarında Garion nefessiz kalmış, katıksız bir zevkle kahkahalar atıyordu. Dizginlerine asılınca Chretienne gerileyerek yeniden ileri atılmak isteyerek havayı ön ayaklarıyla dövdü.

"Artık biliyorsun, değil mi?" diye sordu Eriond yüzünde yaygın bir tebessümle.

"Evet," diye itiraf etti Garion, gülmeye devam ederek. "Sanırım biliyorum. Nasıl oldu da bunca yıldır böyle bir şeyi fark etmedim."

"Tam atım bulman gerekiyordu," diye açıkladı ona Eriond bilgece. Garion'a yan bir bakış fırlattı. "Artık bir daha eskisi gibi olamayacağını biliyorsun, değil mi?"

"Bunun bir mahzuru yok," diye cevap verdi Garion. "Zaten eskisinden bıkmaya başlamıştım." Bir mil kadar ileride, soğuk mavi gök altında uzanan bir sıra alçak tepeyi işaret etti. "Gidip şunların diğer tarafında ne olduğuna bir bakalım mı?" diye teklif etti.

"Neden olmasın?" diye güldü Eriond.

Ve öyle yaptılar.

İmparatorun hizmet bölüğü çok iyi organize olmuştu ve çok sayıda hizmetli, gece konaklanacak yeri sahile olan yolun tam yarasında hazırlamak için önden gitmişti. Konvoy ertesi sabah yine koyu mavi bir gök altında buzlu bir yol boyunca erkenden yola koyuldu. Kış güneşi altında uzayıp giden ve karşı ufukta pas renginde hayal meyal görünen duman kılıklı bulut kümelerinin bulunduğu koyu bir mavilik olan Doğu Denizinin enginliklerine bakmak için bir tepeyi aştıklarında akşamüstü vakit iyice ilerlemişti. Aşağıda uzakta sığ bir koyun çentik çentik kavisinde demirlemiş, kırmızı yelkenleri sarılı iki düzine gemi duruyordu; Garion aklı biraz karışarak Zakath'a baktı.

"Sözünü ettiğim zevksiz gösterişin başka bir belirtisi." İmparator omzunu silkti. "Bu filoyu buraya Cthan'daki limandan çağırttım. Bu gemilerin bir düzine kadarı benim dalkavuklarımı ve gerçekten işe yarayan daha alçakgönüllü insanları taşıyacak. Kalan düzine ise saltanat sahibi bizleri gerekli tantanayla götürecek. Biraz tantanaya senin de razı olman gerek Garion. Yoksa insanlar senin bir kral veya imparator değil de dürüst bir adam olduğunu sanırlar."

“Bu akşam kaprisli bir espri anlayışın var.”

“Belki de bu Liselle’in sözünü ettiği kalıcı etkilerden biridir. Bu geceyi gemide geçirip yarın sabah ilk ışıkla yola koyulacağız.”

Garion Chretienne’in eğik boynuna tuhaf bir pişmanlıkla dokunup dizginlerini beklemekte olan seyise verirken başıyla onayladı.

Kumlu sahilden taşındıkları gemi son derece süslüydü. Garion’un daha önce yolculuk ettiği sıkışık kamaralı gemilerin aksine bunun kamaraları neredeyse geniş bir evin odaları büyüklüğündeydi. Bu farkın nedenini anlayabilmesi biraz vaktini almıştı. Diğer gemilerde, gemi içindeki alanın büyük bir bölümünü kargoya ayırdıkları için kamaralara çok az yer verilmiş oluyordu. *Bu* geminin taşıdığı kargo ise Mallorya İmparatoruydu.

O gece Zakath’ın yüzen sarayındaki alçak kirişli yemek salonunda onlara ıstakoz sunuldu. Son birkaç haftadır Garion dikkatini, ne yapacağı belli olmayan imparatora o kadar vermişti ki arkadaşlarıyla konuşacak vakti pek bulamamıştı. Böylece, masadaki yerlerini alınca, özellikle Malloryalının karşısına oturdu. Ce’Nedra ile Kadife imparatorun dikkatini o parlak kadınsı sohbetleriyle çekerken Polgara ile Durnik’in arasında oturmak onu rahatlatmıştı.

“Yorgun görünüyorsun Garion,” diye dikkat çekti Polgara.

“Üzerimde baskı vardı,” diye cevap verdi genç kral. “Şu adam her dakika değişmese o kadar memnun olacağım ki. Ne zaman artık onu çözdüğümü düşünsem, bambaşka bir insan buluyorum karşımda.”

“İnsanları sınıflara ayırmak hoş bir şey değildir canım,” diye sakince akıl verdi teyzesi, Garion’un koluna dokunarak. “Bu belirsiz düşüncenin ilk belirtisidir.”

“Bu şeyleri gerçekten yememiz mi gerekiyor?” diye sordu Durnik tiksinmiş bir sesle, bıçağının ucuyla önündeki tabakta kıskaçlarını uzatmış ona bakan parlak kırmızı ıstakozu işaret ederek.

“Kerpetenler bu iş için Durnik,” diye açıkladı Polgara özellikle yumuşak bir ses tonuyla. “Kabuğunu kırıp çıkartman gerekecek.”

Durnik tabağını öne itti. “Kocaman kırmızı bir böceğe benzeyen bir şeyi yiyecek değilim,” diye beyan etti ona hiç yakışmayan bir hararetle. “Bazı sınırlar çizmek zorundayım artık.”

“Istakoz leziz bir yiyecektir Durnik,” dedi karısı.

Durnik homurdandı. “Kimileri salyangoz da yiyor.”

Polgara’nın gözlerinde şimşekler çaktıktan sonra hiddetini

denetim altına alarak aynı yumuşak başlı sesle kocasıyla konuşmaya devam etti. “Eminim bunu alıp, sana başka bir şey getirmelerini rica edebiliriz,” dedi.

Durnik ona dik dik baktı.

Garion bir birine, bir diğerine bakıyordu. Sonunda herkesin birbirini, karşılaştıkları bir sorundan kaçınmayacak kadar iyi tanıdıklarına karar verdi. “Neyin var Durnik?” diye sordu dobra dobra. “Burnu akan bir porsuk kadar aksisin.”

“Yok bir şey,” dedi Durnik, neredeyse onun sözünü keserek.

Garion bazı şeyleri bir araya getirmeye başladı. Andel’in Toth için Pol Teyze’den yaptığı ricayı hatırladı. Masada, gözlerini tabağına indirmiş oturan, neredeyse görünmemek için elinden her geleni yapan koca dilsizin olduğu yere baktı. Sonra yeniden bakışlarını, başını özellikle eski dostundan çeviren Durnik’e yöneltti. “Ha,” dedi, “galiba şimdi anladım. Pol Teyze sana duymak istemediğin bir şey söyledi. Çok sevdiğin bir insan, seni çok kızdıran bir şey yaptı. Sen de ona, söylememiş olmayı dilediğin bazı şeyler söyledin. Sonra onun bu olayda pek öyle başka bir seçeneği olmadığını ve aslında yapmış olduğu şeyin de doğrusu olduğunu öğrendin. Şimdi onunla yeniden dost olmak istiyorsun ama bunu nasıl yapacağını bilemiyorsun. O yüzden mi böyle davranıyorsun - Pol Teyze’ye kabalık ediyorsun?”

Durnik’in ifadesi ilk başlarda şeytan çarpmış gibiydi. Sonra yüzü kızardı - sonra soldu. “Bunları dinlemek zorunda değilim,” diye patladı, ayağa kalkarken.

“Aman otur Durnik,” dedi Garion. “Böyle davranmayacak kadar çok seviyoruz birbirimizi. Utanıp aksilik edeceğine, bunu telafi etmek için neler yapabileceğimizi konuşalım.”

Durnik Garion’un bakışlarına karşılık vermeye çalıştı, fakat sonunda başını indirdi; yüzü alev alevdi. “Ona çok kötü davrandım Garion,” diye geveledi, yeniden sandalyesine gömülerek.

“Doğru,” diye kabul etti Garion, “öyle yaptın. Ama bunun nedeni onun ne -ve neden- yaptığını anlamamandan kaynaklanıyordu. Ben de evvelki güne kadar -sonunda Zakath fikrini değiştirip hepimizi Mal Zeth’e götürmeye karar verinceye kadar yani- bunun nedenini anlayamamıştım. Cyradis onun böyle davranacağını biliyordu, o yüzden Toth’un bizi Atesca’nın adamlarına teslim etmesini sağladı. Sardion’a ulaşıp Zandramas ile karşılaşmamızı istiyor, o yüzden bunu ayarlamaya çalışıyor. Toth

da, onun adına, gerekenin yapılmasını sağlayan kişi. Bu şartlarda, ondan daha iyi bir dost bulamayız.”

“Peki ama ben nasıl - yani ona öyle davrandıktan sonra?”

“Dürüst ol. Hatalı olduğunu itiraf edip özür dile.”

Durnik’in yüzü gerildi.

“Kelimelere dökmek zorunda değilsin Durnik,” diye açıkladı Garion arkadaşına sabırla. “Toth ile aylardır kelimeleri hiç kullanmadan konuşuyordunuz.” Kafasında bir şeyler tartarak alçak kirişli tavana baktı. “Burası bir gemi,” diye dikkat çekti, “ve okyanusa açılıyoruz. Sence sularda birkaç balığa rastlayabilir misin?”

Durnik derhal tebessüm etti.

Öte yandan Polgara’nın saldığı nefes düşünceliydi.

Demirci neredeyse mahcup bir ifadeyle masaya baktı. “Bu böceği kabuğundan nasıl çıkartacağım demiştin Pol?” diye sordu, tabağındaki kızgın görünüşlü ıstakozu işaret ederek.

Hagga kıyılarından kuzeydoğuya doğru yelken açtılar ve kısa bir süre sonra da kış arkalarında kaldı. Yolculukları sırasında bir ara iki kutup noktasının tam arasındaki hayali çizgiyi geçerek bir kez daha dünyanın kuzey yarımküresine geçtiler. Toth ilk başlarda utanarak fakat gittikçe artan bir güvenle yeniden dostluklarına devam etti ve günlerini geminin kıçında oltalarını, parlak renkli olta uçlarını, gemi mutfağından zor bela elde ettikleri yemleri denize atarak geçirdiler.

Zakath’ın haleti ruhiyesi ona hiç yakışmayan bir şekilde neşeli olmaya devam etti; gerçi Belgarath ve Polgara ile yaptığı tartışmaların çekirdeğini ifritlerin tabiatları oluşturuyordu ki bu pek de öyle gülümsenecek bir konu sayılmazdı. Sonunda, denize açıldıktan bir hafta kadar sonra bir gün, bir hizmetli iskele parmaklıklarında durmuş köpüklü dalgaların üzerinde dans eden rüzgârı seyreden Garion’a gelerek imparatorun kendisini görmek istediğini bildirdi. Garion başıyla onaylayarak, Zakath’ın âdeti üzre konuklarını kabul ettiği kıçtaki kamaraya doğru ilerledi. Yüzen sarayın kamaralarının çoğu gibi bu da oldukça genişti ve çok gösterişli döşenmişti. Geminin kıçı boyunca sıralanan geniş pencereler sayesinde oda parlak ve havadardı. Pencerelerin iki yanındaki kadife perdeler kırmızı, ince Mallorya halıları ise koyu mavi renkteydi. Her zamanki gibi sade beyaz ketenler giymiş olan Zakath kamaranın ucundaki deri kaplı alçak bir divana oturmuş

dalgaların beyaz köpüklerine ve gemiyi izleyen martılara bakıyordu. O dalgın dalgın kedisinin kulaklarını okşarken, kedi de mırıldanarak onun kucağında yatıyordu.

“Beni mi görmek istemiştin Zakath?” diye sordu Garion içeri girerken.

“Evet. Gel Garion,” diye cevap verdi Malloryalı. “Son birkaç gündür seni pek göremedim. Bana darıldın mı?”

“Yo,” dedi Garion. “Sen ifritleri öğrenmekle meşguldün. Benim onlar hakkında pek bir bilgim yoktur, o yüzden tartışmalara ekleyebileceğim pek bir şey yoktu.” Kamarada ilerledi; bir ara hiddetli bir oyunla sol bileği etrafına dolanmış kedi yavrusunu bileğinden çözüp almak için durdu.

“Aniden saldırmaya bayılıyorlar.” Zakath gülümsedi.

Garion’un aklına bir şey geldi; etrafına dikkatle bakındı.

“Zith burada değil, değil mi?”

Zakath güldü. “Hayır. Sadi onu yuvasında tutmak için tedbir aldı.” Garion’a şöyle garip bir bakış attı. “Gerçekten söylediği kadar öldürücü mü?”

Garion başıyla onayladı. “Rak Urga’da bir Grolim’i soktu,” dedi. “Adam yarım dakika içinde ölmüştü.”

Zakath ürperdi. “Bunu Sadi’ye söylemesen iyi olur,” dedi, “ama yılanlar tüylerimi ürpertiyor.”

“İpek’e sor sen. Sana yılanları neden o kadar sevmediğine dair uzun bir nutuk atıverir.”

“Çok karmaşık, ufak bir adam değil mi?”

Garion gülümsedi. “A, öyledir. Hayatı tehlike ve heyecanla dolu; sinirleri ise bir ut teli kadar gergin. Bazen düzensizdir ama bir süre sonra insan buna alışıyor.” Diğer adama eleştirel bir gözle baktı. “Çok iyi görünüyorsun,” diye dikkat çekti, deri divanın diğer ucuna oturarak. “Deniz havası sana iyi geliyor galiba.”

“Havadan mütevellit olduğunu zannetmiyorum Garion. Bunun her gece sekiz ila on saat uyumaktan kaynaklandığını düşünüyorum.”

“Uyumak mı? Sen mi?”

“Hayret verici, değil mi?” Zakath’ın yüzü aniden ciddileşti. “Bunun daha fazla uzamamasını tercih ederim,” dedi.

“Tabii ki.”

“Urgit sana, gençken başıma geleni anlattı mı?”

Garion başıyla onayladı. “Evet.”

“Uyuyamama huyum, aslında o dönemlere rastlar. Benim için özellikle çok değerli olan bir yüz rüyalarıma girip duruyor ve uyku benim için bir ıstıraba dönüşüyordu.”

“Hiç azalmadı mı? Otuz yıl geçtiği halde?”

“Birazcık bile. Sürekli bir keder, suçluluk duygusu ve vicdan azabıyla yaşadım. Sadece Taur Urgas’tan öç almak için yaşıyordum. Ço-Hag’ın süvari kılıcı beni bundan mahrum etti. O deli için ölümlerden ölüm beğeniyordum -her biri bir öncekinden daha korkunç oluyordu- ama bir savaş sırasında temiz bir ölümle ölerek beni atlattı.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Garion. “Ölümü senin bile hazırlayabileceğin her türlü ölümden çok daha kötü olmuş. Ço-Hag ile bu konuda konuşmuştum. Ço-Hag öldürmeden önce Taur Urgas tamamen delirmiş ama sonunda yenildiğini anlayacak kadar uzun yaşamış. Toprağı ısırıp, tırnaklarıyla kazarak çaresizlik içinde ölmüş. Yenilmiş olmak onun tahammül edemeyeceği bir şeydi.”

Zakath bu konuda şöyle bir düşündü. “Evet,” dedi sonunda. “Bu onun için oldukça korkunç olmuştur, öyle değil mi? Galiba artık eskisi kadar üzülmüyorum.”

“Peki bunca yıldır uykularına giren hayaleti sonunda rahatlatan artık Urga soyunun tükenmiş olduğunu öğrenmen mi oldu?”

“Hayır Garion. Bunun onunla bir ilgisi olduğunu zannetmiyorum. Sadece, şimdiye kadar gördüğüm yüzün yerine başka bir yüz görüyorum.”

“Ya?”

“Gözleri bağlı bir yüz.”

“Cyradis mi? Onun hakkında öyle şeyler düşünmeni tavsiye eder miyim bilemiyorum.”

“Yanlış anladın Garion. O sadece bir çocuk ama hayatıma şimdiye kadar hiç tatmadığım bir huzur ve rahatlıkla dokundu. Bir bebek gibi uyuyorum ve bütün gün boyunca içimde fokurdayan şu aptalca coşkuyla dolaşıyorum.” Başını salladı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, şu halimle kendime tahammül edemiyorum ama her nedense başka türlüsü elimden gelmiyor.”

Garion güneş ışığının dalgalar üzerindeki oyununu veya havada asılı duran martıları görmeden pencereden dışarıyı seyretti. Sonra bir şeyi öylesine fark etti ki, yanılmasına imkân olmadığını biliyordu. “Bunun nedeni Cyradis’in sözünü ettiği yol ayrımına

gelmiş olman," dedi. "Doğru sapağı seçtiğin için ödüllendirildin."

"Ödüllendirildim mi? Kimin tarafından?"

Garion ona bakarak aniden gülmeye başladı. "Sanırım bu bilgiyi kabullenmeye henüz hazır değilsin," dedi. "Şu anda kendini iyi hissetmeni sağlayanın Cyradis olduğuna inanmaya hazır mısın?"

"Müphem bir şekilde, evet."

"Aslında daha derin ama bu da bir başlangıçtır." Garion önünde duran, kafası karışmış adama baktı. "İkimiz de, üzerinde hiçbir denetimimiz olmayan bir şeye birlikte yakalandık," dedi ciddiyetle. "Ben daha önce de geçtim bu yollardan o yüzden senin için gelecek şokları elimden geldiğince yumuşatmaya çalışacağım. Sen dünyaya bu garip bakış açısından bakmak için aklını açık tutmaya çalış yeter." Bu konuda biraz daha düşündü. "Sanırım birlikte çalışacağız -en azından bir noktaya kadar- o yüzden dost olsak fena olmayacak." Sağ elini uzattı.

Zakath güldü. "Neden olmasın?" dedi Garion'un elini sıkıca kavrayarak. "Sanırım ikimiz de en az Taur Urgas kadar deliyiz ama neden olmasın? Dünyanın en güçlü iki adamıyız. Can düşmanı olmamız icap ederdi ama sen dostluk öneriyorsun. Eh, neden olmasın?" Yeniden coşkuyla güldü.

"Çok daha büyük can düşmanlarımız var Zakath," dedi Garion ciddiyetle, "senin bütün orduların ve benimkilerin hepsi, gittiğimiz yere vardığımızda hiçbir şey ifade etmeyecek."

"Peki orası neresi benim genç dostum?"

"Sanırım oraya 'artık olamayan yer' diyorlar."

"Ben de sana bunu soracaktım. Bütün sözler birbiriyle çelişiyor. İnsan nasıl, artık olmayan bir yere gidebilir?"

"Gerçekten bilmiyorum," diye açıkladı Garion. "Oraya vardığımızda anlatırım."

İki gün sonra Kadim Mallorya'nın güneyindeki Mal Gemila limanına vardılar ve yeniden at bindiler. Atlarını doğuya doğru ilerleyen, baharla yeşillenmiş güzel bir ovadan geçen bakımlı bir yolda eşkin sürerek ilerlediler. Kırmızı tünikli bir alay önden giderek yolu açıyordu; hızları imparatorun refakatindekileri çok geride bırakıyordu. Yol boyunca -batıdaki yollarda karşılaşılan Tolnedra hanlarından pek farklı olmayan- uğrak yerleri vardı; imparatorluk muhafızdan imparator ve yanındakilere yer açabilmek için yol kenarındaki bu uğrak yerlerindeki diğer konukları oldukça kaba bir şekilde kapı dışarı ediyordu.

Birbirini izleyen günler boyunca ilerlemeye devam ettikçe Garion, Mallorya için kullanılan "uçsuz bucaksız" sıfatının gerçek anlamını kavramaya başlamıştı. Ona her zaman inanılmayacak kadar engin görünen Algarya düzlükleri burada bütün önemini yitirmişti. Üzerinde gittikleri yolun güneyine düşen Dalasya Dağları'nın karlı zirveleri ak pençeleriyle gökyüzünü tırmalıyordu. Garion bu engin topraklarda ilerlerken kendisini gittikçe minik hissederek içine kapanmıştı.

Garip bir şekilde sanki Ce'Nedra da benzer bir büzüşme hissediyordu ve bundan hiç hoşlanmadığı da son derece belliydi. Yorumları zehir zembelek, gözlemleri de iğneleyici olmaya başlamıştı. Köylülerin üzerlerine oturmayan giysilerini kaba buluyordu. Sabırla çift süren öküz sürülerinin ardında bir kerede koca bir dönümü süren çok bıçaklı pullukların yapımında bir sürü aksaklık buluyordu. Yemekleri hiç sevmedi. Kristal kadar berrak, herhangi bir Tolnedra dağındaki yarıktan çıkan kaynak suları kadar soğuk ve tatlı olmasına rağmen su hiç hoşuna gitmemişti.

Mal Gemila'dan başlayan yolculuklarının son gününün güneşli öğlen vaktinde İpek gözlerinde bir muziplik parlayarak atını Ce'Nedra'nınkinin yanına sürdü. "Dikkat edin Haşmetmeapları," diye uyardı onu şeytani bir ifadeyle şeffaf, yeşil bir pus gibi görünecek kadar taze, soluk bahar çimeniyle kaplı bir tepe başına yaklaşırlarken. "Mal Zeth'in ilk görüntüsü zaman zaman hazırlıksız yolcuları kör etmiştir. Tedbiren gözlerinizden birini kapasanız mı dersiniz? Böylelikle en azından görme yetinizin bir kısmını korumuş olursunuz."

Ce'Nedra'nın yüzü buz gibi kesildi, eyerde toparlanarak dikeldi - birazcık daha uzun olsaydı belki de etkili olabilecek bir hamleydi bu- ve en imparatoriçelere layık sesiyle şöyle dedi: "Hiç *eğlenmedik* Prens Kheldar, üstelik dünyanın öbür ucundaki bir barbar şehrinin Tol Honeth ile boy ölçüşebileceğine inanmıyoruz, daha doğrusu dünya üzerindeki tek muhteşem şe…"

Ve durdu - hepsi gibi.

Tepeden görülen vadi millerce değil fersahlarca uzanıyordu ve tıka basa Mal Zeth şehriyle dolmuştu. Caddeler en az iyice gerilmiş teller kadar düzdü ve binalar parıl parıldı -ama parlaklıkları mermer oluşlarından kaynaklanmıyordu çünkü dünyada bu muazzam şehrin binalarını kaplayabilecek kadar çok mermer yoktu- parlaklıkları sanki ışığı insanın gözüne geri yansıtan son derece parlak, kalın beyaz sıvadan kaynaklanıyordu. Harikuladeydi.

“Pek bir şey sayılmaz,” dedi Zakath abartılı derecede kısık bir sesle. “Yuvamız dediğimiz samimi, ufak bir yer işte.” Ce’Nedra’nın gergin, solgun minik yüzüne kurnaz bir ifadeyle baktı. “Yolumuza devam etsek iyi olacak Haşmetmeapları,” dedi ona. “Buradan imparatorluk sarayına daha yarım günlük yol var.”

İkinci Kısım

MAL ZETH

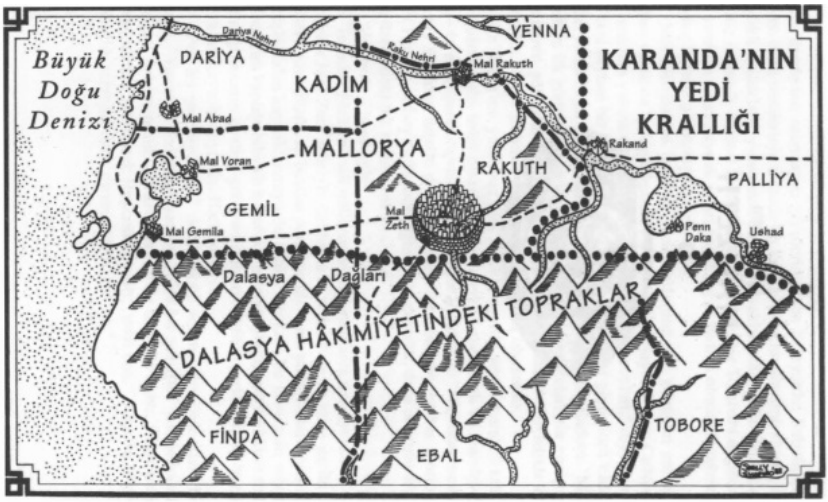
Büyük Doğu Denizi
DARİYA
Dariya Nehri
KADİM
Kadim Nehri
VENNA
Mal Rakuth
KARANDA'NIN YEDİ KRALLIĞI
Mal Abad
MALLORYA
Mal Voran
RAKUTH
Rakand
PALLİYA
GEMİL
Mal Gemila
Mal Zeth
Penn Daka
Uehad
Dalasya Dağları
DALASYA HÂKİMİYETİNDEKİ TOPRAKLAR
FİNDA
EBAL
TOBORE

ALTINCI BÖLÜM

MAL ZETH'İN kapıları, Tol Honeth'inkiler gibi geniş ve cilalı bronzdandı. Öte yandan bu kapıların gerisindeki şehir Tolnedra İmparatorluğu payitahtından önemli farklılıklara sahipti. Yapılarda garip bir benzerlik vardı ve birbirlerine o kadar sıkı sıkıya yakın inşa edilmişlerdi ki şehrin geniş bulvarları her iki yandan da sadece dik teraslara çıkan dar beyaz merdivenlere açılan kemerli kapılarla bütünlüğü kesilen kireç harçlı yekpare duvarlarla sınırlandırılmıştı. Orada burada harçlar ufalanmış ve binaların aslında küp şekli verilmiş kalaslarla inşa edilmiş olduğunu gözler önüne sermişti. Bütün binaların taştan yapılması gerektiğine inanan Durnik bu olguya yüzünde hiç tasvip etmediğini belli eden bir ifadeyle bakıyordu.

Şehrin derinliklerine doğru ilerlerlerken Garion neredeyse binalarda hiç pencere olmadığını fark etti. "Kusur buluyor gibi olmak istemem ama," dedi Zakath'a, "şehrin biraz monoton sayılmaz mı?" Zakath ona merakla baktı.

"Bütün evler aynı, ayrıca pek fazla pencere de yok."

"Ha," diye gülümsedi Zakath, "bu mimariyi askeriyenin ellerine bırakmanın dezavantajlarından biri. Birörnekliğe pek önem verirler ve askeri istihkâmlarda pencerenin yeri yoktur. Gerçi her evin kendine ait küçük bir bahçesi vardır ve pencereler buraya açılır. Yaz aylarında insanlar zamanlarının çoğunu bahçelerde geçirir - ya da damlarında."

"Bütün şehir böyle midir?" diye sordu Durnik, bir araya

toplanmış ıkış tıkış evlere bakarak.

“Hayır Efendi,” diye cevap verdi İmparator. “Şehrin bu bölümü onbaşılar için inşa edilmiştir. Subaylara ayrılmış caddeler biraz daha süslüdür; erlerin ve işçilerin yaşadıkları biraz daha pejmürdedir. Askeriyle ilgisi olan insanlar rütbe ve rütbeyle birlikte dış görünüş konusuyla biraz fazla ilgili oluyorlar.”

İzledikleri yoldan ayrılan ara sokaklardan birinde bir-iki kapı ileride, bir grup asker evlerin birinden eşyaları çıkartıp derme çatma bir arabaya yüklerken, yapılı, kırmızı suratlı bir kadın, yüzünde mahcup bir ifadeyle duran bir deri bir kemik bir adamı ciyak ciyak haşlayıp duruyordu. “Yapmasan olmuyordu değil mi Actas?” diye sordu kadın. “İlla ki sarhoş olup gidip yüzbaşına hakaret etmen gerekiyordu. Şimdi ne olacak bize? Bütün o yıllar boyunca terfi etmeni bekleyerek erlerin o domuz ahırı gibi evlerinde yaşayıp durdum, tam artık işler düzeliyor derken gidip sarhoş olarak yeniden tenzili rütbeyle er olman şarttı.”

Adam bir şeyler geveledi.

“Ne dedin?”

“Hiç, birtanem.”

“Bunu sana unutturmayacağım Actas, haberin olsun.”

“Hayatın inişleri ve çıkışları oluyor, değil mi?” diye mırıldandı Sadi duyma menzilinden geçip giderlerken.

“Bence bu hiç de komik bir şey değil,” dedi Ce’Nedra, hayret verici bir hararetle. “Anlık bir salaklık yüzünden evlerinden atılıyorlar. Biri bir şey yapamaz mı?”

Zakath kraliçeyi tartarak bir baktıktan sonra büyük bir saygıyla arkalarından at süren kırmızı pelerinli subaylarından birini çağırdı. “Şu adamın hangi birlikte olduğunu bul,” diye talimat verdi. “Sonra yüzbaşına giderek rütbesinin Actas’a iade edilmesinin şahsi ricam olduğunu bildir - tabii adamın ayık kalması şartıyla.”

“Derhal Haşmetmeapları.” Subay selam vererek uzaklaştı.

“Çok teşekkür ederim Zakath,” dedi Ce’Nedra; sesi biraz şaşırmış çıkıyordu.

“Benim için zevkti Ce’Nedra.” Eyeri üzerinde kraliçeyi eğilerek selamladı. Sonra kısa bir kahkaha attı. “Zaten Actas’ın karısının, kocasının yaptığı hataları yeterince burnundan getireceği konusunda ciddi kuşkularım var.”

“Bu tür merhamet hareketlerinizin şanınızı zedelemesinden korkmuyor musunuz Haşmetmeapları?” diye sordu Sadi.

“Hayır,” diye cevap verdi Zakath. “Bir idarecinin ne yapacağı hiçbir zaman önceden kestirilememelidir Sadi. Bu altındaki adamların dengesini bozar. Ayrıca zaman zaman alt rütbelere yapılan hayırseverlik onların sadakatini güçlendirir.”

“Siyasi bir güdüsü olmayan bir şey yapmaz mısın hiç?” diye sordu Garion. Her nedense Zakath’ın yaptığı küstah açıklama onu huzursuz etmişti.

“Hatırladığım kadarıyla yapmadım hiç,” dedi Zakath. “Siyaset dünyadaki en büyük oyundur Garion ama yerini korumak için sürekli oynamaya devam etmek zorundasın.”

İpek güldü. “Aynı şeyi ben de ticaret için söylemiştim,” dedi. “Arada görebildiğim tek fark ticarette, insan oyundaki puanlarını kazandığı parayla tutabiliyor. Politikada puanlama nasıl hesaplanır?”

Zakath’ın yüz ifadesi garip bir biçimde karışıktı - biraz eğleniyor, biraz da aşırı ciddi gibiydi. “Çok basil Kheldar,” dedi. “Eğer günün sonunda hâlâ tahttaysan kazandın demektir. Eğer öldüysen, kaybetmişsindir, ve her gün yepyeni bir oyundur.”

İpek önce uzun uzun imparatora, sonra da Garion’a baktı, parmakları belli belirsiz oynuyordu. - *Seninle konuşmam lazım - heme n —*

Garion başının kısa bir hareketiyle anladığını belirtikten sonra eyerinin üzerinden eğildi. Dizginlerine asıldı.

“Bir şey mi var?” diye sordu Zakath.

“Galiba kolanım gevşemiş,” diye cevapladı Garion atından inerken. “Siz devam edin. Ben yetişirim.”

“Dur sana yardım edeyim Garion,” diye önerdi İpek, o da eyerinden aşağıya atlarken.

“Neler oluyor?” diye sordu Garion, Ce’Nedra ve Kadife ile gevezelik etmekte olan imparator duyma menzilinden çıkınca.

“Ona çok dikkat et Garion,” diye cevap verdi ufak tefek adam sessizce, Garion’un eyerindeki kolanları kontrol ediyormuş gibi yaparak. “Biraz önce ağzından bir şey kaçırdı. Yüzeyde gülümsüyor ve çok kibar ama alttan alta aslında o kadar fazla değişmedi.”

“Sadece şaka yapmıyor muydu?”

“Biraz bile. Son derece ciddiydi. Bizi Mal Zeth’e, ne Mengha, ne de bizim Zandramas araştırmalarımızla hiç ilgisi olmayan nedenlerle getirdi. Onunlayken tetikte ol. Yüzündeki o dost canlısı tebessüm bir anda haber vermeden düşüverir.” Ondan sonra biraz

daha yüksek sesle konuştu. “Tamam işte,” dedi kolana asılarak, “sanırım artık tutar. Haydi diğerlerine yetişelim.”

Her yanı kırmızı, yeşil, mavi ve sarının çeşitli tonlarıyla boyanmış çadırlarla dolu geniş bir meydana çıktılar. Meydan tacirlerle ve şehrin ahalisiyle doluydu; hepsi bileklerine kadar bol cüppelerle rengârenk giyinmişti.

“Bütün şehir askeri rütbeler esas alınarak bölündüyse sıradan vatandaşlar nerede oturuyorlar?” diye sordu Durnik.

O sırada demircinin yanında atını süren kel, tıknaz İçişleri Daire Şefi Brador ona bakarak gülümsedi.

“Onların da kendi rütbeleri var Efendi,” diye cevap verdi, “her biri kendi başarısına göre rütbe sahibidir. Bu, Terfi Dairesi tarafından sıkı sıkı denetlenir. İkametgâh, iş yerleri, münasip izdivaçlar - bütün bunlar rütbeye göre tayin edilir.”

“Biraz fazla sıkı bir disiplin sayılmaz mı?” diye sordu Durnik anlamlı anlamlı.

“Malloryalılar sıkı disipline bayılırlar Durnik Efendi.” Brador güldü. “Angaraklar otorite karşısında hemen başlarını eğerler; Melcenelerin her şeyi bölümlere ayırmak gibi derin bir dürtüleri vardır; Karandlar kendi kaderlerine sahip olamayacak kadar aptaldırlar; ve Dallar - şey, kimse Dalların ne istediğini bilmez.”

“Batı’daki insanlardan çok da farklı değiliz Durnik,” dedi Zakath omzundan arkaya doğru. “Tolnedra ve Sendarya’da bu tür konular ekonomiyle halledilir. İnsanlar karşılayabildikleri evleri, dükkânları ve evlilikleri hayata geçirir. Bizim bütün yaptığımız bunu bir formüle bağlamak.”

“Söyleyin Haşmetmeapları,” dedi Sadi, “nasıl oluyor da halkınız duygularını bu kadar gizleyebiliyor.”

“Tam olarak ne demek istediğini anlayamadım.”

“Siz geçerken en azından bir selam vermeleri gerekmez mi? Sonuç olarak siz imparatorsunuz.”

“Beni tanımıyorlar.” Zakath omzunu silkti. “İmparator, allar giymiş, müthiş ağırlıktaki mücevherlerle işli bir taç takan, her biri trampet çalan en az bir alay imparatorluk muhafızının refakatinde altın bir arabayla geçen biridir. Ben ise birkaç dostuyla şehirden geçen beyaz ketenler içinde bir adamım.”

Garion, aklında İpek’in fısıldadığı ikazla bu konuda düşündü. Zakath’ın beyanında, kendini yüceltmek için hiçbir dürtüsü olmadığı iması adamın karmaşık kişiliğinin başka bir yönünü daha

gözler önüne seriyordu. Batının en mütevazı hükümdarlığı olan Sendarya'nın Kralı Fulrach'ın dahi kendini bu kadar geri planda tutmayacağından oldukça emindi.

Meydanın gerisindeki sokaklar, şehir kapısına yakın yerlerde geçtiklerine oranla daha genişti ve burada süs namına yapılmış bazı girişimler gözleniyordu. Öle yandan Mallorya heykeltıraşlarının sınırlı bir yetenekleri olduğu çıkıyordu ortaya; üstelik bütün evlerin cephelerine hâkim olan alçı kalıplı işlemeler hem ağır, hem de zarafetten yoksundu.

"Çavuşların bölgesi," dedi Zakallı kısa ve öz olarak.

Şehir önlerinde uçsuz bucaksız gibiydi. Belirli aralıklarla, Malloryalıların standart giysisi olduğu anlaşılan parlak renkli bol cüppeler giyen insanlarla dolu meydanlar, çarşılar, pazar yerleri vardı. Çavuşların ve onlarla eşit rütbeye sahip sayılan sivillerin tıpatıp benzer evlerini geçtikten sonra içinde çeşmelerin şıpırdayarak güneş ışığında pırıldadığı, aralarına hafif meltemle titreşen pembe çiçeklerle dolu kiraz ağaçlarının serpiştirilmiş olduğu dikkatle biçim verilmiş yemyeşil çalı çillerle sınırlı geniş yürüyüş yolları bulunan ağaçlıklı ve çimenlik, geniş bir kuşağa girdiler.

"Ne kadar hoş," diye bağırdı Ce'Nedra.

"Biz de Mal Zeth'le biraz güzelliğe sahibiz," dedi Zakath ona. "Kimse -hatta bir ordu mimarı bile- bu kadar büyük bir şehri tekdüze bir çirkinliğe boğamaz."

"Subayların bölgesi o kadar kötü değil," diye açıkladı İpek minik kraliçeye.

"O halde Mal Zeth'i biliyorsunuz Asaletmeapları, öyle mi?" diye sordu Brador.

İpek başıyla onayladı. "Ortağım ile burada bir kuruluşumuz var," diye cevap verdi. "Hakiki bir ticaretten çok merkezleşmiş bir toplanma noktası niteliğine sahip. Mal Zeth'te ticaret yapmak biraz ağır aksak oluyor - çok fazla yönetmelik var."

"Acaba size verilen rütbeyi öğrenmek mümkün mü?" diye sordu ay parçası suratlı bürokrat dikkatle.

"Generaliz," dedi İpek oldukça umursamaz bir edayla. "Yarblek mareşal olmak istedi ama ben o kadar yüksek bir rütbeyi satın almanın o kadar da gerekli bir harcama olmadığını düşündüm."

"Rütbeler satılık mı?" diye sordu Sadi.

"Mal Zeth'te her şey satılıktır," diye cevap verdi İpek. "Birçok

yönden aslında, tamamen Tol Honeth'e benzer."

"Tam olarak değil İpek," dedi Ce'Nedra, son derece resmi bir tonda.

"Sadece genel anlamda İmparatoriçe Hazretleri," diye kabul etti İpek hemen. "Mal Zeth hiçbir zaman ilahi bir güzelliğe sahip, kıymetli bir mücevher gibi parlayan, güneşe kendi ışınlarını saçan bir İmparatorluk Prensesinin varlığıyla şereflenmemişim"

Ce'Nedra İpek'e dik dik baktıktan sonra başını çevirdi.

"Ne dedim şimdi?" diye sordu ufak tefek adam Garion'a incinmiş bir tonla.

"İnsanlar hep senden şüpheleniyor İpek," diye açıkladı Garion ona. "Hiçbir zaman kendileriyle alay edip etmediğinden emin olamıyorlar. Bunu bildiğini sanırdım."

İpek acıklı bir iç çekti. "Kimse beni anlamıyor," diye dert yandı.

"Yo, bence anlıyorlar."

Parkların ve bahçelerin oluşturduğu kuşağın gerisindeki meydanlar ve bulvarlar çok daha muhteşem, evler geniş ve birbirinden ayrıydı. Gerçi yine de aralarında katı bir benzerlik, sanki aynı rütbedeki insanların şaşmaz bir eşitlikle inşa edilmiş bir mahalleye sahip olması gerektiğini belirten sert bir aynılık vardı.

Generaller ile onların dengi tüccarların evlerinin ardında geniş bir çimenlik ve ağaçlık kuşak daha uzanıyordu; bu kuşağın çevrelediği alanda ise kendi surları ve cilalı kapılarıyla hatırı sayılır büyüklükte mermer bir şehir vardı.

"İmparatorluk sarayı," dedi Zakath umursamaz bir tavırla. Kaşlarını çattı. "Şuraya ne yaptınız öyle?" diye sordu Brador'a, etrafı kapalı alanın güney surlarına yakın bir yerde yükselen bir dizi binayı işaret ederek.

Brador nazikçe öksürdü. "Bunlar bürokratların daireleri Haşmetmeap," diye cevap verdi tarafsız bir ses tonuyla. "Hatırlarsanız buraların yapılmasını Thull Mardu savaşından önce siz emretmiştiniz."

"Ben bu kadar aşırı bir şey beklemiyordum," dedi Zakath.

"Sayımız oldukça fazla Haşmetmeap," diye açıkladı Brador, "ayrıca her dairenin kendi binası olursa daha uyumlu olabileceğini düşünmüştük." Biraz mahcup olmuş görünüyordu. "Hepimizin alana ihtiyacı vardı gerçekten de," diye açıkladı kendini savunmaya çalışırcasına, Sadi'ye. "Ordudakilerle bir yere sıkıştırılmıştık ve genellikle farklı dairelerden adamlar aynı mekânı paylaşmak

zorunda kalıyordu. Böylesi sizce de daha verimli değil mi?"

"Beni bu tartışmaya dahil etmezseniz çok memnun olacağım Asaletmeap," diye cevap verdi Sadi.

"Sadece bir devlet meselesinin hallinde, siz Asaletmeaplarının tecrübelerine başvurmayı amaçlamıştım o kadar."

"Salmissra'nın sarayı bir yerde benzersizdir," diye açıkladı Sadi ona. "Biz bir arada ıkış tıkış olmayı *severiz.* Bu bize casusluk yapmak, cinayet, entrika çevirmek ve hükümetin diğer normal işleri için çok daha fazla fırsat yaratılmasını sağlar."

Garion, imparatorluk binalarının kapısına yaklaştıkça kalın bronz kapıların dövme altın ile kaplı olduklarını hayret içerisinde gördü ve bu kadar büyük bir israf karşısında tutumlu Sendarya yanı irkildi. Öte yandan Ce'Nedra bu paha biçilemez kapılara gizlemediği bir tamahkârlıkla bakıyordu.

"Yerinden bile kıpırdatamazsın," diye akıl verdi İpek.

"Ne?" dedi minik kraliçe dikkatsizce.

"Kapılar. Çalınamayacak kadar ağırlar."

"Kapat çeneni İpek," dedi Ce'Nedra dalgın bir ifadeyle, gözleriyle hâlâ kapıları tartarken.

İpek katıla katıla gülmeye başlayınca minik kraliçe ona baktı; gözleri tehlikeli bir biçimde kısılmıştı.

"Ben gidip bir bakayım Belgarath neden geride kalmış," dedi ufak tefek adam.

"Bak," dedi Ce'Nedra. Sonra sırıttığını gizlemeye çalışan Garion'a baktı. "Komik bir şey mi var?" diye sordu.

"Yok canım," diye cevap verdi kocası hemen. "Manzaranın keyfini çıkartıyorum, o kadar."

Kapılardaki muhafız müfrezesi Tol Honeth kapılarındaki merasim muhafızları kadar şık veya süslü değildi. Her zamanki kırmızı tuniklerinin üzerine cilalı örgü zırhlar geçirmişler, torba gibi pantolonlarının paçalarını diz boyundaki çizmelerinin içine kıstırmışlar ve sivri, huni biçimli miğferler takmışlardı. Yine de askere benziyorlardı. Kal Zakath'ı hızlı bir askeri selamla selamladılar; imparator yaldızlı kapıdan geçerken trampetçiler pirinçten trampetleriyle onun saraya girdiğini bildirdiler.

"Bundan her zaman nefret etmişimdir," dedi Malloryalı yönetici kendinden emin bir tavırla Garion'a. "Bu ses kulaklarımı tırmalıyor."

"Beni en çok rahatsız eden şey, bir şeylere ihtiyacım olabileceği

beklentisiyle peşimde dolaşan insanlar oluyordu," diye anlattı ona Garion.

"Bazen yararlı oluyor ama."

Garion başıyla onayladı. "Bazen," diye kabul etti, "ama içlerinden biri sırtıma bir bıçak fırlatınca artık yararlı olmaktan çıkıyor."

"Gerçekten mi? Ben de halkın sana kayıtsız şartsız tapıyor sanıyordum."

"Bir yanlış anlaşılmaydı. Genç adamla bu konuda konuştuk ve bir daha yapmayacağına söz verdi."

"O kadar mı?" diye nida etti Zakath hayretle. "Onu idam ettirmedin mi?"

"Tabii ki ettirmedim. Birbirimizi anladıktan sonra bana inanılmayacak derecede sadık biri olmuştu." Garion hüzünle içini çekti. "Thull Mardu'da öldü."

"Üzüldüm Garion," dedi Zakath. "Thull Mardu'da hepimiz dostlarımızı kaybettik."

İmparatorluk alanının içindeki mermer kaplı binalar, son derece kullanışlı binalardan tutun da, ayrıntılı süslerle bezenmiş binalara varıncaya kadar, birbirine zıt mimarı tarzların bir çorbasıydı. Her nedense Garion'a Val Alorn'da Kral Anheg'in sarayındaki geniş tavşan yetiştirme sahasını hatırlamıştı. Zakalh'ın sarayı tek bir binadan meydana gelmiş olmasa da bütün binalar kenarları sütun dizili yürüme yollarıyla ve heykeller ve mermer köşklerle beneklenmiş, parka benzer alanlardan geçen galerilerle birbirleriyle bağlantılıydı.

Zakath onları bu akıl karıştıran labirentten kompleksin ortasına, muhteşem bir yalnızlıkla, boyu poşuyla uçsuz bucaksız Mallorya'nın tüm gücünün merkezi olduğunu ilan eden tek bir sarayın durduğu yere götürdü. "Saygıdeğer atam Birleştirici Kallath'ın," diye beyan etti imparator büyük bir ironiyle, "ikametgâhı."

"Biraz aşırıya kaçılmamış mı?" diye sordu Ce'Nedra iğneleyerek, belli ki hâlâ Mal Zeth'in, genç kızlık yuvasını çok geride bıraktığını kabullenmek konusunda gönülsüzdü.

"Tabii ki kaçılmış," diye cevap verdi Malloryalı, "ama bu gösteriş gerekliymiş. Kallath diğer generallere, onlardan üstün olduğunu göstermek zorundaymış ve Mal Zeth'te insan rütbesini ikametgâhının boyutuyla gösterir. Kallath'ın bir üçkâğıtçı olduğu aşikârdı; zorbaydı, pek kişisel cazibesi olmayan biriydi o yüzden

başka bir şekilde kendisini göstermek zorundaydı.”

“Sen de siyasete bayılıyorsundur herhalde?” dedi Kadife Ce’Nedra’ya. “Siyaset, insan egosunun kısıntısız bir oyun oynayabileceği tek alan - tabii hazine dayandıkça.”

Zakath güldü. “Size hükümette bir görev teklif etmeliyim Kontes Liselle,” dedi. “Sanırım bir imparatorluk moral-bozucusuna ihtiyacımız var - bizim bütün şu kendimize olan şişirme güvenimizi kıracak birine.”

“Ah, teşekkür ederim Haşmetmeap,” dedi Kadife gamzeli tebessümüyle. “Eğer aile mesleğimize bu kadar düşkün olmasaydım bu görevi kabul etmeyi düşünebilirdim. İnsanın kulağına çok eğlenceli geliyor.”

İmparator yapmacık bir edayla içini çekti. “Bir eşe ihtiyacım olduğu zamanlar nerelerdeydiniz?”

“Büyük ihtimalle beşiğimde Haşmetmeap,” diye cevap verdi Kadife masum masum.

Zakath dişlerini sıkıp, gözlerini kıstı. “Çok acımasızdı,” diye suçladı.

“Evet,” diye kabul etti kız. “Ama doğru,” diye de ekledi umursamazca.

Zakath yeniden gülerek Polgara’ya baktı. “Onu sizden çalacağım leydim,” diye beyan etti.

“Saray soytarısı olayım diye mi Kal Zakath?” diye sordu Liselle, yüzü artık o neşeli kaygısız ifadesini taşımıyordu. “Sizi akıllıca suçlamalar ve sohbetlerle eğlendirmek için mi? Yo, hayır. Hiç zannetmem. Benim, hiç hoşlanacağınızı zannetmediğim bir yönüm daha var. Bana ‘Kadife’ derler, beni yumuşak kanatlı bir kelebek sanırlar ama bu kelebeğin zehirli bir iğnesi var - birçok insanın iş işten geçtikten sonra fark ettiği gibi.”

“Terbiyeli ol canım,” diye fısıldadı Polgara ona. “Ayrıca gururunun kırıldığı bir anda iş sırlarını açık etme.”

Kadife gözlerini indirdi. “Doğru Leydi Polgara,” diye cevap verdi yumuşak başlılıkla.

Zakath ona baktı ama bir şey söylemedi. Eyerinden aşağıya atlayınca, dizginleri elinden almak için üç seyis birden yanına koştu. “Gelin o halde,” dedi Garion ve diğerlerine. “Size etrafı gezdirmek istiyorum.” Kadife’ye muzipçe bir bakış attı. “Umarım Kontes -ne kadar alçakgönüllü olursa olsun- her ev sahibinde gözlenen evi için duyduğu o sıradan gururu paylaştığım için beni

affederler.”

Kadife o ufak, altın kahkahasını attı.

Garion atından inerek Chretienne’in mağrur boynuna sevgiyle dokundu. Neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğun bir esefle dizginlerini beklemekte olan seyise verdi.

Saraya geniş, yaldızlı kapılardan girerek kendilerini Tol Honeth’ deki imparatorluk sarayındakine benzer bir yapıya sahip, daire şeklinde kubbeli bir salonda buldular; gerçi bu salonda Varana’nın girişini biraz da olsa bir anıt mezara benzeten o mermer büstlerden yoktu. Her biri elinde önemli görünüşlü belgelerden birer demet tutan, hem sivil, hem askerlerden oluşan bir görevli ordusu imparatoru bekliyordu.

Zakath onlara bakarak içini çekti. “Sanırım büyük geziyi iptal etmek zorunda kalacağız,” dedi. “Zaten sanırım hepiniz bir banyo alıp üzerinizi değişmeyi tercih edersiniz - ve alışıldık formalitelere başlamadan önce biraz da dinlenmek istersiniz. Brador rica etsem konuklarımıza odalarını gösterip, öğlen yemeği hazırlanmasını sağlayabilir misin?”

“Tabii ki Haşmetmeapları.”

“Sanırım doğu kanadı hoş olur. Hem orası sarayın bu bölümündeki kalabalık koridorlardan da uzak.”

“Ben de tam öyle düşünüyordum Haşmetmeapları.”

Zakath hepsine gülümsedi. “Bu akşam hep birlikte yemek yeriz,” diye söz verdi. Sonra yüzünde ironik bir ifadeyle tebessüm etti. “En fazla iki, bilemediniz üç yüz konuğun bulunacağı, küçük, samimi bir akşam yemeği.” Yakınında duran gergin hizmetli yumağına bakıp yüzünü ekşitti. “O halde bu akşam görüşünceye kadar.”

Brador onları uşaklar ve önemsiz görevlilerle dolu mermer koridorlardan geçirdi.

“Büyük yer,” diye gözlemledi Belgarath aşağı yukarı on dakika yürüdükten sonra. Şehre girdiklerinden beri yaşlı adam çok az şey söylemiş ve her zamanki o yarı uyuklar haliyle at sürmüştü; ama Garion dedesinin yarı kapalı gözlerinden çok az şey kaçmış olduğundan emindi.

“Evet,” diye kabul etti Brador. “İlk İmparator Kallath’ın zaman zaman gösterişe düştüğü olurmuş.”

Belgarath homurdandı. “Bu yöneticiler arasında yaygın bir sıkıntıdır. Sanırım bunun güvensizlikle bir ilgisi var.”

“Söylesene Brador,” dedi İpek, “devlet gizli polisinin senin

dairenin yetkisi altında olduğunu duymuştum, doğru mu?"

Brador'un yüzünde küçümsercesine minik bir tebessüm belirdi. "Sahip olduğum birçok sorumluluktan sadece biri Prens Kheldar," diye cevap verdi. "Olayların önünde olabilmek için imparatorlukta neler olup bittiğini bilmem gerekliği için gösterişsiz, küçük bir haberalma teşkilatı kurdum - Kraliçe Porenn'inkinin yanında lafı bile edilmez."

"Zamanla büyür," diye temin etti Kadife onu. "Bu tür şeyler, her nedense hep öyle oluyor."

Sarayın doğu kanadı kompleksteki diğer binalardan biraz daha ayrı inşa edilmişti ve merkezindeki ayna gibi bir havuzun kenarında yetişen acayip çiçekler açan bitkilerle yeşillenmiş bir avluyu veya hayatı kucaklıyordu. Mücevhere benzeyen sinekkuşları çiçekten çiçeğe koşuyor ve manzaraya canlı, hareketli renkler ekliyordu.

Brador Polgara'nın Durnik ile paylaşacağı minik dairenin kapısını açınca Polgara'nın gözleri aydınlandı. Ana oturma odasından açılan kemerli kapının gerisinde, yere gömülmüş küvetten dumanlar tütüyordu. "Oo," diye içini çekti. "Nihayet - medeniyet."

"Suda şişip kalmamaya bak Pol," dedi Belgarath.

"Elbette baba," diye kabul etti Polgara dalgınlıkla, gözlerini gizlemediği bir özlemle dumanı tüten küvetten alamayarak.

"Gerçekten o kadar önemli mi Pol?" diye sordu babası.

"Evet baba," diye cevap verdi güzel büyücü. "Gerçekten o kadar önemli."

"Bu kirlere karşı mantıksız bir önyargıdan başka bir şey değil." Belgarath diğerlerine sırıttı. "Şahsen her zaman kendi kirimden hoşlanmışımdır."

"Belli oluyor," dedi kızı. Sonra sustu. "Sırası gelmişken İhtiyar Kurt," dedi hepsi bir sıra halinde dışarı çıkarken, eleştirel bir ses tonuyla, "eğer senin odanda da benzer bir donanım varsa, senin de bu avantajdan yararlanmanda fayda var."

"Benim mi?"

"Kokuyorsun baba."

"Hayır Pol," diye düzeltti ihtiyar büyücü. "Ben leş kokuyorum. Kokan sensin."

"Her neyse. Git de yıkan baba." Pol dalgınca pabuçlarını çıkartmaya başlamıştı bile.

"Sırasında on yıl bile yıkanmadığım olmuştur," diye açıkladı

Belgarath.

“Evet baba,” dedi kızı. “Biliyorum, ne kadar iyi bildiğime de Tanrılar şahit. Şimdi,” dedi bilmiş bir tavırla, “müsaadenle…” Ve kasten elbisesinin ön düğmelerini açmaya başladı.

Garion ile Ce’Nedra’nın götürüldüğü küçük daire, her şey bir yana, Durnik ile Polgara’nın paylaştığından daha süslüydü. Garion, büyük odaların birkaçını gezip mobilyaları incelerken gözleri hülyalanan ve ilerledikçe giysilerini adım adım geride bırakan Ce’Nedra doğrudan banyoya gitti. Eşinin çıplaklık konusundaki rahatlığı Garion’u geçmişte arada sırada şoke etmişti. Ce’Nedra’nın tenine *şahsi* bir itirazı yoktu. Onu rahatsız eden kısmı, bazen giysisiz halinin son derece uygunsuz olduğunun karısının farkında bile değilmiş gibi görünmesiydi. Bir keresinde Riva’dayken, tam Ce’Nedra o sabah terzisinin gönderdiği birkaç iç çamaşırını denerken Sendarya büyükelçisi ile birlikte kraliyet dairesine girişlerini hatırlayarak ürperdi. Ce’Nedra son derece sakin bir halde, her birini büyükelçi için giyip gösterivererek bu miniminnacık, fırfırlı şeylerin değişik modelleri hakkında adamın fikrini sormuştu. Ciddi ve hakiki bir Sendaryalı beyefendi olan yetmişlerindeki büyükelçi, o on dakika içinde, hayatı boyunca yaşamadığı şoku yaşamış ve Kral Fulrach’a yolladığı bir sonraki raporda görevinden azad edilmesini rica etmişti.

“Ce’Nedra, hiç olmazsa kapıyı kapatmayacak mısın?” diye sordu Garion, karısı parmak ucuyla suyun sıcaklığını yoklarken.

“Bu konuşmamıza mani olur Garion,” diye cevap verdi karısı son derece mantıklı bir şekilde küvete doğru bir adım atarken. “Bağırmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmam.”

“Ya?” dedi kocası. “Bunu hiç fark etmemişim.”

“Kibar ol,” dedi Ce’Nedra kocasına, memnuniyet ifade eden bir oh, ile suya gömülürken. Ce’Nedra, Garion’un hanımların banyo sularına koku katmak için kullandıkları çeşitli otlar olduğunu tahmin ettiği şeylerle dolu kristal şişeciklerin tıpalarını açarak merakla koklamaya başlamıştı. Bunların bazılarının tıpalarım, içindekini hiç beğenmeyerek hemen yeniden kapatıyordu. Bazılarını ise bol bol banyosuna serpiştiriyordu. Bir-iki tanesiyle de vücudunun muhtelif bölgelerini ovdu.

“Ya içeri biri girecek olsa?” diye sordu Garion imalı bir üslupla. “Bir memur, bir haberci, bir hizmetkâr veya herhangi biri?”

“Ee, girerlerse ne olacak?”

Garion ona baktı.

“Garion, bir tanem,” dedi karısı, insanı çileden çıkartan aynı mantıklı ses tonuyla, “eğer banyonun kullanılmasını amaçlamıyorlar idiyse, hazırlamazlardı değil mi?”

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Garion bu sorunun cevabını bulamamıştı.

Ce’Nedra başını suya doğru geri yatırarak saçlarının yüzü etrafında yelpaze gibi açılmasını sağladı. Sonra oturdu. “Sırtımı ovar mısın?” diye sordu kocasına.

Bir saat kadar sonra, son derece mahir uşaklar tarafından sunulan mükemmel bir öğlen yemeğinden sonra İpek uğradı. Ufak tefek hırsız da yıkanmış ve bir kez daha giysilerini değiştirmişti. İnci grisi yeleği son derece şıktı ve bir kez daha mücevherlere batmıştı. Kısa, cılız sakalı güzelce biçimlendirilmişti; etrafında çekici bir parfüm kokusu dolanıyordu. “Zevahir,” diye tepki verdi Garion’un soru dolu bakışlarına karşılık. “İnsan yeni bir yerde, en iyi adımını atmaya çalışıyor tabii ki.”

“Tabii ya,” dedi Garion alayla.

“Belgarath uğramamı rica etti,” diye devam etti ufak tefek adam. “Yukarıda geniş bir oda var. Orada savaş konseyi için toplanıyoruz.”

“Savaş mı?”

“Mecazi anlamda, tabii ki.”

“Ha. Tabii.”

İpek’in Garion ile Ce’Nedra’yı götürdüğü mermer basamakların tepesindeki oda oldukça genişti ve arka duvara dayalı bir platformun üzerinde tahtvari bir sandalye vardı. Garion zengin mobilyalara ve ağır kırmızı perdelere bakındı. “Bu taht odası değildir, değil mi?” diye sordu.

“Değil,” diye cevap verdi İpek. “En azından Kal Zakath’ın resmi taht odası değil. Burada, ziyarete gelen kralların kendilerini rahat hissetmeleri sağlanıyor. Bazı krallar etraflarında resmi bir dekor olmayınca kralcılıklarını rahat oynayamaz.”

“Ha.”

Belgarath, farklı çiftlerini giydiği çizmeli ayaklarını cilalı bir masaya uzatmış oturuyordu. Saçı ve sakalı hafif nemliydi, belli ki yıkanmak için gösterdiği umursamazlığa rağmen Polgara’nın talimatına uymuştu. Polgara ile Durnik bir köşede sessizce konuşuyor, Eriond ile Toth da yakınlarında oturuyordu. Kadife ile Sadi pencerenin yanında durmuş Zakath’ın yaygın sarayının

doğusunda uzanan resmi bahçesini seyrediyordu.

“Pekâlâ,” dedi ihtiyar büyücü, “sanırım artık hepimiz buradayız. Konuşsak iyi olacak bence.”

-Ben olsam pek açık konuşmazdım- dedi İpek’in parmakları Drasniya gizli lisanının hareketleriyle. *-Etrafta birkaç casus olduğuna hiç şüphe yok-*

Belgarath odanın arka tarafındaki duvara baktı; gizli gözetleme deliklerini bulmak için duvarı milimi milimine tararken gözleri kısılmıştı. Homurdanarak Polgara’ya baktı.

“Ben hallederim baba,” diye mırıldandı güzel büyücü. Gözleri uzaklara dalar gibi oldu ve Garion o bildik titreşimi hissetti. Bir süre sonra başıyla onaylar gibi bir hareket yapan Pol üç parmağını gösterdi. Bir an için yoğunlaştı, bu kez titreşimin niteliği değişti, sanki biraz daha rehavet vardı içinde. Sonra doğruldu ve iradesini rahat bıraktı. “Artık tamam,” dedi diğerlerine sükûnetle. “Uyudular.”

“Çok pürüzsüz hallettin Pol,” dedi Durnik hayranlıkla.

“Ah teşekkür ederim canım,” diye gülümsedi Polgara elini kocasının eli üzerine koyarak.

Belgarath ayaklarını yere indirerek ileri abandı. “Bu, aklımızdan çıkarmamamız gereken şeylerden biri,” dedi ciddiyetle. “Burada, Mal Zeth’te bulunduğumuz sürece bizi izleyeceklerine pek şüphe yok, o yüzden dikkatli olun. Zakath çok kuşkucu, o yüzden ona anlattığımız şeylerin ne kadarına inandığını bilemeyiz. Aklından, bizim için bambaşka planlar geçiyor olması da mümkün. Şu anda, Mengha ile başa çıkabilmek için bizim yardımımıza ihtiyacı var ama Cthol Murgos’taki seferinden de tam manasıyla vazgeçmiş değil; belki de Alornları ve diğerlerini bu savaşta kendi yanına çekmek için bizi kullanmayı düşünüyordur. Ayrıca Urvon ve Zandramas’la ilgili sorunları var. Mallorya siyasetinin kendi iç sorunlarına bulaşacak vaktimiz yok. Gerçi şu anda, iyi kötü onun elinde sayılırız o yüzden çok dikkatli olalım.”

“İstediğimiz her an ayrılabiliriz Belgarath,” dedi Durnik kendinden emin bir tonda.

“Kesinlikle başka çaremiz kalmayıncaya kadar bu şekilde olmasını istemem,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Zakath, engellendiğinde çabuk sinirlenebilecek bir adam ve onun askerlerinden sakınarak etrafta dolaşmak hoşuma gitmez. İnsanın çok vaktini alıyor ve çok tehlikeli. Mal Zeth’ten onun da iyi

niyetleriyle ayrılabilirsek çok memnun olacağım - en azından rızasıyla ayrılsak bile yeter.”

“Zandramas kaçacak zaman bulamadan Ashaba’ya varmak istiyorum,” diye ısrar etti Garion.

“Ben de öyle Garion,” dedi dedesi, “ama orada ne yaptığını bilmiyoruz o yüzden ne kadar kalacağını bilemeyiz.”

“Bir şey arıyordu baba,” dedi Polgara ihtiyar adama. “Onu Rak Hagga’da tuzağa düşürdüğümde bunu aklında görmüştüm.”

İhtiyar kurt kızına düşünceli düşünceli baktı. “Ne olduğu hakkında ufak bir fikir yürütebilir misin Pol?”

Pol başını salladı. “Tam olarak değil,” diye cevap verdi. “Sanırım bu bir çeşit bilgiydi. Bunu bulmadan daha ileri gidemiyor. Düşüncelerinden bu kadarcığını çıkartabilmiştim.”

“Her ne arıyor idiyse iyi saklanmış olmalı,” dedi Belgarath. “Beldin ile birlikte, Vo Mimbre Muharebesi’nden sonra Ashaba’da taş üstünde taş bırakmadık, ama sıradan şeyler dışında -tabii Torak’ın Evi’ni de bunlara dahil ederseniz- hiçbir şey bulamadık.”

“Onun hâlâ bebeğimle birlikte orada olduğundan emin olabilir miyiz?” diye sordu Ce’Nedra ısrarla.

“Hayır canım,” dedi Polgara. “Aklını benden gizleyebilmek için önlemler aldı. Oldukça da iyi bu işte, aslında.”

“Ashaba’dan ayrılmış olsa bile, Taş yeniden onun izini yakalayabilir,” dedi Belgarath. “Aradığı şeyi bulamamış olma ihtimali oldukça yüksek; bu da onu Ashaba’ya mıhlayıp bırakıyor. Eğer bulduysa bile, onu izlemek zor olmayacak.”

“O halde Ashaba’ya gideceğiz, öyle mi?” diye sordu Sadi. Yani söylemek istediğim Mengha hakkındaki endişelerimiz aslında Mallorya’ya gelmek için bir dümendi, öyle değil mi?”

“Bu konuda bir karara varmadan önce biraz daha bilgiye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum. Kuzey Karanda’daki durumun ciddi olduğuna kuşku yok ama asıl amacımızın Zandramas olduğunu da unutmayalım; Zandramas da Ashaba’da. Gerçi bir karara varmadan önce burada, Mallorya’da neler olup bittiği hakkında biraz daha bilgi sahibi olmam gerekir.”

“Benim görev alanım,” diye atıldı İpek.

“Ve benimki,” diye ekledi Kadife.

“Ben de biraz yardımcı olabilirim,” diye dikkat çekti Sadi hafif bir tebessümle. Sonra kaşlarını çattı. “Ciddi olacak olursak Belgarath,” diye devam etti, “sen ve ailen burada gücü temsil

ediyorsunuz. Bence Kal Zakath'ı bizi gönüllü göndermesi için ikna edebileceğimizi sanmıyorum - yüzeyde ne kadar dostça görünürse görünsün."

İhtiyar adam asık bir yüzle başını salladı. "Eninde sonunda olacağı o olabilir," diye kabul etti. Sonra İpek, Kadife ve Sadi'ye baktı. "Dikkatli olun," diye uyardı onları. "Sağduyunuzu elden bırakmayın. Bilgiye ihtiyacım var ama bilgi buluvereyim diye arı yuvasına çomak sokmayın." Anlamlı anlamlı İpek'e baktı. "Umarım bu konuda yeterince açık olabilmişimdir," dedi. "Eğlence olsun diye işleri daha da karmaşık bir hale sokmayın."

"Bana güvenebilirsin Belgarath," diye cevap verdi İpek ağırbaşlı bir tebessümle.

"Tabii ki sana güveniyor Kheldar," diye ikna etti Kadife, ufak tefek adamı.

Belgarath o anda ortaya çıkıvermiş casus şebekesine şöyle bir bakarak başını salladı. "Niye içimde pişman olacakmışım gibi bir his var?" diye mırıldandı.

"Ben onlara göz kulak olurum Belgarath," diye söz verdi Sadi.

"Elbette ama sana kim göz kulak olsun?"

YEDİNCİ BÖLÜM

O AKŞAM, Zakath'ın sarayının yankılı koridorlarından, bir merasim alanından biraz daha küçük görünen bir balo salonuna törenle götürüldüler. Salona her iki yanına da işlemeli kollu şamdanlar ve üniformalı trampetçilerin sıralandığı geniş, kavisli bir merdivenle iniliyordu. Belli ki merdiven içeriye şaaşalı bir giriş yapmak isteyenler için tasarlanmıştı. Her yeni gelen, trampetlerin tempolarıyla ve beyaz sakallı bir mabeyincinin gümbürdeyen sesiyle ilan ediliyordu; mabeyinci o kadar zayıftı ki, sanki ömür boyu sürdürdüğü bu bağırma işi adamı yiyip bitirmiş gibi görünüyordu.

Yerel yüksek mevki sahiplerinin en sonuncusunun teşrif ettiği de ilan edilip bitinceye kadar Garion ile dostları küçük bir antrede bekledi. Kahverengi sakalı özenle biçimlendirilmiş ufak tefek bir Melceneli olan telaşlı başmabeyinci, onlardan sınıflarına göre dizilmelerini rica etmişti fakat bu garip grubu tam bir sınıflandırmaya tabii tutmanın zorlukları adamcağızın kafasını karıştırmıştı. Sonunda Garion Ce'Nedra'yı merdivenlerin tepesine doğru götürerek sorunu çözünceye kadar adamcağız Büyücünün, Kral veya İmparatorluk Prensesi'sinden daha yüksek seviyeli olup olmadığını canla başla çözmeye çalışarak, büyük bir çaba harcıyordu.

"Riva'dan Haşmetmeapları Kral Belgarion ile Kraliçe Ce'Nedra," diye beyan etti mabeyinci ve trampetler çaldı.

Garion kolunda fildişi tuvaletli kraliçesiyle, maviler içerisinde, aşağıdaki parlak renklere bürünmüş kalabalığın, kendisine aval aval

bakması için zaman tanımak amacıyla merdivenin başında biraz durdu. Bu biraz da gösterişli duraksama aslında tam onun fikri sayılmazdı. Ce'Nedra çelik gibi bir sertlikle tırnaklarını koluna batırarak, "Kıpırdamadan dur!" diye tıslamıştı.

Belli ki Zakath'ın da gösterişe biraz meyli vardı çünkü mabeyincinin ilanından sonraki şaşkınlık yüklü sessizlik açık bir şekilde imparatorun, konuklarının kimliklerinin tam o ana kadar sıkıca korunması yolunda emir vermiş olduğunu gözler önüne seriyordu. Garion, aşağıdaki kalabalıktan yayılmaya başlayan hayret dolu uğultunun, bir dereceye kadar keyif verici olduğunu kabul edecek kadar kendisine karşı dürüstü.

Genç kral basamaklardan inmeye başladı ama yerinde duramayan bir at gibi dizginleniverdi. "Koşma!" diye emretti Ce'Nedra dudaklarının arasından.

"Koşmak mı?" diye karşı çıktı. "Anca kıpırdıyorum."

"Daha yavaş Garion."

İşte o zaman karısının gerçekten hayret verici bir yeteneğe sahip olduğunu fark etti. Dudaklarını kıpırdatmadan konuşabiliyordu! Ce'Nedra'nın tebessümü cana yakındı ama biraz mağrurdu da; yine de alçak sesli emir sağanağı bu tebessümün altından devam ediyordu.

Onlar son basamağa vardıklarında, geldikleri ilan edildiğinde balo salonunu dolduran uğultulu mırıltı yerini saygı yüklü bir sessizliğe bırakmıştı, ayrıca üzerinde imparatorun yerli ve yabancı özel konukları için ayrılmış masanın bulunduğu, biraz daha yüksekçe duran platforma doğru ilerleyen halı döşeli yolda giderlerken kalabalığın içinde verilen selamların ve yapılan reveransların dalgası suya atılan bir taşın dalgaları gibi yayılıyordu.

Hâlâ alışılmış beyazları içinde olsa da başına bu önemli olay münasebetiyle, büyük bir sanat ustalığıyla dövülerek yapraklardan örülmüş bir çelenk haline getirilmiş altın bir taç takmakta olan Zakath bizzat kalkarak onları karşılamak için ilerleyip, aynı mevkide olan iki adamın halk önünde karşılaştıklarında ortaya çıkan o uygunsuz anı da engellemiş oldu. "Gelebilmene çok sevindim şekerim," dedi Ce'Nedra'nın elini öperek. Tıpkı komşu mahalleden gelen dostlarını karşılayan bir köy ağası veya önemsiz bir soylu gibiydi.

"Bizi davet etmiş olman ne büyük bir incelik," diye cevap verdi Ce'Nedra havai bir tebessümle.

“İyi görünüyorsun Garion,” dedi Malloryalı, elini uzatıp o inceliksiz ve gayri resmi tarzıyla konuşmaya devam ederek.

“İdare eder Zakath,” diye cevap verdi Garion, ev sahibinden aldığı işarete karşılık vererek. Eğer Zakath oyun oynamak istiyorsa, Garion ona, kendisinin de oynayabileceğini göstermesi gerektiğini hissetmişti.

“Masamda bana katılmak ister miydiniz?” diye sordu Zakath. “Diğerlerinin gelişini beklerken biraz sohbet ederdik.”

“Tabii,” diye kabul etti Garion, kasti bir sıradan ses tonuyla.

Halbuki sandalyelerine ulaştıklarında artık merakına yenilmişti. “Neden ‘sıradan insanlar’ numarası yapıyoruz?” diye sordu Zakath’a, Ce’Nedra’nın sandalyesini tutarken. “Bu hadise havadan sudan konuşmak için birazcık resmi kaçıyor, sence de öyle değil mi?”

“Soyluların kafasını karıştırıyor,” diye cevap verdi Zakath kendinden emin bir tonda. “Hiçbir zaman senden bekleneni yapma Garion. Bizim çok çok eski dost olduğumuz havası onları bir merak ateşiyle tutuşturur ve her şeyi bildiklerini zanneden insanların kendilerine olan güvenlerini sarsar.” Ce’Nedra’ya gülümsedi. “Bu gece hakikatten büyüleyicisin şekerim” dedi minik kraliçeye.

Yüzü ışıldayan Ce’Nedra daha sonra cilveli bir edayla Garion’a baktı. “Sen neden birkaç bir şey kapmıyorsun canım?” diye önerdi. “Haşmetmeaplarından öğrenebileceğin çok şey var.” Zakath’a döndü tekrar. “Böyle bir şey söylediğiniz için ne kadar iyisiniz,” dedi ona, “fakat saçlarım tam bir felaket.” Buklelerine parmak uçlarıyla hafifçe dokunurken yüzüne belli belirsiz bir acıklı ifade takınmıştı. Aslında, saç örgülerinin incilerle birlikte birbirine geçirilmesinden yapılmış minik bir taç ve sol omzuna dökülen kat kat bakır rengi bukleleriyle saçları harikuladeydi.

Onlar arasındaki bu karşılıklı kibar iltifatlar zarfında grubun geri kalanının teşrifi de ilan edilmişti. Mücevherlerle süslü yeleğiyle İpek ve işlemeli eflatun tuvaletiyle Kadife hatırı sayılır bir kıpırtı meydana getirmişti.

Ce’Nedra imrenerek içini çekti. “Keşke şu rengi giyebilseydim,” diye mırıldandı.

“Ne istersen giyebilirsin Ce’Nedra,” dedi Garion.

“Renkkörü müsün Garion?” diye çıkıştı karısı. “Kızıl saçlı bir kız eflatun giyemez.”

“Eğer seni rahatsız eden bütün konu buysa, istediğin zaman

saçının rengini değiştirebilirim.”

“Aklından bile geçireyim deme!” diye tıkanır gibi oldu Ce’Nedra, bakır rengi saçlarını korumak istercesine elleri omzuna dökülmüş buklelerine giderek.

“Sadece önerdim tatlım.”

Merdiven başındaki mabeyinci belli ki oğlan ve devi belirleyecek bir sınıfları olmamasının verdiği zorlukla, Sadi, Eriond ve Toth’un teşriflerini bir grup olarak ilan etmişti. Öte yandan bir sonraki ilanı sesini dehşetle doldurmuş, kemikli kol ve bacaklarının titremesine sebep olmuştu. “Erat Düşesi, Asaletmeapları,” diye yüksek sesle bağırdı, “Büyücü Leydi Polgara.” Bu ilanı izleyen sessizlik tam bir şaşkınlık içeriyordu. “Ve Sendaryalı Durnik Efendi,” diye ekledi mabeyinci, “iki kere yaşayan adam.”

Polgara ile demirci, derin bir sessizlik eşliğinde merdivenlerden indiler.

Efsanevi çiftin tanınmasıyla verilen selamlar ve yapılan reveranslar o kadar saygı yüklüydü ki bir sunak önünde yapılan ibadeti andırıyordu. Polgara her zamanki gibi gümüş biyeli mavilerini giymiş, tam bir imparatoriçe edasıyla salondan esip geçiyordu. Yüzünde gizemli bir tebessüm vardı ve Durnik ile birlikte platforma yaklaşırken alnındaki o efsanevi beyaz tutamı mum ışığında parlıyordu.

Bu arada, merdivenlerin tepesinde mabeyinci bir sonraki konuk karşısında büzüşmüş, yüzü bembeyaz kesilmişti.

“Söylesene,” dediğini duydu Garion dedesinin, korkmuş adama. “Hepsinin bu ismi hatırlayacaklarından oldukça eminim.”

Mabeyinci merdivenlerin tepesindeki platformun kenarındaki mermer parmaklığa yaklaştı. “Haşmetmeapları,” dedi kekeleyerek, “Saygıdeğer hanımefendiler ve beyefendiler, Büyücü Belgarath’ı takdim etmekten müstesna bir gurur duyarım.”

Yumuşak gri yünden kukuletalı bir cüppe giymiş olan ihtiyar adam hiçbir zarafet veya ağırbaşlılık kaygısı taşımadan merdivenlerden paldır küldür inerken salonda bir hayret nidası dolandı. Belgarath, diğerlerinin Zakath’a katılmış oldukları masaya doğru ilerlerken bir araya toplanmış Malloryalı soylular geri geri çekildiler.

İmparatora ayrılmış platformun yarı yolunda, kısa bir gece elbisesi giymiş sarışın bir Melceneli kız Belgarath’ın gözüne takıldı. Dünya üzerinde, gelmiş geçmiş en ünlü adam kendisine yaklaşırken

kızcağız dehşetten tutulmuş bir vaziyette, bir reverans bile yapamadan hatta hiç kıpırdanamadan duruyordu. Belgarath durup, kızın giydiği elbisenin güzelliğini ne kadar ortaya çıkardığına dikkat ederek son derece yavaş, kızı baştan aşağıya bir süzdü. Yüzüne yavaşça imalı bir tebessüm yayıldı ve mavi gözleri ahlaksızca pırıldadı.

"Güzel elbise," dedi kıza.

Kızcağız kıpkırmızı kesildi.

Bir kahkaha atan Belgarath uzanarak kızın yanağını okşadı. "Aferin akıllı kızıma," dedi.

"Baba," dedi Polgara sertçe.

"Geliyorum Pol." Kıkırdayarak, halının üzerinden masaya doğru ilerledi. Gözleri faltaşı gibi açılmış, elini Belgarath'ın dokunduğu yanağına bastıran güzel Melceneli kız arkasından bakakalmıştı.

"Ne kadar iğrenç değil mi?" diye mırıldandı Ce'Nedra.

"Onun yapısı bu canım," diye karşı koydu Garion. "Olduğundan farklı görünmeye çalışmıyor. Böyle bir ihtiyacı yok."

Ziyafette Garion'un bir türlü ne olduğunu çıkartamadığı ve bazılarının nasıl yenileceğini bile anlayamadığı bir sürü acayip yemek vardı. Son derece masum görünüşlü bir pilav öyle acılı baharatlarla süslenmişti ki Garion'un gözlerini yaşartmış, su sürahisine saldırmasına neden olmuştu.

"Belar, Mara, Nedra!" diye boğulur gibi oldu Durnik de, bir yandan su bulmaya çalışırken. Hatırladığı kadarıyla bu Garion'un, Durnik'in küfrettiğini ilk duyuşuydu. İnanılmaz bir mükemmeliyetle yapmıştı bunu.

"Mayhoş," yorumunda bulundu Sadi büyük bir sükûnetle bu korkunç karışımı yemeğe devam ederken.

"Nasıl yiyebiliyorsun onu?" diye sordu Garion hayretle.

Sadi gülümsedi. "Benim zehirlenmeye alışık olduğumu unutuyorsun Belgarion. Zehirler insanın dilini katılaştırıp boğazının acıya karşı bağışıklık kazanmasını sağlıyor."

Zakath onların tepkilerini neşeyle izliyordu. "Sizi uyarmam gerekirdi," diye özür diledi. "Bu yemek Gandahar yemeğidir ve o bölgenin yerlileri, yağmur mevsimlerini birbirlerinin midelerinde ateş yakıp eğlenerek geçirmeye çalışır. Genellikle fil avcısı olurlar ve cesaretleriyle övünürler."

Uzun süren bir ziyafetten sonra kahverengi cüppeli Brador Garion'a yaklaştı. "Eğer Haşmetmeap kabul edecek olursa," dedi,

Garion onu yan masalardan gelen kahkaha sesleri ve neşeli sohbetler arasından duyabilsin diye ileri eğilerek, “sizinle tanışmak için sabırsızlanan bazı kişiler var.”

Garion, içinden dişlerini sıksa da kibarca başıyla onayladı. Daha önce de bu tür şeylere maruz kalmıştı ve genellikle ne kadar iç bayıcı olabileceklerini biliyordu. İçişleri Daire Şefi onu platformdan aşağıya, baloya katılmış olan parlak giysiler içindeki konukların girdabına indirdi; ilerlerken de arada bir bazı memur arkadaşlarına selam verip Garion’u tanıştırmak için duruyordu. Garion kendisini bir-iki saatlik can sıkıntısına hazırlamıştı. Fakat tombiş, kel kafalı Brador’un aslında son derece eğlendirici bir mihmandar olduğu çıktı ortaya. Sanki Garion ile havadan sudan konuşuyormuş gibi görünse de aslında bir yandan ilerlerlerken bir yandan da ona kısa, özlü ve genellikle de tam konuya parmak basan bilgiler veriyordu.

“Şimdi Palliya’nın küçük kralıyla konuşacağız,” diye fısıldadı huni biçiminde keçe başlıklar takmış, pek hoş görünmeyen yeşil bir renge boyalı deriden giysiler giymiş bir grup adama yaklaşırlarken. “Yaltakçı dalkavuğun, yalancının, korkağın biridir ve ona kesinlikle güvenmemek gerekir.”

“Ah Brador, merhabalar,” diye karşıladı keçe başlıklı adamlardan biri, Mclceneliyi zoraki bir samimiyetle.

“Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Brador süslü bir selamla. “Haşmetmeapları Rivalı Belgarion’u takdim etmekten şeref duyarım.” Garion’a döndü. “Haşmetmeapları, Haşmetmeapları Palliya Kralı Warasin.”

“Haşmetmeap,” dedi aşırı bir coşkuyla Warasin, sakil bir şekilde eğilip selam vererek. Dar, çiçek bozuğu yüzlü, birbirine yakın gözlü ve sarkık dudaklı ağzı olan bir adamdı. Garion adamın ellerinin pek de temiz olmadığını fark etti.

“Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Garion biraz mesafeli bir tonda.

“Ben de tam sarayımdan olan beylere, güneşin kuzeyden doğacağına inanırdım da, Batının Hükümdarını Mal Zeth’te göreceğime inanmazdım diyordum.”

“Dünya sürprizlerle doludur.”

“Torak’ın sakalı Belgarion! Size Belgarion dememde bir sakınca yoktur herhalde değil mi Haşmetmeapları?”

“Torak’ın sakalı yoktu,” diye düzeltti Garion kısaca.

“Ne?”

“Torak’ın diyorum, sakalı yoktu. En azından biz karşılaştığımızda yoktu.”

“Siz kar…” Warasin’in gözleri aniden faltaşı gibi açıldı. “Yani Cthol Mishrak’ta olduğu söylenen o hikâyelerin gerçekten *doğru* olduğunu mu söylüyorsunuz?” dedi nefesi kesilircesine.

“Emin olamam Haşmetmeap,” dedi Garion adama. “Henüz hikâyeleri duymadım. Seninle tanışmak çok büyük zevkti babalık,” dedi, şaşmış kalmış küçük kralın omzuna abartılı bir dostluk edasıyla vurarak. “Konuşmak için daha çok vaktimiz olmaması ne fena değil mi? Geliyor musun Brador?” Palliya’nın küçük kralım başıyla selamlayarak döndü ve Melceneliyi de beraberinde uzaklaştırdı.

“Çok yeteneklisiniz Belgarion,” diye fısıldadı Brador. “Tahmin ettiğimden çok daha fazla, üstelik…” Duraksadı.

“Üstelik mürekkep yalamamış kaba saba bir köylüye benziyor olmama rağmen mi?” diye yardımcı oluverdi Garion.

“Ben tam öyle der miydim bilemiyorum.”

“Neden olmasın?” Garion omzunu silkti. “Gerçek bu, öyle değil mi? O domuz gözlü lafı nereye döndürüp dolaştırmaya çalışıyordu? Bir yerlere varmaya çalıştığı besbelliydi.”

“Bu oldukça basit,” diye cevap verdi Brador. “Sizin Kal Zakath ile olan yakınlığınızı fark etti. Mallorya’daki bütün güç tahtan yayılır ve imparatorun kulağına vakıf birinin de pozisyonu benzersiz sayılır. Warasin şu aralar Delchinli prens naibi ile bir sınır sorunu yaşıyor ve belli ki onun için iyi bir-iki laf söylemenizi istiyor.” Brador, Garion’a muzip muzip baktı. “Şu anda milyonlar kazanabilecek bir konumdasınız, biliyorsunuz değil mi?”

Garion güldü. “O kadar parayı taşıyamazdım Brador,” dedi. “Bir keresinde Riva’daki kraliyet hâzinesini ziyaret etmiştim, bir milyonun ne kadar ağır çektiğini bilirim. Şimdi sırada kim var?”

“Ticaret Dairesi Şefi, laf aramızda kişiliksiz eşeğin daniskasıdır. Daire şeflerinin çoğu gibi.”

Garion gülümsedi. “Peki o ne istiyor?”

Brador düşünceli düşünceli kulak memelerinden birine asıldı. “Tam olarak emin değilim. Ülke dışındaydım. Ama Vasca dalaverecinin tekidir, o yüzden onun yanında dikkatli ol.”

“Ben her zaman dikkatliyimdir Brador.”

Ticaret Dairesi Şefi Baron Vasca kırışık yüzlü, kel bir adamdı. Üzerine bürokrasinin neredeyse bir üniforması halini almış bir

cüppe giymişti; makamının altın zinciri ise incecik boynu için çok ağırmış gibi görünüyordu. İlk bakışta yaşlı ve narin görünse de gözleri bir akbabanınki kadar tetikte ve kurnazdı. “Ah, Haşmetmeapları,” dedi Vasca takdim edildikten sonra, “sonunda sizinle tanıştığım için çok mutluyum.”

“Bu mutluluk bana ait Baron Vasca,” dedi Garion kibarca.

Bir süre birlikte çene çaldılar; baronun sohbetinde Garion’un dikkatini normalin dışında hiçbir şey çekmemişti.

“Görüyorum ki Drasniyalı Prens Kheldar sizinle birlikte,” dedi sonunda baron.

“Çok eski dostuz. Demek ki Kheldar’ı tanıyorsunuz, öyle mi Baron?”

“Birlikte birkaç işimiz olmuştu, alışılageldik izinler ve bahşişler falan, anlarsınız ya. Gerçi genellikle yetkililer ile irtibata geçmekten sakınmayı tercih eder.”

“Ben de zaman zaman bunu fark etmişimdir,” dedi Garion.

“Bundan hiç şüphem yoktu zaten. Haşmetmeaplarını daha fazla alıkoymayayım. Burada sizinle tanışmak için sabırsızlananlar var; ben de zamanınızı çalmakla suçlanmak istemem. Yakında yine konuşalım.” Baron, İçişleri Daire Şefine döndü. “Bizi tanıştırmış olman ne kadar incelik sevgili Brador,” dedi.

“Hiç önemli değil sevgili Baronum,” diye cevapladı Brador. Garion’un koluna girdi ve birlikte Vasca’nın yanından uzaklaştılar.

“Neler oldu?” diye sordu Garion.

“Tam emin değilim,” diye cevapladı Brador, “ama ne istiyor idiyse, elde etmiş gibi görünüyordu.”

“Ben pek bir şey söylemedim ki.”

“Biliyorum. Beni endişelendiren de bu zaten. Galiba eski dostum Vasca’yı izlettirsem fena olmayacak. Benim de merakımı uyandırmayı başardı.”

Bunu izleyen birkaç saat boyunca Garion cafcaflı giyinmiş iki küçük kralla, hatırı sayılır miktarda ciddi giysili bürokratla ve birkaç da yarı önemli soylu ve hanımlarıyla tanıştı. Tabii ki bunların birçoğunun tek istediği daha sonraları umursamaz bir tavırla, “geçen gün Belgarion ile konuşurken bana dedi ki,” diyebilmek için sadece onunla konuşmuş olmaktı. Bazıları da daha sonraki bir tarihte özel bir sohbetin iyi olacağına dikkat çekiyordu. Hatta birkaç tanesi randevu bile ayarlamaya çalışmıştı.

Sonunda Kadife imdadına yetiştiğinde vakit oldukça ilerlemişti.

Garion'un, hardal sarısı türbanlı, sıkıcı bir önemsiz kral, pişmiş kelle gibi sırıtan, kavuniçi saçlarıyla hiç uyuşmayan pembe bir tuvalet giymiş sıska karısı ve bütün vakitlerini zırıldayıp birbirlerine vurarak geçiren üç şımarık kraliyet yumurcağından oluşan Peldane kraliyet ailesi tarafından sıkıştırılmış olduğu yere doğru yaklaştı. "Haşmetmeapları," dedi sarışın kız reverans yaparak, "Eşiniz çekilmek için izninizi rica ediyorlar."

"İznimi mi?"

"Kendilerini biraz rahatsız hissediyorlarmış."

Garion ona minnettarlıkla baktı. "O halde hemen onun yanına gitmeliyim," dedi aceleyle. Peldane soylularını döndü. "Umarım beni affedersiniz," dedi onlara.

"Tabii ki Belgarion," diye cevap verdi küçük kral nezaketle.

"Lütfen güzel eşinize saygılarımızı iletin," diye ekledi küçük kraliçe.

Kraliyet veletleri birbirlerine hırlayıp, tekmeleşmeye devam ettiler.

"Pek rahatsız olmuş görünüyordun," diye fısıldadı Kadife Garion'u uzaklaştırırken.

"Seni öpebilirim."

"Bak şimdi, bu ilginç bir teklif."

Garion omzundan geriye ters ters baktı. "O üç canavarı boğup yerine bir batında doğmuş bir sürü enik beslemeliler," diye mırıldandı.

"Domuz yavrusu," diye düzeltti Kadife.

Garion kıza baktı.

"En azından jambonları satabilirler," diye açıkladı Kadife. "Böylece çabaları tamamiyle boşa çıkmamış olur."

"Ce'Nedra gerçekten hasta mı?"

"Tabii ki değil. Bu gece arzu ettiği kadar çok kişiyi fethetti o kadar. Birkaç fetihi de gelecek tarihler için saklamak istiyor. Şimdi muhteşem bir çekiliş zamanı geldi, arkasında onunla tanışmak için yanıp tutuşan ve bu üzüntüyle yıkılan, düş kırıklığına uğramış bir sürü hayran bırakarak yani."

"Garip bir bakış açışı."

Kadife şefkatle gülerek Garion'un koluna girdi. "Eğer bir kadın olsaydın, böyle demezdin."

Ertesi sabah kahvaltıdan kısa bir süre sonra Garion ile Belgarath,

Zakath ve Brador ile imparatorun özel çalışma odasında toplanmak üzere çağrıldılar. Kitaplar ve haritalarla, sehpaların etrafına dizilmiş güzel döşemeli sandalyelerle dolu oda büyük ve rahattı. Dışarıda ılık bir gün vardı; pencereler açılmış çiçek kokulu bir bahar meltemi perdeleri kıpırdatıyordu.

"Günaydın beyler," diye karşıladı onları Zakalh, odaya getirildiklerinde. "Umarım rahat uyumuşsunuzdur."

"Ce'Nedra'yı küvetten çıkarmayı başardıktan sonra…" dedi Garion gülerek. "Fazla rahattı galiba. Dün tam üç kere yıkandığına inanabilir misiniz?"

"Mal Zeth yazın çok sıcak ve tozlu olur," dedi Zakath. "Hamamlar insanın tahammülünü artırıyor."

"Sıcak su banyolara nasıl ulaşıyor?" diye sordu Garion merakla. "Koridorlarda sıcak suyla dolu kova taşıyan birilerine hiç rastlamadım."

"Yerin altından borularla taşıyoruz," diye cevap verdi İmparator. "Bu sistemi tasarlayan zanaatçıya baronluk verildi."

"Umarım bu fikri çalarsam bana gücenmezsin. Durnik taslakları çizmeye başladı bile."

"Ben bunu son derece sağlıksız buldum," dedi Belgarath. "Banyo evin dışında alınmalı, soğuk suyla. Böyle şımartılınca insanoğlu yumuşuyor." Zakath'a baktı. "Ama sanırım bizi buraya yıkanmanın felsefi sonuçlarını tartışmamız için çağırmadın."

"İstemezsen tartışmayız Belgarath," diye cevap verdi Zakath. Sandalyesini çekti. "Artık hepimiz yolculuktan sonra dinlenecek vakit bulduğumuza göre, çalışmaya başlamanın zamanı gelmiştir diye düşündüm. Brador'un adamları ona raporlarını verdiler; şu anda bize Karanda'daki mevcut durum hakkında değerlendirmesini vermeye hazır. Başla Brador."

"Peki Haşmetmeap." Tombiş, kel Melceneli sandalyesinden kalkarak duvarda asılı duran çok büyük bir Mallorya kıtası haritasının yanına gitti. Harita, mavi göller ve nehirler, yeşil ovalar, daha koyu yeşil ormanlar ve tepelerine beyaz bulaşmış kahverengi dağlarla inceden inceye işlenmişti. Şehirler, haritada basit bir nokta olmak yerine, bina ve istihkâm resimleriyle temsil ediliyordu. Mallorya yol sistemi Garion'un gördüğü kadarıyla neredeyse batıdaki Tolnedra ağı kadar genişti.

Brador boğazını temizleyerek, istediği yerleri işaret etmek için kullanmayı amaçladığı uzun sopalardan biri için Zakath'ın kızgın

kedi yavrularından biriyle biraz çekiştikten sonra söze başladı. “Rak Hagga’da da size bildirmiş olduğum gibi,” dedi, “Mengha adında bir adam, altı ay kadar önce Karanda Gölü’nün kuzeyindeki şu muazzam ormandan çıkagelmiş.” Karanda Dağları’ndan Zamad Dağlarına doğru uzanan geniş bir ağaç kuşağını temsil eden yere sopasıyla vurdu. “Geçmişi hakkında çok çok az şey biliyoruz.”

“Bu tam olarak doğru değil Brador,” diye karşı çıktı Belgarath. “Cyradis bize onun bir Grolim rahibi olduğunu — ya da eskiden öyle olduğunu söyledi. Bu da bizim bazı sonuçlara varmamıza epey bir yardımcı olacaktır.”

“Ne tür bir sonuca vardığınızı duymak ilgimi çekecek,” dedi Zakath.

Belgarath gözlerini kısarak odaya şöyle bir bakındıktan sonra bakışları, odanın yan tarafında boylu boyunca uzanan alçak bir dolabın üzerindeki kristal şarap şişeleri ile yanında duran pırıl pırıl kadehlere takılı kaldı. “Müsaade eder misin?” diye sordu şarapları işaret ederek. “Elimde bir bardak olunca daha rahat düşünebiliyorum.”

“Lütfen çekinme,” diye cevap verdi Zakath.

İhtiyar adam ayağa kalkarak dolaba gitti ve kendisine yakut renkli şaraptan bir kadeh döktü. “Garion?” diye sordu, sürahiyi uzatarak.

“Hayır çok teşekkür ederim dede.”

Belgarath kristal tıpayı bir klik sesiyle yerine yerleştirerek, mavi halının üzerinde bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladı. “Pekâlâ,” dedi. “İkinci bin yılda Karandlar Torak dinine döndürüldükten sonra Grolim rahiplerinin bu uygulamayı bastırmaya çalışmış olmalarına rağmen Karanda ülkesinin dip kısımlarında ifritlere tapınmaya devam ettiklerini biliyoruz. Mengha’nın bir rahip olduğunu da biliyoruz. Şimdi, eğer burada, Mallorya’daki Grolimler de Torak’ın öldüğünü duyduklarında Cthol Murgos’taki gibi davarandılarsa, hepsinin cesaretlerinin tamamen kırılmış olduğunu biliyoruz. Urvon’un birkaç yılını etrafta dolanıp kendisine Dinin bozulmadan bir arada kalabileceğini savunma olasılığı sunan bir ipucu verebilecek kehanetler bulmaya çalışarak geçirdiği gerçeği, onun da tüm Grolim saflarında görülen evrensel umutsuzlukla karşı karşıya olduğuna dair hatırı sayılır bir kanıt niteliğinde.” Şarabından bir yudum almak için durdu. “Fena değil,” dedi Zakath’a takdirle. “Hiç fena değil.”

“Teşekkür ederim.”

“Şimdi,” diye devam etti ihtiyar adam, “dini umutsuzluğa karşı birçok tepkiler oldu. Bir kısmı delirdi, bazıları değişik biçimlerde sefahata düşerek kendilerini kaybetmeye çalıştılar, bazıları gerçeği kabul etmeyi reddetti ve eski kalıpları tutmaya çalıştı. Öte yandan çok az sayıda kişi ise yeni bir din arayışına girdi - genellikle daha önce inanmış oldukları şeyin tam zıttı olan bir şey. Karanda’daki Grolim ruhban sınıfı sittin senedir ifritlere tapınılmasının kökünü kazımaya odaklanmış olduğu için umutsuzluğa düşmüş olan birkaç rahibin, sırlarına vakıf olabilmek umuduyla ifrit beylerini aramaya koyulmuş olmaları son derece mantıklı. Sonra unutmayın, eğer bir ifriti denetim altına alırsanız bu size çok fazla güç verir; üstelik güce duyulan açlık her zaman Grolim düşünce tarzının çekirdeğini oluşturmuştur.”

“Söylediklerin yerli yerine oturuyor Kadim Kişi,” diye itiraf etti Brador.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Pekâlâ, Torak öldü ve Mengha aniden inandığı ilahi zeminin ayaklarının altından kaydığım fark ediyor. Büyük ihtimalle rahipken yapmasına izin verilmeyen her şeyi yaptığı bir dönem geçirmiştir; İçmiştir, kadınlarla düşüp kalmıştır falan. Fakat bir şeyin aşırısına kaçtığınız zaman, bu size boş gelmeye başlar ve insanı tatmin etmez. Bir süre sonra sefahat bile insanı sıkar.”

“Pol Teyze bunu söylediğini duysa şaşırır,” dedi Garion.

“Sen kendine sakla,” dedi Belgarath. “Benim alışkanlıklarım hakkındaki tartışmalarımız ilişkimizin temelini oluşturuyor.” Şarabından bir yudum daha aldı. “Bu gerçekten mükemmel,” dedi, şarabın rengini güneş ışığında incelemek için kadehini kaldırdı. “Neyse şimdi, bir sabah bizim Mengha başı çatlıyacakmış gibi ağrırken, ağzında tavuk kümesi gibi bir tatla ve midesinde dünyanın bütün sularının söndüremeyeceği bir yangınla uyanır. Yaşamaya devam etmesi için gerçekten bir nedeni yoktur. Kurban bıçağını çıkartıp ucunu göğsüne hatırsa bile olur hatta.”

“Yürüttüğün fikirler biraz konumuzdan uzaklaşmaya başlamadı mı?” diye sordu Zakath.

Belgarath güldü. “Bir zamanlar meddahlık yapardım,” diye özür diledi. “Güzel bir hikâyenin edebi birkaç rötuş yapmadan geçmesine içim bir türlü razı olmaz. Tamam kendini öldürmeyi düşünmüştür ya da düşünmemiştir. Önemli olan nokta şu ki, artık dibe vurmuştu.

İşte o zaman ifrit fikri gelmiştir aklına. İfritleri çağırmak en azından bir saldırı sırasında şehir surlarına dayanan merdivenlere ilk çıkan adam olmak kadar tehlikelidir fakat Mengha'nın kaybedeceği bir şey yoktur. Bunun üzerine şu ormana bir yolculuk yapar ve Karandalı bir büyücü bularak onu, sanatım -eğer sanat denebilirse- kendisine öğretmesi için ikna eder. Sırlan öğrenmek aşağı yukarı on iki yılım alır."

"Bu rakama nasıl ulaştın?" diye sordu Brador.

Belgarath omzunu silkti. "Torak öleli -aşağı yukarı- on dört yıl oldu. Hiçbir normal insan dağıtmadan önce kendisine birkaç yıldan fazla kötü muamele yapamaz, o yüzden herhalde Mengha da kendisine öğretmenlik yapacak bir büyücü aramaya on iki yıl kadar önce başlamıştır. Derken bütün sırları öğrendikten sonra hocasını öldürür ve…"

"Bir dakika," diye karşı çıktı Zakath. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Hocası onun hakkında çok şey bilecektir çünkü, ayrıca *hocası* da bizim cüppesini kaybetmiş Grolim'in peşinden kendi çağırdığı ifritleri yollayabilir. Ayrıca bu tür meselelerde hoca ile talebesi arasında, bir lanetle bağlanmış, bir ömür boyu sürecek hizmet konuları falan da vardır. Mengha, yaşlı adam ölmeden hocasından ayrılamazdı."

"Nasıl oluyor da bu konuda bu kadar çok bilgiye sahip olabiliyorsun Belgarath?" diye sordu Zakath.

"Birkaç bin yıl kadar önce Morindim arasında bütün bu merhalelerden geçmiştim. O sıralar pek önemli bir işim yoktu ve tılsıma merak saldıydım."

"Sen de hocanı öldürdün mü?"

"Hayır, öldürdüm sayılmaz. Ben ayrıldığımda, o peşimden her zamanki ifritini yolladı. Ben de ifriti denetimim altına alarak ona geri yolladım."

"İfrit mi öldürdü adamı?"

"Herhalde. Genellikle öldürürler. Her neyse, biz Mengha'ya dönelim. Altı ay kadar önce Calida kapılarına gelir ve bir ifrit ordusu çağırır. Aklıselim sahibi hiç kimse bir defada, birden fazla ifrit çağırmaz çünkü bunları denetim altında tutmak çok zordur." Kaşlarını çatıp bakışlarını yerde tutarak bir ileri, bir geri yürümeye başladı. "Tek düşünebildiğim şey, nasıl becerdiyse bir İfrit Beyi çağırdığı ve onu denetim altında tuttuğu."

“İfrit Beyi mi?” diye sordu Garion.

“Onların da rütbeleri var, aynı insanlar gibi. Eğer Mengha bir İfrit Bey’ini yakalayabildiyse, o zaman daha sıradan ifritleri çağıran yaratık odur.” Kadehini yeniden doldurarak, halinden memnun bir ifade takındı. “Bu, muhtelemelen Mengha’nın hayat hikâyesine en yakın hikâyedir,” dedi yeniden otururken.

“Tam bir virtüözlük sergiledin Belgarath,” diye tebrik etti Zakath onu.

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Brador’a baktı. “Şimdi, artık onu tanıdığımıza göre, neden bize nelerin peşinde olduğunu anlatmıyorsun?”

Brador bir kez daha haritanın yanındaki yerini alarak, aynı kedi yavrusunu sopasıyla uzaklaştırdı. “Mengha Calida’yı aldıktan sonra, serüvenleri bütün Karanda’ya yayıldı,” diye başladı. “Her şeyden önce, belli ki Torak dini hiçbir zaman Karandlar arasında tam anlamıyla yerleşmemiş ve onları hizada tutan da Grolimlerin kurban bıçaklarına duydukları korku olmuş.”

“Thullar gibi mi?” diye sordu Garion.

“Aşağı yukarı Haşmetmeap. Torak ölüp de dini örgüt karışınca Karandlar eski dinlerine dönmeye başlamış. Eski tekkeler yeniden ortaya çıkmış ve eski ayinler yeniden yapılır olmuş.” Brador ürperdi. “Korkunç ayinler,” dedi. “Edebe aykırı.”

“Grolimlerin kurban ayinlerinden de mi kötü?” diye sordu Garion kibarca.

“O ayinlerin bir yere kadar savunulabilecek tarafı vardır,” diye karşı çıktı Zakath. “Seçilmiş olmak bir şereftir ve kurbanlar bıçak altına kendi rızalarıyla yatarlardı.”

“Benim gördüklerimin bir teki bile öyle yapmamıştı,” diye itiraz etti Garion.

“Mukayeseli teoloji konusunda sonra tartışırsınız,” dedi Belgarath. “Sen devam et Brador.”

“Karandlar Mengha’yı duyunca,” diye devam etti Melceneli yüksek memur, “onu desteklemek için akın akın Calida’ya gitmeye başlamışlar ve ifritlerin yanında yer almışlar. Zaten Karanda’nın yedi krallığında her zaman gizli bir hürriyet hareketi olmuştur ve oradaki aklı evvellerin birçoğu da Angarak baskısının yarattığı boyunduruktan kurtulmak için en büyük umudun ifritlerde olduğuna inanır.” İmparatora baktı. “Yani bunları size karşı bir niyetle söylemedim Haşmetmeapları,” diye mırıldandı.

“Farkındayız Brador,” diye yatıştırdı Zakath adamı.

“Elbette Karanda’daki küçük krallar adamlarının Mengha’ya katılmalarını engellemeye çalıştı. Tebaa kaybı idarecileri her zaman üzer. Ordu -bizim ordumuz- Mengha’nın sancağı altında toplanan Karandalılar karşısında alarma geçti; bunun üzerine sınırları kapatmak gibi tedbirler almaya kalktılar. Fakat ordunun büyük bölümü sayın Haşmetmeaplarıyla birlikte Cthol Murgos’ta olduğu için Karanda’daki asker sayısı buna yetmedi. Karandlar ya bu askerlerin etrafından dolanıp gittiler, ya da onlardan baskın çıktılar. Mengha’nın ordusu daha şimdiden bir milyonu buldu, belki doğru dürüst silahları yok ve pek eğitimli değiller ama bir milyon hatırı sayılır bir rakamdır, ellerinde sadece sopalar bile olsa. Sadece Jenno değil, Ganesya da tamamen Mengha’nın denetimi altına girmiş; Katakor’u almak üzere. Orada da başarılı olursa Palliya ve Delchin’e yürüyeceğine kuşku yok. Eğer durdurulmazsa Eras Yortusu’na varmadan Mal Zeth kapılarına dayanır.”

“Bu seferlerde ifritlerini serbest bırakıyor muymuş?” diye sordu Belgarath özellikle.

“Pek sayılmaz,” diye cevap verdi Brador. “Calida’da olanlardan sonra buna pek ihtiyaç kalmamış. Bu güne kadar aldığı şehirlerde, ifritlerin görüntüleri bile kapıların ardına kadar açılmasına kâfi oluyormuş. Takdir edilecek kadar az bir çatışmayla başarıya ulaşmış.”

Yaşlı adam başıyla onayladı. “Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Kan tadı alan bir ifriti boyunduruk altında tutmak çok zor olur.”

“Sorunu yaratan aslında ifritler değil,” diye devam etti Brador. “Mengha, Karanda’nın kalan yerlerini casuslarıyla doldurmuş; bunların daha önceden taahhüt altına girmemiş insanları kırbaçlayarak çıldırttıkları hakkında söylentiler dolaşıyor.” İmparatora baktı. “Misyonerlerinden birini burada, Mal Zeth’teki Karandalıların barakalarında bulduğumuza inanır mısınız?” dedi.

Zakath başını sertçe kaldırdı. “Nasıl girmiş içeri?” diye sordu.

“Yaralandıktan sonra nekahat izninden dönen bir onbaşı kılığına girmiş,” diye cevap verdi Brador. “Uydurduğu hikâye inandırıcı olsun diye kendisini yaralamış bile. Murgolara küfredişi çok inandırıcıydı.”

“Ona ne yaptınız?”

“Ne yazık ki sorgulamaya dayanamadı,” dedi Brador kaşlarını

çatarak. Kedi yavrusunu ayak bileğinden ayırmak için eğildi.

“Ne yazık mı?”

“Onun için bazı ilginç planlarım vardı. Birisi gizli polisimi atlattığında bundan, şahsen almıyorum. Bu profesyonel gurur meselesi.”

“O halde ne salık veriyorsun?” diye sordu Zakath.

Brador volta atmaya başladı. “Korkarım orduyu Cthol Murgos’tan geri getirmeniz gerekecek Haşmetmeapları,” dedi. “İki cephede birden savaşamazsınız.”

“Lafı bile edilemez.” Zakath’ın ses tonu sertti.

“Çok fazla bir tercih hakkımız olduğunu zannetmiyorum,” dedi Brador ona. “Burada, Mallorya’da kalan güçlerin neredeyse yarısı Karanda menşeli; kanaatimce Mengha’yla yapılacak herhangi bir karşılaşmada onlara güvenmek tam bir ahmaklık olur.”

Zakath’ın yüzü soldu.

“Ya da şöyle diyelim Haşmetmeapları,” dedi Bardor sükûnetle. “Eğer siz Cthol Murgos’taki güçlerinizi zayıflatırsanız Rak Cthaka ve belki de Rak Gorut’u elinizden çıkartmak zorunda kalırsınız fakat eğer orduyu geri getirmezseniz Mal Zeth’i kaybedeceksiniz.”

Zakath Brador’a sert sert baktı.

“Hâlâ bu meseleyi gözden geçirebilecek zaman var efendimiz,” diye ekledi Brador yumuşak bir ses tonuyla. “Bu, sadece konuyla ilgili *benim* değerlendirmem. Eminim söylediklerimin doğruluğunun teyit edilmesini bir de askeri istihbarat servisinden istemelisiniz, ayrıca başkumandanlıkla da görüş alışverişinde bulunmalısınız.”

“Hayır,” dedi Zakath açıkça. “Karar bana aittir.” Kaşlarını çatarak yere baktı. “Pekâlâ Brador, orduyu geri getireceğiz. Git başkumandanlığa onları hemen görmek istediğimi söyle.”

“Başüstüne Haşmetmeapları.”

Garion ayağa kalktı. “Askerlerinizi Cthol Murgos’tan gemiyle getirmek ne kadar vakit alır?” diye sordu içi ezilerek.

“Üç ay kadar,” diye cevap verdi Zakath.

“Ben o kadar bekleyemem Zakath.”

“Çok üzgünüm Garion ama hiçbirimizin başka bir seçeneği yok. Ordum buraya gelmeden ne sen, ne de ben şehirden ayrılamayız.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ERTESİ sabah İpek erkenden, Garion'la Ce'Nedra'nın paylaştıkları daireye geldi. Ufak tefek adam yine yelek ve pantolonunu giymiş, ama mücevherlerini çıkarmıştı. Kolunda Mal Zeth sakinlerinin çoğunun giydiği cinsten hafif, rengârenk, iki adet Mallorya cüppesi vardı. "Şehre inmek ister misin?" diye sordu Garion'a.

"Saraydan çıkmamıza izin vereceklerini sanmam."

"Ben o işi hallettim bile. Brador izin verdi - bizi izleyecek adamlardan kaçmayacağımıza söz vermemiz şartıyla."

"Bu çok sıkıcı bir düşünce. Takip edilmekten hiç hoşlanmam."

"Alışırsın."

"Aklında bir şeyler mi var, yoksa sadece öylece etrafı mı dolaşacağız?"

"Buradaki büromuza uğrayarak mutavassıtla görüşmek istiyorum."

Garion ona aklı karışmış gibi baktı.

"Burada, Mal Zeth'teki işlerimizi takip eden temsilciyle."

"Ha, daha önce o lafı hiç duymamıştım."

"Çünkü ticaret işinde değilsin de ondan. Buradaki adamımızın adı Dolmar. Bir Melcenelidir - çok becerikli, üstelik fazla da çalmıyor."

"Sizin iş muhabbetinizden pek hoşlanacağımı zannetmiyorum," dedi Garion.

İpek etrafa kaçamak bir bakış attı. “Çok şey öğrenebilirsin Garion,” derken parmakları hızla hareket etmeye başlamıştı bile. -*Dolmar bize Karanda’da olup bitenlerle ilgili bir rapor verebilir*- dedi el hareketleriyle -*Gelsen fena olmaz*-

“Eh,” dedi Garion biraz abartılı bir kabullenişle, “belki de haklısındır. Ayrıca, duvarlar da üstüme üstüme gelmeye başlamıştı.”

“Al,” dedi İpek cüppelerden birini uzatarak, “giy bunu.”

“Hava pek soğuk sayılmaz İpek.”

“Cüppe seni soğuktan korumak için değil. Batılı kıyafetlerle gezen insanlar Mal Zeth sokaklarında çok dikkat çeker; seyredilmekten hiç hoşlanmam.” İpek birden sırıttı. “Sokaktaki herkes bakarken yankesicilik yapmak pek kolay olmuyor. Gidelim mi?”

Garion’un giydiği cüppenin önü açıklı ve omuzlarından topuklarına kadar dümdüz iniyordu. Yanlarında derin cepleri olan kullanışlı bir dış mekân giysisiydi. Kumaşı oldukça inceydi ve hareket ederken arkasından dalgalanıyordu. Yan odanın kapısına gitti. Ce’Nedra sabah banyosundan sonra hâlâ nemli olan saçlarını tarıyordu.

“Ben İpek’le birlikte şehre gidiyorum,” dedi karısına. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Bu konuda biraz düşündü. “Bak bakalım bana bir tarak bulabilecek misin?” dedi kullandığı tarağı kaldırıp göstererek. “Benimkisinin pek dişi kalmadı.”

“Peki.” Garion ayrılmak için arkasını döndü.

“Hazır gidiyorken,” diye ekledi karısı, “eğer bulabilirsen bana bir top ipek alıversene - çay yeşili. Dediklerine göre sarayda çok hünerli bir terzi varmış.”

“Bakarım.” Garion yine gitmek için döndü.

“Belki birkaç metre de dantel bulursun, ama öyle çok süslü olmasın. Zevkli bir şeyler olsun.”

“Başka?”

Ce’Nedra kocasına gülümsedi. “Bana sürpriz bir şeyler de al. Sürprizlere bayılırım.”

“Bir tarak, bir top çay yeşili ipek, birkaç metre zevkli dantel ve bir sürpriz.” Bunları teker teker parmaklarıyla saydı.

“Giydiğin şu cüppelerden bir tane de bana alıver.”

Garion bekledi.

Ce’Nedra düşünceli bir edayla dudaklarını büzüştürdü. “Aklıma

bu kadarı geliyor Garion, ama Liselle ve Leydi Polgara'ya da bir şeylere ihtiyaçları olup olmadığını sorarsanız iyi olur."

Garion içini çekti.

"Kibarlıktır Garion."

"Evet canım. Belki bir liste yapsam fena olmayacak."

Garion dışarı çıkarken İpek'in yüzünde uysal bir ifadesizlik vardı.

"Eee?" diye sordu Garion.

"Bir şey söylemedim."

"Güzel."

Kapıdan çıkıyorlardı.

"Garion," diye seslendi Ce'Nedra Garion'un arkasından.

"Efendim canım?"

"Bak bakalım şekerleme falan bulabilecek misin?"

Garion İpek'in arkasından koridora çıkarak kapıyı arkasından sıkı sıkı kapattı.

"Bu tür şeyleri pek güzel idare ediyorsun," dedi İpek.

"Tecrübe."

Kadife'nin birkaç şey ilave ettiği Garion'un gittikçe uzayan listesine Polgara da bir şeyler ekledi. Sarayın ana bölümüne doğru giden uzun, yankılı koridordan geçerlerken İpek listeye bir göz attı. "Acaba Brador bize bir yük katırı ödünç verir miydi," diye mırıldandı.

"Komik olmaya çalışmaktan vazgeç."

"Hiç öyle bir şey yapmaya kalkar mıyım?"

"Neden orada parmaklarımızla konuşuyorduk?"

"Casuslar."

"Özel odalarımızda da mı?" Ce'Nedra'nın yalnız kaldıklarında zaman zaman üzerindekilere, ya da başka bir deyişle üzerinde olmayanlara karşı ne kadar lakayt olduğunu düşünen Garion adeta dehşete düşmüştü.

"En ilginç sırlar özel odalarda bulunur. Hiçbir ajan bir yatak odasını gözetleme fırsatını kaçırmaz."

"İğrenç!" diye bağırdı Garion, yanakları kızararak.

"Tabii ki öyle. Ama oldukça yaygın bir uygulamadır."

Altın kaplamalı cümle kapısının hemen ardındaki daire şeklindeki kubbeli salonu geçerek mis gibi kokan bir meltemin değdiği parlak bahar sabahına çıktılar.

“Biliyor musun,” dedi İpek, “Mal Zeth’i seviyorum. Her zaman mis gibi kokar. Buradaki ofisimiz bir fırının üzerinde, bazı sabahlar aşağıdan gelen kokular beni bayıltır.”

İmparatorluk binalarının kapısından neredeyse hiç durmadan geçtiler. Onları izlemekte olan bir çift silik şahsiyetten gelen kısa bir baş hareketi, kapı nöbetçilerine İpek ile Garion’un şehre geçmelerine izin olduğunu bildirdi.

“Polisler de zaman zaman işe yarar,” dedi İpek, saraydan uzaklaşan geniş bulvarda yürümeye başladıklarında.

Mal Zeth’in caddeleri imparatorluğun her yanından ve hatta batıdan gelmiş, azımsanmayacak miktarda insanla dolup taşıyordu. Garion yerli nüfusun rengârenk cüppeleri arasına karışmış birkaç Tolnedra mantosu görünce biraz hayret etmişti; ayrıca orada burada Sendarlar, Drasniyalılar ve hatırı sayılır miktarda da Nadrak vardı. Öte yandan hiç Murgo görülmüyordu. “Kalabalık bir yer,” diye dikkatini çekti İpek’in.

“A, evet, öyledir. Mal Zeth’in yanında Tol Honeth bir kasaba panayırına, Camaar ise bir köy pazarına benzer.”

“O halde burası dünyadaki en büyük ticari merkez, öyle mi?”

“Hayır. En büyüğü Melcene’dir, ama tabii ki Melcene maldan ziyade para üzerine yoğunlaşmıştır. Melcene’de bir toplu iğne bile alamazsın. Orada sadece para satın alınır.”

“İpek, parayla para satın alarak nasıl kâr edilir?”

“Biraz karmaşıktır.” İpek’in gözleri kısıldı. “Biliyor musun,” dedi, “eğer Riva’daki kraliyet hâzinesinin idaresini ele geçirebilirsen, paraların Melcene’deki Basa Caddesi’nde altı ayda nasıl iki misline çıkartılacağını gösteririm sana, üstelik her ikimiz için bir kenara ayrılmış, güzel birer komisyonla.”

“Yani benim kraliyet hâzinesiyle vurgunculuk yapmamı mı istiyorsun? Eğer biri bunu öğrenecek olsa isyan çıkar.”

“Bu bir sırdır Garion, kimsenin öğrenmesine izin vermeyeceksin.”

“Hayatın boyunca hiç dürüst bir düşünceye sahip oldun mu sen?”

Ufak tefek adam bu konuda biraz düşündü. “Hatırladığım kadarıyla hayır, olmadım,” diye cevap verdi samimiyetle. “Ama benim de son derece gelişmiş bir aklım var.”

İpek ile Yarblek’in ticari imparatorluğunun Mal Zeth’teki ofisleri, ufak tefek adamın da belirtmiş olduğu gibi, oldukça gösterişsizdi ve

bir fırının üzerinde bulunuyordu. Ofisin bulunduğu ikinci kata dar bir yan sokaktan, bina dışından ikinci kata tırmanan bir merdivenle çıkılıyordu. İpek bu merdivenlere tırmanmaya başlayınca, ufak tefek adamın üzerinde, Garion'un o ana kadar farkına bile varmamış olduğu bir gerginlik kendini belli etmeye başladı. "Rahat rahat konuşamamaktan *nefret* ederim," dedi. "Mal Zeth'te o kadar fazla sayıda casus vardır ki insanın söylediği her kelime, daha sen ağzını kapatmadan söylediğin üçe katlanarak Brador'a ulaşıyor bile."

"Senin ofisinin etrafında da casuslar olmalı."

"Tabii ki var ama bir şey duyamıyorlar. Yarblek'le zemini, tavanı ve duvarları saf mantarla döşettik."

"Mantar mı?"

"Sesi boğar."

"Bu çok pahalıya mal olmadı mı?"

İpek başıyla onayladı. "Ama daha ilk haftada bazı görüşmeleri gizli tutabilmeyi başararak onun masrafını çıkartmıştık bile." Elini iç cebine atarak pirinçten iri bir anahtar çıkardı. "Bakalım Dolmar'ı kasayı kurcalarken yakalayabilecek miyim," diye fısıldadı.

"Niye? Zaten senden bir şeyler çaldığını biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum ama onu suçüstü yakalayabilirsem yılsonu ikramiyesini azaltabilirim."

"Neden sen de onun cebinden aşırmıyorsun?"

Bu konuda düşünürken İpek pirinç anahtarla yanağına vuruyordu. "Olmaz," diye karar verdi sonunda. "Bu iyi bir iş olmaz. Bu tür bir ilişki güven üzerine kurulmuştur."

Garion gülmeye başladı.

"Bir yerlerde çizgi çekmek gerekiyor Garion." İpek pirinç anahtarını kilide sokarak yavaşça çevirdi. Sonra kapıyı aniden açarak odaya atladı.

"Günaydın Prens Kheldar," dedi sade bir masanın arkasında oturmuş bir adam oldukça sakin bir tavırla. "Ben de sizi bekliyordum."

İpek hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Masanın gerisinde oturan adam birbirine yakın kurnaz gözleri, ince dudakları, cılız, çamur kahverengisi saçları olan zayıf bir Melceneliydi. İnsanın anında kuşkulanmasına neden olan yüzlerden birine sahipti.

İpek doğruldu. "Günaydın Dolmar," dedi. "Rivalı Belgarion'u takdim edeyim."

“Haşmetmeapları.” Dolmar ayağa kalkıp eğilerek selam verdi.

“Dolmar.”

İpek kapıyı kapatarak, mantarla kaplı kahverengi duvar kenarından bir çift sandalye çekti. Zemin bildik döşemelerle kaplı olsa da yürürken ve mobilyaları çekerken çıkan tüm seslerin boğuluyor olması, altındaki mantar tabakasının ne kadar kalın olduğunu ispat eder gibiydi.

“İşler nasıl?” diye sordu İpek bir yandan oturup, bir yandan da Garion’un sandalyesini oturması için ayağıyla itivererek.

“Kirayı çıkartıyoruz şükür,” diye cevap verdi Dolmar dikkatle.

“Eminim aşağıdaki fırıncı mutluluktan dört köşe olmuştur. Ayrıntılar Dolmar. Uzun zamandır Mal Zeth’ten uzaktayım. Buradaki yatırımlarımın ne kadar iyi gittiğini anlatarak beni şaşırt.”

“Geçen seneye nazaran yüzde on beş artış var.”

“O kadar mı?” İpek’in sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıktı.

“Çok kısa bir süre önce, oldukça büyük bir yatırım gerçekleştirdik. Eğer bu yatırımın cari değerini de hesaba katacak olursak bu rakam yüzde kırka yaklaşır.”

“Bu biraz daha yakın oldu. Neden envanterimizi çoğaltıyoruz?”

“Yarblek’in talimatı. Şu sıralarda Mal Camat’da batıya mal götürmek için gemi ayarlamakla meşgul. Sanırım bir haftaya kadar burada olur - o ağzı bozuk kadınıyla.” Dolmar ayağa kalkarak masadaki evrakı dikkatle topladı ve demir bir kuzinenin bulunduğu köşeye gitti. Eğildi, kuzinenin kapısını açtı ve parşömenleri büyük bir soğukkanlılıkla kuzinenin içinde yanan cılız ateşe attı.

Garion, İpek’in mutavassıtının bu küstah kundakçılığına hiç ses çıkarmaması karşısında hayretler içinde kalmıştı. “Yün pazarını izliyorduk,” diye rapor verdi Melceneli, artık üzeri boşalmış masasına dönerken. “Gittikçe artan seferlerle Askeri Malzeme Dairesi’nin üniformalar, pelerinler ve battaniyeler için yüne ihtiyaç duyacağına şüphe yok. Eğer belli başlı koyun tüccarlarının tüm satın alma haklarını ele geçirebilirsek pazarı denetimimiz altına alabilir ve hatta Melcene konsorsiyumunun askeri alım satımlar üzerindeki boğucu hâkimiyetini bile kırabiliriz. Adımımızı daireden bir atabilsek her türlü anlaşmaya imza atma şansını elde edebiliriz.”

İpek uzun, sivri burnunu çekiştirip duruyordu; gözleri düşünceyle kısılmıştı. “Fasulye,” dedi kısaca.

“Afedersiniz?”

“Bu yılki tüm fasulye mahsulünü kapatmanın yollarını bir

araştır. Askerler yıpranmış üniformayla idare edebilir ama mutlaka yemek yemeleri gerek. Eğer fasulye mahsulünü denetim altına alabilirsek -ve hatta belki unu da- Askeri Malzeme Dairesi'nin pek bir seçeneği kalmayacaktır. Bize gelmek *zorunda* kalacaklardır."

"Bu çok kurnazca Prens Kheldar."

"Sakalımız değirmende ağarmadı," diye cevap verdi İpek.

"Konsorsiyum bu hafta Melcene'de toplanıyor," diye rapor etti mutavassıt. "Yaygın malların fiyatlarını tespit edeceklermiş. Eğer mümkünse o fiyat listesini ele geçirmeliyiz."

"Ben saraydayım," dedi İpek. "Belki birilerinden bir şeyler öğrenebilirim."

"Bilmeniz gereken bir şey daha var Prens Kheldar. Konsorsiyum, Ticaret Dairesi'nden Baron Vasca için de bazı tedbirler önerecekmiş. Bunları ekonomiyi koruyormuş numarasıyla sunacaklarmış fakat işin aslı, bütün bunlar size ve Yarblek'e yöneltilmiş ayarlamalar olacakmış. Yılda on milyondan daha büyük hacimli batılı tüccarları batı kıyısındaki iki-üç bölgeyle sınırlayacaklarmış. Bu tür bir tahdit küçük tüccarların işini bozmaz fakat bizi tamamen devre dışı bırakır."

"Bunu durdurması için birilerine rüşvet verebilir miyiz?"

"Bizi kendi halimize bırakması için zaten Vasca'ya bir servet ödüyoruz ama konsorsiyum etrafta su gibi para harcıyor. Belki de baron artık rüşvet almak istemeyecektir."

"Dur ben sarayda biraz etrafı yoklayayım," dedi İpek, "belki sonra Vasca'nın rüşvetini ikiye falan katlarız."

"Rüşvet standart bir uygulamadır Prens Kheldar."

"Biliyorum ama bazen şantaj daha iyi işler." İpek önce Garion'a, sonra mutavassıtına baktı. "Karanda'da olup bitenler hakkında neler biliyorsun?" diye sordu.

"Orasının ticaret için bir felaket olduğunu anlayacak kadar bir şeyler. Son derece saygın ve aklıselim sahibi tüccarlar dükkânlarını kapatarak Mengha'nın ordusuna katılmak için Calida'ya koşuyorlar. Sonra halkalar çizip, paslı kılıçlarını havada sallarken 'Angaraklara Ölüm' şarkısını söyleyerek geziyorlar."

"Onlara silah satma şansımız var mı?" diye sordu İpek hemen.

"Herhalde yoktur. Kuzey Karanda'da, onlarla pazarlığa oturmaya değecek kadar para bulunmaz. Ayrıca politik huzursuzluk da bütün madenlerin kapanmasına neden oldu. Yarı değerli taşların pazarı neredeyse tamamen kapandı."

İpek asık suratla başını salladı. “Orada neler oluyor Dolmar?” diye sordu. “Brador’un bize ilettiği raporlar biraz kabataslak gibiydi.”

“Mengha ifritlerle birlikte Calida kapılarına dayandı.” Mutavassıt omuzlarını silkti. “Karandlar çılgına döndüler; daha sonra da dini bir vecdin sancılarıyla yerlere serildiler.”

“Brador bize bazı rezilliklerden söz etti,” dedi Garion.

“Onun aldığı raporlar biraz abartılı olsa gerek Haşmetmeapları,” diye cevap verdi Dolmar. “En eğitimli bir tanık dahi sokaklarda yatan ceset sayısının en az bir on katım söyler. Aslına bakacak olursanız kayıpların büyük çoğunluğu ya Melcene, ya da Angarak. Mengha’nın ifritleri titizlikle Karandları öldürmekten sakınıyor - kazara olursa başka tabii. Şu ana kadar ele geçirdiği bütün şehirlede aynı şey yaşandı.” Başını kaşıdı; birbirine yakın gözleri kısıldı. “Bu son derece zekice, biliyor musunuz. Karandlar Mengha’yı bir kurtarıcı, ifritlerini de ordularının yenilmez öncüsü olarak görüyor. Mengha’nın *asıl* dürtüsünün ne olduğunu bilemem ama oradaki barbarlar onu Karanda’yı Angaraklar ve Melcene bürokrasisinden temizlemeye gelmiş bir kurtarıcı olarak görüyor. Bir altı ay daha kazanırsa, şimdiye kadar kimsenin yapamadığını yapacak.”

“Neymiş o?” diye sordu İpek.

“Karanda’yı birleştirecek.”

“Aldığı bütün şehirlerde, saldırı sırasında ifritlerini kullanıyor mu?” diye sordu Garion, Brador’un kendilerine söylemiş olduğu şeyi teyit ettirmek amacıyla.

Dolmar başını salladı. “Artık kullanmıyor Haşmetmeapları. Calida’da ve seferine yeni başladığında aldığı birkaç kasabada olanlardan sonra buna ihtiyacı kalmadı. Son zamanlarda bütün yaptığı sadece bir şehre doğru yürüyüşe geçmek. İfritler de onun yanında oluyor tabii ki ama orada öylece, korkunç korkunç durmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Karandlar şehirlerdeki bütün Angarakları ve Melceneleri kılıçtan geçirerek kapıları ardına kadar açıyor ve onu bağırlarına basıyorlar. Sonra ifritleri yok oluyor.” Bir an düşündü. “Gerçi her zaman yanında bunlardan özellikle bir tanesi bulunuyor - hani sıradan ifritler gibi devasa görünmeyen gölgeli bir tip. Ne zaman halk önüne çıksalar tam olarak Mengha’nın sol omzunun arkasında duruyor.”

Aniden Garion’un aklına bir şey geldi. “Grolim tapınaklarına tecavüz ediyorlar mı?” diye sordu.

Dolmar gözlerini kırpıştırdı. “Hayır,” diye cevap verdi biraz hayret içerisinde, “işin doğrusu etmiyorlar - ayrıca ölenler arasında pek Grolim de yok gibi. Tabii Urvon’un bütün Grolimlerini, huzursuzluk başlar başlamaz Karanda’dan çekmiş olma ihtimali de var.”

“Bu pek mümkün değil,” diye karşı çıktı Garion. “Mengha Calida’ya uyarmadan, aniden girdi. Grolimlerin kaçacak vakti olamazdı.” Düşüncelerini zorlayarak gözlerini tavana dikti.

“Ne var Garion?” diye sordu İpek.

“Birden insanın içini ürperten bir şey geldi aklıma. Mengha’nın bir Grolim olduğunu biliyoruz, öyle değil mi?”

“Ben bunu bilmiyordum,” dedi Dolmar biraz hayret ederek.

“Biz içeriden biraz bilgi aldık da,” diye açıkladı İpek adama. “Sen devam et Garion.”

“Urvon bütün vaktini Mal Yaska’da geçiriyor, öyle değil mi?”

İpek başıyla onayladı. “Öyle diyorlar. Beldin’e ortalıkta yakalanmak islemiyor.”

“Bu da onu oldukça etkisiz bir lider konumuna sokmaz mı? Pekâlâ şimdi, diyelim ki Mengha, Torak’ın ölümünden sonra büyük bir karamsarlığa kapılır ve sonra kendisine, ifrit çağırmasını öğreten bir hoca bulur. Geri geldiğinde Grolim biraderlerine Urvon’a karşı bir alternatif sunar - daha önce hiç tatmadıkları bir güç ile birlikte üstelik. Cahil ve oldukça aptal bir Karandalının elindeki bir ifrit başka şeydir; ama Grolim bir sihirbaz tarafından denetlenen bir ifrit çok daha korkunç olur tahminimce. Eğer Mengha etrafına artık sevgisi azalmış Grolimleri toplayıp bunları büyü kullanımı konusunda eğitiyorsa o zaman karşımızda *büyük* bir sorun var demektir. Karşımda Chabatlardan bir ordu istemezdim doğrusu, sen ister miydin?”

İpek ürperdi. “Deli misin,” diye cevap verdi hararetle.

“O halde kökünü kazımak gerekiyor,” dedi Dolmar, “ve en kısa zamanda.”

Garion yüzünü ekşitti. “Zakath ordusunu Cthol Murgos’tan getirinceye kadar hareket etmeyecek - üç aylık bir iş bu.”

“Üç ayda Mengha artık yenilemez bir duruma gelebilir,” dedi mutavassıt.

“O halde hemen harekete geçmemiz gerekiyor,” dedi Garion, “Zakath gelse de gelmese de.”

“Şehirden nasıl çıkmayı planlıyorsun?” diye sordu İpek.

“Bırakalım orasını Belgarath çözsün.” Garion İpek’in mümessiline bakarak, “Bize anlatabileceğin başka şeyler var mı?” diye sordu.

Dolmar, İpek’in âdeti olan hareketi ilginç bir tarzda taklit edercesine burnunu çekiştirdi. “Sadece bir dedikodu var.”

“Anlat.”

“Karanda’dan, Mengha’nın şu ifritinin adının Nahaz olduğuna dair bazı ipuçları almaya başladım.”

“Bu önemli bir şey mi?”

“Tam olarak emin değilim Haşmetmeapları. Grolimler ikinci bin yılda Karanda’ya gittiklerinde bütün Karanda mitolojisinin izlerini silmişlerdi; orada burada kalan kalıntıları da kimse toplayarak kaydetmeyi düşünmemişti. Geriye bütün kalan sisler arasında sözlü bir gelenekten ibaret ama söylentilere göre Nahaz, Angaraklar Mallorya’ ya gelmeden önce bu bölgeye göç etmiş hakiki Karandların kabile ifritiymiş. Karandlar Mengha’yı sadece politik bir lider olduğu için değil aynı zamanda kendilerine ait, Tanrı’ya en yakın şey olan bir şeyi yeniden dirilttiği için izliyorlar.”

“Bir İfrit Beyi mi?”

“Bu onu tasvir etmenin çok güzel bir yolu Haşmetmeapları. Eğer söylentiler doğruysa bu ifrit Nahaz’ın neredeyse sınırsız bir gücü varmış.”

“Ben de bunu söyleyeceğinden korkmuştum.”

Daha sonra, yeniden sokağa çıktıklarında Garion merakla İpek’e baktı. “O evrakı yaktığında neden karşı çıkmadın?” diye sordu.

“Bu standart bir uygulamadır.” Sansar suratlı adam omuzlarını silkti. “Hiçbir şeyi yazılı saklamayız. Dolmar her şeyi aklına kaydetmiştir.”

“Bu, onun sizden çalmasını daha da kolaylaştırmış olmuyor mu?”

“Tabii ki ama hırsızlığını makul sınırlar içerisinde tutuyor. Öte yandan yazılı evrak şayet Vergi Dairesinin eline geçerse bir felaket yaşanabilir. Artık saraya dönmek ister misin?”

Garion listesini çıkardı. “Hayır,” dedi. “Önce şu işi halletmeliyiz,” bozuk bir moralle kâğıda baktı. “Bütün bunları nasıl taşıyacağız merak ediyorum.”

İpek omzundan geriye, arkalarında dikkat çekmeden onları izleyen iki casusa baktı. “Yardım sadece birkaç adım geride.” Kahkaha attı. “Daha önce de söylediğim gibi, polisler insanın çok

işine yarar.”

Bunu izleyen birkaç gün boyunca Garion, Mal Zeth’teki imparatorluk sarayının Batı’daki hiçbir saraya benzemediğini fark etti. Bütün güç Zakath’ın ellerinde olduğundan bürokratlar ve saray görevlileri imparatorun gözüne girmek için birbirleriyle yarışıyorlar ve düşmanlarını gözden düşürmek için de genellikle çılgınca karmaşık entrikalar çevirmekle uğraşıyorlardı. Bu karanlık ortama İpek, Kadife ve Sadi’nin katılımı saray entrikalarına bambaşka bir boyut kazandırmıştı. Üçlü oldukça rahat bir tavırla Garion ile Zakath’ın dostluklarına parmak basarak herkese açık açık Riva Kralının mutlak güvenine sahip olduklarını bildiriyorlardı. Sonra da geri çekilip gelişmeleri bekliyorlardı.

İmparatorluk sarayının memurları ve görevlileri bunun önemini ve imparatorun kulağına giden bu yeni yoldaki gizli fırsatları kavramakta gecikmediler. Açıkça konuşmasalar da batıdan gelen bu üçlü mümkün faaliyet sahalarını bölüştüler. İpek dikkatini ticari meselelere verdi, Kadife politikayla uğraştı, Sadi ise o uzun parmaklı ellerini yüksek seviyeli suç dünyasına dikkatle daldırdı. Hepsi de kurnazca rüşvete hassas olduklarını karşı tarafa hissettirse de, aynı zamanda bilgi karşılığında bazı ricaları da iletebilecekleri konusunda gönüllü olduklarını belirttiler. Böylece, Garion neredeyse kazara, idaresi altında son derece etkili bir casusluk şebekesi olduğunu öğrendi. İpek ile Kadife kendileriyle irtibata geçen insanların korkularını, hırslarını ve aşikâr tamahkârlıklarını, sinirleri gittikçe gerilen memurları telleri iyice gerilmiş birer çalgıymışçasına, bir müzisyen becerisiyle kullanıyorlardı. Sadi’nin Salmissra’nın sarayında edindiği engin deneyimlerden çıkartmış olduğu metotlar, bazı durumlarda daha kurnazca kaçıyordu fakat genellikle kederlendirici bir biçimde dolaysız oluyordu. Kırmızı deri kutusunun içindekiler ona bir sürü ödül kazandırmıştı, koca bürokrat hatta general ordularına sahip birkaç yüksek rütbeli, son derece kuşkulu biçimde aniden ölüvermişlerdi - hatta içlerinden biri imparatorun huzurunda gözleri yerinden uğramış, yüzü kararark yere devrilmişti.

Bu üçünün faaliyetlerini o zamana kadar hafifçe gizlediği bir zevkle izleyen Zakath, bunun üzerine çizgiyi çekmişti. Ertesi günkü geleneksel akşam buluşmalarında bu konu hakkında Garion’la oldukça ciddi bir dilde konuşmuştu.

“Yaptıkları şeyi o kadar umursamıyorum Garion,” dedi, kucağına oturmuş kavuniçi bir kedi yavrusunun başını aylak aylak

okşayarak. “Sarayın karanlık köşelerinde koşuşturan böceklerin akıllarını karıştırıyorlar; aklı karışmış bir böcek pozisyonunu sağlama alamaz. Ben bütün bu zavallı yardakçıları korku içinde, belli bir dengede tutmak istiyorum; böylelikle daha rahat denetlenebiliyorlar. Öte yandan zehiri kabul edemem. Yeteneksiz birinin zehirler konusunda bir hata yapması işten bile değildir.”

“Sadi, yüz kişilik bir ziyafette bile isterse sadece tek bir kişiyi zehirleyebilir,” diye temin etti onu Garion.

“Onun yeteneğinden hiçbir şüphem yok,” diye kabul etti Zakath, “fakat sorun şu ki, zehirleme işini kendisi yapmıyor. Terkiplerini sıradan amatörlere satıyor. Sarayda ihtiyacım olan *bazı* kimseler var. Bunların kimliklerini herkes bilir ve böylece bağırsakları deşilmekten kurtulur. Öte yandan zehir ile yapılan bir yanlışlık hükümetimin koca bir kanadını silip süpürebilir. Artık burada, sarayda daha fazla zehir satmamasını rica edebilir misin? Onunla ben de konuşabilirdim fakat bunun resmi bir kınama gibi görünmesini istemedim.”

“Onunla konuşurum,” diye söz verdi Garion.

“Çok memnun olurum Garion.” İmparatorun gözleri kurnazlaştı. “Sadece zehirler ama. Diğer bazı karışımlarının etkilerini pek eğlendirici buluyorum. Daha dün, seksen beş yaşındaki bir generali tüm ateşiyle genç bir oda hizmetçisinin peşinden koşarken gördüm. Yaşlı ahmağın aklına belki bir çeyrek yüzyıldır öyle bir şey gelmiyordu. Ondan önceki gün de -sadece bakmakla bile beni hasta eden kendini beğenmiş bir hıyar olan- Halk İşleri Daire Şefi bir binanın duvarlarından yukarı yürümek için düzinelerce tanığın önünde istisnasız yarım saat uğraştı. Yıllardır o kadar güldüğümü hatırlamıyorum.”

“Nyissa iksirleri insanlar üzerinde değişik etkiler bırakıyor.” Garion gülümsedi. “Sadi’den satışlarını eğlenceli ilaçlarla sınırlı tutmasını rica ederim.”

“Eğlenceli ilaçlar,” diye güldü Zakath. “Bu tanımı sevdim.”

“Her zaman kelimelerle aram iyi olmuştur,” diye cevap verdi Garion alçakgönüllülükle.

Kavuniçi kedi yavrusu ayağa kalktı, esnedi ve imparatorun kucağından yere atladı. Sokak kedisi kılıklı tekir ana kedi siyah beyaz bir yavruyu ensesinden yakaladığı gibi hemen bunu kavuniçi yavrunun daha önce yatmakta olduğu yere bıraktı. Sonra Zakath’ın yüzüne bakarak, sorgulamasına miyavladı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldadı Zakath kediye.

Memnun olan kedi yere atlayarak kavuniçi yavruyu yakaladı, bir patisiyle yavruyu sabit tutup yalamaya başladı.

“Bunu sürekli yapıyor mu?” diye sordu Garion.

Zakath başıyla onayladı. “Anne olmak onun bütün vaktini alıyor ama benim de yalnız kalmama gönlü razı değil.”

“Ne kadar düşünceli.”

Zakath dört patisini birden ellerine dolamış yapmacık bir hiddetle parmaklarının birinin eklem yerini kemirmekte olan kucağındaki siyah beyaz çizgili kediye baktı. Gözlerini acıyla kısarak, “Galiba onlarsız da yaşamayı göze alabilirim,” dedi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

İMPARATORLUK sarayını istila etmiş, her yerde hazır ve nazır bulunan casuslardan korunmanın en basit yolu önemli bir konuşmayı açık havaya taşımaktı; o yüzden Garion sık sık kendisini saray bahçesinde bir-iki arkadaşıyla dolaşırken bulup duruyordu. Birkaç gün sonra güzel bir bahar sabahı Polgara, Belgarath ve Kadife ile kiraz bahçesinin benekli gölgeleri arasında yürüyor, Zakath'ın sarayının koridorlarında fokurdayan politik entrikalara ait Kadife'nin son raporunu dinliyordu.

"İşin ilginç tarafı muhtemelen Brador bütün olup bitenlerden haberdar," dedi sarışın kız onlara. "Hiç de o kadar muktedirmiş gibi *görünmüyor* ama gizli polisleri her yanda." Kadife kiraz ağaçlarından bir bahar dalını, biraz abartılı biçimde koklayarak tam yüzünün önünde tutuyordu.

"En azından bizi burada duyamazlar," dedi Garion.

"Evet, ama *görebilirler*. Senin yerinde olsaydım Belgarion, yine de o kadar rahat konuşmazdım - açık havada bile. Dün, elli metre kadar ileride fısıltıyla yapılan bir sohbeti haldır haldır kâğıda dökmekte olan çalışkan bir zatla karşılaştım."

"İyi iş," dedi Belgarath. "Bunu nasıl beceriyormuş?"

"Taş kadar sağır," diye cevap verdi kız. "Zaman içerisinde insanların konuştuklarını dudaklarından okumayı öğrenmiş."

"Akıllıca," diye mırıldandı ihtiyar adam. "O yüzden mi bu kadar hararetle kiraz çiçeği kokluyoruz?"

Gamzeli tebessümüyle başını salladı Kadife. "Hem ondan, hem

de çok hoş kokuları olduğu için.”

Belgarath eliyle ağzım gizleyerek sakalını kaşıdı. “Pekâlâ,” dedi. “İlgiyi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım var - yani Mal Zeth’ten peşimize birileri takılmadan sıvışıp gidebilmemizi sağlayacak, Brador’un polislerini çekecek bir şey. Zakath, ordusu Cthol Murgos’tan dönene kadar hiçbir şey yapmama konusunda keçi gibi inatçı, yani onsuz harekete geçmemiz gerektiği aşikâr. Buradaki bütün casusların dikkatini toplayabilecek bir şeyler var mı ortalıkta?”

“Pek yok Kadim Kişi. Palliya’nın küçük kralı ile Delchinli prens naibi birbirlerine karşı bir sürü dolaplar çeviriyorlar ama bu yıllardır böyle sürüyormuş. Voresbo’nun yaşlı kralı, onu birkaç yıl önce makamından indiren oğlundan tahtını geri alabilmek için imparatorluğun desteğini istiyor. Ticaret Dairesi Şefi Baron Vasca Askeri Malzeme Dairesi’ni sindirmeye çalışıyor ama generaller onu köşeye kıstırmış durumda. Şu anda olup biten şeyler ana hatlarıyla böyle. Devam etmekte olan daha önemsiz entrikalar da var ama bunlar bizi izleyen casusların dikkatlerini çekecek kadar sarsıcı sayılmaz.”

“Siz bir şeyler karıştırabilir misiniz?” diye sordu Polgara, dudakları neredeyse hiç kıpırdamadan.

“Denerim Leydi Polgara,” diye cevap verdi Kadife, “fakat burada, sarayda olup biten her şeyin tam tepesinde Brador bitiyor. Kheldar ve Sadi’yle bir konuşurum. Üçümüzün, şehirden kaçıp kurtulmamızı sağlayacak bir şeyler kurma ihtimali de yok sayılmaz.”

“Bunun aciliyeti gittikçe artıyor Liselle,” dedi Polgara. “Eğer Zandramas aradığı şeyi Ashaba’da bulursa yeniden yola koyulacaktır, biz de aynı Cthol Murgos’ta olduğu gibi kendimizi onun peşinden giderken bulacağız.”

“Neler yapabileceğimize bir bakayım Leydim,” diye söz verdi Kadife.

“İçeri mi dönüyorsun?” diye sordu Belgarath.

Kız başıyla onayladı.

“Ben de seninle geleyim.” Etrafına nahoşça baktı. “Bütün bu temiz hava ve hareket benim için biraz fazla sağlıklı.”

“Sen benimle biraz daha yürü Garion,” dedi Polgara.

“Peki.”

Kadife ile Belgarath sarayın doğu kanadına doğru dönerken

Garion ile teyzesi, çiçek açmış ağaçların altında uzanan düzgünce kırpılmış çimlerin üzerinde yürümeye başladı. Boğum boğum olmuş yaşlı bir ağacın en üst dalındaki bir çalıkuşu sanki kalbi parçalanıverecekmiş gibi şakıyordu.

"Ne hakkında şakıyor?" diye sordu Garion, aniden teyzesinin kuşlarla olan olağandışı yakınlığını hatırlayarak.

"Bir dişinin dikkatini çekmeye çalışıyor," diye cevap verdi Pol kibarca gülümseyerek. "Yine yılın o mevsimi geldi. Pek güzel dil döküyor, türlü türlü yeminler ediyor - birçoğu daha yaz bitmeden bozacağı yeminler."

Garion gülümseyerek sevgiyle teyzesine sarıldı.

Pol, mesut bir şekilde içini çekti. "Bu çok hoş," dedi. "Her nedense seninle diğerlerinin yanından ayrıldığımızda bana hâlâ küçük bir oğlanmışsın gibi geliyor. Boyunun bu kadar uzadığını fark etmek hep beni şaşırtıyor."

Bunun üzerine söyleyebileceği pek fazla bir şeyi yoktu. "Durnik nasıl?" diye sordu. "Onu bugünlerde neredeyse hiç göremiyorum."

"Toth ve Eriond ile birlikte imparatorluk arazisinin güney ucunda içi alabalık dolu bir gölet bulmayı başardılar," diye cevap verdi Pol, gözlerini gülünç bir şekilde hafifçe yukarı doğru yuvarlayarak. "Epeyce de balık tutuyorlar ama mutfak çalışanları bu durumdan biraz huysuzlanmaya başlamış gibi."

"Su bulma konusunda Durnik'e güvenebilirsin." Garion güldü. "Eriond da balık tutuyor mu? Bu onun kişiliğine pek uymuyor sanki."

"Bu konuda çok ciddi olduğunu sanmıyorum. Daha çok Durnik'le birlikte olabilmek için gidiyor galiba - ayrıca dışarıda olmak da hoşuna gidiyor." Pol susarak doğrudan Garion'a baktı. Daha önce birçok kez olduğu gibi Garion teyzesinin o nurlu güzelliği karşısında kalbinden vurulmuş gibi oldu. "Son zamanlarda Ce'Nedra nasıl?" diye sordu teyzesi.

"Birlikte oyalanabileceği birkaç genç hanım bulmayı becerdi," diye cevap verdi Garion. "Nereye gidersek gidelim etrafına bir sürü arkadaş toplamayı başarıyor."

"Hanımlar, etraflarında hanımların olmasını severler canım," dedi Pol. "Sanırım erkekler de fena sayılmaz, ama kadınların konuşmak için başka kadınlara ihtiyacı vardır. Erkeklerin bir türlü anlayamadıkları o kadar çok önemli şey var ki." Pol'ün yüzü ciddileşti. "Cthol Murgos'ta olan şey tekrarlanmadı, değil mi?" diye

sordu.

“Bildiğim kadarıyla hayır. Bana son derece normal görünüyor. Dikkatimi çeken tek gariplik, artık Geran hakkında hiç konuşmuyor olması.”

“Bu onun kendisini koruma yolu Garion. Tam olarak kelimelere dökemiyor olabilir ama Prolgu’da üzerine çöken o garip hüznün farkında; ayrıca eğer pes ederse elinden hiçbir şey gelemeyeceğini de fark ettiğine şüphem yok. Eminim hâlâ Geran’ı düşünüyordur - büyük ihtimalle de zamanının çoğunda- ama onun hakkında konuşmuyor o kadar.” Yeniden duraksadı. “Peki ya evliliğinizin fiziksel boyutu nasıl gidiyor?” diye sordu Garion’a doğrudan.

Garion kıpkırmızı kesilerek öksürdü. “Iıı, o tür şeyler için pek bir fırsat olmadı Pol Teyze… ayrıca sanırım onun aklında bir sürü başka şey var.”

Pol düşünceli düşünceli dudaklarını büzüştürdü. “Böyle bir şeyi boş vermek iyi bir fikir değildir Garion,” dedi. “Eğer düzenli olarak samimiyetlerini yenilemezlerse insanlar bir süre sonra birbirlerinden uzaklaşırlar.”

Garion kızarmaya devam ederek yeniden öksürdü. “Pek ilgili görünmüyor Pol Teyze.”

“Bu senin kabahatim canım. Bütün gereken, önceden biraz plan yaparak detaylara dikkat etmek.”

“Son derece hesaba dayalı, soğukkanlı bir şeymiş gibi konuşuyorsun.”

“Kendiliğinden oluşması çok hoştur canım ama inceden inceye hesaplanmış bir baştan çıkarma planının da ayrı bir çekiciliği vardır.”

“Pol Teyze!” Nefesi kesilir gibi olan Garion hayretler içerisinde kalmıştı.

“Artık koca adam oldun Garioncuğum,” diye hatırlattı teyzesi, “ayrıca erişkin bir adamın sorumluluklarından biri de budur. Bu konuda bir düşün. Zaman zaman son derece becerikli olabiliyorsun. Eminim aklına güzel bir yol gelecektir.” Güneşle yıkanmış çimlere baktı. “Artık içeri dönelim mi?” diye önerdi. “Sanırım öğlen vakti olmuştur.”

O akşamüstü Garion kendini bir kez daha saray bahçesinde gezinirken buldu; bu kez yanında İpek ile hadımağası Sadi vardı. “Belgarath dikkatlerin başka yöne çekilmesine ihtiyaç duyuyor,” diye anlattı onlara ciddiyetle. “Sanırım bizi saraydan çıkarmak için

bir planı var, ama planını uygulayabilmesi için, ensemizden düşmeyen casusların bir aralık bizi izlemelerini engellememiz gerekiyor.” Konuşurken bir yandan da sürekli burnunu kaşıyor, eliyle ağzını örtüyordu.

“Saman nezlesi mi oldun?” diye sordu İpek.

“Hayır. Kadife bize Brador’un casuslarının bir kısmının sağır olduğunu fakat dudaklarımızı okuyabildiklerini anlattı.”

“Ne kadar olağandışı bir yetenek,” diye mırıldandı Sadi. “Acaba sağır olmayan bir adam da bunu öğrenebilir mi?”

“Ben de zaman zaman bunun yararlı olabileceğini hep düşünmüşümdür,” diye kabul elti İpek, mahsuscuktan öksürüyormuş gibi yapıp ağzını kapatarak. Sadi’ye baktı. “Bana dürüstçe bir cevap verebilir misin?” diye sordu.

“Bu sorusuna bağlı Kheldar.”

“Gizli lisanın farkındasın değil mi?”

“Tabii ki.”

“Anlıyor musun peki?”

“Korkarım hayır. Bana, bunu öğretecek kadar güvenen bir Drasniyalı ile henüz tanışmadım.”

“Neden acaba.”

Sadi hemen ona sırıttı.

“Sanırım konuşurken ağzımızı örterek bu işle başa çıkabiliriz,” dedi Garion.

“Bir süre sonra bu biraz fazla aşikâr olmayacak mı?” diye karşı çıktı Sadi.

“Ne yapacaklar? Bize yapmamamızı mı söyleyecekler?”

“Büyük ihtimalle söylemezler ama zaman zaman onlara yanlış bazı bilgiler vermek isteyebiliriz; eğer bizim onların bu şekilde bizi dinlediklerini bildiğimizi anlarlarsa, o zaman bunu yapamayız.” Hadımağası kaçırmış olduğu fırsat için şöyle bir ah ettikten sonra omzunu silkti. “Eh, Pekâlâ,” dedi.

Garion İpek’e baktı. “Polislerin yakamızdan düşmesini sağlayacak bir şeyler olup bitiyor mu?”

“Hayır, pek olmuyor,” diye cevap verdi ufak tefek adam. “Şu sıralar Melcene Konsorsiyumu bütün dikkatini bu yılki fiyat listesini bir sır olarak saklamaya ve Baron Vasca’yı Yarblek ile benim batı kıyısındaki o bölgelerle sınırlandırılmam gerektiği konusunda ikna etmeye vermiş. Vasca cebimizde sayılır - tabii rüşvet almaya devam ettiği sürece. Bir sürü gizli manevra yapılıp duruyor ama sanırım şu

sırlarda bir sonuç vereni yok. Eğer bir şey yapabilseler bile bunun bizi izlemek için görevlendirilmiş gizli polislerin işini bırakmasına neden olacak kadar kokusu çıkmış bir şey olmaz."

"Neden en tepeye çıkmıyoruz?" diye teklifte bulundu Sadi. "Brador ile konuşup, rüşvet alıp almayacağını yoklayabilirim."

"Zannetmem," dedi Garion. "Bizi Zakath'tan aldığı özel emirlerle izlettiriyor. Sanırım hiçbir miktar para kellesini tehlikeye atmasına değmez."

"İnsanlara rüşvet vermenin başka yolları da vardır Belgarion." Sadi kurnazca gülümsedi. "Kutumda insanların kendilerini *çok* iyi hissetmelerini sağlayan bazı şeyler var. Tek sorun şu ki, bunları birkaç kez kullandıktan sonra, bunları kullanmaya devam etmen gerekiyor. Kullanımı bırakmaya çalışmanın acısı katlanılır gibi olmuyor. Brador'a bir hafta kadar bir zaman zarfında *sahip* olabilir, istediğim her şeyi yaptırabilirim."

Garion aniden hadımağasının bu fikrine karşı derin bir tiksinti duydu. "Böyle bir şey yapmak istemem," dedi, "ya da başka çarem kalmayana kadar yapmak istemem."

"Siz Alornların garip bir ahlak telakkiniz var," dedi hadımağası tıraşlı kellesini sıvazlayarak. "Kılınız bile kıpırdamadan insanları ikiye biçiyorsunuz ama zehir veya uyuşturucu düşüncesi karşısında içiniz kalkıyor."

"Bu kültürlerle ilgili bir şey Sadi," diye açıkladı İpek.

"Yararımıza kullanabileceğimiz başka bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Garion.

Sadi bu konuyu düşündü. "Ben bulamadım, hayır," diye cevap verdi. "Gerçi bürokrasilerin kendilerine has kokuşmuşlukları vardır. Mallorya'da bu işten çıkar sağlayan birkaç kişi var. Kervanlara Dalasya Dağları'nda veya Maga Renn'den gelen yol üzerinde pusu kuruluyor. Kervanların Ticaret Dairesi'nden izin almaları gerekiyor ve Vasca'nın zaman zaman bazı hırsız reislerine kervanların ayrılma saatleri ve yollarıyla ilgili haber sattığı biliniyor. Ya da eğer fiyat yeterli olursa Melcene'deki baron tüccarlara sessizliğini satıyor." Hadımağası kıkırdadı. "Bir keresinde tek bir kervanın bilgisini üç ayrı haydut çetesine satmış. Dediklerine göre Delchin ovalarında adeta bir meydan savaşı yaşanmış."

Garion düşüncelere dalarak gözlerini kıstı. "Galiba bütün dikkatimizi Baron Vasca'da yoğunlaştırmamız gerekecek," dedi. "Kadife bize onun *aynı zamanda* Askeri Malzeme Dairesi'ni de

ordunun elinden almaya çalıştığını söyledi.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi İpek biraz hayret ederek. “Bizim ufak Liselle oldukça hızlı büyüyor değil mi?”

“Gamzeleri, Prens Kheldar,” dedi Sadi. “Ben herhangi bir kadınsı cazibeye karşı neredeyse tamamen bağışıklık sahibiyimdir ama itiraf etmeliyim ki bana gülümsediğinde dizlerim eriyor. Kesinlikle tapılası bir şey - ve tabii ki tamamen vicdansız.”

İpek başıyla onayladı. “Evet,” dedi. “Onunla gurur duyuyoruz.”

“Neden siz gidip onu bulmuyorsunuz?” diye önerdi Garion. “Şu rahatça baştan çıkartılabilecek gibi görünen Baron Vasca hakkındaki bilgilerinizi bir araya toplayın. Belki bir şeyler karıştırabiliriz - gürültülü bir şeyler. Saray koridorlarında çıkabilecek açık bir çatışma tam bizim kaçışımızı örtecek şey olabilir.”

“Siyaset konusunda hakiki bir yeteneğin var Belgarion,” dedi Sadi takdirle.

“Çabuk öğrenirim,” diye itiraf etti Garion, “ve tabii ki son derece kötü nam salmış bazı adamlarla arkadaşlığım vardır.”

“Teşekkür ederim Haşmetmeapları,” diye cevap verdi hadımağası yapmacık bir takdirle.

Akşam yemeğinden kısa bir süre sonra Garion, Zakath’la alışılmış sohbetini yapmak için saray koridorlarından yürümeye başladı. Her zamanki gibi, sessiz bir gizli polis biraz geriden onu izliyordu.

O akşam Zakath biraz dalgındı - neredeyse Rak Hagga’da üzerine çökmüş olan o kasvetli, buz gibi melankoliye gömülecekmiş gibi.

“Kötü bir gün müydü?” diye sordu Garion, koltuğunun önünde duran, halı kaplı bir ayak taburesinin üzerinde uyumakta olan bir kedi yavrusunu yerinden kaldırarak. Sonra arkasına yaslanarak, ayağını tabureye uzattı.

Zakath yüzünü ekşitti. “Cthol Murgos’tayken birikmiş işimi kolaylamaya çalışıyordum,” dedi. “Sorun şu ki, geri döndüğüm için yığın gitgide daha da artıyor.”

“Bunun nasıl bir duygu olduğunu bilirim,” diye kabul etti Garion. “Ben de Riva’ya dönünce, büyük ihtimalle masamı temizlemek bir senemi alacaktır. Bir öneriye açık mısın?”

“Söyle bakalım Garion. Tam şu sıra, her şeyi dinleyebilirim.” Yeniden parmaklarının boğum yerlerini ısırmaya başlamış olan

siyah beyazlı kedi yavrusuna azarlamasına baktı. “O kadar sert değil,” diye mırıldandı, hiddetli minik hayvanın tam burnuna bir fiske vurarak.

Kedi yavrusu kulaklarını geri yatırarak, viyaklamaya benzeyen minik bir hırıltı çıkardı.

“Seni eleştirmeye çalıştığımdan değil,” diye başladı Garion tedbirle, “ama sanırım sen de Urgit’in yaptığı bir hatayı yapıyorsun.”

“Bu ilginç bir gözlem. Devam et.”

“Bana öyle geliyor ki hükümetini yeniden düzenlemelisin.”

Zakath gözlerini kırpıştırdı. “Bak şimdi bu temel bir öneri,” dedi. “Gerçi aradaki bağı kuramadım. Urgit ümitsiz bir beceriksizdi - en azından sen çıkagelip ona hükümdarlığın ana hatlarını öğretinceye kadar. Neymiş onunla ortak şu hatamız?”

“Urgit korkak,” dedi Garion, “ve büyük ihtimalle hep öyle kalacak. Sen korkak değilsin - bazen biraz deli olabilirsin belki ama hiç korkak olmadın. Sorun şu ki, ikiniz de aynı hatayı yapıyorsunuz. Bütün kararları kendiniz vermeye çalışıyorsunuz - küçük kararları bile. Artık hiç uyumamaya karar verseniz bile, bir günde bunları tamamlayabilecek kadar saat bulamazsınız.”

“Ben de fark ettim. Çözüm nedir?”

“Sorumlulukları başkalarına havale et. Daire şeflerin ve generallerin becerikli - kokuşmuşlar şüphesiz ki, ama işlerini iyi biliyorlar. Onlara işlere bakmalarını ve sadece önemli kararlarda sana gelmelerini söyle. Ve onlara ters giden bir şey olursa, yerlerine başkalarını atayacağını söyle.”

“Angaraklar böyle yapmaz Garion. Hükümdar -ya da benim durumumda olduğu gibi imparator- bütün kararları verir. Çok önceden beri, dünyanın ikiye bölünmesinden de önce, bu böyledir. Kadim zamanlarda bütün kararları Torak vermişti; Mallorya İmparatorları da bunu kendilerine örnek almışlardır - şahsi olarak bu konuda ne hissedersek hissedelim.”

“Urgit de tam aynı hatayı yapıyordu,” diye anlattı Garion. “İkiniz de Torak’ın bir Tanrı olduğunu, akıl ve iradesinin sınırsız olduğunu unutuyorsunuz. İnsanoğlu o tür bir şeyi taklit etmeyi aklından bile geçiremez.”

“Hem daire şeflerim, hem de generallerime güvenilerek böyle bir yetki verilemez,” dedi Zakath başını sallayarak. “Zaten şu haliyle bile neredeyse her şey denetimden çıkmış durumda.”

“Sınırlarını öğrenecekler,” diye temin etti Garion. “İçlerinden birkaç tanesinin rütbesi indirilip, işinden uzaklaştırılınca geri kalanları bu fikri anlayacaklardır.”

Zakath kasvetlice gülümsedi. “Bu da Angaraklara göre değil Garion. Ben birine bir örnek vermek istiyorsam işe genellikle cellat karışır.”

“Bu iç işleriniz tabii ki,” diye itiraf etti Garion. “Halkını benden iyi tanırsın ama eğer bir adamın yeteneği varsa, bir kere başını yerinden ettikten sonra onu tekrar çağırmanın pek bir imkânı kalmaz değil mi? Yetenekleri boşa harcama Zakath. Çok zor rastlanıyor.”

“Biliyor musun?” dedi Zakalh, yüzünde eğlenirmiş gibi bir ifadeyle. “Bana buz gibi adam diyorlar ama senin bu kibar görünüşlü davranışlarına rağmen sen benden de soğukkanlısın. Bugüne kadar rastladığım en becerikli adamsın.”

“Ben Sendarya’da yetiştim Zakath,” diye hatırlattı Garion. “Beceri orada bir dindir. Bir krallığı idare etmesini Faldor isminde bir adamdan öğrendim. Aslında bir krallık, bir çiftliğe çok benziyor. Ciddiyim; herhangi bir idarecinin ana amacı her şeyin dağılmasını önlemeye çalışmaktır; hünerli astlar ise yabana atılamayacak kadar kıymetlidir. Birkaç kişiyi kınamak zorunda kalmıştım ama en fazla o kadar ileri gittim. Böylece bana lazım olduklarında her zaman elimin altında kalmış oluyorlar. Bu konuda belki biraz daha düşünürsün.”

“Bunu düşüneceğim.” Zakath doğruldu. “Bu arada,” dedi, “hükümetteki bozulmalardan söz etmişken…”

“Ya? Bu konuda mı konuşuyorduk?”

“Tam konuşmak üzereyiz. Daire şeflerimin hemen hemen hepsi öyle veya böyle dürüst olmayan adamlardır ama senin şu üç arkadaşın onların zavallı planlarına bizim burada, sarayda baş edemeyeceğimiz tarzda karmaşık boyutlar ve düzenbazlıklar ekliyor.”

“Ya?”

“Tatlı Kontes Liselle, Palliya Kralı *ile* Delchinli prens naibini, onlar için seninle aracılık yapacağı konusunda ikna etmeyi başarmış. Her ikisi de uzun süreli kavgalarının artık açığa çıkacağı konusunda neredeyse emin. Birbirlerine savaş ilan etmelerini istemem. Zaten Karanda’da yeterince sorunum var.”

“Onunla bir konuşurum,” diye söz verdi Garion.

“Ayrıca Prens Kheldar da Ticaret Dairesi’nin bazı katlarına tamamen sahip olmuş. Oradan benden daha çok bilgi topluyor. Melcene’deki tüccarlar her yıl, Mallorya’da satılan her şeyin fiyatını tespit etmek için toplanır. Bu imparatorlukta en dikkatle korunan sırdır ve Kheldar bir süre önce bunu satın aldı. Bile bile bu fiyatların altına iniyor ve böylece bütün ekonomiyi bozuyor.”

Garion kaşlarını çattı. “Bundan bana söz etmedi.”

“Onun makul bir kâr sağlamasına karşı değilim -vergilerini verdiği sürece- ama Mallorya’daki ticaretin hepsine hâkim olmasına göz yumamam, öyle değil mi? O bir Alorn sonuç olarak ve politik sadakati de biraz anlaşılmaz.”

“Yaptıklarını biraz hafifletmesini söyleyeceğim. Gerçi İpek’i anlaman lazım. Onun paraya önem verdiğini hiç zannetmiyorum. Onun bütün ilgilendiği oyun.”

“Yine de beni en çok endişelendiren Sadi.”

“Ya?”

“Tarımla biraz fazla ilgilenmeye başladı.”

“Sadi mi?”

“Camat bataklıklarında kediliğinden yetişen yabani bir ot var. Sadi bu ot için büyük paralar ödüyor ve bizim seçkin haydut şeflerinden biri bütün adamlarım bunu toplamak -ve mahsulü korumak- için seferber etti. Anladığım kadarıyla daha şimdiden orada meydan muharebeleri oluyormuş.”

“Gerçi ürün toplayan bir haydut, yollardaki yolcuları soyamayacak kadar meşgul olmuş olur,” diye dikkat çekti Garion.

“Mesele de burada ya, Garion. Sadi birkaç resmi şahsiyetin kendisini iyi hissedip aptallıklar yapmasını sağladığı zaman bunu pek umursamamıştım, ama bu bitkiden şehre arabalar dolusu getirtiyor ve bunları işçiler ve ordu içinde dağıtıyor. Yoksa diğer fikre karşı değilim.”

“Operasyonlarını askıya alması için neler yapabileceğime bir bakayım,” diye kabul etti Garion. Sonra kıstığı gözleri arasından Mallorya İmparatoruna baktı. “Bu üçünü dizginlersem, ilgilerini başka şeylere -muhtemelen en az öncekiler kadar bölücü şeylere- çevireceklerini biliyorsun ama değil mi? Onları Mal Zeth’ten alıp götürsem daha iyi olmaz mı?”

Zakath gülümsedi. “Güzel bir denemeydi Garion,” dedi, “ama zannetmiyorum. Ordum Cthol Murgos’tan dönünceye kadar bekleyeceğiz. Sonra hep birlikte Mal Zeth’ten ayrılırız.”

“Tanıdığım en inatçı adamsın,” dedi Garion biraz hararetle. “Bizim için zamanın akıp geçtiğini bir türlü kafana sokamıyor musun? Bu gecikme bizim için felaket olabilir - sadece senin ve benim için değil, tüm dünya için.”

“Yine şu meşhur Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu’nun karşılaşması mı? Özür dilerim Garion, ama Zandramas seni beklemek zorunda kalacak. Belgarath’la senin, imparatorluğumda dilediğiniz gibi dolaşmanızı istemiyorum. Seni *seviyorum* Garion, ama sana tam olarak güvenmiyorum.”

Garion’un tepesi atmaya başlamıştı. Ayağa kalkarken çenesini kavgacı bir edayla ileri uzattı. “Sabrım tükenmeye başladı Zakath. Aramızdaki ilişkiyi iyi kötü medenice tutmaya çalıştım, ama onun da bir sınırı var ve bu sınıra oldukça yaklaştık sayılır. Uç ay boyunca sarayında yayılıp yatacak değilim.”

“Yanıldığın nokta da bu,” diye atıldı Zakath, o da ayağa kalkıp, şaşırmış kedi yavrusunu merasimsizce yere bırakırken.

Garion sinirlerine hâkim olmaya çalışarak dişlerini sıktı. “Şimdiye kadar kibarlığı elden bırakmadım, ama Rak Hagga’da olanları sana hatırlatmak isterim. İstediğimiz an buradan ayrılabileceğimizi biliyorsun.”

“Bunu yaptığınız an, üç alayımı da ensenizde bulursunuz.” Zakath da artık bağırıyordu.

“Pek uzun sürmez,” diye cevap verdi Garion uğursuzca.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Zakath küçümseyerek. “Bütün askerlerimi kurbağaya mı dönüştüreceksiniz? Hayır Garion, böyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorum seni.”

Garion dikeldi. “Haklısın,” dedi, “yapmam ama benim aklımda doğanın gücüyle ilgili başka bir şey vardı. Torak Taş’ı dünyayı kırmak için kullanmıştı, hatırlıyor musun? Nasıl yapıldığını biliyorum ve eğer mecbur kalırsam ben de yaparım. Askerlerin önlerinde aniden açılmış, Mallorya’nın bir ucundan bir ucuna boylu boyunca uzanan -on mil derinliğinde ve elli mil eninde- bir hendekle karşılaştıklarında bizi takip etmekte biraz zorlanabilirler.”

“Bunu yapamazsın!” dedi Zakath nefesi kesilir gibi olarak.

“Bir dene istersen.” Garion muazzam bir güç kullanarak hiddetini dizginledi. “Sanırım bu konuyu artık bıraksak iyi olacak,” dedi. “Mektep çocukları gibi birbirimize tehditler savurmaya başladık. İstersen bu tartışmaya başka bir zaman devam edelim, her ikimiz de biraz yatıştıktan sonra?”

Zakath'ın dudaklarına takılıp kalmış kızgın ve sert karşılığı görebiliyordu, ama imparator da kendisini toparlayarak yeniden sinirlerine hâkim oldu; yine de yüzü hâlâ hiddetten bembeyazdı. "Belki de haklısındır," dedi.

Garion başıyla kısa bir selam vererek kapıya doğru ilerledi.

"Garion," dedi Zakath o zaman.

"Efendim?"

"İyi uyu."

"Sen de." Garion odadan ayrıldı.

İmparatoriçe Hazretleri Riva Kraliçesi, Batının Hükümdarı Belgarion'un gözbebeği Prenses Ce'Nedra'nın biraz heyheyleri üzerindeydi. Normal şartlarda İmparatoriçe Hazretlerinin haleti ruhiyesini tasvir etmek için kullanacağı söz "heyheyleri üzerinde" olmazdı. "Kederli" veya "keyifsiz"in biraz daha aristokrat bir tınısı olabilirdi, ama Ce'Nedra "heyheyleri üzerinde"nin haline daha yakın olduğunu itiraf edecek kadar kendine karşı dürüsttü. Zakath'ın Garion ile emirlerine verdiği lüks dairedeki bir odadan diğerine huzursuzca gelip gidiyor, yalın ayak yürürken en sevdiği çay yaprağı rengi tuvaletinin eteği arkasından sürünüp duruyordu. Aniden birkaç çanak çömlek kırmanın o kadar da hanımlara yakışmayan bir hareket olmamış olmasını diledi.

Önüne bir sandalye çıktı. Tam bir tekme atacaktı ki son anda ayağında ayakkabı olmadığını hatırladı. Onun yerine sandalyenin üzerindeki minderi kasten alıp yere koydu. Yastığı kabartmak için birkaç kere vurduktan sonra düzeldi. Tuvaletinin eteklerini dizlerine kadar kaldırdı, gözlerini kıstı, deneme kabilinden ayağını birkaç kez savurduktan sonra mindere bir tekme atıp odanın öbür ucuna yolladı. "Oh işte!" dedi. "Al bakalım!" Her nedense bu kendisini biraz daha iyi hissetmesine neden oldu.

O sırada Garion odalarında değildi, İmparator Zakath ile yapmayı alışkanlık haline getirdikleri sohbetlerden birine gitmişti. Ce'Nedra belki bir kavga çıkartabilirdi diye onun o anda yanında olmuş olmasını diledi. Şöyle adam gibi, küçük bir kavga o anda onun haleti ruhiyesine pek iyi gelecekti.

Bir kapıdan geçerek, yere gömülmüş, dumanları tütmekte olan küvete baktı. Belki bir banyo yapmanın faydası olurdu. Hatta meraklı bir parmağını suya sokacak kadar ileri de götürdü işi ama sonra vazgeçti. İçini çekerek dolanmaya devam etti. Aydınlatılmamış oturma odasının sarayın doğu yakasının

ortasındaki yemyeşil avlusuna açılan penceresi önünde biraz durdu. O gece dolunay tüm ihtişamıyla gökyüzüne yükselmiş, avluyu soluk, renksiz bir ışıkla doldurmuştu; bu özel avlunun tam ortasındaki havuz da gecelerin kraliçesinin kusursuz beyaz dairesini yansıtıyordu. Ce'Nedra bir süre durup, düşüncelere dalarak pencereden dışarıyı seyretti.

Sonra kapının açılıp, sertçe çarpılarak kapatıldığını duydu. "Ce'Nedra neredesin?" Garion'un sesi biraz kızgın çıkıyordu.

"Buradayım canım."

"Neden karanlıkla duruyorsun?" diye sordu Garion, odaya girerek.

"Dolunayı seyrediyordum. Farkında mısın Tol Honeth'te -ve aslına bakacak olursan Riva'da- parlayan da aynı ay."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye cevap verdi kocası kısaca.

"Niye bana karşı böyle huysuzsun?"

"Sana değil Ce'Nedra," diye cevapladı genç kral özür dilercesine. "Zakath ile yine kavga ettik de ondan."

"Bu artık bir alışkanlık halini almaya başladı."

"Neden böyle mantıksız bir inadı var ki?" diye sordu Garion.

"Bu, kral ve imparatorların huylarının bir parçasıdır canım."

"Bu ne demek oldu şimdi?"

"Hiç."

"Bir şeyler içmek ister misin? Galiba biraz daha şarabımız kaldı."

"Yok zannetmem. Şu anda istemiyorum."

"Ama ben istiyorum. Keçi kafalı imparator hazretleriyle yaptığım ufak sohbetten sonra sinirlerimi yatıştırması için bir şeylere ihtiyacım var." Yeniden odadan çıktı; minik kraliçe kadehin kenarına değen sürahinin sesini işitti.

Mehtap dolu avludaki yüksek, geniş yapraklı ağaçların gölgelerinin altında bir şey hareket etti. İpek'ti bu. Üzerinde sadece gömleği ve pantolonu vardı ve omzuna bir hamam örtüsü atmıştı; ayrıca ıslık çalıyordu. Havuzun kenarından eğilerek parmaklarını suya soktu. Sonra doğrularak gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Ce'Nedra gülümseyerek perdenin arkasına çekilip ufak tefek adamın soyunmasını seyretti. Sonra İpek havuzda adım atarak ayın aksini binlerce kıvılcımlı parçacığa böldü. Ce'Nedra mehtapla beneklenmiş suda tembelce ileri geri yüzüp duran adamı

seyretmeye devam etti.

Ağaçların altında başka bir gölge daha belirdi; derken Liselle de mehtaba çıktı. Üzerinde bol bir elbise ve saçında bir çiçek vardı. Çiçeğin kırmızı olduğuna şüphe yoktu ama bahar dolunayının solgun ışığı rengi emip almış, sarışın kızın soluk saçları üzerinde simsiyah durmasına neden olmuştu. “Su nasıl?” diye sordu kız sükûnetle. Sesi çok yakındaymış gibi geliyordu, sanki onları izleyen Ce’Nedra ile aynı odadalarmış gibi.

İpek boş bulunarak bir nida attıktan sonra ağzı ve burnu suyla dolduğu için öksürmeye başladı. Bir şeyler geveledikten sonra kendine hâkim oldu. “Fena sayılmaz,” diye cevapladı telaşsız bir sesle.

“Güzel,” dedi Liselle. Havuzun kenarına ilerledi. “Kheldar, sanırım artık konuşmamızın zamanı geldi.”

“Ya? Ne hakkında?”

“Bunun hakkında.” Oldukça büyük bir soğukkanlılıkla elbisesinin kemerini açarak, elbisenin ayaklarına düşmesini sağladı.

Elbisesinin altına bir şey giymemişti.

“Zamanla bazı şeylerin değişebileceği fikrini kavramakta biraz zorluk çekiyor gibisin,” diye devam etti, ayaklarından birini suya daldırarak. Mahsus kendisini işaret etti. “Bu onlardan biri.”

“Bunu fark ettim,” dedi İpek takdirle.

“Memnun oldum. Gözlerinin zayıflamaya başlamış olmasından endişelenmeye başlamıştım.” Havuzun içine inerek, göğsüne kadar gelen su içinde durdu. “Ee?” dedi.

“Eee ne?”

“Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?” Uzanarak saçındaki çiçeği aldı ve dikkatle suyun üzerine bıraktı.

Ce’Nedra çıplak ayaklarıyla sessizce kapıya doğru fırladı. “Garion!” diye seslendi aceleci bir fısıltıyla. “Buraya gel!”

“Niye?”

“Sesini alçalt ve buraya gel.”

Biraz homurdanan Garion karanlık odaya gitti. “Ne var?”

Eliyle örttüğü bir kıkırtıyla pencereyi işaret etti. “Bak!” diye emretti neşeli minik bir fısıltıyla.

Garion pencereye giderek dışarı baktı. Tek bir bakıştan sonra hemen gözlerini çevirdi. “Hii ay,” dedi boğulur gibi olan bir fısıltıyla.

Ce'Nedra yeniden kıkırdayarak yanına geldi, Garion'un koltuğunun altından sokuldu. "Ne tatlı değil mi?" dedi yavaşça.

"Eminim öyledir," diye fısıldadı Garion da, "ama herhalde seyretmememiz gerekir."

"Nedenmiş o?"

Liselle'in su üzerine bıraktığı çiçek aralarındaki mesafeyi küçük salınışlarla aşmış, yüzünde şaşkın bir ifade bulunan İpek çiçeği eline alarak koklamıştı. "Senin galiba," dedi, kendisiyle aynı havuzu paylaşan soluk tenli kıza uzatarak.

"Evet, sanırım benim," diye cevap verdi kız. "Ama daha soruma cevap vermedin."

"Ne sorusu?"

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"Bir şeyler düşünürüz."

"Güzel. Sana yardım edeyim."

Garion sertçe uzanarak perdeyi kapattı.

"Mızıkçı," diye somurttu Ce'Nedra.

"Boş ver," dedi kocası. "Şimdi şu pencereden uzaklaş." Karısını odadan çıkarttı. "Kadifenin neyin peşinde olduğunu anlayamadım."

"Ben oldukça açık olduğunu düşünüyorum."

"Ce'Nedra!"

"Onu baştan çıkartıyor Garion. Küçüklüğünden beri ona âşıkmış ve sonunda bir adım atmaya karar vermiş. Onun adına o kadar mutluyum ki mutluluktan patlayabilirim."

Garion başını salladı. "Ben kadınları *hiç* anlayamayacağım," dedi. "Tam her şeyi çözdüm derken, bir araya gelip kuralları değiştiriyorsunuz. Pol Teyze'nin daha bu sabah bana söylediğini söylesem inanmazsın."

"Öyle mi? Ne dedi?"

"Dedi ki, güya benim …" Aniden durdu, yüzü aniden pancar gibi kızarmıştı. "Şey … boş ver," diye ekledi yüzüne gözüne bulaştırarak.

"Neydi?"

"Başka bir zaman anlatırım." Sonra karısına tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Ce'Nedra bu bakışı tanıdığını düşünüyordu. "Akşam banyonu aldın mı?" diye sordu genç kral abartılı bir doğallıkla.

"Henüz almadım. Neden?"

“Ben de sana katılayım diyordum - eğer senin için bir mahzuru yoksa.”

Ce’Nedra büyük bir ustalıkla kirpiklerini yere indirdi. “Madem ki çok istiyorsun,” dedi genç kız sesiyle.

“Gidip orada bir-iki mum yakayım,” dedi kocası. “Lambalar biraz fazla parlak, sence de öyle değil mi?”

“Sen nasıl istersen canım.”

“Biraz şarap da getireceğim. Rahatlamamıza yardımcı olabilir.”

Ce’Nedra’nın içi coşku yüklü minik bir zafer sevinciyle doldu. Her nedense içindeki huzursuzluk tamamen geçmişti. “Bence de bu çok hoş olur canım.”

“Eh,” dedi Garion, hafifçe titremekte olan elini eşine uzatarak, “girelim mi o halde?”

“Girmemek için bir neden mi var?”

ONUNCU BÖLÜM

ERTESİ sabah kahvaltı için toplandıklarında İpek'in yüzünde, sanki birisinin kendisini pazarlıkta alt ettiğini yeni öğrenmiş gibi hafif dalgın bir ifade vardı. Ufak tefek adam kat'i bir kararlılıkla, gözlerini usul usul yediği çilek ve kaymağa indirmiş Kadife'ye bakmayı reddediyordu.

"Bu sabah biraz keyifsiz gibisiniz Prens Kheldar," dedi Ce'Nedra havadan sudan bahseder gibi, gerçi gözleri güçlükle zaptettiği bir neşeyle pırıl pırıldı. "Mesele nedir?"

İpek minik kraliçeye aceleyle kuşku dolu bir bakış attı.

"Tamam, tamam," dedi minik kraliçe şefkatle İpek'in elini okşayarak. "Eminim kahvaltıdan sonra kendini daha iyi hissedersin."

"Pek aç değilim," diye cevap verdi ufak tefek adam. Sesi biraz sıkkındı. Aniden ayağa kalktı. "Biraz yürüsem iyi olacak," dedi.

"Ama sevgili beyim," diye karşı çıktı Ce'Nedra, "daha çileklerini yemedin. Çok leziz olduklarına hiç şüphe yok, öyle değil mi Liselle?"

"Mükemmel," diye kabul etti sarışın kız, gamzeleri belli belirsiz görünür gibi olarak.

İpek'in kaşları daha da çatıldı; kararlılıkla kapıya doğru ilerledi.

"Sizinkini de yiyebilir miyim Kheldar?" diye seslendi Kadife arkasından. "Yani eğer yemeyecekseniz?"

İpek dışarı çıkarken kapıyı çarpınca Ce'Nedra ile Kadife canlı bir kahkaha tufanıyla patladılar.

“Nedir bu?” diye sordu Polgara onlara.

“Yok bir şey,” dedi Ce’Nedra, gülmeye devam ederek. “Hiçbir şey yok Leydi Polgara. Bizim Prens Kheldar dün gece, sonucunu hiç ummadığı minik bir macera yaşadı.”

Kadife Ce’Nedra’ya kaçamak bir bakış atarak hafifçe kızardı. Sonra yeniden gülmeye başladı.

Polgara kıkırdayan çifte baktıktan sonra kaşlarından birini kaldırdı. “Hıı. Anlıyorum,” dedi.

Kadife’nin yanaklarındaki allar, daha da derinleşti, gerçi kız gülmeye devam ediyordu.

“Ah ah,” diye içini çekti Polgara.

“Bir sorun mu var Pol?” diye sordu Durnik karısına.

Pol, katı Sendarya prensiplerine sahip iyi kalpli, dürüst adama baktı. “Ufak bir karışıklık Durnik,” diye cevap verdi. “Halledilmeyecek bir şey değil.”

“Güzel.” Durnik önündeki kaseyi ittirdi. “Bu sabah bana ihtiyacın var mı?”

“Hayır canım,” diye cevapladı Pol, kocasını öperek.

Durnik de karısının busesine karşılık vererek ayağa kalktı ve masanın diğer tarafında umutla onu beklemekte olan Toth ile Eriond’a baktı.

Üçü, yüzleri bir beklentiyle aydınlanmış halde, hep birlikte çıktılar.

“O göletteki bütün balıkları avlayıp boşaltmaları ne kadar zamanlarını alacak merak ediyorum,” diye mırıldandı Polgara.

“Korkarım sonsuza kadar Leydi Polgara,” diye açıkladı Sadi, ağzına bir çilek atarken. “Bahçe görevlileri her gece göleti yeniden dolduruyor.”

Pol içini çekti. “Ben de bundan korkuyordum,” dedi.

Sabahın ilerleyen vakitlerinde Garion uzun, yankılı koridorlardan birini, bir yukarı bir aşağı arşınlayıp duruyordu. İçinde bir huzursuzluk vardı, ruhuna sıkıntı veren bir sabırsızlık altında eziliyordu adeta. Ashaba’ya Zandramas kaçmadan önce varmanın aciliyeti aklını o kadar meşgul ediyordu ki neredeyse başka bir şey düşünemiyordu. Birkaç değişik plan bulsalar da İpek, Kadife ve Sadi hâlâ dikkatleri başka yere çekebilecek uygun bir olay arıyorlardı - hepsi rahatça kaçabilsinler diye Brador’un gizli polislerinin dikkatini çekebilecek kadar onları gafil avlayacak bir şey. Belli ki Zakath’ın fikrini değiştirmenin pek fazla bir ihtimali

yoktu ve gün geçtikçe Belgarath'ın zaman zaman dile getirdiği gibi Garion ile dostlarının bunu "diğer yolla" yapacakları intibar uyanıyordu. Zakath'ı zaman zaman tehdit etse de Garion bunu yapmayı aslında istemiyordu. Böyle bir şey yapmanın, Mallorya'yı yöneten bu garip adamla aralarında artmakta olan dostluğu sonsuza kadar bitireceğinden neredeyse emindi. Kaybetmekten esef duyacağı şeyin sadece dostluk değil, aynı zamanda bu durumda gizli politik ihtimaller olduğunu itiraf edecek kadar, kendisine karşı dürüsttü.

Tam dairesine dönecekti ki kızıl üniformalı bir uşak yanına yaklaştı. "Haşmetmeapları," dedi uşak yerlere kadar eğilerek, "Prens Kheldar sizi bulmamı rica etti. Sizinle konuşmak istiyormuş."

"Nerede?" diye sordu Garion.

"Saray binalarının kuzey suru yakınlarındaki resmi bahçede Haşmetmeapları. Yanında yarı sarhoş bir Nadrak ve - dikkat çekecek kadar ağzı bozuk bir de kadın var. Bana söylediği bazı şeyleri duysanız inanmazsınız."

"Galiba onu tanıyorum," diye cevap verdi Garion hafifçe tebessüm ederek. "İnanırdım." Bunun üzerine dönerek aceleyle koridorlardan geçip saray bahçesine çıktı.

Yarblek hiç değişmemişti. Özenle düzenlenmiş bahçede hava oldukça sıcak olmasına rağmen o yine de pejmürde keçe paltosunu giyiyor, sert kıllı kürk başlığını takıyordu. Elinin altında açılmış bir bira fıçısıyla sık yapraklı bir kameriyenin gölgesindeki mermer sıranın üzerine yayılmıştı. Üzerini sıkı sıkı saran Nadrak yeleği ve deri pantolonu içinde, her zamanki gösterişli haliyle Vella çiçek yatakları arasında aylakça dolanıyordu. Gümüş kabzalı hançerleri çizmelerinin tepesinden ve kemerinden dışarı fırlamıştı; o bildik meydan okuyan, şehvetli tarzıyla kasıla kasıla yürüyordu; bu onun o kadar uzun zaman idmanını yaptığı bir hareket tarzıydı ki artık kendiliğinden geliyordu ve büyük ihtimalle kadın bunun farkında bile değildi. İpek, Yarblek'in sırasının yakınlarında çimlere oturmuştu ve onun da elinde bir bira kupası vardı.

"Neredeyse seni aramaya çıkacaktım," dedi Garion yaklaşırken.

Uzun bacaklı Yarblek gözlerini kısarak Garion'a baktı. "Bak hele," dedi gözlerini baykuşlar gibi kırpıştırarak, "şu gelen bizim Riva'nın çocuk kralı değilse ne olayım. Bakıyorum hâlâ şu kocaman kılıcını taşıyorsun."

"Bir alışkanlık," diye omzunu silkti Garion. "İyi görünüyorsun

Yarblek - yani biraz sarhoş olman dışında.”

“Azaltmaya başladım,” dedi Yarblek büyük bir ciddiyetle. “Midem eskisi gibi değil artık.”

“Buraya gelirken Belgarath’a rastladın mı?” diye sordu İpek Garion’a.

“Hayır. Görmem mi gerekiyordu?”

“Onu da çağırttım. Yarblek’in bize vereceği haberleri var; babalığın da onu hemen duymasını istemiştim.”

Garion, İpek’in kaba suratlı ortağına baktı. “Ne kadar zamandır Mal Zeth’tesin?” diye sordu.

“Dün gece geldik,” diye cevap verdi Yarblek, kupasını yeniden bira fıçısına daldırarak. “Dolmar bana, hepinizin burada, sarayda olduğunu söyleyince ben de sabah gelip bir bakayım dedim.”

“Şehirde ne kadar kalacaksınız?” diye sordu İpek Yarblek’e.

Yarblek cılız sakalını çekiştirip, gözlerini kısarak kameriyeye baktı. “Bunu söylemek biraz zor,” dedi. “Dolmar ihtiyacım olanın *çoğunu* hazır etti ama biraz daha durup pazarlara şöyle bir burnumu sokmak istiyorum. Boktor’da, işlenmemiş yarı kıymetli taşlarla ilgilendiğini söyleyen bir Tolnedralı vardı. Böyle bir işten kısa sürede bir servet kazanabilirim - özellikle de taşları Drasniya gümrüğünden kaçırabilirsem.”

“Kraliçe Porenn’in gümrük memurları sizin yüklerinizi didik didik aramıyor mu?” diye sordu Garion.

“Tepeden tırnağa kadar,” diye güldü Yarblek. “Ayrıca üzerimi de yokluyorlar. Öte yandan Vella’ya parmaklarını dahi *sürmüyorlar*. Hepsi onun bıçaklarını ne kadar büyük bir süratle kullandığını öğrendiler. Ona verdiğim parayı, orasına burasına minik paketler gizleyerek, belki on kere çıkartmışımdır.” Kabaca kahkahalar attı. “Ayrıca gizlemesi de ayrı bir zevk oluyor.” Gökgürültüsü gibi geğirdi. “Estafrullah,” dedi.

Belgarath çimlerin üzerinden onlara doğru ilerledi. İhtiyar adam Zakath’ın biraz daha az rezil kıyafetler giymesi için yaptığı bütün o nazik önerilere karşı koymuş ve Garion’un tahminine göre hâlâ meydan okurcasına lekeli tüniğini, yamalı pantolonunu ve ayrı çift çizmelerini giymeye devam etmişti. “Bakıyorum sonunda buraya gelebildin,” dedi Yarblek’e bir girizgâha hacet duymadan.

“Mal Camat’ta sıkışıp kaldım,” diye cevap verdi Nadrak. “Kal Zakath ordularını pis Cthol Mugros’tan getirebilmek için batı sahili boyunca bütün gemilere el koyuyor. Birkaç tekne kiralayarak

bunları Cthol Mishrak harabelerinin kuzeyindeki bataklıklarda saklamak zorunda kaldım.” Bira fıçısını işaret etti. “Bundan biraz ister misin?” diye sordu.

“Elbette. Bir kupanız daha var mı?”

Yarblek bol paltosunun orasını burasını yokladıktan sonra elini iç ceplerinden birine atarak kısa, yamru yumru bir maşrapa çıkardı.

“Tedarikli gelen adamı severim.”

“Kendini bilen bir evsahibi her zaman hazırlıklı olur. Buyur, kendin al. Mümkün olduğu kadar dökmemeye çalış.” Nadrak Garion’a baktı. “Peki ya sen?” diye sordu. “Sanırım bir kupa daha bulabilirim.”

“Yok. Eksik olma Yarblek. Benim için biraz erken.”

Derken, kameriyenin arkasından kısa boylu, cırtlak renkli kıyafeti olan bir adam çıkageldi. Üzerindeki kıyafet genellikle birbirine zıt renklerin bir hengamesiydi. Bir kolu yeşilken, diğeri kırmızıydı. Pantolonunun bir paçası pembe, sarı çizgiliyken, diğeri iri puanlarla doluydu. Tam tepesine bir çıngırak iliştirilmiş uzun, sivri bir şapka takıyordu. Gerçi insanı şaşırtan adamın bu garip kıyafeti değildi. Garion’un gözüne ilk takılan adamın büyük bir rahatlıkla, iki ayağı havada elleri üzerinde yürüyor olmasıydı. “Biri birune içcek bir şey mi veriyor çi?” diye sordu Garion’un tam olarak çıkartamadığı garip, oynak bir şiveyle.

Yarblek bu rengârenk minik tipe yüzünü ekşiterek baktıktan sonra yeniden paltosunu yokladı.

Akrobat omuzlarını bükerek kendisini havaya fırlattı, bir takla atıp ayakları üzerine indi. Çabucak ellerini silkeleyip yüzünde yaltakçı bir tebessümle Yarblek’e doğru geldi. Yüzü sıradandı, hani görülür görülmez unutulup gidecek cinsten fakat her nedense Garion’a, rahatsız edici derecede tanıdık gelmişti.

“Aman biricik Yarblek Beyciğim,” dedi adam İpek’in ortağına, “siz çi hayatta cördüğüm en iyi insansiniz. Neredeyse susuzluktan kuruyup cidecektim, yani anadin mi?” Kupayı alarak bira fıçısına daldırdı ve gürültüyle içti. “Yarblek Efendi, fiçidaki çok cüzel mayalanmış bir biradir,” dedi yeniden kupasını fıçıya daldırarak.

Belgarath’ın yüzünde garip bir ifade vardı; biraz şaşırmış gibi ama aynı zamanda biraz da eğleniyormuş gibi.

“Mal Camat’tan ayrıldığımızda peşimize takılıp geldi,” diye açıkladı Yarblek onlara. “Vella onu pek eğlendirici buluyor o yüzden ben de onu daha kovmadım. İstediğini yapmazsanız Vella

biraz hırçınlaşabiliyor.”

“İsmim Feldegast’tir efendiler,” diye takdim etti kendisini cırtlak kıyafetli minik adam, abartılı bir selamla. “Hokkabaz Feldegast. Ayni zamanda akrobatizdir da -sizin da cörmüş olduğunuz cibi- çötü kabiliyetleri olmayan bir komedyan, dört başi mamur bir sihirbaz. Hokkabazlik konusundaçi ersarenciz hünerlerimle herçesi şaşkinliklar içersunde birakabilirim. Ayrica ifak bir tahta düdükle insani galeyana cetirten ezcilerden çalabirim - ya da eğersem karasevdalara düştüyseniz boğazinizi düğümlemek için udumları acikli şarkilar çalabilir, çözlerinizi tatli, nazik cözyaşlariylen doldurabilirim. Benim bu müthiş hünerlerimi cörmek ister misinuz?”

“Belki daha sonra,” dedi Belgarath, gözlerinde hâlâ biraz eğlenti kırıntısı vardı. “Şu anda konuşmamız gereken bazı işlerimiz var.”

“Bir kupa bira daha alıp git Vella’yı eğlendir tuluatçı,” dedi Yarblek adama. “Ona biraz daha o açık saçık hikâyelerinden anlat.”

“Bu benim için çiymeti hiçbir şeylen kıyaslanamayacak bir zevktir cüzel gönüllü Yarblek Efendi,” dedi arsız adam abartıyla. “Azgin bir espri anlayişi olan, açik saçik hikâyeleri takdir edebilen çok muhterem, endamli bir aşiftedir çendileri.” Fıçıdan biraz daha bira çıkartarak, çimler üzerinden kara saçlı Nadrak kızına doğru hoplaya zıplaya gitti.

“İğrenç,” diye homundandı Yarblek, arkasından bakarak. “Anlattığı bazı hikâyeler *benim* bile kulaklarımı kızartıyor ama ne kadar ayıp olursa, Vella o kadar fazla gülüyor.” Düşünceli düşünceli başını salladı.

“Haydi biz işimize bakalım,” dedi Belgarath. “Şu anda Karanda’da neler olup bittiğini öğrenmemiz şart.”

“Bu çok basit,” diye açıkladı Yarblek ona. “Mengha: bütün olup biten bu. Mengha ile lanet olası ifritleri.”

“Dolmar bizi bilgilendirdi,” dedi İpek. “Calida’da olup bitenleri ve yedi krallıktan onun ordusuna katılmak için akın akın giden Karandları biliyoruz. Güneye doğru harekete geçti mi?”

“Benim kulağıma öyle bir şey gelmedi,” diye cevap verdi Yarblek. “Şu sıralarda kuzeyi güçlendiriyor. Gerçi bütün Karandları çıldırtıyor. Eğer Zakath hemen bir şeyler yapmazsa, büyük bir ayaklanmayla karşı karşıya kalacak. Yalnız size şu kadarını söyleyeyim şu anda kuzey Karanda’da seyahat etmek hiç akıl kârı değil. Mengha’nın viyaklayan Karandları Zamad kıyılarına kadar

her yeri denetimleri altında tutuyor."

"Bizim Ashaba'ya gitmemiz şart," diye açıkladı Garion ona.

"Hiç tavsiye etmem," dedi Yarblek açıkça. "Karandlar son zamanlarda, son derece aşağılık bazı alışkanlıklar edinmeye başladılar."

"Ya?" dedi İpek.

"Ben bir Angarak'ım," dedi Yarblek, "çocukluğumdan beri de Torak'a sunulmak için insanların kalplerinin kesilip çıkartılmasını seyrederim, fakat Karanda'da olanlar *benim* bile midemi kaldırıyor. Karandlar tutsaklarını yere bıraktıktan sonra ifritlerini çağırıyor. Bütün ifritler semirdi."

"Biraz daha tafsilatıyla anlatır mısın?"

"Hiç zannetmem. Hayal gücünü kullan İpek. Morindiya'ya gitmiştin. İfritlerin ne yediklerini bilirsin."

"Ciddi olamazsın!"

"Bal gibi olurum - üstelik Karandlar da kırıntıları yiyorlar. Dedim ya - oldukça aşağılık bazı alışkanlıklar. Ayrıca ifritlerin insan kadınlarla çiftleştiği konusunda da bazı dedikodular var."

"Rezalet bu!" diye nefesi kesilir gibi oldu Garion'un.

"Öyle gerçekten de," diye kabul etti Yarblek. "Kadınlar genellikle hamilelik dönemini atlatamıyorlar ama birkaç canlı doğumla ilgili haberler aldım."

"Bunu durdurmak zorundayız," dedi Belgarath asık suratla.

"İyi şanslar," dedi Yarblek. "Ben, kervanımı hazır eder etmez hemen Gar og Nadrak'a dönüyorum. Mengha'ya -ya da onun tasma taktığı evcil ifrite- yaklaşmaya hiç niyetim yok."

"Nahaz'a mı?" diye sordu Garion.

"O halde ismini duymuşsunuz."

"Dolmar söyledi."

"Ondan başlasak iyi olacak," dedi Belgarath. "Eğer Nahaz'ı geldiği yere yollayabilirsek büyük ihtimalle kalan ifritler de beylerini izleyeceklerdir."

"Hoş bir numara," diye homurdandı Yarblek.

"Bazı konularda becerikli sayılırım," diye açıkladı ihtiyar adam. "İfritler gittikten sonra Mengha'nın elinde bağnaz Karandalılardan oluşma ayaktakımı bir ordu kalmış olacak. O zaman biz de kendi işimize bakıp, temizlik faslını Zakath'a bırakırız." Hafifçe tebessüm etti. "Bu onu meşgul ederek nefesini ensemizde duymamızı engeller

herhalde.”

Vella kaba bir sesle gülmeye, hokkabaz Feldegast da kameriyeye doğru gelmeye başlamıştı. Minik tuluatçı yine elleri üzerinde yürüyordu - düzensizce, üstelik bacakları havada aptalca çırpınıp duruyordu.

“Güzel hikâyeler anlatıyor,” dedi dolgun vücutlu Nadrak kızı gülmeye devam ederek, “ama içkiye pek dayanıklı değil.”

“Bence pek öyle fazla içmemişti,” dedi İpek.

“Onu bu kadar feci sarhoş eden bira değil,” diye cevap verdi Nadrak kızı. Kemerinin altından küçük bir gümüş matara çıkardı. “Bundan bir-iki yudum verdim.” Gözleri aniden yaramazlıkla pırıldadı. “Denemek ister misin İpek?” diye ikram etti, şişeceği uzatarak.

“Ne var içinde?” diye sordu ufak tefek Drasniyalı kuşkuyla.

“Sadece Gar og Nadrak’ta mayaladığımız önemsiz bir içki,” dedi kız masum masum. “Ana sütü kadar yumuşaktır.” Mataradan büyük bir yudum alarak gösterdi.

“Othlass mı?”

Vella başıyla onayladı.

“Hayır teşekkür ederim.” İpek ürperdi. “Onu son içtiğimde, bir hafta kendimi bilememiştim.”

“Bu kadar korkak tavuk olma İpek,” diye azarladı Vella Drasniyalı’yı. Bir yudum daha aldı. “Gördün mü? Bak insanın canını hiç yakıyor mu?” Garion’a baktı. “Efendimiz,” dedi. “O güzel minik eşiniz nasıllar?”

“İyi Vella.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Onu bir kez daha hamile bırakamadınız mı henüz?”

Garion kızardı. “Hayır,” diye cevapladı.

“Zaman kaybediyorsunuz Efendimiz. Neden saraya dönüp onu yatak odasında bir-iki koşturmuyorsunuz?” Sonra Belgarath’a döndü. “Eee?” dedi ona.

“Eee ne?”

Kemerindeki bıçaklardan birini yağdan kıl çeker gibi çekti. “Bir daha denemeye ne dersin?” diye sordu, yuvarlak hatlı poposunu özellikle Belgarath’a doğru dönerek.

“Eksik olmayasın Vella,” dedi ihtiyar büyücü ciddi bir ağırbaşlılıkla, “Ama henüz erken.”

“Pekâlâ babalık,” dedi Vella. “Bu kez sana karşı hazırlıklıyım. Ne zaman aklına okşamak düşse, kendini rahat hisset. Gelmeden önce bütün bıçaklarımı bileyledim - özellikle senin için.”

“Çok iyisin.”

Sarhoş Feldegast yalpalayarak yeniden dengesini bulmaya çalıştı ama laubali bir yığın halinde devrildi. Tökezleyerek yeniden ayağa kalktığında o sıradan, basit yüzü beneklenmiş, çarpılmıştı; ayrıca neredeyse sakatlanmış gibi görünecek şekilde kamburunu çıkartarak iki büklüm duruyordu.

“Galiba kız sırtını yere getirdi dostum,” dedi Belgarath, sarhoş hokkabazın düzelmesine yardım etmek için aceleyle ilerlerken. “Gerçi, kendini dikleştirsen fena olmayacak. Eğer böyle iki büklüm durmaya devam edecek olursan bütün bağırsaklarını düğüm edeceksin.” Garion çakırkeyif soytarıya bir şeyler fısıldayan dedesinin dudaklarının kıpırdadığını gördü. Sonra belli belirsiz fark edilecek bir şekilde ihtiyar adamın iradesinin toplanıp yoğunlaştığını hissetti.

Feldegast doğruldu, yüzünü ellerine gömmüştü. “Amanin, amanin, amanin,” dedi. “Beni zehirledin mi sen çiz?” diye sordu Vella’ya. “Bu cüne kadar bir içkiden bu kadar çabuk etkilendiğimi bilmem.” Ellerini açtı. Yüzündeki lekeler ve çarpılmışlık gitmişti; eskisi gibi görünüyordu.

“Bir daha bir Nadrak kadınla içmeyi aklından bile geçirme,” diye öğüt verdi Belgarath, “özellikle de içkiyi mayalayan kadının kendisi olursa.”

“Ben bizim aşifteyi eğlendirirken sançim kulağima birkaç söz çeldi. Yoksa Karanda -ve oralarda olup biten çederli şeyler- hakkinda mi konuşuyordunuz?”

“Öyle yapıyorduk,” diye itiraf etti Belgarath.

“Hünerlerimi zaman zaman öyle yol çenarlarindaki hanlarda, meyhanelerde felan da göstertirim -birkaç kuruş, bir-iki içeçek falan için anadin mi yani- ve böyle yerlerde de bir sürü bilci celir. Bazen eğersem birisine eğlendirip güldürürsen, cümüş veyahut sert bir içkiyle alabileceğinden çok söz alirsin ağzindan. Tesadüf bu ya, kisa bir sure once böyle bir yerdeydim -bakanlari gösterilerimin ihtişamiylen buyuluyordum- işte tam ben oradayçen, tesadüf bu ya, içeri doğudan bir cezcin çeldi. Hani şoole hayvan cibi bir herifçioğlu ve bize Karanda’dan sikinti dolu haberler verdi. Sona, yemekini yeyip bitirip, çendisine yaramayacak kadar maşrapa

maşrapa bira içtikten sona onu dişari çikarttirip, sorular sordum. Benim mesleğimdeçi adamlarin, ne zaman nereye çağrilip, cösteri yapmasini isteyecekleri belli olmaz, anadin mi yani. Hani elinden uçan ile kaçanin dahi kurtulamayacaği bu hayvan cibi adam korkudan altini İslatan bir çocuk cibi tir tir titriyordu ve bana söyler çi, canini seversen Karanda'ya citme. Sonra bana çok müstesna bir şey söyler, çi ben daha buna bir anlam veremedim çitti. Bana der çi Çalida ile Mal Yaska arasindaki yol cidip çelen habercilerle dolup taşarmiş. Bu insani şaşirtmaz mi? İnsan buna ne anlam versin çi? Fakat dünyada ne garip şeyler olup bitiyor, insanin aklina bile gelmeyecek ne cörülesi şeyler oluyor iyi huylu beyler."

Hokkabazın kendi içinde bir çekiciliği ve akıcılığı olan oynak şivesi neredeyse insanı hipnotize ediyordu; Garion bu oldukça sıradan hikâyeye kapılıp gittiğini fark etti. Cicili bicili adam hikâyesini kesince garip bir hayal kırıklığı hissetmişti.

"Dilerim çi hikâyem sizi biraz eğlendirmiş, biraz da malûmat vermiştir, iyi huylu beyler," dedi Feldegast yağ çekip, çimlerle boyanmış ellerini imalı bir şekilde uzatarak. "Ekmeğimi bu marifetlerim ve zekâmla çikartıyorum, bunlari kuşlar cibi serbestçe dağitiyorum laçin yine de arada bir cönülden kopan birkaç hatiraya da hayir demem, anadin mi yani."

Belgarath Garion'a kısaca, "Para ver şuna," dedi.

"Ne?"

"Ona biraz para ver."

Garion içini çekerek, kemerindeki deri para kesesine uzandı.

"Tanrilar hep yüzüne cülsün cenç beyim" diye şükranlarını bildirdi Feldegast Garion'a el değiştiren birkaç bozuk para için abartıyla. Sonra muzipçe Vella'ya baktı. "Söyle bana çiz," dedi, "inek sağan çiz ile seyyar saticinin hikâyesini hiç duydun mu? Yalniz müsadenizlem söyleyeyim, kisa, edipsiz bir hikâyedir; eğersem o cüzel yanaklarinizi kizartirsem çok üzüleceğim."

"On dört yaşından beri beni kızartabilen çıkmadı," dedi Vella adama.

"Peçi madem, azicik ayrilalim şöyle de, bir bakalim ben buna bir çare olabilecek miyim? Dediklerinde core kizarmak, insanin yüzünü cüzelleştirirmiş."

Vella bir kahkaha atarak onun peşi sıra çimenlerin üzerinde ilerledi.

"İpek," dedi Belgarath terslenerek, "benim şu dikkat dağıtacak

olaya ihtiyacım var - hem de hemen.”

“Henüz pek bir şey ayarlayamadık,” diye karşı çıktı Drasniyalı.

“O halde bir şeyler uydurun.” Yaşlı adam Yarblek’e döndü. “Ben söyleyinceye kadar Mal Zeth’ten ayrılmanı istemiyorum. Sana burada ihtiyacım olabilir.”

“Mesele nedir dede?” diye sordu Garion.

“Mümkün olan en kısa zamanda buradan ayrılmamız gerekiyor.”

Çimlerin üzerinde Vella gözleri faltaşı gibi açılmış, elleriyle alev alev yanan yanaklarını tutarak kalakalmıştı.

“Uyarmadiydi deme çiz,” diye kahkahalar atıyordu Feldegast zaferle. “Kursağimden ceçirdiğin o namussiz mayalanmiş içkiyi katmiyorum, saymiyorum bile.” Kıza takdirle baktı. “Çerçi müsaadenlen diyeyim çi böyle çizardiğinda çipçirmizi bir cül cibi açiyorsun, ayricana böyle cenç çizlar gibi utandiğini cörmek da ayri bir zevk. Söyle bakalim, çoban çiz ile şövalye yamağinin hikâyesine duymuş muydun?”

Vella kaçtı.

Normal şartlarda hareket etmekten mümkün olduğu kadar kaçınan İpek o akşamüstü birkaç saatini doğu kanadındaki bol yapraklı avlunun tam merkezinde, minik bahçenin ortasındaki havuzu besleyen berrak, pırıltılı minik dereciğin ağzına haldır haldır taşlar dizmekle geçirdi. Garion sonunda dayanamayıncaya kadar olup biteni oturma odasının penceresinden merakla seyretmişti. Avluya çıkarak kan ter içinde kalmış ufak tefek Drasniyalı’nın karşısına dikildi. “Peyzajcılığa mı merak sardın?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevapladı İpek, alnını silerek, “sadece ufak bir tedbir alıyorum, o kadar.”

“Neye karşı tedbir?”

İpek parmaklarından birini havaya kaldırdı. “Dur,” dedi derme çatma yaptığı bendin gerisinde yükselen suyun seviyesini ölçerek. Biraz sonra su, gölete şapırtılar çıkartıp, guruldayarak dökülmeye başladı. “Gürültülü değil mi?” dedi gururla.

“Bu ses, etraftaki odalarda yatanların uyumasını biraz zorlaştırmayacak mı?” diye sordu Garion.

“Aynı zamanda kulak kabartmayı da neredeyse imkânsız kılacak,” dedi ufak tefek adam kendini beğenmişçe. “Hava kararır kararmaz, sen ben, Sadi ve Liselle burada toplanalım. Konuşmam gerekiyor; benim neşeli şelalem de birbirimize söylediklerimizi

kulaklardan gizleyecek.”

“Neden hava karardıktan sonra?”

İpek sivri ve uzun burnu boyunca bir parmağını muzipçe gezdirdi. “Böylece gece, bizi dinlemek için kulaklarını kullanmayan polislerden dudaklarımızı gizleyecek.”

“Çok zekice,” dedi Garion.

“Tabii ki öyle. Ben de öyle düşünmüştüm.” Sonra İpek yüzünü ekşitti. “Aslında bu Liselle’in fikriydi,” diye itiraf etti.

Garion gülümsedi. “Ama işi sana yaptırdı.”

İpek homurdandı. “Tırnaklarını kırmak istemediğini söyledi. Tam reddedecektim ki gamzelerini üzerime atlı, ben de pes etim.”

“Onları çok iyi kullanıyor, değil mi? Senin bıçaklarından daha tehlikeliler.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun Garion?”

“Hiç öyle bir şey yapar mıyım eski dostum?”

Mal Zeth üzerine yumuşak bir bahar akşamı çökerken Garion, üç arkadaşıyla İpek’in loş avludaki şapırtılı şelalesinin yanında buluştu.

“Güzel iş çıkartmışsın Kheldar,” diye övgüler yağdırdı Kadife ufak tefek adama.

“Öf kes lütfen.”

“Nedenmiş Kheldar!”

“Pekâlâ,” dedi Garion, toplantıdakilerin dikkatini toplamak istercesine, “şimdi elinizde, üzerinde çalışabileceğimiz neler var? Belgarath hemen Mal Zelh’ten ayrılmamızı istiyor.”

“Ben senin sözünü dinledim Belgarion,” diye mırıldandı Sadi, “bütün dikkatimi Baron Vasca’ya verdim. Gayet bozulmaya hazır bir adam ve aynı anda o kadar fazla sayıda pastadan dilim alıyor ki, bazen o anda kendisine kimlerin rüşvet vermekte olduğunu bile şaşırıyor.”

“Şu aralar, tam olarak neyin peşinde?” diye sordu Garion.

“Hâlâ Askeri Malzeme Dairesi’nin peşinde,” diye rapor etti Kadife. “Gerçi bu daire şu anda genelkurmay tarafından idare ediliyor. Daha çok albaylardan oluşuyor fakat daire şefi olarak hizmet veren bir General Bregar var. Albaylar o kadar tamahkâr değil fakat Bregar’ın ücret bordrosu oldukça şişkin. Vasca’yı denetim altında tutabilmek için general arkadaşları arasında hatırı sayılır miktarlarda paralar dağıtması gerekiyor.”

Garion bu konuda düşündü. “Sen de Vasca’ya rüşvet vermiyor

musun?" diye sordu İpek'e.

İpek somurtkanca başıyla onayladı. "Gerçi her geçen gün fiyatı artıyor. Melceneli tüccar baronların konsorsiyumu yoluna epey bir para sererek, Yarblek'le beni batı kıyılarında sınırlandırmasını sağlamaya çalışıyor."

"O tür bir güç toplayabilir mi? Yani onun için dövüşecek adamlardan oluşan bir güç?"

"Hatırı sayılır miktardaki hırsız çetesiyle irtibatı bulunuyor," diye cevapladı Sadi, "bunların da elleri altında hazır bekleyen oldukça çetin adamları var."

"Şu sıralarda Mal Zeth dışında iş peşinde olan bir çete var mı?"

Sadi son derece nazik bir şekilde öksürdü. "Ben Camal'lan yeni bir dizi araba getirttim," diye itiraf elti. "Genellikle tarımsal ürünler var."

Garion ona sert sert baktı. "Senden bunu daha fazla yapmamanı rica ettiğimi sanıyordum."

"Ürün toplanmıştı zaten Belgarion," diye karşı çıktı hadımağası. "Tarlada çürümeye bırakmanın bir anlamı olmazdı, değil mi?"

"Bu sağlıklı bir ticari düşünce Garion," diye araya girdi İpek.

"Her neyse," diye aceleyle devam etli Sadi, "benim için ürün toplayıp buraya taşıyan çete Mallorya'nın bu tarafındaki en büyüklerden biri - en azından iki yüz-üç yüz kişi; ayrıca yerel dağıtımda kullandığımız epey bir miktarda sağlam yapılı adam da var."

"Bütün bunları sadece birkaç haftada mı becerdin?" Garion kulaklarına inanamıyordu.

"İnsan ayağının altındaki otların öylece büyüyüp gitmesine müsaade etmekle pek bir kâr elde edemiyor," diye beyan etti Sadi büyük bir imanla.

"Pek güzel ifade ettin," diye takdir etti İpek.

"Teşekkür ederim Prens Kheldar."

Garion, pes edercesine başını salladı. "Haydutlarını saraya sokmanın bir yolu var mı?"

"Haydutlar mı?" Sadi incinmiş görünüyordu.

"Haydut değil mi bunlar?"

"Ben onların müteşebbis olarak görmeyi tercih ediyorum."

"Her neyse. Onları içeri sokabilir misin?"

"Pek emin değilim Belgarion. Aklından neler geçiyor?"

“Onları, genelkurmay ile yüzleşirken Baron Vasca’nın emrine vermeyi düşünüyordum.”

“Bir karşılaşma mı olacak?” Sadi şaşırmış gibiydi. “Bunu duymadım.”

“Çünkü henüz bu yüzleşmeyi hazırlamadık da ondan. Vasca - büyük ihtimalle yarın- faaliyetlerinin genelkurmayı rahatsız ettiğini, genelkurmayın onu tutuklayıp, imparatora götürmek için gerekli kanıtları toplamak amacıyla bütün evraklarını didik didik etmek üzere asker yollayacağını öğrenecek.”

“Çok zekice,” dedi İpek.

“Güzel ama eğer Vasca’nın askerlere mani olmak için yeterli adamı olmazsa bir işe yaramaz.”

“Yine de işe yarayabilir,” dedi Sadi. “Tam Vasca tutuklanmak üzere olduğunu duyunca, ben ona adamlarımı teklif ederim. Onları saraya işçi kılığında sokabilir. Bütün daire şefleri, durmadan çalışma ofislerini yenileyip duruyor. Sanırım bunun toplumsal durumla yakından bir ilgisi var.”

“Planın nedir Garion?” diye sordu İpek.

“Saraydaki koridorlarda çalışma yaşanmasını istiyorum. *Bu,* Brador’un polislerinin dikkatini çeker.”

“Kral olmak için yaratılmış, öyle değil mi?” diye takdir etti Kadife. “Ancak kraliyetten birileri bu çapta bir hile tezgâhlayabilir.”

“Teşekkür ederim,” dedi Garion alayla. “Ama eğer Vasca ofis odalarında kendini savunmak için tedbir alırsa bu pek bir işe yaramaz. Aynı zamanda, ilk vuranın o olması gerektiği konusunda onu ikna etmeliyiz. Askerler pek onun peşinden gelmezler o yüzden çatışmayı kendisinin çıkartması lazım. Vasca nasıl bir adamdır?”

“Namussuz, tamahkâr ve pek o kadar parlak zekâlı sayılmaz,” diye cevap verdi Sadi.

“Sıkıştırılıp ihtiyatsızca hareket etmesi sağlanabilir mi?”

“Pek zannetmem. Bürokratlar genellikle korkak olur. Bence askerlerin gelmeye başladığını görünceye kadar harekete geçmez.”

“Herhalde ben Vasca’yı daha gözü kara yapabilirim,” dedi Sadi. “Yeşil bir şişecikte duran, bir fareyi bir aslana bile saldırtabilecek hoş bir şeyim var.”

Garion yüzünü ekşitti. “Ben o yola başvurulmasından yana değilim pek,” dedi.

“Önemli olan sonuçtur Belgarion,” diye dikkat çekti Sadi. “Eğer bu kadar büyük bir aciliyet içerisindeysek, bu tür hassas hisler, göze

alamayacağımız lükslerden sayılabilir.”

“Pekâlâ,” diye karar verdi Garion. “Yapmanız gereken her şeyi yapın.”

“Bir kez her şey harekete geçince, ben de ortalığı ek olarak biraz daha karıştırabilirim,” dedi Kadife. “Palliya Kralı ile Delchinli prens naibinin maiyetlerinde hatırı sayılır miktarda adam var ve zaten neredeyse kapışmak üzereler. Ayrıca bunağın teki olduğu için kimselere güvenemeyen Voresbo Kralı da var. Belki bunların hepsini, ayrı ayrı, koridorlarda çıkan herhangi bir kargaşanın doğrudan *kendilerine* yönlendiği konusunda ikna edebilirim. İlk çatışma sesinde silahlı adamlarını koridora salarlar.”

“Bak şimdi ilginç bazı ihtimaller doğdu,” dedi İpek neşeyle ellerini ovuşturarak. “Sarayda çıkan beş taraflı bir kavga, bizim şehirden ayrılmamız için gerekli bütün imkânı sağlar.”

“Ayrıca olayı sarayla sınırlandırmamız da gerekmiyor,” diye ekledi Sadi düşünceli düşünceli. “Belki de iyice tartılıp biçilmiş bir yanlış yönlendirme olayı şehre yayabilir. Caddelerde yaşanan genel bir isyan epey bir dikkat çeker, sizce de öyle değil mi?”

“Böyle bir şeyi hazırlamak ne kadar zaman alır?” diye sordu Garion.

İpek suç ortaklarına baktı. “Üç gün?” diye sordu onlara, “yoksa dört mü olsun?”

Her ikisi de düşündükten sonra başlarıyla onayladılar.

“Öyleyse tamam, Garion,” dedi İpek. “Üç-dört gün.”

“Pekâlâ, yapın bakalım.”

Hepsi dönerek avlunun girişine yöneldi. “Kontes Liselle,” dedi Sadi sertçe.

“Efendim Sadi?”

“Eğer sizin için bir sakıncası yoksa yılanımı rica edeyim.”

“A, tabii ki Sadi.” Zith’i almak için elini korsesine soktu. Yüzü bembeyaz kesilen İpek, hemen bir adım geriledi.

“Bir şeyin mi var Kheldar?” diye sordu kız masumiyetle.

“Boş ver.” Ufak tefek adam topukları üzerinde dönerek, yemyeşil kokan akşam karanlığında ellerini kollarını sallayıp, kendi kendine konuşarak yürüdü.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

İSMİ BALSCA'YDI. Denizcilikle uğraşan, kötü alışkanlıkları ve vasat hünerleri olan, Kuzey Melcene Adalarından birindeki leş gibi balık kokulu bir kasaba olan Kaduz'dan, sulu, çapaklı gözlü bir adamdı. Son altı aydır her ne kadar gösterişli *Jarol Yıldızı* ismi takılmış olsa da her yanından su alan, kendisine "Tahtabacak" diyen, takma bacaklı, Celanta'lı aksi bir kaptanın idare ettiği bir ticaret gemisinde sıradan bir güverte tayfası olarak çalışıyordu. Balsca bu renkli Tahtabacak isminin kaptanın gerçek kimliğini, denizcilik yetkililerinden gizlemek için uydurulmuş olduğundan kuşkulanıyordu.

Balsca Kaptan Tahtabacak'ı hiç sevmemişti. On yıl önce, Mallorya donanmasına ait gemilerden birindeki erzak odasından romlu bir içki aşırdığı için derhal kırbaçlandığından beri hiçbir gemi subayından hoşlanmamıştı. Balsca kırbaçlandıktan sonra içindeki sıkıntıyı besleyerek ilk fırsatta gemiden atlayıp ticari gemilerde kendisine daha iyi kaptanlar ve daha anlayışlı subaylar aramıştı.

Bunları *Jarot Yıldızı*'nda bulamamıştı.

En son hayal kırıklığını, Rengel'deki Pannor'dan eli ağır bir namussuz olan geminin porsunuyla farklı görüşlere sahip olması sonucu yaşamıştı. Bu anlaşmazlık Balsca'yı ön dişlerinden etmişti, sonra da kaptana tüm hararetiyle karşı çıkması sonunda, masif meşe odunundan yapılmış çivi kakılı bir bacakla subaylara mahsus güverteden destursuz tekmelenip atılmasıyla büyük bir kahkaha

toplamıştı. Gururunun ayaklar altına alınması ve yaralarıyla bereleri yeterince kötüydü fakat Balsca'nın poposuna batarak haftalarca irinlenen kıymıklar neredeyse oturmasını imkânsızlaştırmıştı; üstelik oturmak Balsca'nın en sevdiği duruş biçimiydi.

Turim Kayalıkları'nı yutan hırçın dalgaların etrafından dolanarak, Dalasya hâkimiyetindeki güneybatı topraklarının bataklıklı kıyılarından kuzeybatıya doğru gitmekte olan *Jarot Yıldızı,* Perivor boğazının kabaran kurşun grisi sularında ilerlerken, o Kaptan Tahtabacak'ın gözlerinden oldukça uzak yerlerde, sancak parmaklıklarına dayanarak bu konuda uzun uzun düşündü. Kayalıklardan kurtulup, Finda'nın terk edilmiş kıyılarından kuzeye döndüklerinde Balsca artık, yaşamın mecramdan çıkarak kendisine kötü davranmaya başladığına ve şansını karada ararsa çok daha iyi olacağına kani olmuştu.

Sonunda Tahtabacak'ın gümrükçüleri rahatsız etmek istemediğinden gizlemiş olduğu birkaç minik ve değerli parçanın yerini buluncaya kadar birkaç gecesini, güzelce siperlediği bir fenerle kargo ambarında dolanarak geçirdi. O gece hatırı sayılır bir yük, oldukça büyük bir hızla Balsca'nın yelken bezinden yamalı torbasına doluvermişti.

Jarot Yıldızı Mal Gemila rıhtımına demir attığında Balsca hastalanmış numarası yaparak, gemici arkadaşlarının, yolculuk sonu yaptıkları geleneksel aleme katılmak için karaya çıkma önerisini geri çevirdi. Onun yerine bir tiyatrocu gibi inleyerek hamağında yatmaya devam etti. Gemideki kısa akşam nöbeti sırasında, sahip olduğu, bir değere sahip tek şey olan katranlanmış yelken bezinden denizci paltosunu giyip yamalı torbasını alarak, sessizce güverteye çıktı. Balsca'nın da tahmin ettiği gibi tek nöbetçi, toprak bir testiye sarılmış, frengi deliklerinin birinde horluyordu; Tahtabacak ile subaylarının rahat içerisinde tembel tembel yaşadıkları kıç kamaralarında hiç ışık yoktu; ay da çoktan batmıştı. Sancak tarafındaki filika parimasında küçük bir filika sallanıyordu; Balsca torbasını sessizce buna atıp, parmaklıkları aşarak *Jarot Yıldızı*'nı sonsuza kadar terk etti. Bu konuda pişmanlık da duymamıştı. Son altı yıldır yuvası olan gemiye intizar etmek için bile durup oyalanmamıştı. Balsca filozof gibi bir adamdı. Nahoş bir durumdan kurtulduğunda, hiç kin gütmezdi.

Rıhtıma vardığında filikayı, sağ eli olmayan boncuk gözlü bir adama sattı. Bu alışveriş sırasında Balsca sarhoş numarası yapmıştı

ve sakat adam (belli ki elini hırsızlık nedeniyle kaybetmişti) ona, filika gündüz gözüyle satılmış olsaydı ödeyeceği paradan oldukça fazla bir miktar ödemişti. Balsca bunun anlamını hemen kavramıştı. Denizci torbasını sırtına atarak iskeleden sallanarak yürümenin yerine, rıhtımdan kaldırım taşı döşeli dik caddeye doğru tırmanmaya başlamıştı. İlk dönemeçte ani bir hareketle sola dönüp bir ceylan gibi kaçarak boncuk gözlü adamın peşinden yolladığı, bahriyeye zorla asker toplayan şaşakalmış bölüğü gerilerde bırakmıştı. Balsca aptaldı tabii ki ama ahmak değildi.

Nefesi kesilinceye ve rıhtım ile tehlikelerinden iyice uzaklaşıncaya kadar kaçtı. Yol boyunca bir sürü birahanenin önünden geçmişti, büyük ihtimalle de eseflenerek ama daha işini bitirmemişti ve aklının başında olması gerekiyordu.

Rutubetli, leş kokulu bir arka sokakta iyice gizlenmiş loş, küçük bir müessesede, burayı işleten anormal derecede şişman bir kadınla son kuruşuna kadar pazarlık yaparak Kaptan Tahtabacak'ın kaçak hâzinesini sattı. Hatta denizci paltosunu bile bir karacı tüniğiyle trampa etmiş ve o arka sokaktan üzerindeki bütün deniz izini silerek çıkmıştı; aylardır ayağı kuru bir yere basmamış bir adamın o sallanan yürüyüşü hariç.

Bahriyeye zorla asker toplayan bölüklerden ve ucuz içkilerin satıldığı meyhanelerle dolu rıhtımdan uzak durarak, pencereleri tahtalarla çivilenmiş ambarların arasından yılan gibi kıvrılarak ilerleyen sakin bir sokağı sevmişti. Bu sokağı, sonunda tombul bir garson kadının kendisine biraz asık bir yüzle hizmet ettiği, sakin bir işçi birahanesine varıncaya kadar izlemişti. Kadının bu haleti ruhiyesinin, kendisinin tek müşteri oluşundan ve belli ki kadının artık kapıları kapatıp yatağına -ya da başka birinin yatağına- gitmek istemesinden kaynaklandığını düşünmüştü. Bir saat kadar sonra kadını neşelendirir gibi olmuş, masaya birkaç kuruş bıraktıktan sonra vedalaşmak babında poposunu mıncıklamıştı. Sonra da yalpalayarak, biraz daha macera yaşamak için boş sokaklara çıktı.

Gerçek aşkı bir köşe başındaki sisli bir meşalenin altında buldu. Dediğine göre kızın adı Elowanda idi. Balsca kızın bu konuda tam manasıyla dürüst olmadığını düşünmüştü ama zaten onun ilgi duyduğu şey de kızın ismi değildi. Çok gençti ve belli ki çok da hastaydı. Kendisini perişan eden bir öksürüğü, kaba, karık bir sesi vardı, kıpkırmızı kesilmiş burnu ise sürekli akıyordu. Pek öyle temiz sayılmazdı; üzerinde kurumuş birkaç haftalık terin ekşi kokusu yayılıyordu. Halbuki Balsca'da bir gemicinin sağlam midesi ve

denizde geçen altı ayın zoraki perhizinin kabarttığı bir iştah vardı. Elowanda çok güzel sayılmazdı ama ucuzdu. Kısa bir pazarlıktan sonra kız onu küflü lağım kokusu dolu arka bir sokaktaki kırık dökük bir odacığa götürdü. Balsca oldukça sarhoş olmasına rağmen, şafak doğu göğünü lekeleyinceye kadar topak topak olmuş ot şilte üzerinde kızla sarmaş dolaş olmuştu.

Zonk zonk zonklatan bir baş ağrısıyla uyandığında vakit öğleyi bulmuştu. Köşedeki tahta bir kutunun içinden gelen, kulaklarını bir bıçak gibi deşen bebek viyaklaması olmasa daha da uyuyabilirdi. Kalkıp da viyaklayan yumurcağını susturur umuduyla yanında yatmakta olan solgun kadını dürttü. Kadın adamın elinin altında gevşekçe hareket etti, kolları ve bacakları boşalmış gibiydi.

Kadını yeniden, bu kez daha sert dürttü. Sonra doğrularak ona baktı. Kadının yüzü, ağzı korkunç bir biçimde açılmış halde sertleşmişti - adamın kanını donduran iğrenç bir sırıtışı vardı. Aniden kadının teninin yapışık ve buz gibi soğuk olduğunu fark etli. Elini aniden geri çekerken, kendi kendine küfretmeye başladı. İhtiyatla uzanarak kadının göz kapaklarından birini kaldırdı. Yeniden küfretti.

Kendisine Elowanda diyen kadın bir haftalık uskumru leşi gibi yatıyordu.

Balsca ayağa kalkarak aceleyle giyindi. Odayı iyice aradı ama odada bir gece önce kadına vermiş olduğu birkaç kuruştan başka çalmaya değer bir şey bulamadı. Bunları aldıktan sonra döşeğin üzerinde yatan çıplak cesede hiddetle baktı. “Çürü orospu!” diyerek bir kere de böğrüne bir tekme indirdi. Ceset gevşekçe yuvarlanarak, yüzü koyun yere düştü.

Balsca kapıyı çarparak leş gibi kokan arka sokağa çıktığında, ardında bıraktığı ağlayan bebeği umursamadı bile.

Bir an için kadında, bazı bulaşıcı hastalıklardan olma ihtimali onu endişelendirmişti. Elowanda’yı *bir şey* öldürmüştü, üstelik o da kadına pek öyle sert davranmamıştı. Bir önlem olarak, özellikle frengiye karşı etkili olan eski bir denizci tılsımını söyledi; sonra rahatlayarak içecek bir şeyler aramaya gitti.

Akşamüstünün ilerleyen vakitlerinde tatlı bir sarhoşluk çökmüştü üzerine; kafasına uygun küçük bir şaraphaneden yalpalayarak çıkıp, biraz sallanarak durdu ve seçeneklerini gözden geçirdi. Şimdiye kadar Tahtabacak gizli dolabının boşaldığını ve Balsca’nın gemiden atlayıp kaçtığı öğrenmiş olmalıydı. Tahtabacak

kısır bir hayal gücüne sahip olduğu için büyük ihtimalle araştırmasını subaylarıyla birlikte sahilde yapıyordu. Aradıklarının tuzlu suyun kokusundan olmasa bile manzarasından uzaklarda bir yerlere gitmiş olduğunu fark etmeleri biraz zamanlarını alırdı. Balsca öngörülü bir şekilde, eğer eski kinci kaptanından önde olmaya devam etmek istiyorsa, karanın içlerine doğru ilerleme zamanının artık gelmiş olduğuna karar verdi. Dahası, birilerinin onu Elowanda ile görmüş olması ihtimalini ve kadının cesedinin da artık bulunmuş olması gerektiğini de fark etti. Balsca kadının ölümünden kendisini hiç sorumlu tutmuyordu fakat tabiatı sebebiyle polisle konuşmaktan pek utanırdı. Sonuç olarak, Mal Gemila'yı terk etmenin zamanı geldiğine karar verdi.

Şehrin doğu kapısına doğru kendinden emin bir şekilde, iri adımlarla ilerlemeye başladı; fakat birkaç blok ötede ayakları ağrımaya başladı. Birkaç işçinin iri bir yük arabasını yükledikleri bir ambarın önünde oyalanmaya başladı. İş bitinceye kadar dikkatle gözlerden saklandı, sonra büyük bir samimiyetle yardım önerdi. Arabaya iki kutu yerleştirdikten sonra, leş gibi katır kokan, kaba sakallı yük arabacısını aramaya koyuldu.

"Uğrun ne yana arkadaş?" diye sordu Balsca sanki meraktan sorarmış gibi.

"Mal Zeth," diye cevap verdi arabacı kısaca.

"Ne kadar büyük bir tesadüf," diye nida etti Balsca. "Benim de orada şahsen bir işim var." İşin aslı, yük arabacısı ile arabanın ne tarafa gittikleri Balsca'nın pek de umurunda değildi. Bütün istediği Tahtabacak veya polisten kurtulmak için kıtanın içlerine ilerlemekti. "Ne dersin ben de yanında geleyim mi, sana yoldaş olmak için?"

"Ben yolda sıkılmam," dedi arabacı terslenerek.

Balsca içini çekti. Belli ki aksi günlerden biri olacaktı. "Memnuniyetlen bir şeyler öderim," diye teklifte bulundu hüzünle.

"Ne kadar?"

"Çok fazla param yok aslında."

"On bakır," dedi arabacı açık açık.

"On mu? O kadar param yok."

"O halde yürümeye başlasan fena olmaz. O taraftan."

Balsca içini çekerek pes etti. "Pekâlâ," dedi. "On."

"Peşin."

"Yarısını şimdi, yarısını da Mal Zeth'e vardığımızda veririm."

“Peşin.”

“Bu zor.”

“Yürümek de.”

Balsca bir adımda köşeyi dönüp elini cebine daldırarak, dikkatle on bakır sikke saydı. *Jarot Yıldızı*’ndan aşırdığı yığın hızla erimekteydi. Aklına birkaç ihtimal geldi. Kamasını, çevirerek arkasına getirdi. Eğer arabacı yeterince derin bir uykuya dalarsa ve eğer gece yeterince tenha bir yerde konaklarlarsa Balsca, Mal Zeth’e bir yük arabası ile koşum katırlarının mağrur sahibi olarak girebileceğinden emindi - kutularda olanları hesaba bile katmamıştı. Balsca’nın bir-iki adam öldürmüşlüğü vardı -yani böyle bir şey yapmanın tehlikesiz olduğu zamanlarda- üstelik eğer değecekse insanın gırtlağını kesmekten de pek öyle rahatsızlık duymazdı.

Eğik akşamüstü güneşi altında yük arabası, kaldırım taşı döşeli sokaklardan yuvarlanıp giderken, bir yandan da gacırdıyordu.

“Yola iyice koyulmadan önce bir-iki şeyi açıklığa kavuşturalım,” dedi arabacı. “Konuşmayı hiç sevmem ve benimle gevezelik eden adamlardan da hiç hoşlanmam.”

“Peki.”

Arabacı uzanarak yük arabasındaki yatağından uğursuz görünüşlü bir balta aldı. “Şimdi,” dedi, “bıçağını ver.”

“Benim bıçağım yok.”

Arabacı dizginlere asılarak katırlarını durdurdu. “İn aşağı,” dedi kısaca.

“Ama sana para verdim?”

“Bazı şeyleri göze alacak kadar değil. Ya bir bıçak çıkartırsın, ya da arabadan inersin.”

Balsca önce adama, sonra baltasına hiddetle baktı. Yavaşça kamasını çıkartarak adama uzattı.

“Güzel. Mal Zeth’e vardığımızda sana veririm. Bu arada, ben her zaman bir gözüm açık, elimde bunla uyurum.” Baltasını Balsca’nın gözüne gözüne soktu. “Yoldayken yanıma yaklaşacak olursan, beynini yere saçarım.”

Balsca sindi.

“Birbirimizi anladığımıza sevindim.” Arabacı dizginlerini salladı ve Mal Gemila’dan çıktılar.

Mal Zeth’e vardıklarında Balsca kendisini iyi hissetmiyordu. Bunun arabanın o garip sallantısından meydana geldiğini

düşünmüştü. Bunca yıldır gemicilik yaparken gemi hiç tutmamıştı ama sık sık kara tutardı. Gerçi bu kez durum biraz farklıydı. Midesinin kalktığına ve bulandığına şüphe yoktu ama daha önceki keyifsizliklerinin aksine bu kez bol bol da terliyordu; üstelik boğazı o kadar şişmişti ki zor yutkunuyordu. Bir ürperiyor, bir ateş basıyordu ve ağzı da acıydı.

Aksi arabacı onu Mal Zeth'in ana kapısında arabadan indirip, kamasını da ayaklarının dibine attıktan sonra gözlerini kısarak eski müşterisine baktı. "İyi görünmüyorsun," diye gözlemledi. "Bir hekim falan bul."

Balsca hiç de kibar olmayan bir ses çıkardı. "İnsanlar hekimlerin elinde ölüp gidiyor," dedi, "iyileşebilseler bile, keseleri boşalmış oluyor."

"Nasıl istersen." Arabacı omzunu silkerek arkasına bile bakmadan arabasını şehre doğru sürdü.

Balsca adamın arkasından bir dizi küfür sıraladı, eğilip bıçağını alarak Mal Zeth'e yürüdü. Bir süre ortalıkta dolanıp kendini toplamaya çalıştıktan sonra üzerinde denizci paltosu olan bir adama yanaştı.

"Afedersin ahbap," dedi, sesi boğazının ağrısı nedeniyle karık çıkıyordu, "burada insan makul bir fiyata bir maşrapa romlu içkiyi nerede bulabilir?"

"Kırmızı İt Meyhanesi'ni bir dene," diye cevap verdi denizci. "Köşeyi döndükten sonra iki sokak ötede."

"Teşekkürler ahbap," dedi Balsca.

"Pek iyi görünmüyorsun."

"Biraz üşüttüm galiba." Balsca dişsiz ağzıyla adama sırıtıverdi. "Bir-iki kupa romlu içkinin düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Bak bu hakkatten doğru." Denizci ona katılarak güldü. "Dünyadaki en iyi ilaç."

Kırmızı İt Meyhanesi, bir geminin baş kamarasını belli belirsiz andıran, karanlık bir meyhaneydi. Kara ahşaptan alçak, kirişli bir tavanı ve pencereler yerine lombarları vardı. Mal sahibi her iki kolu da dövmeli, konuşmasında abartılı bir tuz kokusu olan kaba saba, kırmızı suratlı bir adamdı. "Hey"leri, "Hoy"ları, "Bilader"leri bir müddet sonra Balsca'nın sinirlerine dokunmaya başladı ama üç kupa romlu içkiden sonra pek umursamamaya başladı. Ağrıyan boğazı biraz rahatlamış, midesi yatışmış ve ellerindeki titreme geçmişti. Ama başı hâlâ çatlayacakmış gibi ağrıyordu. İki kupa daha

romlu içki içtikten sonra başını kavuşturduğu kolları üzerine koyarak uykuya daldı.

“Hey bilader. Kapanma vakti,” dedi bir süre sonra Kırmızı İt’in sahibi omzunu sarsarak.

Balsca gözlerini kırpıştırarak doğruldu. “Birkaç dakika içim geçmiş galiba,” diye fısıldadı boğuk bir sesle.

“Neredeyse iki saat oldu bilader.” Adam kaşlarını çatarak elini Balsca’nın alnına koydu. “Yanıyorsun sen bilader,” dedi. “Yatağına gitsen iyi olur.”

“Şöyle güzel, ucuz bir oda nerede bulabilirim?” diye sordu Balsca sallanarak ayağa kalkarken. Boğazı şimdi, eskisinden çok daha kötüydü ve midesi yine düğüm düğüm olmuştu.

“Sokaktan yukarı üçüncü kapıyı bir dene. Seni benim yolladığımı söyle.”

Balsca başıyla onaylayarak yanında götürmek için bir şişe aldı ve çıkarken kapının yanındaki askıdan üzerinde halat izi bulunan bir kavela aşırdı. “Güzel meyhane,” dedi karık sesiyle meyhaneden ayrılırken, sahibine. “Yerleştirme şeklini sevdim.”

Dövmeli adam gururla başını salladı. “Kendi fikrim,” dedi. “Denizci adamların içki içmek için kendilerini -derin sulardan bu kadar uzakta olduğu zamanlarda bile- rahat hissedecekleri bir yerden hoşlanacaklarını düşündüm. Yine gel.”

“Gelirim,” diye söz verdi Balsca.

Başı önünde, elleri tünik ceplerinde hızla evine yollanmış olan yalnız birine rastlaması belki bir yarım saatini aldı. Altı halat kaplı pabuçları kaldırım taşları üzerinde hiç ses çıkartmayan Balsca bir blok kadar adamın peşinden gitti. Sonra adam karanlık bir arka sokağın önünden geçerken Balsca adamın peşinden yaklaşarak, kavelasını adamın kellesinin altına güzelce indiriverdi. Adam, mızrakla devrilmiş bir öküz gibi çöktü. Balsca elindekiyle bir adamın tam olarak neresine ve ne sertlikte vurulacağını bilecek kadar gemi kavgasında ve meyhane arbedesinde bulunmuştu. Emin olmak için adamı çevirerek başının yan tarafına bir kez daha vurduktan sonra baygın adamın ceplerini ne yaptığını bilir bir şekilde aradı. Birkaç madeni para ve sağlam bir bıçak buldu. Paraları cebine atıp bıçağı geniş deri kemerinin altına sokarak kurbanını ışıktan uzak bir yere, ara sokağa doğru sürükledi. Sonra, ıslıkla eski bir denizci şarkısı çalarak caddeden ilerlemeye devam etti.

Ertesi gün kendisini çok daha kötü hissediyordu. Başı zonkluyordu ve boğazı o kadar şişmişti ki zorla konuşabiliyordu. Ateşinin daha da yükselmiş olduğuna emindi ve burnu durmadan akıyordu. Midesini teskin etmek için şişesinden üç yudum alması gerekti. Dışarı çıkıp bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu, ama yemek düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Şişesinden uzun bir yudum daha aldıktan sonra odasındaki kirli yatağa uzanarak sıkıntılı bir uykuya daldı.

Yeniden uyandığında dışarısı karanlıktı ve o deliler gibi titriyordu. Şişeyi bitirdiği halde öyle hatırı sayılır bir rahatlama hissetmemişti; sonra titreyerek, ekşi bir koku yaydığını belli belirsiz fark ettiği giysilerini üzerine geçirip tökezleyerek sokağa çıktı ve üç kapı sonraki Kırmızı İt'in kucaklayan kapısına vardı.

"Tanrılar adına bilader," dedi dövmeli adam, "gerçekten felaket bir görünüşün var."

"Romlu içki," diye gakladı Balsca. "Romlu içki."

Üzerine çöken titremeyi kesmek için dokuz, kupa romlu içki içmesi gerekti.

Balsca saymıyordu.

Parası bittiğinde sendeleyerek sokağa çıktı ve altı kuruş için bir adamı öldürünceye kadar kavelasıyla dövdü. Yoluna devam ederek şişman bir tacirle karşılaştı ve kesesini almak için adamı bıçakladı. Kesenin içinde birkaç altın bile vardı. Yeniden Kırmızı İt'e dönerek, meyhane kapanana kadar içti.

"Dikkatli ol bilader," diye uyardı meyhane sahibi onu kapıdan uğurlarken. "Etrafta yol kesen katiller varmış, bana öyle dediler - devriyeler etraftaki caddelerde ve arka sokaklarda uyuz itlerdeki pireler kadar çokmuş."

Balsca aldığı bir testi romlu içkiyi pejmürde odasına götürerek kendini kaybedinceye kadar içti.

Ertesi sabah sayıklamaya başlamıştı ve saatler boyunca bir testisinden içkisini içerek, bir yatağına kusarak kendini bilmeden konuştu durdu.

Ölmesi güneşin kavuşmasını bulmuştu. Son sözleri, "Anne yardım et," olmuştu.

Birkaç gün sonra onu bulduklarında geriye doğru yay gibi gerilmişti, yüzünde de korkunç bir sırıtış vardı.

Üç gün sonra bir çift yolcu, sakallı arabacının cesedini, Mal Gemila yolunda, arabasının yanındaki bir hendeğin içinde buldular.

Bedeni geriye doğru yay gibi gerilmişti ve yüzünde tebessümün acayip bir sureti vardı. Yolcular adamın artık arabasına ve katırlarına ihtiyacı kalmadığı sonucuna vararak bunları çaldılar. Bir daha düşününce, adamın kıyafetlerini de çalarak cesedi dökülmüş yapraklarla örttüler. Sonra arabayı çevirerek yeniden Mal Zeth'e doğru yollandılar.

Balsca'nın neredeyse hiç dikkat çekmeyen ölümünden belki de bir hafta sonra gündüzün alnında katranlı bir denizci paltosu giyen bir adam köhne bir sokağa tökezleyerek girmişti. Abuk sabuk konuşarak boğazını tutuyordu. Yere yığılıp ölmeden önce kaldırım taşlı caddede belki yüz metre kadar sallanarak yürümüştü. Köpürmüş dudaklarında takılmış kalmış korkunç tebessüm o gece, onu görmüş olan birkaç kişinin rüyasına girdi.

Kırmızı İt Meyhanesi'nin dövmeli sahibi ertesi sabah meyhanesinde ölü bulundu. Son hezeyanları sırasında devirmiş olduğu birkaç masa ve sandalyenin kırıkları arasında yatıyordu. Yüzü, katı ve korkunç bir tebessümle çarpılmıştı.

O gün boyunca şehrin o bölümünde, hepsi de Kırmızı İl Meyhanesi müdavimlerinden bir düzine adam daha öldü.

Ertesi gün, üç düzine daha dayanamadı. Yetkililer olayı fark etmeye başlamıştı.

Ama o zamana kadar iş işten geçmişti. Büyük bir şehrin özelliği olan sınıfların birbirleriyle o ilginç kaynaşması sonucu hastalığı tek bir bölgeyle sınırlı tutmak mümkün olmamıştı. Şehrin o pejmürde kısımlarında yaşayan hizmetkârlar hastalığı zengin ve güçlülerin evlerine taşımışlardı. İşçiler bunları inşaat alanlarına taşımış ve diğer işçi arkadaşları da şehrin diğer taraflarına götürmüştü. Müşteriler tüccarlara, tüccarlar da diğer müşterilere bulaştırmıştı. Günlük temaslar bile genellikle hastalığın başlamasına neden oluyordu.

İlk başlarda ölümler düzinelerle sayılıyordu, fakat haftanın sonuna doğru yüzlerce kişi hastalandı. Evler, içeriden gelen ev sakinlerinin cılız haykırışlarına rağmen dışarıdan tahtalanmıştı. Kasvetli yük arabaları caddelerden geçiyor, yüzlerinin alt kısmı kafurlu bezlerle örtülü işçiler, ellerindeki uzun kancalarla ölüleri topluyordu. Cesetler arabalara odunlar gibi atılıyor, mezarlıklara götürülüyor ve hiç merasim yapmadan koca toplu mezarlara gömülüyordu. Şehrin korkmuş sakinleri kendilerini evlerinin içine hapsettikçe Mal Zeth sokakları boşalmıştı.

Sarayda da, haliyle bir endişe vardı, ama surlarıyla saray şehrin kalanından ayrıydı. Gerçi ileri bir tedbir olarak imparator, saray binalarının bulunduğu alana giriş çıkışı yasaklamıştı. Sarayda kısılı kalanlar arasında Ticaret Dairesi Şefi Baron Vasca'nın, büroların tadilatında çalışmak üzere tutmuş olduğu birkaç yüz işçi de vardı.

Sarayın mühürlenmesinin ertesi günü öğlen vakitlerinde Garion, Polgara ve Belgarath, Zakath'ın huzuruna çağrıldılar. İmparatoru bir deri bir kemik bir halde, içine göçmüş gözleriyle imparatorluk şehrinin bir haritası üzerine eğilmiş buldular. "Girin. Girin," dedi onlara. İçeri girerek, imparatorun ne yaptığının farkında bile olmadan işaret ettiği yerlere oturdular.

"Yorgun görünüyorsunuz," dedi Polgara.

"Son dört gündür uyumuyorum," diye itiraf etti Zakath. Yorgun bir edayla Belgarath'a baktı. "Yedi bin yaşında olduğunuzu söylüyorsunuz."

"Üç aşağı, beş yukarı."

"Daha önce bir salgın görmüş müydünüz?"

"Birkaç kez."

"Genellikle ne kadar sürer?"

"Hangi hastalık olduğuna göre değişir. Bazıları birkaç ayda gelip geçerler. Bazıları ise bölgedeki herkes ölünceye kadar direnir. Pol bu konuda benden daha çok şey bilir. Tıbbi deneyimi olan odur."

"Leydi Polgara?" diye başvurdu imparator, güzel büyücüye.

"Hastalığı tespit etmeden önce belirtilerini bilmem gerekir," diye cevap verdi Pol.

Zakath, önündeki masanın üzerindeki karmakarışık evrak arasında bir sondaj yaptı. "İşte burada." Bir parşömen alarak okumaya başladı. "Yüksek ateş, mide bulantısı, kusma. Ürperme, aşırı terleme, boğaz ve baş ağrısı. En sonunda sayıklama ve kısa bir süre sonra ölüm."

Pol imparatora ciddiyetle baktı. "Bu kulağa pek hoş gelmiyor," dedi. "Öldükten sonra insanların cesetlerinde bir gariplik oluyor mu?"

"Hepsinin yüzünde korkunç bir tebessüm oluyormuş," diye açıkladı Zakath, parşömene bakarak.

Pol başını salladı. "Ben de bundan korkmuştum."

"Nedir bu?"

"Bir nevi veba."

"Veba mı?" Yüzü aniden soldu. "Vebada bedende şişlerin

olduğunu zannediyordum. Bu raporda bundan bahsedilmiyor." Parşömen kâğıdını kaldırıp gösterdi.

"Hastalığın birkaç çeşidi vardır Zakath. En sık rastlananında sözünü ettiğiniz şişler olur. Başka bir çeşidi doğrudan ciğerlere saldırır. Şu anda rastladığımız çeşidi oldukça nadir görülür fakat korkunç bir biçimde öldürücüdür."

"Tedavi edilebilir mi?"

"Hayır, tedavi edilemez. Hastalığı atlatabilenler çıkıyor ama bu büyük ihtimalle hafif seyreden bir hastalıktan veya bu kişilerin vücutlarının hastalığa karşı tabii bir bağışıklığı bulunduğundandır. Bazı kişilerin bu hastalığa bağışıklığı vardır. Hastalıkla kaç kere karşılaşırlarsa karşılaşsınlar, hastalık onlara bulaşmıyor."

"Ne yapabilirim?"

Pol, imparatora uzun uzun haklı. "Söyleyeceklerimden hoşlanmayacaksınız," dedi.

"Asıl vebadan hiç hoşlanmıyorum."

"Mal Zeth'e giriş çıkışı yasaklayın. Sarayı mühürlediğiniz gibi şehri de mühürleyin."

"Ciddi olamazsınız."

"Son derece ciddiyim. Hastalığı Mal Zeth'e hapselmelisiıiz; bu da ancak insanların hastalığı şehir dışına taşımalarını engellemekle olur." Yüzü solgundu. "Ve şehir mühürlensin dediğimde Zakath, tamamen mühürlensin diyorum. *Hiç kimse* ayrılmayacak."

"Yönetmem gereken bir imparatorluğum var Polgara. Kendimi buraya hapsedip her şeyi kendi haline bırakamam. İçeri habercilerin girmesi gerekir ve benim de buyruklar salmam."

"O halde kaçınılmaz olarak, ölülerden oluşan bir imparatorluk yöneteceksiniz. Hastalığın belirtileri, bulaştıktan bir-iki hafta sonra belirmeye başlıyor ama son birkaç günlük sürede taşıyıcı herkese bulaştırmış oluyor. Yani son derece sağlıklı görünen ve hisseden birinden de hastalığı kapabilirsiniz. Eğer dışarı haberciler yollarsanız, eninde sonunda içlerinden biri hastalanacak, ve hastalık tüm Mallorya'ya yayılacaktır."

Pol'un anlattıkları tüm dehşetiyle gözünde canlandıkça Zakath'ın omuzları çöktü. "Kaç kişi?" diye sordu sessizce.

"Tam olarak sorunuzu anlayamadım."

"Mal Zeth'te kaç kişi ölecek Pol?"

Güzel büyücü biraz düşündü. "Yarısı," diye cevap verdi, "eğer şansımız yaver giderse."

“Yarısı mı?” derken nefesi kesilir gibi oldu Zakath’ın. “Polgara, bu dünyanın en büyük şehri. İnsanlık tarihinin en büyük felaketlerinden birinden söz ediyorsun.”

“Biliyorum - bu rakam da eğer şanslıysak böyle olacak. Ölüm oranı, nüfusun dörtte üçüne kadar yükselebilir.”

Zakath yüzünü titreyen ellerinin arasına aldı. “Yapılabilecek bir şey var mı?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Cesetleri yakmalısınız,” diye açıkladı Pol. “En iyisi, hiç yerlerinden kıpırdatmadan evleriyle birlikte yakmaktır. Bu, hastalığın yayılmasını azaltır.”

“Sokaklarda da devriyeler gezmeli,” diye ekledi Belgarath acımasızca. “Yağmalama olacaktır ve yağmacılar da hastalık kapacaktır. Gördükleri yerde yağmacıları vurmaları emriyle okçular yollayın. Sonra bu adamların da bedenleri uzun sopalarla hastalıklı evlere itilerek, evin içindeki cesetlerle birlikte yakılmalı.”

“Sizin bu anlattıklarınız Mal Zeth’in mahvolması anlamına geliyor!” diye karşı çıktı Zakath tüm gücüyle, ayağa fırlayarak.

“Hayır,” diye karşı çıktı Polgara. “Mümkün olduğu kadar fazla sayıda insanınızı kurtarmaktan söz ediyoruz. Zamanla şehrin bütün sağlıklı sakinlerini tarlalara çıkartıp, kaçmalarını engellemek için etraflarını muhafızlarla çevirip tüm Mal Zeth’i dibine kadar yakmanız gerekebilir.”

“Akıl alır gibi değil!”

“Belki bu konuda düşünmeye başlasanız fena olmayacak,” dedi Pol imparatora. “Alternatifiniz çok daha kötü olabilir.”

ON İKİNCİ BÖLÜM

İPEK, dedi Garion aceleyle, “durdurmanız lazım.”

“Özür dilerim Garion ama,” diye cevapladı ufak tefek adam, gizlenmiş casusları görebilmek için avluyu gözleriyle kolaçan ederek, “başladı bile. Sadi’nin haydutları saray sınırları içinde ve emirlerini Vasca’dan alıyorlar. Vasca bu aralar o kadar cesur ki Zakath’la bizzat karşılaşmaya bile hazır. Askeri Malzeme Dairesinden General Bregar bir şeylerin yaklaştığının farkında, o yüzden askerleri etrafına yerleştirdi. Palliya Kralı, Delchinli prens naibi ve Voresbo Kralı hizmetlilerini hep silahlandırdı. Saray mühürlendi, artık kimse dışarıdan yardım getiremez - Zakath bile. Şu anda işler öyle bir halde ki tek bir kıvılcıma bakıyor.”

Garion gölgeler içindeki avluda dolanıp kısacık kesilmiş çimleri tekmeleyerek küfürler savurmaya başladı.

“Bize harekete geçmemizi söyleyen sendin,” diye hatırlattı İpek.

“İpek şu sıralar biz de -şehir şöyle dursun- saraydan çıkamayız. Ortalığı birbirine kattık, şimdi de tam ortasında kısıp kalacağız.”

İpek asık suratla başını salladı. “Biliyorum,” dedi.

“Şimdi Zakath’ın yanına gidip,” dedi Garion, “ona tüm hikâyeyi anlatmam lazım. Böylece imparatorluk muhafızları herkesi silahsızlandırsın.”

“Saraydan çıkmak için bir yol bulmanın zor olduğunu düşünüyor idiysen, imparatorluk zindanlarından nasıl çıkacağımızı şimdiden düşünmeye başla istersen. Zakath şu ana kadar nazikti ama böyle bir şey karşısında sabrının -ya da misafirperverliğinin-

devam edeceğini pek sanmam.”

Garion homurdandı.

“Galiba kendi aklımızın oyununa, kendimiz geldik,” dedi İpek. Başını kaşıdı. “Bunu zaman zaman yapıyorum,” diye ekledi.

“Bundan kurtulabilmenin *herhangi* bir yolu geliyor mu aklına?”

“Korkarım gelmiyor. Ortalık her an tutuşabilecek gibi. Belgarath’a söylesek fena olmayacak galiba.”

Garion sindi. “Pek mutlu olmayacak.”

“Söylemezsek daha da az mutlu olur.”

Garion içini çekti. “Galiba haklısın. Pekâlâ, haydi bir an önce söyleyip bitirelim.”

Belgarath’ın yerini tayin etmek epey bir vakitlerini aldı. Sonunda doğu kanadının yükseklerinde bir odanın penceresinin önünde buldular onu. Pencere sarayın surlarına bakıyordu. O surların ardında ise yangınlar, hastalıktan mustarip şehirde denetimsizce kol geziyordu. Blok blok evlerden isli alevler püskürüyordu; yoğun dumandan bir perde yıldızlı göğü örtmüştü. “İş kontrolden çıkıyor,” dedi ihtiyar adam. “Yangını durdurmak için evleri yıkmaları gerekecek ama askerler barakalarından çıkmaya korkuyor.” Küfretti. “Yangından nefret ederim,” dedi.

“Bir gelişme oldu gibi,” dedi İpek temkinle, odadaki casus deliklerini bulabilecek mi diye etrafa bakınarak.

“Nedir?”

“A, pek o kadar önemli değil,” diye cevap verdi İpek abartılı bir rahatlıkla. “Sadece bilgin olsun istedik o kadar.” Öte yandan parmakları durmadan seyirip titriyordu. Hepsinin, kendilerini izleyip dinlediklerini bildikleri casuslar için atlarla ilgili önemsiz bir sorun uyduruverirken sakin sakin konuşsa da oynaşan parmakları bütün olup biteni ihtiyar adamın gözleri önüne serivermişti.

“Ne yaptınız?” diye nida etti Belgarath, daha sonra bunu öksürüğüyle kapattı.

-Bize, dikkatleri dağıtacak bir şey hazırlamamızı söylemiştin dede- dedi Garion’un elleri, İpek atlar hakkında bir şeyler gevelemeye devam ederken.

-Evet, dikkat dağıtacak bir şey- diye cevap verdi Belgarath’ın parmakları, *—ama saray içinde meydan savaşı değil. Aklınız neredeydi?-*

—Aklımıza gelen en iyi fikir buydu- diye cevap verdi Garion zayıfça.

“Durun şunu biraz düşüneyim,” dedi ihtiyar adam yüksek sesle. Bir süre, ellerini arkasında kavuşturup bir ileri bir geri yürüdü; zihnini topladıkça yüzündeki kırışıklıklar da derinleşmişti. “Gidip Durnik’le bir konuşalım,” dedi sonunda. “Atlardan o sorumlu sayılır, onun öğütlerine ihtiyacımız olacak.” Gerçi onları odadan çıkarmak için tam döndüğünde, elleri son bir kez daha seyirdi. -*Aşağıya inerken biraz gürültülü yürümeye bakın*- dedi onlara. -*Size bazı talimatlarım olacak, parmaklarımızı kıvırıp bükmek çok vakit alıyor—*

Odadan çıkarken Garion ile İpek ayaklarını sürüyerek, Belgarath’ın fısıltısını bastırmak için çizmeli ayaklarını yere sert sert bastılar.

“Pekâlâ,” dedi nefesi arasından ihtiyar adam, aşağıya inen merdivenlere doğru uzanan koridorda ilerlerken, neredeyse dudaklarını bile kıpırdatmadan. “Telafi edilmeyecek bir şey değil. Madem ki her halükârda tertip ettiğiniz bu küçük çatışmayı önleyemeyeceğiz, o halde bırakalım olsun. Gerçi atlara ihtiyacımız *olacak* o yüzden, Garion senin Zakath’a gidip atlarımızı, diğer atlardan ayırmak istediğimizi söylemeni istiyorum. Bunu, atların veba kapmalarını engellemek için yapmak istediğimizi söyle.”

“Veba atlara bulaşır mı?” diye fısıldadı Garion hayretle.

“Nereden bileyim? Ama eğer *ben* bilmiyorsam, Zakath’ın da bilmediğine emin olabilirsin. İpek sen ortalıkta dolanıp -sessizce- herkesin ayrılmak üzere olduğumuzdan ve kimseyi uyandırmadan hazırlanılması gerektiğinden haberdar olmasını sağla.”

“Ayrılmak mı?” diye fısıldadı Garion hayretle. “Dede, saraydan -ve şehirden- bir çıkış yolu mu biliyorsun?”

“Hayır, ama bilen birini tanıyorum. Zakath’a atlarla ilgili ricanı bir an önce bildir. Şu anda aklı o kadar fazla şeyle meşgul ki büyük ihtimalle bu konuda tartışmaya bile girmeyecektir.” İpek’e baktı. “Şu minik patlağının ne zaman başgöstereceği hakkında bana bir ipucu verebilir misin?”

“Pek verememe,” diye fısıldadı İpek de, merdivenlerden inmeye devam ederken o da hâlâ ayaklarını sürümeye devam ediyordu. “Sanırım her an olabilir.”

Belgarath bezginlikle başını salladı. “Okula dönsen iyi olacak,” dedi nefesi arasından huzursuzca. “Bir şeyi *nasıl* yapacağın önemlidir ama *ne zaman* olacağı bazen daha da önemlidir.”

“Bunu unutmamaya çalışırım.”

“Çalış. O halde hepimiz acele edelim. Bu hesapsız minik patlama

vuku bulmadan hazır olsak iyi olacak.”

Garion, imparatorun adamlarıyla görüşme yaptığı kırmızı perdeli büyük salona kabul edildiğinde Zakath’ın yanında yüksek rütbeli bir düzine kadar subay vardı. “Hemen seninle ilgileneceğim Garion,” dedi perişan görünüşlü adam. Sonra yeniden generallerine döndü. “Emirleri askerlere iletmemiz *şart,”* diye açıkladı onlara. “Şehre gitmek isteyen bir gönüllü bekliyorum.”

Generaller birbirlerine bakarak, ayaklarını kalın mavi halı üzerine sürttüler.

“Birinin gitmesini emretmek zorunda mı kalacağım?” diye sordu Zakath öfkelenerek.

“Şey, afedersiniz,” diye araya girdi Garion nezaketle, “ama neden biri gitmek zorunda olsun?”

“Çünkü bütün askerler Mal Zeth yanıp kül olurken ellerini kavuşturmuş oturuyor,” diye atıldı Zakath. “Yangının yayılmasını engellemek için binaları yıkmaları gerekiyor, yoksa bütün şehri kaybederiz. Birilerinin onlara çıkmalarını emretmesi gerek.”

“Surların dışına asker yerleştirdiniz mi?” diye sordu Garion.

“Evet. Kalabalığı uzak tutmak için emir aldılar.”

“Neden surların tepesinden onlara seslenmiyorsunuz?” diye önerdi Garion. “İçlerinden birine bir albay falan çağırmalarını söyleyin. Albaya da askerleri işe koşmasını söyleyin. Kimse yüz metre öteden veba kapmaz - zannetmem yani.”

Zakath ona bakalakdı ve sonra aniden pişmanlıkla gülmeye başladı. “Neden bu benim aklıma gelmedi?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle bir çiftlikte yetişmediğinizdendir,” diye cevap verdi Garion. “Eğer çalıştığınız tarlanın dışındaki bir tarladaki adamla konuşmak isterseniz, birbirinize seslenmek zorunda kalırsınız. Yoksa, gereksiz yere bir sürü yol yürümek gerekir.”

“Pekâlâ,” dedi Zakath canlanarak generallerine bakıp, “içinizde en büyük ağızlı kim?”

Kar gibi beyaz saçlı, koca göbekli, kırmızı suratlı bir subay aniden sırıttı. “Gençliğimde, merasim alanının ta diğer tarafından sesimi duyarlardı Haşmetmeapları,” dedi.

“Güzel. Git bak bakalım bunu hâlâ becerebiliyor musun? Zekâ pırıltısı taşıyan bir albay bul. Ona, yanmakta olan herhangi bir bölgeden çıkarak, yangının yayılmasını engellemek için çevresindeki binaları yıkmasını söyle. Eğer Mal Zeth’in en az yarısını kurtarabilirse generalliğe terfi edeceğini söyle.”

“Tabii eğer vebaya yakalanıp ölmezse,” diye mırıldandı generallerden biri.

“Askerlere bu yüzden para ödenir general - tehlikeleri göze aldıkları için. Borular çaldığında saldırmak zorundasınızdır ve ben de boruları çalmaya başladım bile - hem de hemen.”

“Başüstüne Haşmetmeapları,” diye cevap verdi hepsi bir ağızdan ve sonra ustalıkla dönerek uygun adım odadan çıktılar.

“Çok zekice bir fikirdi Garion,” dedi Zakath minnettarlıkla. “Teşekkür ederim.” Yorgun bir edayla sandalyesine bıraktı kendisini.

“Herkeste olan sağduyudan, o kadar.” Garion da oturarak omzunu silkti.

“Krallar ile imparatorların herkes olmaması icap ediyor. Bu çok sıradan olurdu.”

“Biraz uyuman lazım Zakath,” dedi Garion ciddiyetle. “Yığılıp kalacakmış gibi görünüyorsun.”

“Tanrılar adına,” diye cevap verdi Zakath, “Şu anda birkaç saatlik uyku için Karanda’nın yarısını verebilirdim - tabii ki Karanda’nın yarısına *sahip* değilim artık.”

“O halde yatağa git.”

“Gidemem. Yapacak çok iş var.”

“Eğer yorgunluktan yığılıp kalırsan ne kadar iş yapabilirsin? Sen uyanıncaya kadar generallerin işlere bakar. Generaller bu işe yarıyor, biliyorsun ya.”

“Belki.” Zakath sandalyesine biraz daha gömüldü. Garion’a baktı. “Aklında bir şey mi vardı?” diye sordu. “Bunun sadece nazikçe yapılmış bir ziyaret olduğunu zannetmiyorum.”

“Şey,” dedi Garion, elinden geldiğince önemsiz bir konuda konuşuyormuş gibi yapmaya çalışarak, “Durnik atlar konusunda huzursuz,” dedi. “Pol Teyze ile -yani Leydi Polgara ile- konuştuk, o da atların vebaya yakalanıp yakalanmayacakları konusunda pek emin değil. Durnik senden, hayvanları ana ahırdan alıp, daha rahat göz kulak olabileceğimiz, doğu kanadına yakın bir yerlere taşıyıp taşıyamayacağızı sormamı istedi.”

“Atları mı?” dedi Zakath kulaklarına inanamayarak. “Böyle bir zamanda atlar için mi endişeleniyor?”

“Durnik’i anlaman lazım,” diye cevap verdi Garion. “O sorumluluklarını çok ciddiye alan bir adamdır. Bunu görevi olarak görüyor; sanırım bunu her ikimiz de takdir edebiliriz.”

Zakath yorgun bir kahkaha attı. “Efsanevi Sendarya erdemleri,” dedi, “görev sorumluluğu, dürüstlük ve işlevsellik.” Omzunu silkti. “Neden olmasın?” dedi. “Eğer Durnik Efendi’yi mutlu edecekse, isterse atlara sarayın doğu koridorlarında bile bakabilir.”

“Yok o kadarını yapmak isteyeceğini zannetmem,” diye cevap verdi Garion bir an düşündükten sonra. “Sendaryalıların, saymayı unuttuğun erdemlerinden biri de adaptır. Atların yeri evlerin içi değildir. Ayrıca,” diye ekledi, “mermer zemin hayvanların toynaklarını zedeleyebilir.”

Zakath halsizce gülümsedi. “Çok tatlısın Garion,” dedi. “Bazen ufak tefek konularda o kadar ciddi olabiliyorsun ki.”

“Büyük şeyler, ufak tefek şeylerden oluşmuştur Zakath,” diye cevap verdi Garion bilgece. Masanın diğer tarafındaki yorgun adama bakınca, gerçekten hoşlandığı birini aldatmak zorunda kaldığı için içinde garip bir pişmanlık duydu. “İyi olacağından emin misin?” diye sordu.

“Hayatta kalmayı beceririm herhalde,” dedi Zakath. “Bak Garion, bu dünyanın en büyük sırlarından biri de, vakitsiz ölenlerin genellikle hayata sıkı sıkı sarılmış olanlar olması. Ben öyle veya böyle olmuş pek umursamadığım için büyük ihtimalle yüz yaşına kadar yaşarım.”

“Ben olsam, bu tür bir batıl itikata pek bel bağlamazdım,” diye açıkladı Garion ona. Sonra aklına bir şey geldi. “Bütün bunlar geçinceye kadar doğu kanadını içeriden kilitlesem seni kızdırır mı?” diye sordu. “Hastalanmaktan pek korkmuyorum ama Ce’Nedra, Liselle ve Eriond için endişeleniyorum. Hiçbiri o kadar sağlıklı sayılmaz; Pol Teyze insanların vebayı atlatmalarının en büyük etmenlerinden birinin de dayanıklılıkları olduğunu söyledi.”

Zakath başıyla onayladı. “Bu, makul bir talep,” diye kabul etti, “ve aslında çok güzel bir fikir. Eğer mümkünse hanımlarla, oğlanı koruyalım.”

Garion ayağa kalktı. “Biraz uyuman şart,” dedi.

“Uyuyabileceğimi zannetmiyorum. Şu anda aklımda o kadar fazla şey var ki.”

“Söyleyeyim de biri Andel’i yollasın sana,” diye teklifte bulundu Garion. “Şayet Pol Teyze’nin anlattığının yarısı gücünde bir şifacı bile olsa sana, koca bir bölüğü bile uyutacak bir şeyler verebilir.” Sakınarak da olsa dostu olduğunu düşündüğü yorgun adama baktı. “Bir süre seni göremeyeceğim,” dedi. “İyi şanslar; kendine göz kulak

olmaya çalış, olmaz mı?”

“Denerim Garion. Denerim.”

Ciddiyetle el sıkıştılar ve Garion dönerek, sessizce odadan çıktı.

Bunu izleyen birkaç saat boyunca çok meşgullerdi. Garion’un bahanelerine rağmen Brador’un gizli polisleri her adımlarını takip ediyordu. Durnik, Toth ve Eriond ahırlara giderek, peşlerinde her yerde mantar gibi biten polislerle birlikte atları alıp geri döndüler.

“İşleri alıkoyan nedir?” diye sordu Belgarath, merdivenlerin tepesindeki kürsüsü ve bir ucundaki tahtvari sandalyesiyle geniş salonda bir kez daha bir araya toplandıklarında.

“Tam olarak bilemiyorum,” diye cevap verdi İpek dikkatle etrafına bakınarak. “Gerçi her an olabilir.”

Sonra, doğu kanadının sürgülü kapısının ardındaki saray topraklarından bir bağrış çağrış ve koşuşturma seslerini izleyen çeliğin çelik üzerine çarpmasından doğan şakırtılar duyuldu.

“Bir şeyler oluyor gibi,” dedi Kadife umursamazca.

“Tam zamanıydı,” diye homurdandı Belgarath.

“Biraz nazik ol Kadim Kişi.”

Onların kilitli binalarından da kesik ve kuvvetli koşuşturma sesi yükseldi. Sarayın geri kalan kısmına açılan kapılar gümbürtüyle açılıp, çarpılarak kapatılıyordu.

“Hepsi gidiyor mu Pol?” diye sordu Belgarath.

Pol’ün gözleri bir an için uzaklara daldı. “Evet baba,” dedi.

Koşuşturma ve kapıların çarpılma sesleri birkaç dakika daha devam etti.

“Amanın,” dedi Sadi tatlılıkla, “amma çok varmış değil mi?”

“Siz üçünüz birbirinizi tebrik etmeyi bırakarak gidip o kapıları yeniden sürgüler misiniz?” dedi Belgarath.

İpek sırıtarak kapıdan sıvıştı. Birkaç dakika sonra kaşlarını çatmış bir halde geldi. “Küçük bir sorunumuz var,” dedi. “Ana kapıdaki muhafızların güçlü görev duyguları var gibi. Onlar yerlerinden ayrılmamış.”

“Bütün dikkatleri dağıtan bir olay İpek,” dedi Belgarath alayla.

“Toth ile ben onlarla başa çıkabiliriz,” dedi Durnik kendinden emin bir tarzda. Şöminenin yanındaki kutuya giderek sağlam bir meşe odunu aldı.

“O biraz fazla doğrudan bir müdahale olabilir canım,” diye mırıldandı Polgara. “Eminim ölmelerini istemezsin; üstelik eninde

sonunda uyanıp doğruca Zakath'a koşacaklardır. Sanırım biraz daha sinsice bir şeyler bulmalıyız."

"O söz pek hoşuma gitmiyor Pol," dedi Durnik gergince.

"'Diplomatik' biraz daha hafifletti mi?"

Durnik bu konu üzerinde düşündü. "Hayır," dedi, "tam olarak değil. Aynı anlama geliyor, öyle değil mi?"

"Eh," diye kabullendi Pol, "evet herhalde. Ama kulağa biraz daha hoş geliyor, değil mi?"

"Polgara," dedi demirci kat'iyetle. Garion ilk kez Durnik'in teyzesinin ismini tam olarak kullandığını duyuyordu. "Sorun çıkartmaya çalışmıyorum ama eğer yalan söyleyip, aldatıp, her köşeyi döndüğümüzde sinsice hareket edecek olursak, dünya ile nasıl yüzleşebiliriz? Yani… hakikatten Pol."

Pol, kocasına baktı. "Ah Durnik'im," dedi, "seni çok seviyorum." Bir genç kız coşkusuyla kollarını kocasının boynuna doladı. "Bu dünya için biraz fazla iyisin, biliyor musun?"

"Şey," dedi Durnik, belli ki son derece mahrem olması gerektiğini düşündüğü böyle bir sevgi gösterisi karşısında biraz utanmıştı, "bu bir terbiye meselesi sanırım."

"Tabii ki Durnik," diye kabul etti Pol, tuhaf bir uysallıkla. "Ne dersen doğrusu odur."

"Muhafızları ne yapacağız?" diye sordu Garion.

"Ben onları hallederim canım." Polgara gülümsedi. "Öyle bir ayarlayacağım ki, ne bir şey görecekler, ne de duyacaklar. Kimsenin ruhu bile duymadan ayrılabiliriz - tabii babamın ne dediğini bildiğini varsayarak."

Belgarath ona baktı; sonra aniden gözünü kırptı. "Bana güvenin," dedi. "Durnik, atları içeri sok."

"İçeri mi?" Demirci şaşırmış görünüyordu.

Belgarath başıyla onayladı. "Onları mahzene indirmemiz gerekiyor."

"Bu kanatta bir mahzen olduğunu bilmiyordum," dedi İpek.

"Zakath da bilmiyor," diye sırıttı Belgarath. "Brador da."

"Garion," dedi Ce'Nedra sertçe. Garion dönünce odanın ortasındaki titreşimi gördü. Derken Cyradis'in gözleri bağlı sureti belirdi.

"Acele ediniz," diye sıkıştırdı onları kâhine. "Hafta nihayet bulmadan Ashaba'ya vasıl olmanız icap ediyor."

“Ashaba mı?” diye nida etti İpek. “Calida’ya gitmemiz gerekiyor. Mengha adında bir adam orada ifrit çağırıp duruyormuş.”

“Bunun hiç ehemmiyeti yok Prens Kheldar. İfritler sizin en son alakadar olacağınız mevzudur. Lâkin bilesiniz ki Mengha ismindeki de Ashaba’ya doğru seyahat etmekte. Karanlığın Çocuğu ile Işığın Çocuğu Artık Olmayan Yer’de karşılaşmadan önce onun da tamamlaması icap eden bazı vazifeleri var.” Gözleri örtülü yüzünü Garion’a çevirdi. “Bu vazifeyi tamamlama vakti yakındır Rivalı Belgarion; bu vazifeyle görevlendirilmiş olan can yoldaşlarınız muvaffak olamazsa dünya yitip gidecektir. Bundan naşi, sizden niyazım Ashaba’ya gitmeniz.” Ve sonra yok oldu.

Hepsi, kızın biraz önce durduğu yere bakarken uzun bir sessizlik oldu.

“Peki öyleyse,” dedi Belgarath açıkça. “Ashaba’ya gidiyoruz.”

“Saraydan çıkabilirsek,” diye mırıldandı Sadi.

“Çıkacağız. O işi bana bırakın.”

“Tabii ki Kadim Kişi.”

İhtiyar adam onları koridora çıkartıp merdivenlerden indirdikten sonra ana koridor boyunca, onları sarayın geri kalan kısmından ayıran sağlam kapılara doğru götürdü.

“Bir dakika baba,” dedi Polgara. Bir an için yoğunlaştı, saçındaki beyaz perçem hafifçe ışıldadı. Sonra Garion teyzesinin iradesinin dalgalandığını hissetti. “Tamam,” dedi Pol. “Muhafızlar uyudu.”

Yaşlı adam koridordan ilerlemeye devam etti. “Geldik işte,” dedi, mermer duvarın üzerine asılmış büyük bir duvar halısının önünde durarak. Duvar halısının arkasına uzanarak, yıllarla yıpranmış demir bir halkayı tutarak çekti. Karşı koyan metalin viyaklamasını duydular; sonra kesiksiz bir çınlama sesi duyuldu. “O taraftan itin,” dedi büyücü, duvar halısının diğer ucunu işaret ederek.

Garion birkaç adım giderek omzunu duvar halısına dayadı. Örtülü mermer dilimi, tam merkezinde bir yukarı, bir aşağı yerleştirilmiş paslı demir milleri üzerinde yavaşça dönerken metalik bir çığlık duyuldu.

“Akıllıca,” dedi İpek, karanlık, mermer dilimin ardındaki örümcek ağları içindeki açıklığa bakarak. “Kim koymuş buraya?”

“Uzun bir zaman önce, Mallorya imparatorlarından biri içinde bulunduğu durumdan biraz huzursuzmuş,” diye cevap verdi yaşlı adam. “İşler sarpa sararsa, saraydan hızla ayrılabilecek bir yol

istemiş. Bu geçit unutulup gitmiş, o yüzden bizi kimsenin izleyeceğini sanmam. Haydi gidip denklerimizi ve diğer eşyaları getirelim. Geri dönmeyeceğiz."

Eşyalarını duvar halısı kaplı mermer diliminin önüne yığmaları beş dakikalarını almıştı; bu arada Durnik, Toth ve Eriond da toynakları mermer koridorda takırdayan atları getiriyordu.

Garion koridorun köşesinden bir adım atarak ana kapıya doğru baktı. İki muhafız boş gözlerle, ifadesiz bir yüzle önlerine bakarak taş gibi duruyordu. Sonra diğerlerinin yanına döndü. "Bir ara bunun nasıl yapıldığını bana göstermelisin," dedi Polgara'ya, baş parmağıyla omzundan geriye, komaya girmiş iki askere doğru işaret ederek.

"Çok basit Garion," diye açıkladı teyzesi.

"Belki senin için öyledir," dedi. Sonra aniden aklına bir şey geldi. "Dede," dedi endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak, "eğer senin şu geçidin şehre açılıyorsa, saraydakinden daha müşkül bir durumda kalmayacak mıyız? Orada veba var biliyorsun ve bütün kapılar da kapalı."

"Mal Zeth'in içine açılmıyor," diye cevapladı ihtiyar adam. "Ya da bana öyle söylendi."

Saray topraklarından gelen çatışma sesleri gittikçe artmıştı.

"Pek helecanlı gibiler, öyle değil mi?" diye mırıldandı Sadi, kendi kendini takdir eder bir tonda.

"Bakin hele," diye geldi bildik, oynak bir ses, mermer diliminin ardındaki mahzenden. "Bütün bir cece orda durup, birbirinizin sirtina sivazlayip, başka hiçbir şeycikler yapmadan cecenin ceçip ekmesini mi bekliyeceksiniz? Cidecek miller ve millerce yolumuz var, anadin mi? Eğersem hemen yola koyulmazsak, Mal Zeth'ten bu ay içinda çikamayacayiz; şimdi heman çikiyor muyuz?"

"Haydi gidelim," dedi Belgarath kısaca.

Atlar mermer dilimin gerisindeki karanlık, küf kokulu yere girmekte gönülsüzdü fakat Eriond ile At, hemen arkasında Garion'un kocaman gri renkli Chretienne'iyle birlikte kendinden emince içeri girdi; o zaman diğer hayvanlar da biraz çekingence onları izledi.

Garion buranın tam manasıyla bir mahzen olmadığını fark etti. Alçak basamakların oluşturduğu merdivenler, daha ziyade kaba taştan bir geçit olarak tanımlanabilecek bir yere iniyordu. Atlar merdivenleri geçmekte biraz zorluk çektiler fakat zamanla Eriond,

At ve Chretienne'i takip ederek aşağıya vardılar.

Merdivenlerin tepesinde dev Toth yeniden gizli dilimi kapatınca kapı mandalı kapanırken ağır bir şakırtı sesi çıkardı.

"Bir dakika baba," dedi Polgara. Basık ve küf kokulu karanlıkta Garion teyzesinin iradesinin hafif hareketini hissetti. "Tamam," dedi. "Askerler yeniden uyandı, buraya geldiğimizi bilmeyecekler bile."

Merdivenlerin dibinde komik hokkabaz Feldegast, güzelce siper edilmiş bir fener tutuyordu. "Biraz dolanmak için cüzel bir cece," diye mütalaa etti. "Cidiyor muyuz?"

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," dedi Belgarath adama.

"Nasil kuşku duyarsin ihtiyar?" dedi tuluatçı abartılı bir şekilde alınmış numarası yaparak. "Ben ihtiyatin ta çendisiyim, anadin mi." Belli belirsizce yüzünü buruşturdu. "Sadecem ufacik, minicik bir müşçülatımız var. Anlaşidiği kadariylen bir sure once, bu cecitin bir kişmişi çendi çendine cöçmüş, o yüzden deveda kulak bir mesafe için da olsa yukarda sokaktan citmek zorunda kalacayiz."

"Ne kadar deveda - devede kulak?" diye sordu Belgarath. Yüzsüz tuluatçıya dik dik bakıyordu. "Şunu kessen memnun olacağım," dedi huzursuzca. "İki bin yıl önce kaybolmuş bir lehçeyi seçmen için hangi şeytan dürttü seni?"

"Bu bizim cazibemizin bir parçasidir Kadim Belgarath. Herkesler toplara havaya atip atip tutar, laçin cöstericinin cösterisini yerli yerina oturtan şeyisi lisanidir."

"Yani anladığım kadarıyla siz ikiniz daha önceden tanışıyorsunuz, öyle mi?" dedi Polgara tek kaşını kaldırarak.

"Saycideğer pederiniz ilan bendeniz çok, çok eski arkadaşizdir sevcili Leydi Polgara," dedi Feldegast yerlere kadar eğilerek bir selam verip. "Sene da onun anlattiklerindan iyi bilirim. Çerçi itiraf etmeliyim çi, senin bu tabiat üstü cüzelliğinde bütün bütün etkilendim."

"Bulduğun şu üçkâğıtçı pek müstesna baba," dedi Pol yüzünde garip bir tebessümle. "Galiba onu seveceğim."

"Bunu pek tavsiye etmem Pol. Hem yalancıdır, hem sinsidir ve bir sürü de pis alışkanlığı vardır. Soruma kaçamak cevap veriyorsun Feldegast - madem sana Feldegast dememizi istiyorsun. Caddeden ne kadar gitmek zorunda kalacağız?"

"Pek fazla değil moruk dostum - ceçitin tavanindaçi, sokak kaldirim taşlarina, kafamiza düşecak yerinda, yerlerinde tutacak

kadar sağlam oluncaya kadar belçim yarim mil kadar. Haydin acela edelim o haldem. Mal Zeç'in kuzey suruna daha çok çok uzun bir yol var; üstelik cece de cecip cidiyor."

"Moruk mu?" diye karşı çıktı Belgarath hafifçe.

"Bu tamamen benim çendi ifademdir Kadim Çişi," diye özür diledi Feldegast. "Emin olasin çim bir kastim yoktu." Polgara'ya döndü. "Sen benlan konuşur musun çizim? Üzerinde çesinlikle nefesimi çesen büyüleyici, cüzel bir koku var. Yaninda, kokunu içime çekip, zevktan dört çöşe ola ola yürüyeyim."

Polgara kendini tutamayıp gülerek, bu utanmaz minik adamın koluna girdi.

"Onu *sevdim*," diye mırıldandı Ce'Nedra Garion'a, örümcek ağlı geçitten ilerlerlerken.

"Oyla olmasi da cerekir," dedi Garion, hokkabazın aksanını pek mükemmel olmasa da taklit ederek. "Bu onun çendi cazibesinden anadin mi?"

"Ay Garion," diye güldü minik kraliçe, "seni seviyorum."

"Evet," dedi Garion. "Biliyorum."

Ce'Nedra kocasına öfkeli bir bakış attıktan sonra, minik eliyle omzunu yumrukladı.

"Ah!"

"Acıdı mı?" diye sordu, aniden kocasının kolu için endişelenerek.

"Sanırım dayanabilirim canım," diye cevap verdi Garion. "Biz soylu kahramanlar her şeye katlanabiliriz."

Arkalarında takırtıyla kendilerini izleyen atlarıyla, örümcek ağlarının perdelediği geçitte Feldegast'ın fenerini bir mil kadar izlediler. Zaman zaman tepelerindeki sokaklarda yaslı yükünü taşıyan cenaze arabalarının gümbürtüsünü duydular. Burada, küf kokulu bu karanlıkta sadece arada sırada kazara çıkan bir farenin aceleyle kayarak sinsi kaçışı ile kemer şeklindeki tavandan dikkatle sallanan sakıngan örümcek ağlarının fısıltımsı sesi vardı.

"Bundan nefret ediyorum," dedi İpek, ortalığa. "Kesinlikle nefret ediyorum."

"Yok bunda bir şey Kheldar," diye cevap verdi Kadife, ufak tefek adamın elini tutarak. "Canını acıtmalarına izin vermem."

"Aman teşekkür ederim," dedi İpek ama elini de kızın elinden çekmedi.

"Kim var orda?" diye geldi bir ses ileriden bir yerlerden.

“Sadeca benim iyi yürekli Yarblek Efendi,” diye cevap verdi Feldegast. “Ben ve da bu kapkara cece içinde yollarina şaşirmiş, birkaç kaybolmuş can.”

“Gerçekten seni o kadar eğlendiriyor mu?” dedi Yarblek nahoş bir ifadeyle, bir başkasına.

“Hayatımın neşe kaynağı,” diye geldi Vella’nın sesi karanlıktan. “En azından onunla olunca namusumu korumak için her an hançerlerime başvurmak zorunda kalmıyorum.”

Yarblek derin bir iç çekti. “Bu tür bir şey diyeceğini hissetmiştim zaten,” dedi.

“Leydim,” dedi Vella, güzel büyücü ile hokkabaz, geçidi tıkamış olan, yosun kaplı kayanın olduğu yerden kolkola çıktıklarında.

“Vella,” diye karşılık verdi Polgara garip bir Nadrak aksanıyla. “Hançerlerin hep parlak ve keskin olsun.” Selam verişinde garip bir resmiyet vardı ve Garion kadim bir selamlama merasimine tanık olduğunu hemen anladı.

“Sen de istenmeyen ilgi karşısında kendini korumak için ihtiyaç duyduğun vasıtadan hiç yoksun olmayasın,” diye karşılık verdi dansöz Nadrak kızı otomatikman, bu merasimi tamamlayarak.

“Yukarıda neler oluyor?” diye sordu Belgarath keçe paltolu Yarblek’e.

“Ölüyorlar,” diye cevap verdi Yarblek kısaca, “bir defasında koca bir sokak olmak üzere.”

“Sen şehirden uzak duruyor muydun?” diye sordu İpek ortağına.

Yarblek başını evet, anlamında salladı. “Kapıların dışında çadır kurduk,” dedi. “Kapılar tam zincirlenmeden önce çıktık. Gerçi Dolmar öldü. Veba kaptığını fark ettiğinde eski bir kılıç çıkartarak, üzerine düşmüş.”

İpek içini çekti. “İyi bir adamdı - biraz namussuzdu belki ama yine de iyi bir adamdı.”

Yarblek hüzünle onayladı. “En azından ölümü temiz oldu,” dedi. Sonra başını salladı. “Caddeye çıkan merdivenler burada,” dedi karanlığı işaret ederek. “Etrafta pek insan bulunmayacak kadar geç oldu - sadece cenaze arabaları ve etrafta ölecek bir çukur bulmak için, kendini bilmeden dolanan birkaç kişi.” Omuzlarını dikleştirdi. “Haydi gidelim,” dedi. “Yukardaki sokaklardan ne kadar çabuk geçersek, yeniden emniyetli olan yeraltına inmemiz o kadar çabuk olur.”

“Geçit şehir suruna kadar gidiyor mu?” diye sordu Garion.

Yarblek başıyla onaylayarak, “Hatta bir mil kadar dersine,” dedi. “Eski bir taş ocağından çıkıyor.” Feldegast’a baktı. “Bana bunu nasıl bulduğunu hiç anlatmadın,” dedi.

“Bu da benim sirlarimdan birisi iyi huylu Yarblek Efendi,” diye cevap verdi hokkabaz. “Bir adam ne kadar dürüst olursam olsun, şehirden çikmasi için çestirme bir yol bilmesinde fayda var, anadin mi?”

“Makul,” dedi İpek.

“Bilmen şart,” diye cevap verdi Yarblek. “Haydi burdan çıkalım.”

Atlarım Feldegast’ın fenerinin ışığının yayıldığı halka dışındaki karanlığa uzanan taş merdivenlere yönlendirdikten sonra, isteksiz hayvanları birer basamak, birer basamak zorla çekerek, merdivenlerden çıkarttılar. Merdivenler onları, yerleri saman dolu yıkıldı yıkılacak bir barakaya çıkardı. Son at da çekilip çıkartıldıktan sonra Feldegast yeniden uzun yer kapağını kapatarak, üzerine kapıyı gizleyecek kadar saman serpiştirdi. “Pek kullanişli bir şey,” dedi, gizli geçidi işaret ederek, “ama herkes tesadüfen bulduktan sonra sirrin insana bir faydasi olmaz çim.”

Yarblek kapı eşiğinde durarak, dışarıdaki daracık arka sokağa baktı.

“Birileri var mı?” diye sordu İpek, adama.

“Birkaç ceset,” diye cevap verdi Nadrak kısaca. “Her nedense hep arka sokaklarda ölmek istiyorlar.” Derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, haydi gidelim öyleyse.”

Sokağa çıktılar; Garion gözlerini köşelere büzüşmüş veya suyollarına uzanmış veba kurbanlarının katılaşmış cesetlerinden kaçırdı.

Gece havası yanmakta olan şehrin dumanıyla, yanan etin ağır ve çürüyen bedenlerin leş kokusuyla doluydu.

Yarblek de havayı koklayarak yüzünü buruşturdu. “Kokuya bakılırsa cenaze arabalarının birkaçını gözden kaçırdığını söyleyebilirim,” dedi. Arka sokağın ağzına doğru başı çekerek caddeye baktı. “Yeterince boş,” diye homurdandı. “Ölüleri yağmalayan birkaç çapulcu o kadar. Haydi gelin.”

Dar sokaktan çıkarak, yanmakta olan bir evle aydınlanan caddede ilerlemeye başladılar. Garion başka bir evin kenarında şüphe uyandıran bir hareket gördü; sonra bunun, yere serilmiş bir cesedin üzerine eğilmiş, pejmürde kılıklı bir adam sureti olduğunu

seçti. Adam kabaca veba kurbanının giysilerini soyuyordu. “Hastalığı kapmaz mı?” diye sordu Yarblek’e, yağmacıyı işaret ederek.

“Büyük ihtimalle.” Yarblek omzunu silkti. “Gerçi kaparsa da, dünyada eksikliğinin pek hissedileceğini zannetmem.”

Bir dönemeci dönerek, tam tamına evlerinin yarısının yanmakta olduğu bir caddeye girdiler. Cenaze arabası yanmakta olan evlerin birinin önünde durmuştu; kaba görünüşlü iki adam cesetleri rahat bir insafsızlıkla ateşe atıyordu.

“Geri çekilin!” diye bağırdı içlerinden biri. “Burada veba var!”

“Bu çederli şehrin her yaninda veba var, anadin mi,” diye cevap verdi Feldegast. “Ama yine da bize uyardiğiniz için teşeççür ederiz. Eğer çi bir mahsurati yoksam, caddenin diğer tarafinda cidiyoruz.” Merakla adamlara baktı. “Peçi siz hastaliğin bulaşmasindan çorkmuyor musunuz?” diye sordu.

“Biz zaten daha önce hastalanmıştık,” diye cevap verdi biri, kısa bir kahkahayla. “Hayatımda hiç o kadar hastalanmamıştım ama en azından ölmedim - bir kereden fazla bu hastalığa kapılamayacağımızı söylüyorlar.”

“Demek çi çok şansli adamlarsiniz,” diye tebrik etti Feldefast onları.

Bu kaba saba iki adamı geçip, bir sonraki köşeye vardılar.

“Bu taraftan cideceğiz,” diye açıkladı Feldegast.

“Daha ne kadar uzakta?” diye sordu Belgarath.

“Peç uzakta değil, zaten sonra da emniyet içinde yerin dibinda ineceğiz.”

“Sen kendini yerin dibinde emniyette hissedebilirsin,” dedi İpek memnuniyetsizlikle, “ama *benim* öyle hissetmediğim kesin.”

Caddenin yarı yolunda Garion iyice içeri gömülü kapılardan birinde ani bir hareket görüp, cılız bir feryat duydu. Kapıya dikkatle baktı.

Derken, bir cadde ötedeki yanan evlerden biri çökerek havaya alevler ve kıvılcımlar saçtı. İşte o düzensiz ışıkta gölgeler içindekini görebildi. Bir kadının iki büklüm olmuş sureti bir kapı eşiğine büzüşmüştü; cesedin yanında da bir yaşından daha büyük olmayan bir çocuk oturmuş ağlıyordu. Gözlerinin önündeki bu dehşet karşısında Garion’un midesi kasıldı.

Sonra, hafif bir haykırışla Ce’Nedra ellerini uzatarak ok gibi çocuğa doğru fırladı.

“Ce’Nedra!” diye bağırdı Garion, elini Chretienne’in dizginlerinden kurtarmaya çalışarak. “Hayır!”

Fakat daha o karısının peşinden kıpırdayamadan Vella yetişmişti. Ce’Nedra’yı omzundan yakaladığı gibi kızı kabaca çevirdi. “Ce’Nedra!” diye atıldı. “Uzak dur!”

“Bırak beni!” diye neredeyse bağırmıştı Ce’Nedra. “Bebek olduğunu görmüyor musun?” Kendini Vela’nın ellerinden kurtarmaya çalıştı.

Vella büyük bir soğukkanlılıkla minik kraliçeyi gözüyle tartarak, yüzüne bir şaplak indirdi. Garion’un bildiği kadarıyla bu Ce’Nedra’ya inen tek tokattı. “Bebek ölü Ce’Nedra,” diye açıkladı Vella ona acımasız bir dolaysızlıkla, “eğer ona yaklaşırsan sen de ölürsün.” Tutsağını diğerlerine doğru sürüklemeye başladı. Ce’Nedra omzundan geriye, hasta hasla ağlayan çocuğa bakıyordu, ellerini çocuğa doğru uzatmıştı.

Sonra Kadife Ce’Nedra’nın yanına ilerledi, elini omzuna attı ve artık bebeği göremeyeceği şekilde onu çevirdi. “Ce’Nedra,” dedi, “sen kendi bebeğini düşünmelisin. Bu korkunç hastalığı ona taşımak ister misin?”

Ce’Nedra Kadife’ye bakakaldı.

“Ya da bebeğini göremeden ölmek ister misin?”

Ani bir haykırışla Ce’Nedra kendini Kadife’nin kollarına atarak acı acı hıçkırmaya başladı.

“Umarım kin beslemez,” diye mırıldandı Vella.

“Çok hızlısın Vella,” dedi Polgara, “ve gerektiğinde çok hızlı düşünebiliyorsun.”

Vella omzunu silkti. “İnsanın ağzının üstüne atılan sağlam bir şaplağın, isteri nöbeti geçiren biri için en iyi tedavi olduğunu zamanla öğrendim.”

Polgara başıyla onayladı. “Genellikle işe yarar,” diye kabul etti, takdirle.

Feldegast’ın peşinden başka bir pis kokulu arka sokağa gittiler. Kalaslarla kapatılmış bir deponun geniş kapısındaki mandalla biraz oynadıktan sonra, hokkabaz kapıyı ardına kadar açtı. “Çeldik işte,” dedi; hepsi onun ardından gitti. Uzun bir rampa, minik hokkabaz ile Yarblek’in başka bir geçidi ortaya çıkartmak için kenara ittiği kasa yığınlarının bulunduğu mağaraması mahzene iniyordu.

Atlarını karanlık açıklığa doğru götürdüler ve Feldegast, geçidi yine gizlemek için dışarıda kaldı. Artık açıklığın görülmediği

konusunda ikna olunca seyrek kasaların arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyerek diğerlerine katıldı. “İşte buraya çeldik sonunda,” dedi, kendinden memnun bir halde ellerini birbirine sürterek. “Hiç çimse bu taraftan geldiğimize bilemez anadin mi; haydi cidelim.”

Feldegast’ın göz kırpan fenerini izleyerek geçitten ilerleyen Garion’un düşünceleri kararmıştı. Özenli bir dostluk kurmaya başladığı bir adamdan kaçmış, onu hastalık içinde, yanmakta olan bir şehirde bırakmıştı. Büyük ihtimalle Zakath’a yardım etmek için yapabileceği çok az şey vardı ama onu terk etmiş olmak kendinden gurur duymasını sağlamıyordu. Öte yandan pek bir seçeneği olmadığını biliyordu. Cyradis verdiği talimatta son derece sertti. Mecburiyetten Mal Zeth’e sırtını dönmek ve azimle yüzünü Ashaba’ya çevirmek zorundaydı.

Üçüncü Kısım

ASHABA

KATAKOR
Kuzey Ormanı
Calida
Karanda Gölü
Ashaba
Akkad
KARANDA'NIN
YEDİ
Kordaku
Jenn
Bakan
Mal Yaska
KRALLIĞI
JENNO
KADİM
Dorikan
Mankhor
VENNA
Jenn Nehri
PALLİYA
Mal Rakuth
Magan Nehri
Raku Nehri
MALLORYA
Rakand
Torpakan
RAKUTH
Penn Daka Gölü
DELCHİN
Mal Zeth
Penn Daka
Ushad
Dalasya
Dağları
DALASYA HÂKİMİYETİNDEKİ TOPRAKLAR
SHELLY SHAPIRO '88

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MAL ZETH'TEN kuzeye uzanan yol, yeni bitmiş ekinlerin nemli toprağı parlak yeşil bir pus gibi kapladığı, ılık bahar havasının, boy verip büyümenin o ivedi kokusuyla dolu olduğu hoş, bereketli bir ovadan geçiyordu. Birçok yönden manzara Arendiya'nın yeşillikli veya Sendarya'nın muntazam tarlalarına benziyordu. Köyler de vardı tabii ki, beyaz binalı, ottan damlı; ayrıca köpekler de gelip onlara havlamak için yol kenarına diziliyorlardı. Bahar göğü ise, pofuduk beyaz bulutlarla beneklenmiş koyu bir maviydi, tıpkı gök mavisi çayırlarında otlayan koyunlar gibi.

Yol ise etrafındaki yeşil tarlaların dümdüz uzandığı, zeminin nazik, yuvarlak hatlı tepelerle yükseldiğinde kıvrılıp, katlandığı dümdüz uzanan tozlu kahverengi bir kurdele gibiydi.

Güneşi karşılamak için koro oluşturmuş kuş sürülerinin sabah şarkılarına eşlik eden Yarblek'in katırlarının boyunlarına bağlanmış çıngıraklarının sesleriyle o sabah parlak güneş ışığında yollarına devam ediyorlardı. Arkalarında yoğun kara dumandan büyük bir sütun yükseliyor, yanmakta olan Mal Zeth'in bulunduğu vadiyi gösteriyordu.

Uzaklaşırlarken, Garion bir türlü kendini toparlayıp arkaya bakamamıştı.

Yolda başkaları da vardı, çünkü Garion ile arkadaşları vebalı şehirden tek kaçanlar değildi. Tek başına veya gruplar halinde yorgun yolcular kuzeye ilerliyor, korkuyla birbirleriyle temas

etmekten çekiniyor, diğer kaçanları geçebilmek için tarlalara dalıp ilerliyor, ancak salimen diğerlerini geçince yeniden tozlu, kahverengi kurdelaya dönüyorlardı. Böylece her yolcu veya grup adeta tecrit edilmiş gibi yolculuk ediyor, etraflarını mümkün olduğu kadar boş bırakıyorlardı.

Ana yoldan ayrılarak parlak yeşil tarlaların arasında uzanan patikalar yeni kesilmiş çalı çırpılarla kapatılmıştı; asık suratlı köylüler bu barikatlarda nöbete duruyor, sopalarını, ağır ve kaba tatar yaylarını beceriksizce tutuyorlar, gelip geçen herkese uzak durmalarını bağırıyorlardı.

"Köylüler," dedi Yarblek tersçe, böyle barikatlardan birinin yanından geçip giderlerken. "Bütün dünyada aynılar. İstedikleri bir şey varsa, insanı gördüklerine sevinirler ama bunun dışında bütün zamanlarını insanı kovalamak için harcarlar. Başkasının onların bu kokuşmuş köylerine girmek *isteyeceğine* gerçekten inandıklarını mı zannediyorsunuz?" Kızgın bir edayla buruşuk kürk başlığını kulaklarına kadar çekti.

"Korkuyorlar," diye açıkladı Pol, Yarblek'e. "Köylerinin pek konforlu olmadığının onlar da farkında ama bütün varları yokları bu kadar ve bunu korumak istiyorlar."

"Sence o barikatlar ve tehditler bir işe yarıyor mu?" diye sordu Yarblek. "Yani vebayı uzaklaştırmak konusunda?"

"Bazıları," dedi Pol, "eğer yeterince erken kurabildilerse."

Yarblek homurdanarak İpek'e baktı. "Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Önerine bağlı," diye cevap verdi İpek. Ufak tefek adam her zamanki yolculuk kıyafetine geri dönmüştü - kara, süssüz ve sıradan kıyafetine.

"İfritler ile veba arasındaki bu yerlerde hava bozulmaya başladı. Mallorya'daki bütün mallarımızı nakde çevirip her şey yoluna girinceye kadar beklemeye ne dersin?"

"Düşünmüyorsun Yarblek," dedi İpek Nadraka. "Çalkantı ve savaş ticarete iyi gelir."

Yarblek kaşlarını çatarak İpek'e baktı. "Nedense böyle düşünmeni bekliyordum zaten."

Yarım mil kadar ileride başka bir barikat daha vardı; üstelik bu barikat ana yol üzerindeydi.

"Bu da ne?" diye sordu Yarblek hiddetle, dizginlerine asılarak.

"Gidip bir öğreneyim bakayım," dedi İpek, topuklarıyla atının

böğrünü mahmuzlayıp. Garion'un içine de arkadaşım izlemek düşmüştü.

Elli metre kadar yaklaştıklarında, barikatın arkasından kahverengi çuvaldan önlükler giymiş, üstleri başları çamur içinde bir düzine kadar köylü çıkarak tatar yaylarını onlara doğrulttu. "Olduğunuz yerde kalın!" diye emretti içlerinden biri, tehditkâr bir üslupla. Gözleri başka başka yerlere doğru bakan, kaba sakallı, iriyarı bir adamdı.

"Sadece geçip gidiyoruz dostum," diye açıkladı İpek adama.

"Geçiş bedelini vermeden olmaz."

"Geçiş bedeli mi?" diye nida etti İpek. "Burası imparatorluğa ait bir ana yol. Geçiş parası falan yok."

"Artık var. Siz şehirliler nesillerdir bizi kandırıp, bizden çaldınız; şimdi de hastalığınızı bize bulaştırmaya çalışıyorsunuz. Eh, bundan sonra bedelini de ödersiniz. Ne kadar altınınız var?"

"Onu konuşturmaya devam et," diye mırıldandı Garion, etrafına bakınarak.

"Şey," dedi İpek şaşı köylüye, genellikle önemli görüşmeler için sakladığı ses tonuyla, "istersen bu konuda biraz görüşelim."

Köy, çeyrek mil kadar ileride, otlarla kaplı küçük bir tepenin üzerinde kir içinde bir araya toplanmış bir öbek halinde yükseliyordu. Garion iradesini toplayarak yoğunlaştıktan sonra eliyle köye doğru belli belirsiz bir hareket yaptı. Nefesi arasından "duman" diye mırıldandı.

İpek silahlı köylülerle çekişmeye devam ediyor, işi mümkün olduğu kadar ağırdan alıyordu.

"Aa… afedersiniz." Garion kibarca sözlerini kesti, "ama orada bir şey mi yanıyor?" İşaret etti.

Köylüler dönerek dehşet içerisinde, köylerinden yükselmekte olan yoğun duman sütununa bakakaldılar. Çoğu yaylarını bir kenara attığı gibi hayret dolu haykırışlarla tarlaların arasından gözleriyle gördükleri bu felakete doğru koşmaya başladı. Şaşı adam, geri dönmeleri için bağırarak onların peşinden koştu. Sonra geriye dönerek tatar yayını tehditkâr bir edayla salladı. Yolculardan koparabileceği paranın tutkusu ile evini ve samanlığını kaplayan kontrolden çıkmış alevlerin korkunç hayali arasında bölünmüş, yaşadığı kararsızlığın ıstırabıyla zıp zıp zıplarken yüzünden bir keder ifadesi gelip geçti. Sonunda o da daha fazla dayanamayarak silahını attığı gibi komşularının peşinden koştu.

“Gerçekten köylerini mi yaktın?” İpek’in sesi biraz sarsılmış gibi çıkıyordu.

“Tabii ki yakmadım,” dedi Garion.

“O halde o kadar duman nereden çıkıyordu?”

“Birçok yerden.” Garion göz kırptı. “Damlarındaki sazlardan, sokaklardaki taşların arasından, kiler ve tahıl ambarlarından fokurduyordu - bir sürü yerden yani. Ama sadece duman var.” Chretienne’in sırtından yere atlayarak oraya buraya atılmış tatar yaylarını bir araya topladı. Bütün yayları, sivri uçları yere gelecek şekilde, düzgünce çalılardan yapılmış barikata dayadı. “Bir tatar yayını germek ne kadar zaman alır?” diye sordu.

“Saatler.” İpek aniden sırıttı. “İki adam gövdeyi bir bocurgatla eğecek, diğer ikisi de yayı, halkasına yerleştirecek.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” diye kabul etti Garion. Kemerindeki eski bıçağını çıkartıp, sırayla yayların yanından geçerek, her birinin bükülmüş kirişini kesti. Her yaydan şiddetli bir tıngırtı geldi. “Eh gidelim mi artık?” diye sordu.

“Peki bu ne olacak?” diyerek barikatı işaret etti İpek.

Garion omzunu silkti. “Sanırım etrafından dolanabiliriz.”

“Ne yapmaya çalışıyorlardı?” diye sordu Durnik, onlar yaklaşırken.

“Girişken bir grup köylü, ana yolun tam o noktasında bir geçiş ücreti toplama merkezi olması gerektiğine karar vermiş.” İpek omzunu silkti. “Gerçi, gerçek anlamda bir iş adamı yapısına sahip değillerdi. İlk şaşkınlıkta kaçarak, dükkânlarını boş bıraktılar.”

Arkalarında Yarblek’in yavaş yavaş yürüyen, çıngırakları hüzünle çalan yük hayvanlarıyla birlikte artık terk edilmiş barikatın etrafından dolandılar.

“Sanırım yakında senden ayrılacağız,” dedi Belgarath kürk başlıklı Nadraka. “Bir hafta içerisinde Ashaba’ya gitmemiz gerekiyor ve senin katırların bizi yavaşlatıyor.”

Yarblek başıyla onayladı. “Kimse bir yük katırını, ayağına tez olmadığı için suçlayamaz,” diye kabul etti. “Zaten ben de biraz ileride batıya dönecektim. İstiyorsanız Karanda’ya girebilirsiniz ama ben şahsen bir an önce kıyıya varmak istiyorum.”

“Garion,” dedi Polgara. Arkalarındaki köyden yükselen duman sütununa manalı manalı baktı.

“Ay,” diye cevap verdi genç kral. “Unutmuşum.” Gösterişli bir hava katmaya çalışarak elini kaldırdı. “Yetişir,” dedi, iradesini

serbest bırakarak. Duman, dibinden incelmeye başladı, sütun ise, kaynağından koparak bir bulut gibi yükselmeye devam etti.

“Abartma canım,” diye tavsiyede bulundu Polgara. “Gösteriş yapma.”

“Ama sen hep yapıyorsun,” diye suçladı Garion.

“Evet canım, ama ben nasıl yapılacağını biliyorum.”

Atlarını geniş bir tepenin yanına sürerek, tepeyi aşıp, etraflarının, ellerinde nahoş mızraklarla yol kenarlarındaki hendeklerden, alçak dere yataklarından çıkan zırhlı, kırmızı tünikli Mallorya askerleri tarafından aniden sarılmış olduğunu gördüklerinde neredeyse öğlen olmuştu.

“Sizler! Durun!” diye emretti müfreze başındaki komutan kabaca. Kısa boylu bir adamdı, hatta İpek’ten bile kısa boyluydu ama etrafta sanki üç metre boyundaymış gibi kasıla kasıla yürüyordu.

“Tabii Yüzbaşım,” diye cevap verdi Yarblek, atının dizginlerine asılarak.

“Ne yapacağız?” diye tısladı Garion, İpek’e.

“Bırak Yarblek halletsin,” diye mırıldandı İpek. “Ne yaptığını bilir.”

“Ne yana gidiyorsunuz?” diye sordu subay, uzun bacaklı Nadrak attan inince.

“Mal Dariya,” diye cevapladı Yarblek, “ya da Mal Camat’a - mallarımı Yar Marak’a taşıyabileceğim bir gemiyi nerede bulabilirsem, oraya.”

Yüzbaşı, sanki bu konuda aksak bir şeyler bulmaya çalışıyormuş gibi homurdandı. “Daha önemlisi, nereden geliyorsunuz?” Gözleri kısılmıştı.

“Maga Renn.” Yarblek omzunu silkti.

“Mal Zeth’ten değil mi?” Ufak tefek yüzbaşının gözleri daha da sertleşmiş, daha da şüphe yüklenmişti.

“Mal Zeth’te çok sık iş yapmam Yüzbaşı. Çok pahalıya mal oluyor - bütün o rüşvetler, harçlar, izinler falan, bilirsin ya.”

“Herhalde söylediklerini kanıtlıyabilirsin.” Yüzbaşının ses tonu sinirliydi.

“Herhalde ederim - ihtiyaç duyulacak olursa.”

“İhtiyaç var Nadrak, çünkü Mal Zeth’ten gelmediğinizi ispat edemezseniz sizi geri çeviririm.” Bu konuda pek küstahça bir tavır takınmıştı.

“Geri çevirmek mi? Bu mümkün değil. Yazın ortasına kadar Boktor’da olmam şart.”

“Bu *senin* sorunun tüccar.” Ufak tefek adam, iriyarı adamın canını sıkmış olmaktan oldukça memnun görünüyordu. “Mal Zeth’te veba var ve *ben* de, hastalık yayılmasın diye burada bulunuyorum.” Kendini beğenmiş bir edayla göğsünü yumrukladı.

“Veba mı!” Yarblek’in gözleri faltaşı gibi açıldı, yüzü de gerçekten soldu. “Torak’ın dişi! Neredeyse oraya uğrayacaktım da!” Aniden parmaklarını şıklattı. “Demek ki bütün civardaki köylülerin barikat kurmasının *nedeni* buymuş.”

“Maga Renn’den geldiğini ispat edebilir misin?” diye ısrar etti yüzbaşı.

“Şey…” Yarblek sağ üzengisinin altına asılı yıpranmış bir heybeyi çözerek, içini yoklamaya başladı. “Burada Ticaret Dairesi tarafından verilmiş bir iznim var,” dedi biraz kuşkuyla. “Mallarımı Maga Renn’den Mal Dariya’ya taşımam için izin veriyor. Eğer orada gemi bulamazsam Mal Camat’a gidebilmek için sanırım başka bir izin almam gerekecek. Bu sizi memnun eder mi?”

“Bir bakalım.” Yüzbaşı parmaklarını sabırsızca şıklatarak elini uzattı.

Yarblek kâğıtları uzattı.

“Biraz lekelenmiş,” diye suçladı yüzbaşı kuşkuyla.

“Penn Daka’daki meyhanede üzerine biraz bira döktüm.” Yarblek omzunu silkti. “Kötü, sulu bir şeydi zaten. Sözümü yabana atma Yüzbaşım. Penn Daka’da adam gibi bir şeyler içmeyi hiç umma. Hem zamanın, hem paran boşa gider.”

“Siz Nadraklar içmekten başka hiçbir şey düşünmez misiniz?”

“İklimden. Kışları Gar og Nadrak’ta yapacak başka iş olmuyor.”

“Başka bir şeyin var mı?”

Yarblek heybesini biraz daha eşeledi. “Maga Renn’deki Yorba Caddesindeki halı tüccarının faturası var - berbat dişli, çiçekbozuğu suratlı bir adam. Onu tanır mısın acaba?”

“Neden Maga Renn’deki bir halı tüccarını tanıyayım? Ben imparatorluk ordusunun bir subayıyım. Ivır zıvırla uğraşmam. Bunun üzerindeki tarih doğru mu?”

“Nereden bileyim? Biz Gar og Nadrak’ta başka bir takvim kullanıyoruz. Eğer bir faydası olacaksa söyleyeyim, iki hafta öncesiydi.”

Yüzbaşı biraz düşündü, belli ki otoritesini kullanabilmek için bir

mazeret bulma konusunda kendini zorluyordu. Sonunda yüzünde az da olsa hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi.

“Pekâlâ,” dedi gönülsüzce, evrakı geri vererek. “Yola devam edin. Ama yana sapayım demeyin; ayrıca yanmızdakilerden kimse kervanınızı terk etmesin.”

“Akılları varsa ayrılmazlar - tabii paralarını almak isliyorlarsa. Teşekkür ederim Yüzbaşı.” Yarblek yeniden eyerine atladı.

Subay homurdanarak devam etmelerini işaret etti.

“Küçük adamlara yetki vermemek lazım,” dedi Nadrak ekşi bir suratla, duyulma menzilinden çıktıklarında. “Beyinlerine pek ağır geliyor.”

“Yarblek!” diye karşı koydu İpek.

“Sözüm meclisten dışarı tabii ki.”

“Ha. O zaman başka.”

“Doğuştan bir yalanci cibim rahat ilan yalan söyleyebiliyorsunuz Yarblek Efendi,” dedi hokkabaz Feldegast takdirle.

“Malum, bir Drasniyalıyla uzun süredir teşrikimesai içerisindeyim de.”

“O izin ile faturayı nasıl buldun?” diye sordu İpek.

Yarblek göz kırparak alnına muzipçe vurdu. “Resmi tipler her zaman resmi görünüşlü kâğıtlardan çok etkilenir - üstelik memur ne kadar zavallı olursa, bir o kadar etkilenir. O pis, ufak yüzbaşıya nereden isteseydim, oradan geldiğimi ispat edebilirdim: Melcene’den, Zamad Dağları’ndaki Aduma’dan, Hatta Gandahar sahillerindeki Grol Tibu’dan bile - yalnız Grol Tibu’da filden başka bir şey alamazsın, şu anda da yanımda hiç fil yok, bu yüzden o belki biraz kuşku uyandırırdı.”

İpek sırıtarak dönüp baktı. “Şimdi neden onunla ortak olduğumu anladınız mı?” dedi, hepsine birden.

“Birbirinize gerçekten çok yakışıyorsunuz,” diye kabul etti Kadife.

Belgarath kulaklarından birine asılıp duruyordu. “Sanırım bu akşam hava karardıktan sonra senden ayrılırız,” dedi Yarblek’e. “Başka bir işgüzar askerin bizi durdurup kellelerimizi saymasını veya bize refakat edecek bir askeri birlik verilmesi gerektiği kararına varmasını istemem.”

Yarblek başıyla onayladı. “Bir şeye ihtiyacınız olacak mı?”

“Biraz yiyecek, o kadar.” Belgarath, katırların yanında zahmetle yürüyen yüklü yük atlarına baktı. “Epey bir zamandır yoldayız,

gerçekten ihtiyacımız olanı bir araya getirip, kalanları bırakmayı beceriyoruz.”

“Yeterince yiyecek almanızla bizzat ilgileneceğim,” diye söz verdi Vella, Ce’Nedra ile Kadife’nin arasında, atını sürdüğü yerden. “Yarblek bazen, yolculukta insanın *tek* ihtiyacı olan şeyin dolu bira fıçıları olmadığını unutabiliyor.”

“Yani o zaman kuzeye mi cideceksiniz?” diye sordu Feldegast, Belgarath’a. Ufak tefek soytarı parlak renkli giysilerini değiştirmiş, üzerine sade kahverengi bir şeyler giymişti.

“Eğer yerini değiştirmedilerse Ashaba o tarafta,” diye cevap verdi Belgarath.

“Eğersem size için bir ziyani yoksa, ben da bir süreliğina sizin ilan birlikte çeleyim.”

“Ya?”

“Mal Dariya’da son bulunduğum zaman yetkililerlan aramizda biraz sorun olmuştu, muzafferane bir edaylan çeri dönmeden once, çendilerine toplasinlar için onlara biraz zaman tanayayim diyorum. Yetkililer cenelliklen esçi kafali ve musamahasiz tiplerdan olurlar anadin mi - her zaman esçi muzipliklere, sadecem neşelenmek için yapilmiş yaramazliklara bulup çikartip insanin yüzünda vururlar.”

Belgarath hokkabaza uzun uzun baktıktan sonra omuz silkti. “Niye olmasın?” dedi.

Garion, yaşlı adama dik dik baktı. Dedesinin bu ani rızası hiç onun karakterine uymuyordu, üstelik Kadife ile Sadi’nin gruplarına katılmasına nasıl karşı koyduğu göz önüne alınacak olursa. Bunun üzerine Garion Polgara’ya baktı ama onda da bir endişe emaresi göremedi. Üzerine garip bir kuşku çökmeye başlamıştı.

Akşam Mallorya ovalarına çökerken yoldan ayrılarak, konaklamak için kayın ağaçlarının oluşturduğu bahçe gibi bir alana yöneldiler. Yarblek’in katırcıları büyük bir kamp ateşi yakıp toprak testiyi elden ele dolaştırarak gitgide gürültülerini artırmaya başladılar. Korunun üst tarafında Garion ile arkadaşları başka bir kamp ateşinin etrafında toplanmış, akşam yemeklerini yiyerek Yarblek ve Vella’yla konuşuyorlardı.

“Venna’ya geçtiğinizde dikkatli olun,” diye uyardı Yarblek sansar suratlı ortağını. “Oradan gelen öykülerin bir kısmı, Karanda’dan gelenlerden çok daha uğursuz.”

“Ya?”

“Sanki hepsinin üzerine bir çeşit bir delilik çökmüş. Gerçi tabii

ki Grolimler daha ilk başta bile pek aklı selim sahibi sayılmazlardı.”

“Grolimler mi?” Sadi aniden başını kaldırdı.

“Venna, tapınakların denetiminde bir eyalettir,” diye açıkladı İpek. “Oradaki bütün yetki Urvon’dan ve Mal Yaska’daki sarayından kaynaklanır.”

“Kaynaklanırdı,” diye düzeltti Yarblek. “Artık kimse yetkinin *kimde* olduğunu bilmiyor. Grolimler bir araya gelip konuşuyorlar. Sonunda birbirlerine viyak viyak bağırıncaya kadar, bu sohbetlerde ses gitgide yükseliyor; sonra hepsi bıçaklarına davranıyor. Ben ne olduğunu çözemedim. Muhafızlar Tapınağı bile taraf tutuyor.”

“Grolimlerin birbirlerini doğruyor olduğu fikri, katlanamayacağını bir fikir sayılmaz,” dedi İpek.

“Öyle,” diye kabul etti Yarblek. “Sen aralarına sıkışıp kalmamaya çalış, yeter.”

Feldegast hafif hafif lavtasını tımbırdatıyordu; öyle kötü bir notaya bastı ki bu Garion’un bile dikkatini çekti.

“O telin akordu kaçmış,” diye akıl öğretti Durnik.

“Biliyorum,” diye cevap verdi hokkabaz. “Burgusu açilip duruyor.”

“Dur bir bakayım,” diye önerdi Durnik. “Belki ben tamir edebilirim.”

“Korkarim çi çok yipranmiş Durnik kardeş. Bu muhteşem bir çalgi ama çok esçi.”

“Zaten saklamaya değecek olanlar da onlardır.” Durnik lavtayı eline aldı; gevşek burguyu çevirip, baş parmağıyla tele vurarak sesi kontrol etmeye başladı. Sonra bıçağını çıkartarak ağaçtan birkaç minik kıymık kesti. Bunları dikkatle burgunun çevresine sıkıştırıp bıçağının sapıyla vurarak yerine yerleştirdi. Sonra burguyu çevirerek teli yeniden akord etti. “Bu idare eder,” dedi. Lavtayı eline alarak birkaç kez tellerine vurdu. Sonra ağır ağır kadim bir hava tutturup, her bir notayı titreyip tınlatarak çalmaya başladı. Ezgiyi baştan sona bir kez çaldı, çaldıkça parmaklarının kendilerine güvenleri artıyor gibiydi. Sonra yeniden başa döndü ama bu kez Garion’u hayretler içerisinde bırakarak, dalgalı bir kontrapunta yöntemiyle basit melodiyi öyle karmaşık bir biçime soktu ki sanki müzik tek bir çalgıdan çıkmıyordu. “Hoş bir tonu var,” diye kutladı Feldegast’ı.

“Gerçekten da haricasin demirci efendi. Önca lavtama tamir ediyorsun, sona tutup, benim hiç çalamayacayim kadar iyi çalıp

beni mahçup ediyorsun.”

Polgara’nın gözleri hem yaşarmış, hem de açılmıştı. “Neden bana bundan hiç söz etmedin Durnik?” diye sordu.

“Aslında o kadar uzun zaman oldu ki, neredeyse unutmuşum.” Parmakları hâlâ teller üzerinde oynaşarak, zengin seslerin, basamaklardan şırıltıyla boşalan sular gibi dökülmesini sağlıyordu. “Gençliğimde bir süre bir lavta yapımcısının yanında çalışmıştım. Yaşlıydı ve parmakları sertleşmişti ama yaptığı aletin sesini duyması icap ediyordu; o yüzden, ona çalıvereyim diye bana lavta çalmasını öğretmişti.”

Durnik ateşin diğer tarafındaki dev arkadaşına baktı; sanki aralarında bir şeyler gidip gelmişti. Toth başıyla onayladı, omzuna atmış olduğu kaba örtüsüne uzandı ve garip görünüşlü bir dizi kaval çıkardı; bu, her biri bir öncekinden daha uzun, boş kamışlardan yapılma, birbirine sıkı sıkı bağlanmış bir aletti.

Durnik çaldığı havanın başına dönünce dilsiz adam da sessizce kavalları dudaklarına götürdü. Toth’un, lavtanın şarkısının karmaşıklığı arasında süzülen basit kavallarından çıkarttığı sesin öyle acıklı bir dokunaklılığı vardı ki Garion’un içini parçalamıştı.

“Ben çendimi tamamdan fazladan hissetmeye başladim artik,” dedi Feldegast hayranlıkla. “Benim lavta ile kaval çalmam ancak çi meyhanelere, meyhane cibi yerlere layik, laçin ben bu içişi cibi usta değilim.” Devasa Toth’a baktı. “Nasin oluyor da böyle büyük bir adamdan, böyle narin bir ses çiksin?”

“Çok ustadır,” diye açıkladı Eriond ona. “Bazen Durnik’le bana çalar - balık vurmadığı zamanlarda.”

“Ah bu muhteşem bir ses,” dedi Feldegast, “yabana atilmayacak kadar cüzel.” Ateşin diğer tarafındaki Vella’ya baktı. “Sen da bize azcik oynamak ister misin çiz, hani şöyle akşama tamalamak için.”

“Neden olmasın?” Vella başını geri savurarak güldü. Ayağa kalkarak ateşin diğer tarafına yürüdü. “Bu ritmi izleyin,” diye talimat verdi, ellerini başının üzerine doğru kaldırıp, tempoyu tesbit etmek için parmaklarını şıklatarak. Feldegast hemen ritmi kaparak, alkış tutmaya başladı.

Garion Vella’nın dans edişini daha önce görmüştü -yıllar önce Gar og Nadrak’taki orman meyhanesinde- o yüzden aşağı yukarı neyle karşılaşacağını tahmin edebiliyordu. Öte yandan Eriond’un - ve belki de Ce’Nedra’nın- kesinlikle o kadar bariz bir şehvet gösterisini izlememesi gerektiğinden emindi. Gerçi Vella’nın dansı

yeterince zararsız başlamıştı ve Garion, onu son izlediği zaman belki de gereğinden fazla hassas davranmış olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Fakat şıklattığı parmaklarının ve Feldegast'ın alkışlarının keskin kuvveti arttıkça ve Vella daha serbest oynadıkça ilk kanısının doğru olduğunu fark etti. Gerçekten de Eriond bu dansı seyretmemeliydi ve Ce'Nedra hemen bir yerlere uzaklaştırılmalıydı. Ama ne yaparsa yapsın aklına bir yol gelmiyordu bir türlü.

Tempo yeniden düşüp de, Durnik ile Toth asıl havanın basit söylemine geri döndüklerinde Nadrak kızı dansını ateşin etrafındaki bütün adamlara meydan okuyan mağrur, saldırgan adımlarla bitirdi.

Garion hayret içinde Eriond'un genç yüzünde hiçbir utanma emaresi olmadan içtenlikle alkışladığını gördü. Kendisi, kendisinin hızlı hızlı nefes aldığının ve boynunun kızardığının farkındaydı.

Ce'Nedra'nın tepkisi aşağı yukarı beklediği gibi oldu. Yanakları alev alev, gözleri de faltaşı gibi açıktı. Sonra aniden zevkle bir kahkaha attı. "Harika!" diye nida etti ve Garion'a yandan bir bakış atarken gözleri yaramazlık doluydu. Garion huzursuzca öksürdü.

Feldegast gözlerindeki yaşı silerek, gürültüyle sümkürdü. Sonra ayağa kalktı. "Ah benim iyi yüreçli, çapkin yosmam," dedi taşkınlıkla Vella'ya, esef dolu bir edayla kollarını kızın boynuna dolayıp -kızın her zaman hazır bekleyen hançerleri karşısında canım biraz tehlikeye atarak- dudaklarından gürültüyle öperken, "ayrilmamiz cerektiği için beni mahvetti bu. Seni çok özleyeceğim çiz, hiç kuşkun olmasin. Ama sana söz veririm çi, yine cörüşeceğiz ve ben seni benim birkaç çüçük hikâyem ilen cüldüreceğim, sen da benim aklimi yaptiğin o içkiylan bulandiracaksin; birbirimizle bahar üstüne bahar yaşayip birlikta cülüp, şarkilar soylayacayiz." Sonra kızın poposunu oldukça aşina bir şekilde okşar okşamaz, kız hançerinin kabzasını bulamadan hızla olay yerinden uzaklaştı.

"Sık sık senin için dans ediyor mu?" diye sordu İpek ortağına, gözleri çakmak çakmak.

"*Çok* sık," diye cevapladı Yarblek hüzünle, "ve her dans ettiğinde, kendimi, aslında hançerlerinin o kadar da sivri olmadığı ve birkaç kesikten zarar gelmeyeceği yolunda hayaller kurarken yakalıyorum."

"Ne zaman istersen deneyebilirsin Yarblek," diye teklif etti Vella, elini imalı bir şekilde hançerlerinin birinin kabzasına koyarak.

Sonra Ce'Nedra'ya bakarak göz kırptı.

"Neden öyle dans ediyorsun?" diye sordu Ce'Nedra hâlâ biraz kızararak. "Seyreden bütün erkeklere ne yaptığını *bile bile."*

"Eğlencesi orada zaten Ce'Nedra. Önce onları kudurtuyorsun, sonra da hançerlerinle uzak tutuyorsun. Bu onları kesinlikle vahşileştiriyor. Bir daha karşılaştığımızda sana nasıl yapıldığını gösteririm." Garion'a bakarak zalim bir kahkaha attı.

Belgarath ateşe geri döndü. Vella'nın dansı esnasında bir ara ayrılmıştı; gerçi Garion'un gözleri bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. "Etraf yeterince karardı," dedi onlara. "Sanırım artık dikkat çekmeden ayrılabiliriz."

Hepsi oturdukları yerden kalktılar.

"Ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu İpek ortağına.

Yarblek başıyla, evet dedi.

"Pekâlâ. Benim başımı dertten kurtarmak için ne yapabilirsen yap."

"Neden politikaya bulaşmak istiyorsun İpek?"

"Çünkü çalmak için bana daha büyük imkânlar sağlıyor."

"Ha," dedi Yarblek. "O halde tamam." Elini uzattı. "Dikkatli ol İpek," dedi

"Sen de Yarblek. Mümkünse bizi borçtan uzak tut; bir sene kadar sonra görüşürüz."

"Eğer hayatta olursan."

"Ha, o da var."

"Dansın çok hoşuma gitti Vella," dedi Polgara, Nadrak kızına sarılarak.

"Şeref duydum Leydim," diye cevap verdi Vella biraz utangaç bir tavırla. "Eminim yine karşılaşırız."

"Ben de eminim."

"Şu akil almaz fiyati bir çere daha düşünmeyeceğin konusuna kararli misin Efendi Yarblek?" diye sordu Feldegast.

"Bu konuyu *onunla* konuş," diye cevap verdi Yarblek, başıyla Vella'yı işaret ederek. "Fiyatı biçen o."

"Cercekten da çok kati kalpli bir kadinsin, çizim," diye suçladı onu hokkabaz.

Vella omzunu silkti. "Eğer ucuza alırsan, kıymet bilmezsin."

"Bak bunda doğru dedin. Dur bir bakalim hele, ne etsem de elime azcik para geçirebilsem çünküm hiç şüphen olmasin cüzel

yosmam, sana satin alacağim.”

“Görürüz,” diye cevap verdi Vella hafif bir tebessümle.

Ateşin ışığından dışarı, kazığa bağlanmış atlarının -ve hokkabazın katırının- yanına giderek sessizce bineklerine bindiler. Ay batmıştı; atlarını Yarblek’in kampından çıkartıp da kuzeye doğru dikkatle sürmeye başladıklarında yıldızlar gecenin ılık ve kadife boğazına parlak mücevherler gibi uzanmıştı. Birkaç saat sonra güneş doğduğunda Venna’nın güney sınırını çizen akarsu olan Raku Nehri’nin güney kıyısında bulunan Angarak şehri Mal Rakuth’a doğru uzanan bakımlı ana yolda kuzeye doğru epeyce mil katetmişlerdi. Sabah havası ılık, gökyüzü açıktı ve hızlı ilerliyorlardı.

Yine yollarda evlerinden barklarından olmuş insanlar vardı ama dünkünün aksine bunların önemli bir kısmı güneye doğru kaçıyordu.

“Kuzeyde de veba salgını olma ihtimali var mı?” diye sordu Sadi.

Polgara kaşlarını çattı. “Mümkündür herhalde,” dedi.

“Bence o insanların Mengha’dan kaçıyor olma ihtimalleri daha yüksek,” diye karşı çıktı Belgarath.

“Buraları biraz karışacak gibi,” diye dikkat çekti İpek. “Eğer insanlar bir taraftan veba, diğer taraftan da iblisler nedeniyle kaçıyorsa bütün yapabilecekleri buradaki ovalarda dönüp durmak olacak.”

“Bu bizim işimize yarayabilir Kheldar,” diye dikkat çekti Kadife. “Eninde sonunda Zakath bir veda bile etmeden Mal Zeth’ten ayrıldığımızı fark edecek ve arkamızdan bizi arayan askerler gönderecektir. Bu bölgede biraz karışıklık olması onların araştırmalarını bozabilir, sence de öyle değil mi?”

“Bak önemli bir noktaya temas ettin,” diye itiraf etti İpek.

Garion yarı uyanık, yarı uyuklar bir halde at sürüyordu; bu Belgarath’tan öğrendiği bir numaraydı. Eskiden zaman zaman bir geceyi uykusuz geçirse bile, buna bir türlü alışamıyordu. Başı önüne eğilmiş, etrafında olup bitenlerin pek de farkında olmadan gidiyordu.

Bilincinin kıyılarında bir yerlerde onu rahatsız eden, ısrarcı bir ses duydu. Gözlerini kapalı tutmaya devam edip kaşlarını çatarak sesin ne olduğunu çıkartmaya çalıştı. Sonra aniden hatırladı. Bu hafif, keder dolu bir ağlamaydı; ve aniden Mal Zeth’teki pejmürde

sokakta ölmekte olan çocuğun görüntüsünün tüm dehşeti sanki yüzüne çarptı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü uyanamıyordu ve sürüp duran o ağlama kalbini paramparça ediyordu.

Sonra omuzunda, kendisini kibarca sarsan koca bir el hissetti. Büyük bir gayretle başını kaldırarak, dev Toth'un hüzünlü yüzüne baktı.

"Sen de duydun mu?" diye sordu.

Toth başıyla onayladı, yüzü şefkat yüklüydü.

"Sadece bir rüyaydı, öyle değil mi?"

Toth ellerini iki yana açtı, yüzündeki ifadede kararsızlık vardı. Garion omuzlarını dikleştirerek, bir daha uyuklamamaya kesin karar verip eyeri üzerinde dimdik oturdu.

Yoldan biraz uzaklaşarak, bir yulaf tarlasının ortasında tek başına duran iri bir karaağacın altında ekmek, peynir ve tütsülenmiş sosisten ibaret soğuk öğlen yemeklerini yediler. Biraz ileride, atlarını sulayarak, su tulumlarını doldurdukları yosunlu kayalarla çevrelenmiş minik bir pınar vardı.

Belgarath durup, tarlaların üzerinden uzaktaki bir köye ve köye doğru giden barikatlı yola doğru bakmaya başladı. "Yanımızda ne kadar yiyeceğimiz var Pol?" diye sordu Belgarath. "Eğer önümüze çıkan bütün köyler, şimdiye kadar geçtiklerimiz gibi kapatılmış olursa, erzağımızı yenilemek konusunda zorluk çekeceğiz."

"İdare ederiz herhalde baba," diye cevap verdi güzel büyücü. "Vella çok bonkör davranmış."

"Onu pek sevdim." Ce'Nedra gülümsedi. "Sürekli küfür etse bile."

Polgara Ce'Nedra'nın tebessümüne karşılık verdi. "Bu Nadrak usulüdür canım," dedi. "Gar od Nadrak'tayken, orada geçinebilmek için babamın kelime hâzinesinin daha renkli bölümlerini hatırlamak zorunda kalmıştım."

"Hey!" diye seslendi biri onlara.

"Orada." İpek yolu işaret etti.

Melcene bürokratlarına has kahverengi cüppelerden birini giymiş olan bir adam, doru atının sırtından onlara beklentiyle bakıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye seslendi Durnik adama.

"Yiyeceğinizden birazcık verebilir misiniz?" diye seslendi Melceneli. "Köylerin hiçbirine yaklaşamıyorum ve üç gündür bir şey yiyemedim. Parasını veririm."

Durnik, sorarcasına Polgara'ya baktı.

Pol başıyla onayladı. "Yeterince yiyeceğimiz var," dedi.

"Hangi yönden geliyormuş?" diye sordu Belgarath.

"Güneyden sanırım," diye cevap verdi İpek.

"Verebileceğimizi söyle Durnik," dedi ihtiyar adam. "Belki bize güneyden yeni bir haber iletebilir."

"Yaklaş," diye seslendi Durnik aç adama.

Bürokrat yirmi metre kalıncaya kadar yaklaştı. Sonra temkinle durdu. "Mal Zeth'ten mi geliyorsunuz?" diye bilmek istedi.

"Salgın başlamadan önce ayrıldık," diye yalan söyledi İpek.

Memur duraksadı. "Parayı buradaki taşın üstüne bırakacağım," diye teklif etti, beyaz bir kayayı işaret ederek. "Sonra biraz geri çekileceğim. Siz de parayı alarak biraz yiyecek bırakın. Böylece her iki taraf da birbirini tehlikeye sokmamış olur."

"Makul," diye cevap verdi İpek neşeyle.

Polgara yanlarındaki erzaktan bir somun esmer ekmek ve cömert bir dilim peynir çıkartarak, sert hatlı Drasniyalıya verdi.

Melceneli atından inerek taşın üzerine birkaç sikke bıraktıktan sonra atını tutarak biraz uzaklaştırdı.

"Nereden geliyorsun dostum?" diye sordu İpek, kayaya yaklaşırken.

"Katakor'da, Akkad'daydım," diye cevap verdi aç adam, ekmek somununa ve peynire bakarak. "Kamu İşleri -bilirsiniz ya surlar, su kemerleri, sokaklar falan yani- Dairesi'nin kıdemli yöneticisiydim. Rüşvetler pek öyle muazzam değildi ama idare ediyordum. Her neyse, Mengha ile ifritleri gelmeden birkaç saat önce ayrıldım oradan."

İpek yiyeceği kayaya bırakıp parayı aldı. Sonra geriledi. "Duyduğumuza göre Akkad epey bir zaman önce düşmüş."

Melceneli kayaya doğru adeta koşarak ekmek ile peyniri kaptı. Peynirden büyük bir lokma ısırdı, somundan da koca bir parça kopardı. "Ben dağlarda saklandım," diye cevap verdi, dolu ağzıyla.

"Ashaba oralarda değil mi?" diye sordu İpek, havadan sudan konuşurmuş gibi yapmaya çalışarak.

Melceneli lokmasını zorla yutarak, başıyla onayladı. "Zaten sonunda o yüzden ayrıldım," dedi, ekmeği ağzına tıkarak. "Bütün bölge dev gibi vahşi köpeklerle doldu -bir at kadar büyük çirkin hayvanlar-; ayrıca önlerine gelen herkesi öldüren Karand çeteleri kol geziyor. Bütün bunlardan saklanabilirdim ama Ashaba'da

korkunç bir şeyler olup bitiyor. Şatodan korkunç sesler yükseliyor, geceleri de şatonun üzerinde garip ışıklar oluyor. Tabiat üstü güçlere pek itibar etmem, o yüzden ben de kaçtım." Bir parça daha ekmek koparırken memnuniyetle içini çekti. "Bir ay önce esmer ekmek ile peynir görsem burnumu bükerdim. Şimdi ise ziyafet gibi geliyor."

"Sosların en güzeli açlıktır," diye eski bir atasözünü aktardı İpek.

"Bu gerçekten çok doğru."

"Neden Venna'da kalmadın? Mal Zeth'te veba olduğunu duymamış mıydın?"

Melceneli ürperdi. "Venna'da olanlar, Katakor veya Mal Zeth'te olanlardan çok daha kötü," diye cevap verdi. "Sinirlerim bütün olup bitenlerden mahvoldu. Ben iblislerden, Yeni Tanrılardan, büyüden ne anlarım? Siz bana kaldırım taşlarından, kalaslardan, sıvadan, adam gibi birkaç rüşvetten bahsedin; diğer saçmalıklardan söz etmenize hiç gerek yok."

"Yeni Tanrılar mı?" diye sordu İpek. "Kim Yeni Tanrılardan bahsediyor?"

"Chandim. Onları duydunuz mu?"

"Onlar Urvon'a bağlı değil mi?"

"Bence şu anda kimseye bağlı değiller. Venna'da kudurdular. Kimse Urvon'u bir aydır görmüyor - hatta Mal Yaska'dan gelenleri gören bile yok. Chandimler kesinlikle zıvanadan çıktı. Tarlalarda sunaklar kurup çifte kurban veriyorlar -önce Torak'a bir yürek sunuyorlar, ikincisi ise bu yeni Angarak Tanrısına oluyor- ve orada bulunup da *her iki* sunağa birden secde etmeyen olursa, oracıkta kalbini çıkartıyorlar."

"Bu Venna'dan uzak durmak için yeterli bir sebep," dedi İpek memnuniyetsizlikle. "Şu Yeni Tanrılarına bir isim takmışlar mı?"

"Benim bildiğim kadarıyla hayır. Sadece, 'gelip Torak'ın yerini ve Tanrıkatleden'den öcünü korkunç bir şekilde alacak olan Angarakların Yeni Tanrısı' diyorlar."

"Bu sensin," diye mırıldandı Kadife Garion'a.

"Bir mahzuru mu vardı?"

"Sadece bilsen iyi olur diye düşünmüştüm, o kadar."

"Venna'da açık bir savaş sürüyor dostum," diye devam etti Melceneli, "size tavsiyem epey bir uzağından dolanıp geçin."

"Savaş mı?"

“Ruhban sınıfın kendi içerisinde. Chandimler, bütün yaşlı Grolimleri -hâlâ Torak’a sadık olanları- katlediyor. Muhafızlar Tapınağı taraf tutuyor ve oradaki tarlalarda meydan muharebeleri yapıyorlar -yani taşrayı talan edip, çiftlikleri yakıp, köyleri olduğu gibi kılıçtan geçirmedikleri zamanlar. Bütün Venna delirdi dersiniz. Şu anda oradan geçecek adamın hayatının hiçbir kıymeti yok. İnsanı durdurup hangi Tanrı’ya taptığını soruyolar, yanlış cevabın sonu ölüm.” Yemek yemeğe devam ederek duraksadı. “Sessiz ve emniyetli bir yer biliyor musunuz?”

“Sahili bir dene,” diye teklifte bulundu İpek. “Mal Abad olabilir -ya da Mal Camat.”

“Siz ne tarafa gidiyorsunuz?”

“Biz kuzeye, nehre doğru gidiyoruz, bizi Penn Daka Gölü’ne götürebilecek bir tekne bulmaya çalışacağız.”

“Orası da uzun süre güvenli kalmayacaktır. Eğer önce veba yetişmezse, ya Mengha’nın ifritleri yetişir ya da Venna’dan gelen zıvanadan çıkmış Grolimler ile Muhafızları.”

“Durmayı düşünmüyoruz,” diye açıkladı İpek adama. “Delchin’den doğru Maga Renn’e çıkacağız; sonra da devam ederek Magan’a ineceğiz.”

“Uzun bir yolculuk.”

“Dostum, eğer ifritlerden, vebadan ve delirmiş Grolimlerden kaçmam icap ederse, Gandahar’a giderim. En kötüsü, fil çobanları arasına gizlenirim. Filler o kadar kötü değildir.”

Melceneli hafifçe tebessüm etti. “Yemek için teşekkürler,” dedi, ekmek somunu ile peynirin kalanını cüppesinin içine sokup, otlamakta olan atına bakınarak. “Gandahar’a varınca şansınız bol olsun.”

“Senin de sahile varınca,” diye cevap verdi İpek.

Melcenelinin atla uzaklaşışını seyrettiler.

“Neden adamın parasını aldın Kheldar?” diye sordu Eriond merakla. “Adama yiyeceği öylece vereceğiz zannetmiştim.”

“Beklenmedik ve açıklanamaz merhamet gösterileri insanların aklından çıkmaz Eriond ve merak sonunda minnettarlığa ağır basar. Parasını, yarına kadar bizi meraklı bazı askerlere tarif edemeyecek kadar unutmasına emin olmak için aldım.”

“Ha,” dedi oğlan biraz üzülerek. “İşlerin böyle olması çok kötü değil mi?”

“Sadi’nin de söylemiş olduğu gibi dünyayı ben yaratmadım; ben

sadece içinde yaşamaya çalışıyorum.”

“Eee, ne düşünüyorsun?” dedi Belgarath hokkabaza.

Feldegast gözlerini kısarak ufka doğru baktı. “Mal Yaska’yi falan ceçip, tam Venna’nın cöbeğinden dosdoğru citmek konusunda çesin kararli misin?”

“Başka şansımız yok. Bu zamanda Ashaba’ya ancak varabiliriz.”

“Nedensam öyle düşüneceğini bildiydim.”

“Bildiğin, bizi götürebileceğin bir yol var mı?”

Feldegast kafasını kaşıdı. “Tehlikeli olacaktir Kadim Çişi,” dedi kuşkuyla, “Crolimler, Chandimler ve Tapinak Muhafizlariylen, hepisiylen.”

“Ashaba’daki randevumuzu kaçırdığımız zaman karşılaşacağımız tehlikenin yanında esamesi okunmaz.”

“Eh madem çim bu kadar kararlisin, herhaldem sizi cötürebilirim.”

“Pekâlâ,” dedi Belgarath. “O halde hemen yola koyulalım.”

Bir gün önce Garion’un üzerine çökmüş olan kuşku daha da artmaya başlamıştı. Neden dedesi, bu tür soruları doğru dürüst tanımadıkları bu adam soruyordu? Bu konuda düşündükçe, görünenin altında bir dolaplar döndüğü konusundaki inancı da artmaya başlamıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÇAMURLU nehrin kıyısına sinmiş kasvetli bir kale şehri olan Mal Rakuth'a vardıklarında akşamüstü epey ilerlemişti. Şehrin surları yüksekti ve bu surlar içinden kara kuleler yükseliyordu. Dışarıda büyük bir kalabalık birikmiş şehir sakinlerine, kendilerini içeri almaları için yalvarıyorlardı ama şehir kapıları kapatılmış, okçular yaylarını yarı germiş bir vaziyette mazgallı siperlere, aşağıdaki mültecileri tehdit edercesine sıralanmışlardı.

"Bu da bir yerde, sorunun cevabını vermiş oluyor değil mi?" dedi Garion, ürkmüş şehriden biraz ilerideki bir tepede arkadaşlarıyla birlikte atlarının dizginlerine asıldıklarında.

Belgarath homurdandı. "Aşağı yukarı ben de bunu bekliyordum," dedi. "Zaten Mal Rakuth'ta ihtiyacımız olan pek bir şey yoktu o yüzden ısrar etmekte bir anlam da yok."

"Peki ama nehri nasıl geçeceğiz?"

"Eğer yağniş hatirlamadiysam, nehir yukarda birkaç mil öteda nehri çeçen bir sal var," diye bilgi verdi Feldegast.

"Salcı da en az şehirdeki insanlar kadar vebadan korkmamış mıdır?" diye sordu Durnik.

"Şali bir öcüz çekiyor Efendi - her içi tarafta bir çift öcüz, halatlar, makaralar falan. Salci bizdan para alip, biza elli metro bile yaklaşmadan, bizi karşiya ceçirebilir. Çerçi karşida ceçmenin son dereca pahali olmasindan korkarim."

Sal, sarımtırak kahverengi nehir üzerinden gerilmiş kalın halatların çektiği her yanından su alan, eski bir mavnadan başka bir

şey değildi.

Onlar yaklaşırken, “Geri durun!” diye emretti nehrin beri tarafında, öndeki öküzün boynuna bağlanmış ipi tutan çamur içindeki adam. “Sizin o pis hastalıklarınızı istemiyorum.”

“Karşıya kaça geçiliyor?” diye seslendi İpek adama.

Çamur içindeki adam gözlerini kısarak, açgözlülükle onlara bakıp giysilerine ve atlarına şöyle bir değer biçti. “Tek altın,” dedi kesin bir dille.

“Bu ahlaksızlık!”

“Yüzmeye ne dersin.”

“Öde ona,” dedi Belgarath.

“Kesinlikle olmaz,” diye karşılık verdi İpek. “Kandırılmayı reddediyorum - burada bile. Durun bir düşüneyim.” Açgözlü salcıya baktıkça dar suratı dikkat kesildi. “Durnik,” dedi düşünceli düşünceli, “baltan kolaylarda bir yerlerde mi?”

Demirci başıyla onaylayıp, eyerinin arkasından iple asılı olan baltasını okşadı.

“Para konusunda biraz daha düşünmez miydin dostum?” diye seslendi ufak tefek Drasniyalı acıklı bir sesle salcıya.

“Tek bir altın,” diye tekrarladı salcı inatla.

İpek içini çekti. “Önce salma bakmamızda bir mahzur var mı? Bana pek güvenilir görünmedi de.”

“Hiç çekinmeyin - ama paramı almazsam kıpırdamam.”

İpek Durnik’e baktı. “Baltayı getir,” dedi.

Durnik attan inerek, geniş ağızlı baltasını ipinden çıkardı. Sonra İpek’le birlikte kaygan nehir kıyısından mavnaya doğru indiler. Rampaya giderek, mavnanın üzerine çıktılar. İpek yoklamasına ayaklarını döşeme tahtalarının üzerine vurdu. “Güzel tekne,” dedi tedbiren biraz uzakta durmakta olan salcıya. “Ücret konusunda bir şeyler yapamayacağına emin misin?”

“Tek bir altın. İster kabul et, ister etme.”

İpek içini çekti. “Böyle diyeceğinden korkuyordum.” Ayaklarından birini çamurlu güverteye sürttü. “Tekneler hakkında benden daha çok şey bilirsin dostum,” diye gözlemledi. “Sence, arkadaşım tam dibine bir delik açarsa bunun batması ne kadar zaman alır?”

Salcı ağzı bir karış açılarak bakakaldı.

“Teknenin burnundaki kalasları çek Durnik,” diye tavsiyede

bulundu İpek neşeyle. “Şöyle baltayı rahat rahat savurabilesin.”

Çaresizlik içinde kalan salcı bir sopa kaptığı gibi nehir kıyısına koştu.

“Aman dikkat et dostum,” dedi İpek adama. “Mal Zeth’ten dün ayrıldık, benim de ateşim çıkmaya başladı sanki - yediğim bir şeydendir mutlaka.”

Salcı yarı yolda donakaldı.

Salın burnundaki güverte kalaslarını kaldırmakta olan Durnik sırıtıyordu.

“Bizim bu arkadaş pek iyi bir oduncudur,” diye devam etti İpek sohbet edercesine, “baltası da pek keskindir. Her türlü iddiasına girerim ki bu dubayı on dakika içerisinde nehrin dibine oturtur.”

“İskeletini görebiliyorum artık,” diye bildirdi Durnik, baltasının kenarını imalı imalı eliyle yoklayarak. “Delik ne kadar olsun?”

“Hı,” diye cevap verdi İpek, “bilmiyorum Durnik - belki bir metre kare falan. Sence öyle bir delik bunu batırır mı?”

“Emin değilim. Deneyip görelim bakalım.” Durnik kısa ceketinin kollarını sıvayarak baltasını birkaç kez kaldırarak şöyle bir ağırlığını tarttı.

“Şimdi anlaşma konusundaki görüşlerin nedir dostum?” diye sordu İpek adama. “Artık ortak bir noktada birleşebileceğimize eminim - sen de durumu tamamiyle kavradığına göre.”

Nehrin yarıyoluna vardıklarında, mavna akıntı içinde ağır ağır sallanırken Durnik burna doğru yürüyüp güverte kalaslarını kaldırarak açtığı yere baktı. “Acaba bu şeyi gerçekten batırmak için ne kadar büyüklükte bir deliğe ihtiyaç vardır,” diye düşündü.

“Ne dedin canım,” diye sordu Polgara.

“Yüksek sesle düşünüyordum o kadar Pol,” dedi Durnik. “Ama biliyor musun? Birdenbire daha önce hiç tekne batırmadığımı fark ettim.”

Pol gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. “Erkekler,” diyerek içini çekti.

“Yerdeki kalasları yerine yerleştirsem fena olmayacak galiba, hiç değilse atları o taraftan indirebiliriz,” dedi Durnik neredeyse esefle.

O akşam çadırlarını nehir yakınlarındaki bir sedir komşunun dalları altına kurdular. Mallorya’ya geldiklerinden beri durgun ve mavi olan gökyüzü güneş kavuşurken tehditkâr bir hal almış, batı tarafında gökgürültüleri duyulmaya ve bulutların arasında kısa şimşekler görülmeye başlamıştı.

Akşam yemeğinden sonra Durnik ile Toth etrafa bakınmak için korudan çıkmışlar asık yüzlerle geri dönmüşlerdi. “Ne yazık ki kötü bir havaya tutulmak üzereyiz,” diye rapor verdi demirci. “Yaklaştığını havayı koklayıp bile hissedebiliyor insan.”

“Yağmurda at sürmekten nefret ediyorum,” diye şikâyet etti İpek.

“İnsanlarin çoğu nefret eder Prens Kheldar,” dedi Feldegast. “Fakat çötü hava genelliklen diğerlerina da içerda tutar anadin mi; ve eğersem akşamüstü bizla konuşan adam doğru deyorsa, cüzel havalarda Venna’da karşimiza çikacak adamlari cörmemek daha hayirli.”

“Chandimlerden söz etmişti,” dedi Sadi kaşlarını çatarak. “Tam olarak kim bunlar?”

“Chandim, Grolim dininde bir mezheptir,” diye açıkladı Belgarath. “Torak Cthol Mishrak’ı inşa ettiğinde bazı Grolimleri, bölgede devriye gezsinler diye Tazıya çevirmişti. Vb Mimbre’den sonra, Torak uykuyla bağlandığında, Urvon aşağı yukarı bunların yarısını geri çevirdi. Yeniden insan suretine bürünenlerin hepsi değişik yeteneklerde büyücüdürler ve hâlâ Tazı olanlarla iletişim kurabilirler. Birbirlerine çok bağlıdırlar -bir sürü vahşi it yani- ve hepsi Urvon’a ölesiye sadıktır.”

“Urvon’un cücünün çoğu da oradan kaynaklanir,” diye ekledi Feldegast. “Siradan Crolimler her zaman birbirlerina ve üstlerina karşi komplo kurarlar laçin Urvon’un Çandimları beş yüz yildan beri Mallorya Crolimlerini hizaya sokmuştur.”

“Ya Tapınak Muhafızları?” diye ekledi Sadi. “Onlar da Chandim veya Grolim mi?”

“Genellikle değillerdir,” diye cevap verdi Belgarath. “Aralarında Grolimler de var tabii ki ama çoğu Malloryalı Angaraklardır. Vo Mimbre’den önce Torak’ın şahsi muhafızı olarak hizmet etmek için göreve alınmışlardı.”

“Bir Tanrı’nın neden muhafıza ihtiyacı olsun ki?”

“Bunu ben de tam olarak anlamış değilim,” diye itiraf etti yaşlı adam. “Her neyse, Vo Mimbre’den sonra birkaç tanesi kaldı - yeni üye olanlar, daha önceki savaşlarda gazi olup eve yollanmış olanlar falan. Urvon onları Torak adına konuştuğu konusunda ikna etmişti; artık onlar da Urvon’a sadıklar. Bu olaydan sonra, saflarındaki boşlukları doldurmak için daha fazla sayıda genç Angarakl aldılar. Gerçi artık sadece tapınağı korumaktan fazlasını yapıyorlar. Urvon,

Mal Zeth'teki imparator ile sorun yaşamaya başlayınca savaşan bir kuvvete ihtiyacı olduğuna karar vermişti, o yüzden muhafızları genişletip bir ordu oluşturdu."

"Bu kullanişli bir uyculama," diye dikkat çekti Feldegast. "Çandimlar, diğer Crolimlere için, hizayi bozmasinlar diya Urvon'a ihtiyacı olan büyüyü sağlıyor, Tapinak Muhafizlari da siradan halkin itirazlarina karşi koyacak bilek gücüna tedarik ediyor."

"Yani bu Muhafızlar sıradan asker o halde, öyle mi?" diye sordu Durnik.

"Tam sayılmaz. Daha çok şövalyelere yakın sayılılar," diye cevap verdi Belgarath.

"Yani Mandorallen gibi öyle mi - çelik zırhlar içinde, kalkanlı, mızraklı, savaş atlı falan mı?"

"Hayir Efendi," diye cevap verdi Feldegast. "O kadar cörçemli değiller. Mizraklari, miğferlari, kalkanlari var tabii çi, laçin çeri kalan çisminda sadecem örgü zirha cüveniyorlar. Çerçi çoğu en az Arendlar cadar aptal. O kadar çelik ciyinca sanirsam insanlarin kafalarin da boşaliyor."

Belgarath, Garion'u tarlarcasına süzüp duruyordu. "Kendini ne kadar güçlü kuvvetli hissediyorsun?" diye sordu.

"Pek değil - neden?"

"Başımızda biraz sıkıntı var. Chandimlerden çok Muhafızlarla karşılaşacağız gibi ama her seferinde, bütün bu teneke adamları atlarından indirmek için aklımızı kullanmak zorunda kalırsak, çıkacak gürültü Chandimleri ışığa gelen pervaneler gibi çekecektir."

Garion dedesine bakakaldı. "Ciddi olamazsın! Ben Mandorallen değilim dede."

"Değilsin. Sen ondan daha sağduyulusun."

"Burada durup, şövalyemin aşağılanmasına seyirci kalacak değilim!" diye açıkladı Ce'Nedra hararetle.

"Ce'Nedra," dedi Belgarath aklı başka yerlerde olduğu için ne söylediğinin farkına bile varmadan, "kes."

"Kes mi?"

"Duydun." Minik kraliçeye kaşlarını öyle bir çatıp, kapkara baktı ki Ce'Nedra kekeleyerek, kendini emniyete almak için Polgara'nın arasına saklandı. "Mesele şu Garion," diye devam etti ihtiyar adam, "sen Mandorallen'den bu tip şeyler için biraz eğitim almıştın, biraz da deneyimin var. Bu, geri kalanlarımızın hiçbirinde yok."

"Zırhım yok."

“Örgü zırhın var.”

“Miğferim yok - kalkanım da.”

“Herhalde ben onları uydurabilirim Garion,” diye önerdi Durnik.

Garion, eski dostuna bir bakış attı. “Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın Durnik,” dedi.

“Korkmuyorsun, öyle değil mi Garion?” diye sordu Ce’Nedra kısık bir sesle.

“Şey, hayır. Pek sayılmaz. Sadece çok salakça bir şey bu - ve çok gülünç *görünüyor.”*

“Bana ödünç verebileceğin eski bir tenceren var mı Pol?” diye sordu Durnik.

“Ne büyüklükte bir tencere?”

“Garion’un kafasına uyacak kadar.”

“Bu kadarı da fazla!” diye bağırdı Garion. “Kafama miğfer yerine tencere takacak değilim. Çocukluğumdan beri böyle bir şey yapmadım.”

“Ben biraz uyduruvereceğim,” diye ikna etti onu Durnik. “Sonra kapağıyla da sana bir kalkan yapacağım.”

Garion kendi kendine söylenerek uzaklaştı.

Kadife’nin gözleri kısıldı. Yanaklarında gamzelerinin eseri bile olmadan Feldegast’a baktı. “Söyle bakalım hokkabaz efendi,” dedi, “nasıl oluyor da birkaç kuruş için yol kenarındaki hanlarda maskaralık yapan gezgin bir gösterici Mallorya’daki Grolim cemaatinin iç işleri hakkında bu kadar çok şey biliyor?”

“Göründüğüm kadar salak değilim hanimciğim,” diye cevap verdi minik hokkabaz, “hem çözüm, hem kulağim var ve nasil kullanildiğina da iyi bilirim.”

“Soruyu iyi kıvırdın,” diye iltifat etti Belgarath, ufak tefek adama.

Hokkabaz sırıttı. “Ben da öyle duşünduydum. Şimdi,” diye devam etti ciddiyetle, “yanimdaçi cadim dostumun da soyladiyi cibi eğersem yağmur yağarsa Çandimlara pek rastlamayiz çünkü, bütün itler hava İslak olduğunda culübesina girecek kadar akillidir - tabii dişarda çikmasi için çok acil bir şeylar varsa o başka. Hali hazirda, Tapinak Muhafizlarinda karşilaşma ihtimalimiz daha fazladir çünkü ister Arendiyali olsun, ister Malloryali, şövalyeler sançilim zirhlarinda pitir pitir yağan yağmura duymazlar. Bizim cenç cengaver Kralimizin herhanci bir Muhafizlan karşilaştiğinda yeterli olacağindan pek şüphem yok laçin her an, bu Muhafizlarlan grup

halinda karşilaşma ihtimaliz da vardir. Eğerçim boylesi bir karşilaşma olursa akilnizdan çikartmayin çi, bir şövalye bir tarafa doğru saldirida ceçmişse, bir sûra sonra vazceçip, yolunu saptirma ithimali yoktur. Yan tarafta doğru bir adim atarak kafasinin arkasinda cüzel bir darbe cenelliklen onlari attan yuvarlamağa yeter; atindan düşan zirhli bir adam da, ters dönmüş bir tosbağaya benzar, anadin mi."

"Galiba sen bunu birkaç kez denemişsin anladığım kadarıyla?" diye mırıldandı Sadi.

"Benim da zamaninda Tapinak Muhafizlariylan bazi yanliş anlaşmalarim olduydu," diye itiraf etti Feldegast, "herhalde halen burada olup onlar hakkinda konuşabildiğima fark etmişsinizdir."

Durnik, Polgara'nın kendisine vermiş olduğu döküm bir demir tencereyi alarak bunu ateşin göbeğine oturttu. Bir süre sonra, kor gibi kızarmış tencereyi kalın bir sopayla kömürlerin ortasından alarak, yuvarlak bir kaya üzerine yerleştirdiği kırık bir bıçağın üzerine oturttu. Baltasını eline alıp, ters çevirerek keskin olmayan tarafını tencere üzerine kaldırdı.

"Kıracaksın," diye kehanette bulundu İpek. "Döküm demir, darbe alamayacak kadar kırılgan olur."

"Bana güvenebilirsin İpek," dedi demirci göz kırparak. Derin bir nefes alarak tencereye hafif hafif vurmaya başladı. Çekicinin sesi döküm demirin donuk sesi değil de Garion'un çocukluğundan hatırladığı bir ses, çeliğin berrak tınısıydı. Demirci büyük bir marifetle tencereyi tepesi düz, hiddetli bir burunluğu ve yanaklıkları olan bir miğfer haline soktu. Garion, belirmeye başlayan miğfere yönlendirilmiş hafif fısıltı ve dalgalanmalardan eski dostunun biraz hileye başvurduğunu anlamıştı.

Sonra Durnik miğferi su dolu bir kovaya batırınca, miğfer feci bir şekilde tıslayarak etrafa buhardan bir bulut yaydı. Öte yandan demircinin bir kalkana çevirmeyi amaçladığı tencere kapağı *onun* dahi dehasını zorlamıştı. Kapağı, insanı koruyacak bir boyuta gelinceye kadar çekiçle büyütmenin, bırakın mızrak veya kılıcı, bir hançerin darbesinden dahi korunmak için kullanıldığında eğriltip büğrültecek kadar incelteceği ortaya çıkmıştı. Durnik, bir yandan çınlayan kapağı döverken bunu düşünüyordu. Hançerini çevirerek Toth'a doğru anlaşılmaz bir hareket yaptı. Dev adam başıyla onayladıktan sonra ırmak kıyısına giderek bir kova dolusu çamurla geldi ve kovayı, kor gibi parlayan kalkanın ortasına boşalttı. Çamur

korkunç bir tıslama çıkarttı; Durnik dövmeye devam ediyordu.

“Iıı - Durnik,” dedi Garion, kaba olmamaya gayret göstererek, “aklımdaki seramikten bir kalkan değildi, tam olarak.”

Durnik ona neşesini zor sakladığı bir tebessümle baktı. “Bir bak bakalım Garion,” diye önerdi, vuruşlarının ritmini hiç bozmadan.

Garion kalkana yakından bakınca gözleri faltaşı gibi açıldı. Durnik’in dövdüğü parlak daire kıpkızıl, som çelikti. “Nasıl yaptın bunu?”

“Tahavvül!” diye tuttu nefesini Polgara. “Bir şeyi başka bir şeye çevirmek! Durnik, bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“Öylesine kaptığım bir şey Pol.” Güldü. “Başlarken bir parça çeliğin olduktan sonra -şu eski bıçak ağzı gibi yani- elindeki malzemeyle istediğin kadar çelik yapabiliyorsun: İster döküm demir olsun, ister çamur, ne olursa olsun.”

Ce’Nedra’nın gözleri aniden açılıverdi. “Durnik,” dedi neredeyse huşu içindeki bir fısıltıyla, “bunu altından da yapabilir miydin?”

Durnik elindeki işi dövmeye devam ederek düşündü. “Sanırım yapabilirdim,” diye itiraf etti, “fakat altın, bir kalkan olamayacak kadar ağır ve yumuşaktır, öyle değil mi?”

“Bir tane daha yapabilir misin?” diye tatlı dil dökmeye başladı Ce’Nedra. “Benim için? O kadar büyük olmasına gerek yok - en azından tam olarak yani. Ne olur Durnik.”

Durnik kalkanın kenarını kızıl kıvılcımlardan bir sağanak ve çeliğin çelik üstünde çıkardığı o ezgisel tınılarla bitirdi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum Ce’Nedra,” dedi kıza. “Altın nadir bulunduğu için kıymetlidir. Eğer çamurdan altın yapmaya başlarsam, değerinin düşmesi için çok zaman geçmesine gerek kalmaz. Eminim bunu anlayabilirsin.”

“Ama…”

“Hayır Ce’Nedra,” dedi demirci kati bir dille.

“Garion…” diye yakardı minik kraliçe sesinde ıstırapla.

“Haklı canım.”

“Ama…”

“Boş ver Ce’Nedra.”

Ateş yanıp, parlak bir kor yatağına dönüşmüştü. Garion aniden irkilip olduğu yerde oturarak uyandı. Kan ter içinde kalmış, tir tir titriyordu. Yine, bir gün önce duymuş olduğu o feryadı, o ağlama sesini duymuştu ve bu ses kalbini paramparça etmişti. Uzun bir süre ateşi seyrederek oturdu. Zamanla teri kurudu ve titremesi yatıştı.

Yanında uzanmış olan Ce'Nedra'nın nefesi düzenli çıkıyordu; güzelce gizlenmiş kamp yerlerinden de bir ses çıkmıyordu. Dikkatle dönerek battaniyelerinin altından çıkarıp korunun dersinde mürekkep gibi kara gök altında karanlık ve bomboş duran tarlaları seyretmek için sedir korusunun kıyısına yürüdü. Sonra, bu konuda yapabileceği başka bir şey olmadığı için yatağına dönerek, sabaha kadar huzursuz bir uyku çekti.

Uyandığında yağmur çiselemeye başlamıştı. Sessizce kalkıp çadırdan çıkarak ateşi canlandırmakta olan Durnik'e katıldı. "Baltanı ödünç alabilir miyim?" diye sordu arkadaşına.

Durnik başını kaldırıp ona baktı.

"Sanırım bütün bunların yanında bir de mızrağa ihtiyacım olacak." Oldukça memnuniyetsiz bir ifadeyle denklerin ve eyerlerin yanında duran miğferine ve örgü zırhın üzerindeki kalkanına baktı.

"Ha," dedi demirci. "Onu unutmuşum. Bir tane yetecek mi? Bazen kırılıyorlar, biliyorsun ya - en azından Mandorallen'inkiler hep kırılıyordu."

"Kesinlikle bir taneden fazla taşımam." Garion baş parmağıyla sırtını, kılıcının kabzasını dürttü. "Zaten, ihtiyaç duyarsam kullanabileceğim koca bir bıçağım var."

Şafak atmadan kısa bir süre önce başlayan soğuk çisilti, yakınlardaki tarlaları puslu ve belirsiz gösteren bir yağıştı. Kahvaltıdan sonra, denklerinden kalın pelerinlerini çıkartarak, oldukça nahoş bir güne hazırladılar kendilerini. Garion örgü zırhını giymişti bile; miğferini, içine eski bir tünikten yastık yapıp başına geçirdi. Chretienne'in üzerine tıngırdayarak çıktığında kendisini son derece aptal gibi hissediyordu. Örgü zırhı daha şimdiden çok kötü kokuyordu ve sanki, nedense bu ıslak sabahın bütün soğuğunu da emiyordu. Yeni kestiği mızrağına ve yuvarlanmış kalkanına baktı. "Bu çok sakil duracak," dedi.

"Kalkanını eyer kayışına tak Garion," diye önerdi Durnik, "mızrağının sapını da üzengine, ayağının yanına daya. Mandorallen hep öyle yapardı."

"Denerim," dedi Garion. Kendisini zahmetle eyerine çekti, daha şimdiden zırhının ağırlığı altında terlemeye başlamıştı bile. Durnik ona kalkanını uzattı, kalkanın kayışını eyer kayışına geçirdi. Sonra mızrağı alarak, sapını üzengisine soktu, bunu yaparken de ayak parmaklarını sıkıştırmıştı.

"Tutman lazım," diye açıkladı demirci ona. "Kendi kendine öyle

havada durmaz.”

Garion homurdanarak sağ eliyle mızrağının ortasından tuttu.

“Çok etkileyici görünüyorsun canım,” diye ikna etti onu Ce’Nedra.

“Harika,” dedi Garion alayla.

Kendisini bu savaşçı kılığı içinde oldukça gülünç hisseden Garion’un liderliğinde sedir ağacı korusundan çıkarak ıslak ve berbat sabaha doğru ilerlediler.

Neredeyse derhal mızrağın, uç kısmının yere doğru eğilme meylinde olduğunu fark etti. Sonunda mızrağın tam denge noktasını buluncaya kadar elini yukarı aşağı gezdirdi. Yağmur mızrağın üzerinde birikiyor, buz gibi olmuş elinden aşağıya süzülüyor, giysisinin kolundan içeri damlıyordu. Kısa bir süre sonra dirseğinden aşağıya sürekli bir su akmaya başlamıştı. “Kendimi yağmur oluğu gibi hissediyorum,” diye homurdandı.

“Haydi biraz hızlanalım,” dedi Belgarath ona. “Ashaba’ya daha çok yolumuz var ama o kadar zamanımız yok.”

Garion Chretienne’i mahmuzlayınca, kocaman kır at önce tırısa geçti, ardından da sallanarak eşkin gitmeye başladı. Her nedense bu, Garion’un kendisini biraz daha az ahmak hissetmesine neden oldu.

Bir akşam önce Feldegast’ın onlara gösterdiği yol pek kullanılmayan bir yoldu ve o sabah da bomboştu. Yol, duvarları böğürtlen çalılarıyla boğulmuş, içeri göçmüş saman damlarının yosunlu kalıntılarıyla terk edilmiş, hüzünlü çiftlik evlerinin yanından geçiyordu. Çiftlik evlerinin bir kısmı yakılmıştı, bazılarının ise yeni yakılmış oldukları anlaşılıyordu.

Toprak sürekli yağmura doydukça, yol çamurlu olmaya başlamıştı. Eşkin giden atların nalları çamuru sıçratarak bacaklarını ve karınlarını çamurla kaplıyor, sürücülerinin çizmelerini ve pelerinlerini lekeliyordu.

Keskin hatlı yüzü tetikte olan İpek atını Garion’un yanından sürüyordu ve tam bir tepeyi aşacakları sırada, tepenin ardında uzanan alçak vadiye bir göz gezdirmek için atını koşturdu.

Sabahın ilerleyen vaktinde Garion sırılsıklam olmuştu; içinde bulunduğu rahatsızlığa ve taze pas kokusuna dayanmaya çalışarak asık bir suratla yoluna devam ederken, bütün kalbiyle yağmurun durmasını diliyordu.

Öncülük yapan İpek bir sonraki tepeden geri döndü. Yüzü ani

bir heyecanla gerilmişti, hepsine durmalarını işaret etti.

“İleride birkaç Grolim var,” diye rapor etti kısaca.

“Kaç tane?” diye sordu Belgarath.

“İki düzine kadar. Bir çeşit dini bir merasim yapıyorlar.”

Yaşlı adam homurdandı. “Bir bakalım.” Garion’a baktı. “Mızrağını Durnik’e bırak,” dedi. “Çok tepende duruyor, dikkat çekmemeyi tercih ederim.”

Garion başıyla onaylayarak mızrağını demirciye verdikten sonra İpek, Belgarath ve Feldegast’ın peşinden tepeye tırmandı. Tepenin en yüksek noktasına varmadan atlarından inerek, onları gözlerden gizleyebilecek yoğun bir çalılığa doğru dikkatle tırmanmaya devam ettiler.

Siyah cüppeli Grolimler, tepeden biraz ileride duran bir çift kasvetli sunağın önündeki ıslak otların üzerine diz çökmüşlerdi. İki sunağın da üzerinde kıpırdamayan gevşek iki beden uzanmıştı ve ortada oldukça fazla miktarda kan vardı. Her iki sunağın da ucunda çıtırtılarla iki mangal yanıyor, çiseltiye doğru iki kara duman sütunu yolluyordu. Grolimler gümbürtülü bir homurtuyla, Garion’un birçok kez duymuş olduğu duaları okuyordu. Ne söylediklerini seçemiyordu.

“Chandimler mi?” diye sordu Belgarath hokkabaza yavaşça.

“Tam olarak söylemek biraz zor Kadim Çişi,” diye cevap verdi Feldegast. “İçiz sunaklardan böyle bir şey olduğu çikartilabilirsa da bu uygulama yayilmiş da olabilir. Grolimler Dinlarindeki değişikliklara çok çabuk kaparlar. Fakat ister Chandim olsun, ister olmasin onlardan sakinmakta fayda var. Grolimlerin cünlük çekişmelerine karışmamizin bir anlami yok.”

“Vadinin doğu tarafında ağaçlar var,” dedi İpek işaret ederek. “Eğer ağaçlar arasından gidersek görünmeyiz.”

Belgarath başıyla onayladı.

“Acaba daha ne kadar dua ederler?” diye sordu Garion.

“En azisindan bir yarim saat daha,” diye cevap verdi Feldegast.

Garion çifte sunaklara bakınca içinde bir öfkenin kabarmaya başladığını fark etti. “Ayinlerini şahsi bir ziyaretle genişletmek isterdim,” dedi.

“Aklından sil bunu,” dedi Belgarath. “Burada, yanlışları düzeltmek için kırlarda dolaşmaya çıkmadın. Haydi diğerlerinin yanına dönelim. Dualarını bitirmeden şu Grolimlerin etrafından dolanıp gitmek istiyorum.”

Yollarını değiştirip büyük bir dikkatle, Grolimlerin kasvetli ayinlerini yapmakta oldukları alçak vadinin doğu ucunu dolanan, üzerlerinden sular süzülen ağaçların oluşturduğu kuşaktan ilerleyerek bir mil kadar sonra yeniden çamurlu yola çıktılar. Yine onlara mesafe kat ettiren aynı eşkin sürüşleriyle ve bir kez daha başlarında Garion'la yollarına devam ettiler.

Grolimlerin iki kadersizi kurban ettikleri vadiyi geçtikten birkaç mil sonra etrafa kara bir duman kusarak yanmakta olan bir köyün yanından geçtiler. Etrafta hiçbir canlı emaresi yoktu ama kısa bir süre önce yanan evlerin yakınlarında bir çatışma yaşandığına dair izler görülebiliyordu.

Durmadan yollarına devam ettiler.

Akşamüstünün ilerleyen vakitlerinde yağmur kesilse de gökyüzü kapalı kaldı. Bir alçalıp bir yükselerek uzanan arazide başka bir tepeyi aşarlarken vadinin diğer yanında başka bir binici olduğunu gördüler. Mesafe detayları seçemeyecekleri kadar uzaktı ama Garion binicinin bir mızrak taşıdığını *görebiliyordu.*

"Ne yapacağız şimdi?" diye seslendi omzundan geriye, diğerlerine doğru.

"İşte bu yüzden bir zırh giyiyor ve bir mızrak taşıyorsun Garion," diye cevap verdi Belgarath.

"Ona yana çekilmesi için bir şans bile mi vermeyeyim?"

"Na için?" diye sordu Feldegast. "Yana çekilmez. Senin burada kalkanin ve mizrağin ilan durman bila ona meydan okumaktir; o da buna icabet edecektir. Sür atini ez onu cenç Beyim. Cün ilerliyor anadin mi."

"Peki," dedi Garion mutsuzca. Kalkanını sol koluna taktı, miğferini güzelce yerine yerleştirdi ve mızrağının sapını üzengisinden kurtardı. Chretienne toprağı eşip, meydan okurcasına burnundan solumaya başlamıştı bile.

"Hevesli sen de," diye söylendi Garion, atına. "Pekâlâ, madem öyle, haydi gidelim."

Koca kır atın saldırısı şimşek gibiydi. Buna tam olarak doludizgin denilmezdi, buna dosdoğru koşmak da denemezdi; bu daha ziyade, sadece saldırmak denilebilecek kasti, amansız bir gidişti.

Vadinin diğer tarafındaki zırhlı adam merasimsiz yapılmış bu saldırı karşısında biraz şaşırmış gibiydi; öyle her zamanki meydan okumalar, tehditler, hakaretler olmamıştı. Kendi alet ve edevatıyla

biraz oynadıktan sonra kalkanım yerine takıp, mızrağını da usulüyle ileri uzattı. Oldukça yapılı görünüyordu; gerçi bu görüntü zırhından ileri geliyor da olabilirdi. Dizlerine kadar inen zincirden bir zırh giymişti. Yuvarlak miğferinin siperliği vardı; ayrıca beline de iri bir kılıç kuşanmıştı. Siperliğini bir takırtıyla kapattıktan sonra o da atım mahmuzlayarak saldırdı.

Garion mızrağını rakibine doğrultmuş, zırhının arkasına büzüşmüş giderken yolun her iki yanındaki tarlalar da adeta bulanık görünmeye başlamıştı. Mandorallen'in bunu yapışım, işin temel prensiplerini kavrayacak kadar seyretmişti. Yabancı ile arasındaki mesafe hızla azalıyordu; artık Garion rakibinin atının ayakları altından fışkıran çamurları bile rahatlıkla görebiliyordu. Son anda, tam bir araya gelmeden önce Garion, Mandorallen'in ona öğretmiş olduğu gibi dizginlerine asıldı, yaşadığı etkiyi karşılamak için öne abandı ve diğer adamın kalkanının tam ortasına doğru, mızrağıyla nişan aldı.

Korkunç bir çarpışma yaşandı ve aniden rakibinin parçalanmış mızrağının havada uçuşan kıymıkları etrafına doluverdi. Öte yandan en az Muhafızın mızrağı kadar kalın olan kendi mızrağı sedir ağacından yeni yapılmış olduğu için oldukça esnekti. Tıpkı gerilmiş bir yay gibi eğrilerek, sonra yeniden pat diye doğruluverdi. Şaşkınlık içinde kalan yabancı aniden eyerinden havaya fırlayıvermişti. Bedeni havada beklenmedik bir şekilde kafa üstü tam yolun ortasına çakılmasıyla tamamlanan yüksek, zarif bir yay çizdi.

Garion adamın yanından gök gürültüsü gibi geçtikten sonra koca kır atını zor dizginleyebildi. Olduğu yerde dönerek durdu. Adam yolda, çamurun içinde sırtüstü yatıyordu. Kıpırdamıyordu. Mızrağını hazır tutan Garion Chretienne'i dikkatle çarpışmanın yaşandığı kıymık dolu yere yürüttü.

"İyi misin?" diye sordu çamur içinde yatan Tapınak Muhafızına.

Cevap yoktu.

Garion dikkatle atından inerek mızrağını bıraktı ve Demirpençe'nin kılıcını çekti. "Sana iyi misin dedim be adam?" diye sordu yine. Ayağım uzatarak adamı dürttü.

Muhafızın gözlüğü kapalıydı; Garion kılıcının ucunu gözlüğün altına takarak, kapağını kaldırdı. Adamın gözleri kaymış, sadece akları görünüyordu ve burnundan kan boşalıyordu.

Diğerleri de dörtnala yetiştiler; Ce'Nedra neredeyse kendisini

atının önüne atıp attan inerek kendisini kocasının kollarına bıraktı. “Muhteşemdin Garion! Kesinlikle muhteşem!”

“Fena gitmedi değil mi?” diye cevap verdi Garion alçakgönüllülükle, aynı anda kılıç, kalkan ve karısıyla baş etmeye çalışırken. Atından inmekte olan Polgara’ya baktı. “Sence iyi olur mu Pol Teyze?” diye sordu. “İnşallah çok kötü yaralamamışımdır.”

Pol, yerde gevşekçe yatan adamı inceledi. “İyi olacak canım,” diye temin etti onu. “Sadece kendinden geçmiş o kadar.”

“Temiz işti,” dedi İpek.

Garion aniden kulaklarına kadar sırıttı. “Biliyor musunuz,” dedi. “Neden Mandorallen’in bundan bu kadar büyük zevk aldığını anladım. Keyif verici sayılır.”

“Benca bu zirhin ağirliğiylan alakalı bir şey,” diye görüşünü bildirdi Feldegast, Belgarath’a. “Üzerlerina öyle bir biniyor çi, beğinlerindaki suyu felan çekiyor sanirsam.”

“Haydi devam edelim,” diye önerdi Belgarath.

Ertesi gün sabahın ilerleyen vakitlerinde Mallorya’nın dini payitahtı olan ve Mürit Urvon’un sarayının yer aldığı Mal Yaska’nın bulunduğu geniş vadiye girdiler. Gökyüzü kapalı olmaya devam etse de yağmur dağılmıştı ve sert esinti otları ve yolu boğan çamuru kurutmuştu. Vadinin dört bir yanında vadiyi benekleyen kamp yerleri görülebiliyordu; bunlar ifritlerden kuzeye, vebadan da güneye kaçan insanların küçük gruplarıydı. Her grup korku içinde komşusundan uzak duruyor ve hepsi silahlarını ellerinin altından ayırmıyordu.

Mal Rakuth’un aksine, önünde örgü zırhları içindeki Tapınak Muhafızları nöbet tutsa da, Mal Yaska’nın kapıları açık duruyordu.

“Neden şehre girmiyorlar?” diye sordu Dunik, öbek öbek duran mültecilere bakarak.

“Mal Yaska pek öyle insanin çendiliğindan ziyaret etmek istiyacağı bir yer değildir Efendi,” diye cevap verdi Feldegast. “Grolimler sunaklarinda kurban edecekleri insanlara araraçen, ellerinin altinda olmamak daha akillica sayilir.” Hokkabaz Belgarath’a baktı. “Önerilarda açik misin kadim dostum?” diye sordu.

“Söyle bakalım.”

“Orada neler olup bittiğina dair bir şeylar bilmemiz cerek.” Kuzey ufku boyunca yükselen, karla kaplı dağları işaret etti. “Ben Mal Yaska’da yolumu rahatliklan bulabildiğima ve Grolimlerdan

kaçabildiğima cöre senca da cidip bir saat ortaliği araştirip, pazar yerina burnumu bir soksam, neler bulabileceğima bir baksam fena mi olur?"

"Haklı, Belgarath," diye kabul etti İpek ciddiyetle. "Körü körüne bir yere gitmek istemem."

Belgarath biraz düşündü. "Pekâlâ," dedi hokkabaza, "ama dikkatli ol ve meyhanelerden de uzak dur."

Feldegast içini çekti. "Mal Yaska'da hiç öyle siğinaklar yok çi Belgerath. Grolimler, basit zevklera karşi son derece siki oluyorlar." Katırının dizginlerini sallayarak Urvon'un payitahtının kara surlarına doğru ovayı geçmeye başladı.

"Çelişkili davranmıyor mu?" diye sordu Sadi. "Önce şehre girmenin çok tehlikeli olduğunu söylüyor, sonra kendisi yine de şehre gidiyor."

"O ne yaptığını biliyor," dedi Belgarath. "Tehlikede değil."

"Biz de beklerken biraz öğlen yemeği yesek fena olmayacak baba," diye önerdi Polgara.

Belgarath başıyla onaylayarak açıklığa doğru biraz gittikten sonra atından indi.

Garion mızrağını bir kenara bırakarak miğferini ter içindeki başından çekip çıkartarak, Mallorya'daki Ruhban gücün merkeziyle aralarındaki açık alana baktı. Şehrin büyük olduğu belliydi, gerçi Mal Zeth'e yaklaşamazdı bile. Surlar yüksek ve kalındı ve mazgallı siperlerle kuvvetlendirilmişti; içeriden yükselen kuleler ise dört köşe ve blok şekilliydi. Üzerinde tam bir çirkinlik vardı ve sanki asırlar süren zulüm ve kana duyulan açlık bütün taşlarına sinmiş gibi oraya çöreklenmiş bir tehdit yayıyordu. Şehrin merkezinden dumandan gammaz bir kara sütun yükseliyordu; Garion, birbirine sokulmuş mülteci kamplarının bulunduğu ovada Torak'ın Mabedinden gelen gongun demir tınısının belli belirsiz yankılandığını duyar gibi oluyordu. Sonunda içini çekerek başını çevirdi.

"Bu, ebediyen böyle devam etmeyecek," dedi yanına gelmiş olan Eriond katiyetle. "Neredeyse sonuna vardık. Bütün sunaklar sökülecek ve Grolimlerin bıçakları paslanacak."

"Emin misin Eriond?"

"Evet Belgarion. Son derece eminim."

Soğuk bir öğlen yemeği yedikten sonra çok geçmeden, Feldegast asık bir suratla döndü. "Bu belçi de bizim beklediğimizdan biraz daha ciddi Kadim Çişi," diye rapor etti, katırından aşağıya atlarken.

“Çandimlar şehrin mutlak denetimini elina almiş ve Tapinak Muhafizlari da emirlerini doğrudan onlardan aliyor. Eski usulü isteyan bütün Crolimler saklanmiş ama Torak’in İtleri bunlari koklaya koklaya saklandiklari yerdan çikartip, bulduklari yerde paramparça ediyor.”

“Bu durumda Grolimlere acımak bana zor geliyor,” diye mırıldandı.

“Ben da onlarin bu rahatsizliklarinda katlanabilirim,” diye kabul etti Feldegast, “laçin pazarda soylendiğinda core, Çandimlar, çöpekleri ve Muhafizler *ayni zamanda* Katakor hudutlarinda da dolaniyormuş.”

“Karandlar ve Mengha’nın ifritlerine rağmen mi?” diye sordu İpek biraz hayretle.

“Bak şimdi o tam olarak oğrenemcdiğim bir şey,” diye cevap verdi hokkabaz. “Çimse bana nedenini, nasilini diyemedi laçin her nasilsam Çandimlar ile Muhafizlar ne Mengha, ne ordusu ne da ifritleriylan hiç mi hiç ikilenmiyor.”

“Ben bunda bir işbirliği kokusu alıyorum,” dedi İpek.

“Bu çonuda daha oncelerindan da bazi imalar yok değildi,” diye hatırlattı Feldegast ona.

“Bir ittifak mı?” diye çattı kaşlarını Belgarath.

“Tam olarak söylemek zor Kadim Çişi laçin Urvon bir duzenbazdir ve Mal Zeth’teki imparatorluk tahtiylan her zaman bir kavgasi olmuştur. Eğer Mengha’yi cebe almayi başardiysa o zaman Kal Zakath’in işi zor, haşinin çaresinda bir an once bakmaya başlasa fena olmaz.”

“Urvon şehirde mi?” diye sordu Belgarath.

“Hayir. Kimsa tam olarak nereda cittiğinda bilmiyor ama oradaçi sarayinda değil.”

“Bu çok tuhaf,” dedi Belgarath.

“Cerçeklen de,” diye cevap verdi hokkabaz, “ama her ne yapiyorsa, veya her ne planliyorsa planlasin, biz Katakor hudutunda geçtiktan sonra alçak seslen konuşsak fena etmeyiz. Oradaçi Karandlar ilan ifritlara bir da Tazilar ilan Tapinak Muhafizlarinda eklersek, Torak’in Ashaba’daki Evi’nde yaçlaşmak feci dereceda tehlikeli olacaktir.”

“Bu göze almamız gereken bir şey,” dedi ihtiyar adam ciddiyetle. “Ashaba’ya gidiyoruz; eğer önümüze bir şey çıkacak olursa -ister Tazı olsun, ister insan, isterse de ifrit- önümüze çıktıkça

onlarla baş etmekten başka çaremiz yok.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ŞEHİR kapısında duran zırhlı Muhafızların ve surlarda bulunan kukuletalı Grolimlerin şüpheci bakışları altında Grolim Dininin çöreklenmiş şehrinin yanından geçip giderlerken bulutlar iyice alçalmaya başlamıştı.

"Sizce bizi izlerler mi?" diye sordu Durnik.

"Bu pek ihtimal dahilinde değil Efendi," diye cevap verdi Sadi. "Etrafına bir bak. Burada kamp kurmuş olan binlerce kişi var; bunlar ayrılmaya kalktıklarında ne Muhafızların, ne de Grolimlerin onların peşine takılma zahmetine katlanacaklarını hiç zannetmiyorum."

"Sanırım haklısın," diye kabul etti demirci.

Akşamüstünün ilerleyen vakitlerinde Mal Yaska'yı epeyce geride bırakmışlardı; Katakor'un karla kaplı zirveleri önlerinde gittikçe yükseliyor, batıdan hızla gelmekte olan pis, gri bulutların önünde ana hatları tüm netliğiyle seçiliyordu.

"Huduta ceçmedan once gecelemek ister misiniz?" diye sordu Feldegast Belgarath'a.

"Hudut buradan ne kadar uzakta?"

"Hiç uzak değil Kadim Çişi."

"Korunuyor mu?"

"Cenelliklen evet."

"İpek," dedi ihtiyar adam, "atını biraz sürüp bir bak bakalım." Ufak tefek adam başıyla onaylayarak atını mahmuzladı ve dörtnala ayrıldı. "Pekâlâ," dedi Belgarath, hepsi onu rahatlıkla duyabilsinler

diye durmak istediğini belirtmek için. “Bu akşamüstü gördüğümüz herkes güneye gidiyordu. Kimse Katakor’a *doğru* kaçmıyor. Bir yerden kaçan bir adam, hududu gördüğünde durmaz. İlerlemeye devam eder. Bunun anlamı da hududun Katakor tarafında millerce kimsenin bulunmayacağı ihtimalinin oldukça yüksek olacağıdır. Eğer hudut korunmuyorsa rahatça geçip, geceyi diğer tarafta geçirebiliriz.”

“Peki ya hudut konmuyorsa?” diye sordu Sadi.

Belgarath’ın gözleri durgunlaştı. “Yine de geçeceğiz,” diye cevapladı.

“Bu durumda büyük ihtimalle dövüşmek gerekecek.”

“Doğru. Haydi devam edelim, tamam mı?”

On dakika kadar sonra İpek geri döndü. “Tam geçitte aşağı yukarı on kadar Muhafız var,” diye rapor etti.

“Onları gafil avlama şansımız var mı?” diye sordu Belgarath ona.

“Pek yok, hududa giden yol, hudut karakolunun her iki yanında da yarım mil kadar dümdüz.”

Yaşlı adam kendi kendine bir küfür savurdu. “Peki o halde,” dedi. “En azından atlarına binecek zamanları olacak. Kendilerini hazır edecek vakti tanımayalım onlara. Feldegast’ın aklınızı kullanma konusunda söylediklerini hatırlayın. Kendinizi tehlikeye atmayın ama ilk saldırımızdan sonra bütün o Muhafızların yerde sırtüstü yatmalarını istiyorum. Pol, sen hanımlar ve Eriond ile geride kal.”

“Ama…” diye başladı Kadife karşı koymaya.

“Leydi Polgara onları uyutsa olmaz mı?” diye sordu Sadi. “Mal Zeth’teki casuslara yapmış olduğu gibi?”

Belgarath başını salladı. “Muhafızlar arasında birkaç Grolim bulunur ve o yol Grolimlere sökmez. Bu kez kaba kuvvetle yapmak zorundayız - kendimizi garantiye almak için.”

Sadi yüzünü asarak başını tamam anlamında salladıktan sonra yolun kenarından kalın bir ağaç dalı aldı. Tecrübeli bir edayla bunu yol kenarındaki çalıların üzerine vurdu. “Hepinizin, bu yolun benim tercihim olmadığını bilmenizi istiyorum,” dedi.

Diğerleri de atlarından inerek kalın kısa sopalarla ve asalarla silahlandılar. Sonra yollarına devam ettiler.

Hudut beyaza boyanmış taş bir barınak ve yolun her iki yanındaki kazıklar üzerinde duran bir sırıktan ibaretti. Barınağın tam dışına bir düzine kadar at bağlanmış, mızraklar duvara

dayanmıştı. Kapının yakınlarında örgü zırhlı tek bir muhafız, kılıcını omzuna yaslamış yol üzerinde gidip geliyordu.

“Pekâlâ,” dedi Belgarath. “Mümkün olduğu kadar hızlı davranalım. Sen burada bekle Pol.”

Garion içini çekti. “Galiba ben önden gitsem fena olmayacak.”

“Biz de senin bunu teklif etmeni bekliyorduk.” İpek’in yüzündeki sırıtış gergindi.

Garion bunu görmezden geldi. Kalkanını koluna bağladı, miğferini yerine yerleştirdi ve bir kez daha mızrağının sapını üzengiden çıkardı. “Herkes hazır mı?” diye sordu, atını mahmuzlayarak hemen peşinden gelen diğerleriyle birlikte saldırıya geçti.

Kapıdaki Muhafız, üzerine doğru saldırmakta olan savaşçı gruba tek bir şaşkın bakış attıktan sonra barınağın kapısına koşarak içerideki arkadaşlarına seslendi. Sonra bağlı atının eyerine davranıp binerek mızrağını almak için uzandı ve yola çıktı. Diğer muhafızlar barınaktan dışarı boşalarak silahlarını almaya çalışırken birbirlerini ezdiler.

Zırhlı adamların daha iki üç tanesi eyerlerine oturmadan Garion yolun yarısını kat etmişti o yüzden nöbetteki adam onun saldırısına tek başına karşı koymak zorunda kaldı.

Sonuç oldukça aşikârdı.

Garion atsız rakibinin yanından şimşek gibi geçerken başka bir Muhafız oldukça hızla atını yola sürmüştü fakat Garion adama kendini hazırlaması veya atını döndürmesi için zaman tanımadı. Hazırlıksız adamın kalkanına çarpmasıyla adamın atının ayakları yerden kesildi. Muhafız atından önce yere düştü; hayvan adamın üzerinden yuvarlanıp korkuyla viyakladı ve ayaklarıyla havayı dövdü.

Garion atının dizginlemeye çalıştı fakat Chretienne gemi azıya almıştı. Sırıktan kapının üzerinden uzun, zarif bir yayla atlayarak saldırmaya devam etti. Garion söylenerek dizginleri bıraktı. Uzanarak koca kır atın bir kulağını yakaladığı gibi asıldı. Şaşıran Chretienne o kadar hızlı durdu ki arka ayakları yolun çamuru üzerinde kaydı.

“Dövüş geride kaldı,” dedi Garion atına, “unuttun mu bile?”

Chretienne sitem edercesine baktıktan sonra döndü ve yeniden kapıya doğru saldırıya geçti.

Saldırılarının hızı nedeniyle Garion’un arkadaşları daha adamlar

mızraklarını sahneye sokamadan Muhafızların tepesine binmişti ve dövüş çok geçmeden çirkinleşti. Baltasının kör tarafını kullanan Durnik Muhafızlardan birinin gözlüğünü yamukmuş, miğfer o kadar eğrilmişti ki adamın artık görmesi mümkün değildi. Adam çaresizlik içinde halkalar çiziyordu, her iki eliyle miğferine yapışmış çıkarmaya çalışırken atı alçak bir daim altına girmiş ve onu yere düşürmüştü.

İpek ters elle, geniş bir kavis çizerek savrulmuş bir kılıç darbesinden eğilerek kurtulmuş, sonra hançeriyle uzanarak saldırganın eyer bağlarını kesmişti. Adamın atı, binicinin altından kurtularak ileri doğru fırlamıştı. Muhafız ise eyerle birlikte yere yuvarlandı. Elinde kılıçla ayağa kalkmaya çalışmıştı fakat Feldegast arkasından dolanarak çirkin kurşun bir topuzla vura vura onu yeniden yere serdi.

Gerçi en çok sıkışan Toth olmuştu. Üç Muhafız devin etrafını sardılar. Tam Chretienne yeniden kapının üzerinden atladığında Garion devasa adamın, sanki hayatı boyunca eline hiç sopa almamış biri gibi asasını beceriksizce sağa sola savurduğunu gördü. Ama üç adam onun vurma menziline girince Toth mucizevi bir şekilde yeteneğine yeniden kavuştu. Ağır asası havada bulanık daireler çiziyordu. Muhafızlardan biri kırılan kaburgalarını tutup hırıltıyla yere devrildi. Diğeri, Toth adamın mide boşluğunu asasının sapıyla büyük bir marifetle dürtünce iki büklüm oldu. Üçüncüsü kılıcını çaresizlikle kaldırdı ama dev büyük bir rahatlıkla kılıcı adamın elinden savurduktan sonra uzanarak şaşkınlık içindeki adamı örgü zırhının önünden yakaladı. Garion, Toth yumruğunu sıkarken çıkan ezilen çelik sesini açıkça duydu. Sonra dev adam etrafına bakınarak neredeyse umursamazca zırhlı adamı yol kenarındaki bir ağaca öyle bir savurdu ki, ağacın en tepesindeki yapraklar bile sallandı.

Chretienne, habersizce üç Muhafızın üzerine doğru giderken Garion'un aklına bir şey geldi. Mızrağını hızla yanlamasına çevirdi, öyle ki mızrağın orta kısmı eyer kayışının önüne geldi ve bu şekilde arkaları dönük Muhafızlara çarptı. Sedir ağacından yay gibi kıvrak sopa üçünü birden eyerlerinden alarak, atlarının başları önünden yere devirdi. Daha onlar ayağa kalkamadan Sadi, Feldegast ve Durnik üzerlerine çökmüştü bile ve dövüş başladığı hızla bitti.

"Daha önce birinin mızrağı böyle kullandığını hiç görmemiştim," dedi İpek neşeyle Garion'a.

"Şimdi uydurdum," diye cevap verdi Garion heyecanlı bir tebessümle.

“Eminim bunun aleyhinde en az yarım düzine kural vardır.”

“O halde bu konuyu kapatsak daha iyi.”

“Eğer sen ağzını sıkı tutarsan, ben de kimseye söylemem.”

Durnik, dikkatle çevreye bakıyordu. Etraf ya bayılmış, ya da çeşitli yerleri kırıldığı için inleyen Muhafızlarla dolmuştu. Sadece Toth’un karnını sopayla dürttüğü adam hâlâ eyerinin üzerindeydi, gerçi adamcağız iki büklüm olmuş, nefes almaya çalışıyordu. Durnik atını adama doğru sürdü. “Affedersiniz,” dedi kibarca, adamcağızın miğferini çıkartarak kafasının tepesine baltasının sapıyla bir güzel vurdu. Muhafızın gözleri donduktan sonra, atından aşağı devrildi.

Belgarath aniden iki büklüm olarak bir kahkaha tufanına tutuldu. *“Affedersiniz mi?”* diye sordu demirciye.

“İnsanlara gayri medeni davranmanın alemi yok Belgarath,” diye cevap verdi Durnik sertçe.

Polgara peşinde Ce’Nedra, Kadife ve Eriond ile birlikte atını tepeden aşağıya büyük bir ağırbaşlılıkla sürdü. “Pek güzeldi beyler,” diye iltifatta bulundu hepsine, etrafına, yere serilmiş Muhafızlara bakarak. Sonra sırıklı kapıya doğru ilerledi. “Garion canım,” dedi tatlılıkla, hayvanının dizginlerine asılarak, “rica etsem?”

Garion bir kahkaha atarak Chretienne’i kapıya doğru sürüp, sırığa bir tekme atarak teyzesinin yolundan çekti.

“Neden tam dövüşün ortasından kapıların üzerinden atlamaya başladın?” diye sordu Garion’a merakla.

“Tam olarak benim fikrim değildi,” diye cevap verdi genç kral.

“Ya,” dedi Pol, koca ata eleştiren bir gözle bakarak. “Sanırım anladım.”

Chretienne nasıl becerdiyse, utanmış gibi durmaya muvaffak olmuştu.

Akşam zaten kasvetli olan bir gök altında tüm karanlığıyla çökerken hududu geçtiler. Feldegast bineğini Belgarath’ın yanına sürdü. “Buradan bir içi mil ilerida kaçakçilara ait minik ve rahat bir mağarada cecelememizi onerirsam, bu sizin ahlak anlayişinizda çok aykiri olur mu?” diye sordu.

Belgarath sırıtarak başını salladı. “Kesinlikle olmaz,” diye cevapladı. “Bir mağaraya ihtiyacım olduğunda, daha önce orada konaklamış olanlar beni hiç ilgilendirmez.” Sonra güldü. “Bir keresinde bir hafta bir mağarayı kış uykusundaki bir ayıyla paylaşmıştım - horlamasına alıştıktan sonra, hiç de fena olmadığını

gördüm.”

“Eminim çi bu çok müthiş bir hiçayedir, dinlemeya çok isterdim - laçin cece çöküyor, bu hikâyeya bana akşam yemeğinda anlatirsin artik. O halde yolda koyulalim mi?” Hokkabaz katırını mahmuzladıktan sonra onları izlerle dolu bir yoldan, sarsıntılı bir gidişle, dörtnala götürmeye başladı.

İlk tepe eteğine vardıklarında, yolun her iki yanının da hüzünlü görünüşlü çam ağaçlarıyla kaplı olduğunu gördüler. Ama yol, çok yakın bir zamanda üzerinden -hepsi güneye doğru- epey bir geçenin olduğunu belli etse de boştu.

“Senin şu mağaran ne kadar uzakta?” diye seslendi Belgarath.

“Pek uzak sayılmaz Kadim Çişi,” diye temin etti Feldegast onu. “İlerida yolu çesen kuru bir koyak olacak, oradan azicik yukarda cideceğiz ve oraya varacayiz.”

“Umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

“Bana cüven.”

Her nedense Belgarath bunu duymazlığa geldi.

Etraftaki tepelerin eteklerine asık yüzlü bir alacakaranlık çöküp, çamların gövdeleri etrafına derin gölgeler toplanırken onlar yolu arşınlamaya devam etti.

“Hah, işta orada,” dedi Feldegast, kurumuş bir derenin taşlı yatağını işaret ederek. “Oradaki zemin tehlikeli onun için inip hayvanlari yürüttürelim.” Katırından aşağıya atlayarak dikkatle koyaktan yukarı doğru giden yolda önü çekmeye başladı. Hava hızla kararıyor, kapalı gökyüzündeki ışık hızla azalıyordu. Koyak daralıp, sert bir dönemeci dönünce hokkabaz katırının arkasına bağlanmış çadır bezinden bir denk arasından bir şeyler karıştırdı. Kalın bir mum çıkartarak Durnik’e baktı. “Azicik ateş yapabilir misin Efendi?” diye sordu. “Ben da yapardim ama kavi başka bir yerda koymuşum.”

Durnik kesesini açarak çakmak taşı, çeliği ve kavını çıkartıp birkaç denemeden sonra çaktırdığı bir kıvılcımı üfleyerek minik bir alevciğe dönüştürdü. Bunu elleriyle koruyarak uzattı ve Feldegast mumunu yaktı.

“İşta çeldik,” dedi hokkabaz çalımla, koyağın dik kenarlarını aydınlatmak için mumunu kaldırarak.

“Nerede?” diye sordu İpek, etrafına şaşkınca bakınarak.

“Bak şimdi Prens Kheldar, eğersam herçeslerin öyle şippadanak görebileceği gibi ortada olsaydi, gizli olur muydu?” Feldegast,

koyağın dik tarafına giderek, koyak duvarına yaslanmış, suların aşındırmış olduğu koca bir granit parçasının yanına gitti. Elini siper ederek mumu indirdi, başını biraz eğdi, arkasında katırıyla birlikte gözden kayboldu.

Mağaranın içinde, yer beyaz kum kaplıydı; duvarları ise içinde asırlarla dönüp duran suyla aşınmış, düzleşmişti. Feldegast mağaranın ortasında durup mumunu havaya kaldırdı. Duvarlar boyunca kaba, ahşap ranzalar, ortada bir masa ile birkaç sıra ve öte duvarda, yakılmaya hazır odunlarıyla bir ocak vardı. Feldegast mağaradan ilerleyip ocağa vardı, eğildi, kaba bir taş ızgara üzerinde duran parçalanmış kütüklerin altındaki çalı çırpıyı mumuyla tutuşturdu. “Bak boyleşi daha cüzel,” dedi ellerini çatırdayan alevlere uzatarak. “Ne kadar rahat bir siğinak, öyle değil mi?”

Tam ocağın arkasında kemerli bir kapı vardı; bunun bir kısmı doğal, bir kısmı da insan eliyle yapılmıştı. Kemerli kapının ön kısmı birkaç yatay direkle kapanmıştı. Feldegast burayı işaret etti. “Atlar için ahir da orada, ayricana arkasinda minik da bir pinar var. Burasi Mallorya’nın bu kismisindaki en güzel kaçakçi mağarasidir.”

“Zekice yapılmış bir yer,” diye kabul etti Belgarath etrafına bakınarak.

“Buralardan ne kaçırıyorlar?” diye sordu İpek profesyonelce bir merakla.

“Cenelde yari değerli taşlar. Katakor’da zencin yataklar var, cenelliklan da bu minik şirin şeyler derelerin altindaki kumlar içersinda öylece yatip durur, bütün yapilmasi icap eden, toplamaktir. Buralardaki verciler kötülükleriylan nam salmiştir, o yüzdan dağlarin bu yanindaki cesur delikanlilar bu mallari, buyuk zahmetlan çalişan vergi memurlarini rahatsiz etmedan, huduttan ceçirmek için türlü türlü yollar bulur.”

Polgara ocağı inceliyordu. Ocağın iç duvarlarından çıkan birkaç kanca vardı, ayrıca büyük demir bir ızgara da yan duvara yaslanmıştı. “Pek güzel,” diye mırıldandı takdirle. “Yeterli yakacak var mı?”

“Haddinden fazla leydim,” diye cevap verdi hokkabaz. “Ahirda istiflenmiş, atlarin samanlarinin yaninda.”

“Peki o halde,” dedi Pol, mavi pelerinini çıkartıp, bunu ranzaların birinin üzerine sererek, “bu akşam için planladığım yemeği biraz daha fazlalaştırabilirim sanırım. Madem burada bu kadar fırsatımız var, bunları boşa harcamak ayıp olur. Buraya biraz

daha yakacak getirmenizi istiyorum - ve su tabii ki." Kendi kendine bir ezgi mırıldanarak yemek alet edevatının ve yiyecek stoğunun yüklü olduğu hayvana gitti.

Durnik, Toth ve Eriond atları ahıra götürerek hayvanların eyerlerini çıkarmaya başladılar. Mızrağını dışarıda bırakmış olan Garion ranzalardan birine giderek miğferini çıkartıp, kalkanıyla birlikte ranzanın altına soktuktan sonra zincirli zırhından kurtulmaya çalıştı. Ce'Nedra ona yardım etmek için yanına gitti.

"Bu gün muhteşemdin canım," dedi kocasına samimiyetle.

Garion yorumsuz bir şeyler homurdandı, ileri eğilip, karısı örgü zırhını çekip çıkartabilsin diye ellerini uzattı.

Ce'Nedra zırha asılınca, zırh kolayca çıktı. Ağırlık altında dengesi bozulan minik kraliçe kucağında zırhla kumlu zemine oturuverdi.

Gülmeye başlayan Garion hemen karısının yanına gitti. "Ah Ce'Nedra," dedi gülmeye devam ederek, "seni seviyorum." Karısını öptükten sonra, tutup ayağa kaldırdı.

"Bu çok ağır, öyle değil mi?" dedi karısı, çelik ilmikli yeleği taşımaya çalışarak.

"Demek fark ettin," dedi Garon, ağrıyan omuzlarından birini ovarak. "Bir de benim eğlendiğimi sanıyordun."

"Nazik ol canım. Bunu asayım mı?"

Garion omzunu silkti. "Ranzanın altına itiver."

Ce'Nedra hayal kırıklığına uğramış bir ifade takındı.

"Herhalde kırışmaz Ce'Nedra."

"Ama öyle yapmak düzensizliktir canım." Ufak tefek kraliçe önce zırhı katlamaya çalıştı; sonra pes ederek bir top yaptı ve ayağıyla iterek ranzanın altına tıktı.

O geceki akşam yeğinde, Vella'nın onlara vermiş olduğu jambondan kesilmiş kalın et parçaları, neredeyse türlü sayılabilecek kadar zengin bir çorba, ateşte ısıtılmış iri ekmek dilimleri ile bal ve tarçınla pişirilmiş elma vardı.

Yemeklerini yedikten sonda Polgara ayağa kalkarak mağaraya şöyle bir bakındı. "Hanımlarla birlikte biz biraz yalnız kalmak istiyoruz," dedi, "ve ayrıca birkaç leğen de sıcak su lazım."

Belgarath içini geçirdi. "Yine mi Pol?" dedi.

"Evet baba. Temizlenip, çamaşır değiştirme zamanı geldi - hepimiz için." Polgara, minik mağaradaki havayı özellikle şöyle bir kokladı. "Kesinlikle zamanı gelmiş," diye ekledi.

Polgara, Ce'Nedra ve Kadifeye ihtiyaçları olan özel alanı sağlamak için mağaranın bir bölümüne perde çektiler ve ateş üzerinde su ısıtmaya başladılar.

İlk başlarda kıpırdayacak hali olmayan Garion, yıkanıp da temiz çamaşırlar, kuru giysiler giydikten sonra kendisini daha iyi hissettiğini itiraf etti. Ce'Nedra'nın yanındaki ranzalardan birine oturarak, kızın nemli saç kokusuna bile karşı koymadı. Temiz olmanın, karnını iyice doyurmanın, kötü bir havada dışarıda geçen bir günden sonra ısınmanın huzuru içindeydi. Aslında, yarı insan, yarı hayvan böğürtüsüne benzeyen korkunç bir ulumayla, insanın kanım donduran, tüylerini diken diken eden bir haykırış duyulduğunda neredeyse uykuya bile dalacaktı.

"Neydi o?" diye bağırdı Ce'Nedra korkuyla.

"Sus şimdi çocuk," diye ikaz etti Feldegast yavaşça. Ayağa fırlayarak hemen ocağın açık tarafına bir çadır bezi gererek, mağaranın ışığını iyice azalttı.

Başka bir soğuk böğürtü daha koyakta yankılandı. Ses sanki korkunç bir gaddarlıkla yüklüydü.

"Ne olduğunu tahmin edebiliyor muyuz?" diye sordu Sadi sakin bir sesle.

"Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor," diye temin etti Durnik onu.

"Galiba ben duymuştum," dedi Belgarath memnuniyetsizlikle. "Morinland'dayken, ifritini avlanması için gece serbest bırakmanın eğlenceli olduğunu düşünen bir büyücü vardı. O da böyle bir ses çıkartıyordu."

"Ne kadar ahlaksızca bir uygulama," diye mırıldandı hadımağası. "İfritler ne yer?"

"Bilmesen daha iyi," diye cevap verdi İpek. Belgarath'a döndü. "Şu şeyin ne kadar büyüklükte olduğunu tahmin etmeyi göze alabilir misin?"

"Değişir. Gerçi çıkardığı gürültüden, oldukça büyük olduğunu söyleyebilirim."

"Yani o zaman bu mağaraya giremez, değil mi?"

"Bu, benim göze alamayacağım bir kumar olur."

"Sanırım koklayarak iz sürebiliyor?"

Yaşlı adam başıyla onayladı.

"İşler çığrından çıkmaya başladı Belgarath. Uzaklaştırmak için bir şeyler yapabilir misin?" Ufak tefek adam Polgara'ya baktı. "Belki

de sen bir şeyler yapabilirsin Polgara. Sen Chabat'ın Rak Urga'da çağırdı ifritle başa çıkabilmiştin."

"O zaman yardım görmüştüm İpek," diye hatırlattı güzel büyücü İpek'e. "Aldur yardımıma gelmişti."

Belgarath yukarı aşağı yürümeye başladı, kaşlarını çatmış yere bakıyordu.

"Eee?" diye diretti İpek.

"İki ayağımı bir pabuca sokma," diye kaşlarını çattı yaşlı adam. "Bir şey *yapabilirim*," dedi gönülsüzce, "ama eğer *yaparsam,* o kadar çok ses çıkartır ki Katakor'daki bütün Grolimler bu gürültüyü duyar - büyük ihtimalle Zandramas da. Ashaba'ya kadar bütün Chandimler ve Zandramas'ın Grolimleri ensemizde olur."

"Neden Taş'ı kullanmıyoruz?" diye önerdi Eriond, onarmakta olduğu yulardan başını kaldırarak.

"Çünkü Taş benden de çok gürültü çıkartıyor. Eğer Garion ifriti kovalamak için Taş'ı kullanırsa, bunu Gandahar'da, ta kıtanın diğer tarafına kadar her yandan duyarlar."

"Ama iş *görür*, öyle değil mi?"

Belgarath, Polgara'ya baktı.

"Sanırım haklı baba," dedi Pol. "İfritler Taş'tan kaçabilir - efendisi tarafından zincirlense bile. Zincirlenmemiş bir ifrit daha da hızlı kaçar."

"Aklına başka bir şey gelmiyor mu?" diye sordu Belgarath kızına.

"Bir Tanrı," diye silkti omzunu Polgara. "Bütün ifritler -ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar- Tanrılardan kaçarlar. Bildiğiniz bir Tanrı var mı?"

"Birkaç tane," diye cevap verdi ihtiyar kurt, "ama şu ara çok meşguller."

Başka bir kulak tırmalayıcı böğürtü dağlar arasında yankılandı. Sanki tam mağaranın dışından geliyordu.

"Bir karar vermenin zamanı geldi babalık," dedi İpek, telaşla.

"Seni rahatsız eden Taş'ın çıkarttığı gürültü mü?" diye sordu Eriond.

"Hem o, hem ışığı. Garion'un kılıcı her çekişinde parlayan o mavi ışık işaret ateşi gibi dikkat çekiyor, biliyorsun."

"Siz benim o ifritle dövüşmemden söz etmiyorsunuz herhalde," diye sordu Garion kızarak.

“Tabii ki ondan söz etmiyoruz,” diye burun büktü Belgarath. “Kimse ifritlerle dövüşemez - kimse. Bizim bütün konuştuğumuz onu kaçırma ihtimali.” Ayağını kuma sürterek yeniden volta atmaya başladı. “Burada olduğumuzu beyan etmekten nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

Dışarıda, ifrit yeniden böğürdü ve mağaranın ağzını kısmen kapatan devasa granit parça, sanki biri taşı yana çekmek için uğraşıyormuş gibi ileri geri gitmeye başladı.

“Seçeneklerimiz azalmaya başladı Belgarath,” diye açıkladı İpek ihtiyar kurda. “Zamanımız da. Eğer hemen bir şeyler yapmazsan, o şey birazdan yanımıza katılacak.”

“Yerimizi Grolimlere belli etmemeye çalış,” dedi Belgarath, Garion’a.

“Yani gerçekten benim dışarı çıkıp dediğini yapmamı mı istiyorsun?”

“Tabii ki bunu istiyorum. İpek haklı. Zamanımız azalıyor.”

Garion ranzasına giderek altından örgü zırhını çıkardı.

“Ona ihtiyacın olmayacak. Zaten bir işe de yaramaz.”

Garion omzuna uzanarak kocaman kılıcını çekti. Ucunu kuma saplayarak, kabzasındaki yumuşak deri kınını sıyırdı. “Bence bu bir hata,” diye beyan etti. Sonra uzanarak elini Taş’ın üzerine koydu.

“Müsaadenle,” dedi Eriond. Ayağa kalktı, yanına gelerek Garion’un elini, kendi eliyle örttü.

Garion ona hayretle baktı.

“Beni de tanıyor, unuttun mu?” diye açıkladı delikanlı, “üstelik aklımda bir şey var.”

Garion’un elinden ve kolundan gıdıklar gibi garip bir his geçti ve Eriond’un kendisinden çok daha doğrudan bir yolla Taş’la konuştuğunu fark etti. Sanki oğlanın Taş’ın taşıyıcısı olduğu aylar boyunca Taş ona garip bir yolla kendi dilini öğretmişti.

Mağaranın kapısından korkunç bir kazıma sesi geliyordu, hani sanki devasa pençeler taş kapıyı tırmalıyormuş gibi.

“Dikkatli olun orada,” diye ikaz etti Belgarath. “Kendinizi tehlikeye atmayın. Kılıcı görebileceği şekilde tutun. Taş, geri kalanı halleder.”

Garion içini çekti. “Pekâlâ,” dedi, Eriond tam arkasındayken mağaranın kapısına doğru ilerledi.

“Sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Polgara sarışın delikanlıya.

“Belgarion’la gidiyorum,” diye cevapladı Eriond. “Bu işi doğru

yapmak için ikimiz Taş'la birlikte konuşmalıyız. Daha sonra izah ederim Polgara."

Mağaranın ağzındaki taş yeniden ileri geri sallanmaya başlamıştı. Garion başını eğerek hızla bunun arkasından çıkmıştı, Eriond da hemen peşindeydi. Sonra dönerek kılıcı kaldırdı.

"Henüz erken," diye ikaz etti Eriond. "Bizi görmedi."

Koyakta her yana sinmiş çok kötü bir koku vardı; sonra, Garion'un gözleri karanlığa alıştıkça, tepede geçen bulutların önünde hatları belirginleşen ifriti gördü. Muazzam bir cüssedeydi; omuzları gökyüzünün yarısını kaplıyordu. Bir vaşağınki gibi sivri kulakları vardı ve korkunç gözleri, koyağın zeminine rahatsız edici bir ışık yayan yeşil bir ateşle yanıyordu.

Böğürdükten sonra kocaman, pullarla kaplı pençesini Garion ile Eriond'a doğru uzattı.

"Şimdi Belgarion," dedi Eriond oldukça sakin bir tonda.

Garion kollarını kaldırarak kılıcı, ucu gökyüzüne bakacak şekilde tam önünde tuttu; sonra dizginlediği Taş'ı serbest bıraktı.

Olanlara hiç hazırlıklı değildi. Muazzam bir ses yeri sarsıp yakındaki dağlardan yankılanarak millerce uzaktaki devasa ağaçların titremesine neden oldu. Sadece koca kılıç alev almakla kalmamış, sanki bütün gökyüzü tutuşturulmuş gibi yoğun bir gökyakut rengiyle pırıl pırıl olmuştu. Ufuktan ufka mavi bir alev sıçradı ve o engin ses yeri titretmeye devam etti.

İfrit donakaldı, dişlerle dolu ağzı alevlenmiş mavi göğe korkuyla çevrildi. Yanan kılıcını önünde tutmaya devam eden Garion amansızca yaratığa doğru ilerledi. Yaratık ondan kaçarak sindi, yoğun mavi ışığa karşı siper almaya çalışıyordu. Aniden dayanılmaz bir acıya tutulmuş gibi çığlıklar attı. Geri geri gitti, tökezleyerek düştü, sonra yeniden zorla ayağa kalktı. Alevlenmiş göğe bir kez daha baktıktan sonra döndü ve elleriyle ayakları toprağa parçalamasına basarak garip, zıplayan bir hareketle koyaktan aşağıya uluyarak kaçtı.

"Sizin sessizlik anlayışınız *bu* mu?" diye gürledi mağaranın ağzından Belgarath. "Neydi bunlar şimdi?" Hâlâ aydınlık olan gökyüzünü titrek bir elle işaret etti.

"Aslında her şey yolunda Belgarath," diye açıkladı Eriond köpürmekte olan ihtiyar adama. "Gürültünün Grolimleri üzerimize çekmesini istememiştin, biz de gürültüyü bütün bölgeye yaydık. Kimse bunun kaynağını bulamaz."

Belgarath gözlerini kırpıştırdı. Sonra bir an için kaşlarını çattı. “Peki ya ışık?” diye sordu biraz daha sakinleşmiş bir sesle.

“Onun için de aşağı yukarı aynı şey geçerli,” diye açıkladı Eriond sükûnetle. “Eğer karanlık bir gecede, dağlardan birinde tek bir mavi ışık olursa, bunu herkes görür. Ama öte yandan bütün gökyüzü tutuşursa, kimse ışığın nereden geldiğini bilemez.”

“Kulağa mantıklı geliyor dede,” dedi Garion.

“İyiler mi baba?” diye sordu Polgara ihtiyar adamın arkasından.

“Onların canını ne yakabilir ki? Garion şu kılıcıyla dağları bile devirebilir. Aslında, neredeyse devirdi de. Bütün Karanda Dağları çan gibi çınlıyor.” Hâlâ titreşmekte olan gökyüzüne baktı. “Şunu söndürebilir misiniz?” diye sordu.

“Ay,” dedi Garion. Kılıcını ters çevirerek, yeniden sırtındaki kınına yerleştirdi. Gökyüzündeki ateş söndü.

“Gerçekten öyle yapmamız icap ediyordu Belgarath,” diye devam etti Eriond. “İfriti korkutmak için o ışığa ve sese ihtiyacımız vardı ve bunu öyle bir yapmalıydık ki Grolimler kaynağını bulamasınlar, o yüzden…” Her iki elini de yana açarak omzunu silkti.

“Senin bundan haberin var mıydı?” diye sordu Belgarath Garion’a.

“Tabii ki dede,” diye yalan söyledi Garion.

Belgarath homurdandı. “Pekâlâ. İçeri girin,” dedi.

Garion, Eriond’un kulağına doğru biraz eğildi. “Neden ne yapacağımızı bana da söylemedin?” diye fısıldadı.

“Zaman yoktu ki Belgarion.”

“Bir dahaki sefere, böyle bir şey yaptığımızda zaman bul. Altımdaki toprak titremeye başladığında neredeyse elimdeki kılıcı düşürüyordum.”

“Bu hiç de doğru bir şey olmazdı.”

“Biliyorum.”

Mağaranın tavanından hatırı sayılır bir miktar taş kopmuş, kumlu zemine düşmüştü. Hava toz duman içerisindeydi.

“Dışarıda neler oldu?” diye sordu İpek titrek bir sesle.

“Ha, pek fazla bir şey olmadı,” diye cevap verdi Garion özellikle umursamaz bir ses tonuyla. “İfriti kovaladık, o kadar.”

“Bu konuda yapılabilecek fazla bir şey yoktu herhalde ama,” dedi Belgarath, “Katakor’daki hemen herkes bu dağlarda *bir şeylerin*

dolandığını biliyor, o yüzden dikkat etmeye başlasak iyi olur.”

“Ashaba buradan ne kadar uzakta?” diye sordu Sadi.

“Atla bir günlük yol aşağı yukarı.”

“Zamanında oraya varabilecek miyiz?”

“Kılı kılına. Haydi biraz uyuyalım.”

Garion o gece aynı rüyayı yine gördü. Bunun bir rüya olduğundan tam anlamıyla emin değildi çünkü rüyalarda genellikle sesin yanı sıra görüntü de olurdu; fakat bunda sadece ısrarcı, insanın içini parçalayan bir sızlama ve yanı sıra insanın içini dolduran bir dehşet hissi vardı. Ter içinde, tir tir titreyen Garion doğrulup ranzasında oturdu. Bir süre sonra battaniyesini omuzlarına çekti, ellerini dizleri üzerinde kavuşturdu, yeniden dalıp gidinceye kadar ocaktaki al korları seyretti.

Ertesi sabah bulutlu bir hava vardı; onları dağların eteklerine götüren, üzeri izlerle dolu patikaya çıkmak için koyaktan dikkatle sürdüler atlarını. İpek ile Feldegast bir tehlike baş gösterecek olursa onları uyarabilmek için önden gidiyordu.

Bir fersah kadar at sürdükten sonra, iki kafadar dar yoldan geri geldiler. Yüzleri ciddiydi ve sessiz olmalarını işaret ettiler.

“İleride yol kenarına kamp kurmuş Karandalı bir grup var,” diye rapor etti İpek, fısıltı gibi çıkan sesiyle.

“Pusu mu kurmuşlar?” diye sordu Sadi.

“Hayir,” diye cevap verdi Feldegast alçak bir sesle. “Çoğu uykuda. Görünüşte göre bütün bir sabahi dini bir şeylere yerinde cetirerek ceçirmişler, o yüzden da büyük ihtimallen çok yorgunlar - ya da halen sarhoşlar.”

“Etraflarından dolanabilir miyiz?” diye sordu Belgarath.

“Bu pek bir sorun olmaz herhalde,” diye cevap verdi İpek. “Ağaçların arasına girip, onların uyudukları yeri geçinceye kadar yola çıkmayarak bir kavis çizeriz.”

Yaşlı adam başıyla onayladı. “Yolu gösterin,” dedi.

Yoldan ayrılıp, dikkatli adımlarla ormana doğru bir döndüler.

“Ne tür bir ayin yapıyorlarmış?” diye sordu Durnik sessizce.

İpek omzunu silkti. “Oldukça karanlık görünüyordu,” dedi İpek. “Bir sunak kurmuşlar, arkasında da üzerlerine kelleler olan sırıklar vardı. Belli ki epey bir içki içilmiş - ve bazı başka şeyler de olmuş.”

“Ne tür şeyler?”

İpek’in yüzü biraz ıstırap yüklendi. “Yanlarında kadınlar

varmış,” diye cevap verdi tiksintiyle. “İşlerin biraz birbirine karıştığını gösteren birkaç kanıt vardı etrafta.”

Durnik’in yanakları aniden kıpkırmızı kesildi.

“Biraz abartmıyor musun Kheldar?” diye sordu Kadife, İpek’e.

“Hayır, pek sayılmaz. Bazıları kutlamalarına devam ediyordu.”

“Çerçi o yöresel ilginç dini âdetlerdan daha önemlisi,” diye ekledi Feldegast, “Karandların besledikleri evcil hayvanlardi.”

“Evcil hayvan mı?” diye sordu Belgarath.

“Belçi de yanliş bir laf seçtim Kadim Çişi, ama kampin çenannda hatiri sayilir miktarda Tazi oturuyordu ve hiçbirisi da, kutlamayi yapanlari yemek için bir çirişimde bulunmuyordu.”

Belgarath sertçe Feldegast’a baktı. “Emin misin?”

“Bu cüne kadar, cörünce cördüğümii tanayacak kadar cördüm Torak’in Tazilarindan.”

“Yani demek ki Mengha ile Urvon arasında bir çeşit ittifak varmış,” dedi yaşlı adam.

“İrfanin cerçekten da hayran ediyor babalik. Herhaldem, boylesi sonuçlara varmak için on bin yillik tecriibeda sahip olmak, insanin aklinda almayacağı kadar buyuk bir zevçtir.”

“*Yedi* bin yıl,” diye düzeltti Belgarath.

“Yedi ya da on, ne fare eder çi?”

“*Yedi* bin,” diye tekrarladı Belgarath biraz gücenmiş bir ifadeyle.

ON ALTINCI BÖLÜM

OAKŞAMÜSTÜ, ölü, çorak bir araziden sürdüler atlarını; beyaz budakların iskelet gibi parmaklarını dilenircesine bulutların sürüklendiği, karanlık gökyüzüne uzattığı, yağlı, durgun suların çürümüş bir koku saldığı kötü, leş kokulu bir bölgeydi. Çoktan ölmüş ağaçların gövdelerinin etrafında muazzam sayılarda mantar öbekleri vardı; yassılmış yabani otlar ise külümsü topraktan güneşsiz gökyüzüne doğru uzanmaya çalışıyordu.

"Sanki Cthol Mishrak, öyle değil mi?" diye sordu İpek, etrafına memnuniyetsizlikle bakarak.

"Ashaba'ya çok yaklaştık," diye açıkladı Belgarath ona. "Torak'taki bir şey yapıyordu toprağa bunu."

"Bilmiyor muydu?" diye sordu Kadife hüzünle.

"Neyi bilmiyor muydu?" diye sordu Ce'Nedra Kadifeye.

"Varlığının toprağı bozduğunu?"

"Hayır," diye cevap verdi Ce'Nedra, "bildiğini zannetmiyorum. Aklı o kadar çarpılmıştı ki bunu göremiyordu bile. Güneş ondan saklanıyordu; o ise bunu kendi gücünün bir işareti olarak görüyordu, kendisinden nefret edilmesi olarak algılamıyordu."

Bu, Garion'u bir yere kadar hayrete düşüren, garip denecek kadar akıllıca bir gözlemdi. Karısı tabiatında, genellikle bir çocuk olduğunu düşündürten geniş bir uçarılık taşıyordu; bu onun minik boyutuyla beslenen bir yanılgıydı. Fakat Garion sık sık, hayatını paylaştığı bu minik, inatçı kadını yeniden değerlendirmek ihtiyacı duyuyordu. Ce'Nedra bazen ahmakça davranıyor olabilirdi, ama

kesinlikle aptal değildi. Dünyaya tuvaletlerden, mücevherlerden, pahalı parfümlerden çok daha fazlasını gören, net, sabit bir görüş açısıyla bakıyordu. Aniden karısıyla o kadar gurur duydu ki sanki gönlü patlayıverecekti.

"Ashaba'ya daha ne kadar var?" diye sordu Sadi sessiz bir tonla. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bu bataklık beni boğuyor."

"Sahi mi?" diye sordu Durnik. "Ben de bataklıkları seviyorsun sanıyordum."

"Bataklık yeşil olmalı, hayat dolu olmalı Durnik Efendi," diye cevap verdi hadımağası. "Burada ölümden başka bir şey yok." Kadife'ye baktı. "Zith sizde mi Kontes?" diye sordu hadımağası doğrudan. "Şu ara kendimi çok yalnız hissediyorum."

"Uyuyor Sadi," dedi Liselle hadımağasına, eli tuhaf bir koruma hareketiyle, gayri ihtiyari korsesine giderek. "Emniyette, sıcak ve halinden memnun. Gurrluyor bile."

"Hoş kokulu minik kameriyesinde oturuyor." Sadi içini çekti. "Onu kıskandığım zamanlar oluyor."

"Neden Sadi," dedi Kadife, biraz kızardı; gözlerini yere indirip, gamzelerini adama yollayarak.

"Sadece ilgisiz bir gözlem Liselle'ciğim," dedi hadımağası oldukça hüzünlü bir halde. "Öbür türlü olmayı arzuladığım zamanlar da oluyor ama…" Yeniden içini çekti.

"Gerçekten o yılanı orada saklamak zorunda mısın?" diye sordu İpek sarışın kıza.

"Evet Kheldar," diye cevap verdi Kadife, "işin aslı saklamak zorundayım."

"Sorumu cevaplamadın Kadim Kişi," dedi Sadi Belgarath'a. "Ashaba'ya daha ne kadar yolumuz kaldı?"

"İşte orada, yukarıda," diye cevap verdi yaşlı büyücü kısaca, leş kokulu çorak araziden dimdik yükselen dar ve derin koyağı işaret ederek. "Hava karardığında varmış oluruz."

"Perili bir eve ziyaret etmeç için oldukça çötü bir vakit," diye ekledi Feldegast.

Koyaktan yukarı çıkmaya başladıklarında, otlar bürümüş yolun bir yanındaki sık çalıların arasından korkunç bir hırlama sesi duyuldu ve gözleri alevlenmiş, acımasız dişleri arasından salyalar akan devasa boyutlarda bir Tazı fırladı. "Artık benimsiniz!" diye hırladı, dişleriyle kelimeleri çiğneyerek.

Ce'Nedra çığlık atınca Garion'un eli hemen omzuna gitti; fakat

ne kadar hızlı olursa olsun, Sadi ondan da hızlıydı. Hadımağası dehşet içindeki atını tam iri köpeğin önüne mahmuzladı. Ağzını açan hayvan uzandı ama Sadi kalın un kıvamında garip renkli bir tozu tam hayvanın yüzüne savuruverdi.

Tazı bir yandan korkunç bir biçimde ulurken, bir yandan da başını sallamaya başladı. Gözleri dehşetle faltaşı gibi açılmıştı. Sonra biçare bir halde etrafındaki boş havayı ısırmaya çalıştı, bir yandan da viyaklıyor ve olduğu yere sinmeye çalışıyordu. Saldırdığı hızla dönerek viyaklaya viyaklaya çalılığa doğru kaçtı.

"Ne yaptın öyle?" diye sordu İpek.

Hafif bir tebessüm Sadi'nin ince yüz hatlarına dokundu. "Kadim Belgarath Torak'ın Tazılarından bahsedince, ben de kendimce biraz önlem almıştım," diye cevap verdi, dehşet içindeki koca köpeğin gitgide uzaklaşan ciyaklamasını dinlemek için kulak kabartırken.

"Zehir mi?"

"Hayır. Eğer mecbur değilsen bir köpeği zehirlemek oldukça adice bir hareket sayılır. Tazı sadece yüzüne attığım tozu ciğerlerine çekti. Sonra da aklını karıştıran - aklını *çok* karıştıran şeyler görmeye başladı." Yeniden gülümsedi. "Bir keresinde bir ineğin, bu tozun ana maddesinin alındığı çiçeği yanlışlıkla koklamasına tanık olmuştum. Son gördüğümde, bir ağaca tırmanmaya çalışıyordu." Belgarath'a baktı. "Umarım sana danışmadan hareket etmeme kızmamışsındır Kadim Kişi ama daha önce de dikkat çektiğin gibi sizin büyünüz bölgede bulanan başkalarını da çekebilirdi, üstelik sen büyünü serbest bırakmadan bir an önce duruma müdahale etmek zorundaydım zaten."

"Oldukça iyi oldu Sadi," diye cevap verdi Belgarath. "Daha önce de söylemişimdir belki ama yine söyleyeyim on parmağında, on marifet var."

"Sadece bir eczacılık talebesiyim Belgarath. Neredeyse her koşul için uygun bir ecza bulunduğunu keşfettim."

"Tazı, sürüsüne burada olduğumuzu rapor etmez mi?" diye sordu Durnik, etrafına endişeyle bakarak.

"Birkaç gün edemez." Sadi ellerindeki tozları silkip, mümkün olduğu kadar gözlerinden uzak tutarak kıkırdadı.

Kararmış, hüzünlü ağaçların, dallarını yayarak bu derin yarığı kasvetle doldurduğu koyağın dibindeki ot kaplı patikadan yavaşça tırmanmaya devam ettiler. Ormandaki yollarında ilerledikçe, uzakta bir yerlerde Torak'ın Tazılarının ulumalarını duyabiliyorlardı.

Tepelerinde ise kuzgunlar daldan dala kanat çırpıyor, açlıkla gaklıyorlardı.

“İnsanın huzurunu kaçıran bir yer,” diye mırıldandı Kadife.

“Bu da manzarayı tamamlamış oluyor,” diye dikkat çekti İpek, koyağın başındaki ölü bir budak üzerine tünemiş iri bir akbabayı işaret ederek.

“Zandramas’ın orada olup olmadığını anlayabileceğin kadar yaklaştık mı Ashaba’ya?”

“Muhtemelen,” diye cevap verdi Pol. “Ama en ufak bir ses çıkartsam bile duyulabilir.”

“Artık iyice yaklaştık, bekleyebiliriz,” dedi Belgarath. “Gerçi size bir şey söyleyeyim,” diye ekledi. “Eğer torunumun torunu Ashaba’da ise, onu buluncaya kadar taş taş üzerine koymam ve bunun ne kadar gürültü çıkartacağı da umurumda değil.”

Ce’Nedra hiç düşünmeden atını Belgarath’ın atının yanına çekerek, kollarını adamın beline doladı. “Ah Belgarath,” dedi, “seni öyle seviyorum ki.” Yüzünü adamın omzuna gömdü.

“Ne şimdi bu?” Belgarath’ın sesi biraz hayret içinde çıkmıştı.

Ce’Nedra geri çekildi, gözleri nemliydi. Elinin tersiyle gözlerini silerek Belgarath’a tatlı tatlı baktı. “Sen dünyadaki en iyi adamsın,” dedi. “Senin için Garion’u atmayı bile düşünebilirim,” diye ekledi, “eğer on iki bin yaşında olmasaydın yani.”

“Yedi,” diye düzeltti Belgarath otomatikman.

Ce’Nedra ona mahsun, havai bir edayla gülümsedi; bu, bitmez tükenmez ama artık ona hiçbir şey ifade etmeyen bir yarışta son zaferinin melankolik bir işaretiydi. “Her neyse,” diye içini çekti ufak tefek kraliçe.

Derken, tuhaf bir biçimde kendisine hiç yakışmayan bir hareketle Belgarath kıza sarılarak onu kibarca öptü. “Benim canım çocuğum,” dedi ıslak gözlerle. Sonra omzundan geriye, Polgara’ya baktı. “O olmadan biz ne yapıyorduk?” diye sordu.

Polgara’nın gözlerinde tam bir gizem vardı. “Bilmiyorum baba,” diye cevapladı, “gerçekten bilmiyorum.”

Koyağın başında Sadi atından inerek izledikleri yolun ortasında biten otların yapraklarına o tozundan biraz daha ekti. “Neme lazım,” diye açıkladı, yeniden eyerine çıkarken.

İyice alçalmış bulutların altında girdikleri bölge ormanlı bir yaylaydı; gittikçe artan rüzgâr pelerinlerini kırbaç gibi savururken onlar belirsiz yoldan, genelde kuzeye doğru yollarına devam ettiler.

Torak'ın Tazılarının ulumaları hâlâ uzaktan duyuluyordu ama sanki yaklaşmaya başlamışlardı.

Daha evvelki gibi İpek ile Feldegast muhtemel tehlikelere karşı onları haberdar edebilmek için önden gidiyorlardı. Garion yine sıranın başında sürüyordu atını; miğferi yerinde, mızrağının sapı da üzengisindeydi. Yoldaki sert bir dönemeci görünce önden giden İpek ile hokkabazı gördü. Atlarından inmişler çalıların arkasına sinmişlerdi. İpek hemen arkasını dönerek Garion'a geri gitmelerini işaret etti. Garion hemen bu işareti diğerlerine aktardı ve koca gri aygırını adım adım geri sürdü. Atından inerek mızrağını bir ağaca dayayıp, miğferini çıkardı.

"Ne var?" diye sordu Belgarath, o da attan aşağı atlarken.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Garion. "İpek görünmememizi işaret etti."

"Haydi gidip bir bakalım," dedi ihtiyar adam.

"Doğru."

İkisi birlikte eğilerek sansar suratlı adam ve hokkabazın yanına doğru sessiz adımlarla ilerledi. Onlar yaklaşırken İpek parmağım dudaklarına götürdü. Garion çalılığa vardığında yaprakları dikkatle ayırarak baktı.

Bir yol vardı, gittikleri patikayla kesişen bir yol. Yoldan, genellikle kürklere bürünmüş, başlarına paslı miğferler takan, ellerinde eğri büğrü kılıçlar tutan yüzlerce adam geçiyordu. Gerçi sıranın önündeki adamlar örgü zırhlar giymişti. Onların miğferleri parlaktı ve mızrak ile kalkan taşıyorlardı.

Garion ile arkadaşları hiç konuşmadan gerginlik içinde pek bir düzenleri olmayan kalabalığın geçip gitmesini seyretti.

Yabancılar görüntüden ayrılınca Feldegast Belgarath'a döndü. "Bu senin kuşkularini teyit ediyor cibi esçi dostum," dedi.

"Kimdi onlar?" diye sordu Garion alçak sesle.

"Çürk içinda olanlar Karandlardi," diye cevap verdi Feldegast, "çelik içinda olanlar isem Tapinak Muhafizlari. Bu da Urvon ila Mengha arasindaki ittifakin başka bir ispati, anadin mi."

"Karandların Mengha'nın adamı olduğundan emin miyiz?"

"Zaten bütün Katakor'u o elde ceçirmiş; üstelik da silahli yecane Karandlar onunçilerdir. Urvon ile Çandimlari de Muhafizlarda -ve Tazilarda- kontrol altinda tutuyorlar. Dünçü cibi Karandlar ilan Tazilari bir arada cörünce bu onlarin ittifaklarinde yeterli bir kanit oluyor ama Karanda bağnazlarina silahli Muhafizlarin eşlik

ettiklarinda görürsen, hiç kuşkun kalmaz.”

“Bu salak neyin peşinde?” diye mırıldandı Belgarath.

“Kim?” diye sordu İpek.

“Urvon. Hayatı boyunca bir sürü pis iş yapmıştı ama şimdiye kadar hiç ifritlerle düşüp kalkmamıştı.”

“Belçi da Torak yasakladi diya yapmiyordu buna,” diye fikir yürüttü Feldegast. “Ama şimdi Torak öldüğünde göre, belçi bütün kisitlamalari üzerindan atiyordur. Bunca yildir Din ila imparatorluk tahti arasında fokurdayan şeyler artik çelip çatişma aşamasinda dayandiysa, ifritler cüçlü bir faktör olacaktir.”

“Eh” diye homurdandı Belgarath, “artık bunu çözecek vaktimiz yok. Haydi gidip diğerlerini alıp yola devam edelim.”

Karandlar ile Muhafızların izledikleri yolu hızla geçerek, dar patikalarından yollarına devam ettiler. Birkaç mil sonra, geçmiş zamanda bir yangınla çıplaklaşmış alçak bir tepeyi aştılar. Yaylanın öte tarafında, birkaç dizi çıplak uçurum dağlara doğru yükselmeden hemen önce devasa kara bir bina, sanki kendisi de bir dağ imiş gibi yükseliyordu. Soğuk kuleler binadan yükseliyor, mazgallı siperleriyle, yarı yarıya bitkilerle örtülmüş surlar binayı sarıyordu.

“Ashaba,” dedi Belgarath kısaca, gözleri çakmak çakmak.

“Ben bir harabe sanmıştım,” dedi İpek biraz hayretle.

“Bir kısmı öyleymiş, bana söylendiğine göre,” diye cevap verdi ihtiyar adam. “Üst katlarda artık oturulamıyormuş ama zemin kat iyi kötü ayaktaymış - ya da olması gerekiyor. O kadar büyük bir evi rüzgâr ile yağmurun yıkabilmesi çok zaman ister.” İhtiyar adam atını mahmuzlayarak onları, alçak tepeden aşağıya, rüzgârın savurduğu ormana doğru götürdü.

Torak’ın Evi’nin etrafını çeviren açık alana geldiklerinde hava kararmak üzereydi. Garion, kara şatonun surlarını örten bitkilerin böğürtlen ile kalın gövdeli sarmaşıktan ibaret olduğunu gördü. Pencerelerdeki camlar çok önceden rüzgâr ile hava koşullarına yenilmişti ve pervazlarıyla pencere boşlukları, kara bir kellenin göz çukurları gibi açıklığa bakıyorlardı adeta.

“Eee baba?” dedi Polgara.

Belgarath sakalını kaşıyarak ormandaki Tazıların ulumalarını dinledi.

“Eğersam azicik nasiyat dinleyim dersan kadim dostum,” dedi Feldegast, “içerda cirmedan once havanin iyicena kararmasini beklemek daha iyi olmaz mi? Eğersam evde cözcüler varsa, cece

bizi onlarin çözlerinden saklayacaktir. Sonracima hava karardiğinda, eğersam evin içersinda birileri var İsa, işik da olacaktir. Bu da biza aşaği yukari ne bekleyeceğimiz konusunda fiçir verir.”

“Makul Belgarath,” diye kabul etti İpek. “Düşmanca bir eve gündüz vakti öyle elini kolunu sallaya sallaya girmek bana da hiç münasip görünmüyor.”

“Bu muhtemelen senin halis bir hırsız ruhuna sahip olmandan kaynaklanıyordur. Ama galiba en iyi plan da bu. Haydi, ormana girip havanın iyice kararmasını bekleyelim.”

Hava Rakuth ve Venna’da ılık bir bahar havası gibi olmasına rağmen burada, Karanda Dağları’nın eteğinde hâlâ her yanı kaplayan bir soğuk vardı çünkü kış, bu yüksek yaylalardan etkisini gönülsüzce çekerdi. Rüzgâr sertti ve ağaçların altında bazı yerlerde geçen kışın karlarının pis yığınları tüm derinliğiyle, hiç bozulmadan duruyordu.

“Evin etrafındaki şu surlar bir sorun çıkartır mı?” diye sordu Garion.

“Biri kapıları onarmadıysa çıkartmaz,” diye cevap verdi Belgarath. “Beldin ile Vo Mimbre’den sonra buraya geldiğimizde kapılar kapılıydı o yüzden biz de içeri girebilmek için onları kırmak zorunda kalmıştık.”

“Öyle alenen kapilarda doğru citmek pek da iyi bir fiçir olmayabilir Belgarath,” dedi Feldegast, “çünkü eğersam evda Çandimlar, Karandlar veya Muhafizlardan birileri varsa kapilar mutlaka cözetleniyor demektir ve cecenin karanliğinda dahi etrafta yeterinca işik olacaktir. Gerçi evin doğu kanadinda bir çikiş kapisi olacakti ve bu da hava kararir karamaz her yani derin cölcelerin saracaği avluya açiliyordu.”

“Bu kapıda parmaklık yok mudur?” diye sordu İpek adama.

“Elbetta vardi Prens Kheldar, hiç kuşkun olmasin. Velaçin çilit, parmaklari benim kadar hizli olan bir adam için pek zor sayilmazdi.”

“Yani sen daha önce içeri girmiş miydin?”

“Zaman zaman terk edilmiş evlerda bakmak hoşuma cider. İnsan evin esçi sahiplerinin ne birakmiş olabilceğinda tahmin bile edemez; ve inanin bir şeyler bulmak en az onu alin teriylan kazanmak veya aşirmak kadar hoş oluyor.”

“Bak bunu kabul ederim,” diye belirtti İpek.

Durnik evi gözetlemekte olduğu ormanın kıyısından döndü. Yüzünde hafif endişeli bir ifade vardı. “Tam olarak emin değilim ama,” dedi, “sanki şu yerin kulelerinden duman tütüyor.”

“Ben da seninlan çelip bir bakayim,” dedi hokkabaz ve demirciyle birlikte ağaçların altında derinleşmekte olan gölgelerin içinde kayboldu. Birkaç dakika sonra geri döndüler. Durnik’in yüz ifadesi biraz bezgindi.

“Duman neymiş?” diye sordu Belgarath.

Feldegast başını salladı. “Yarasalar,” diye cevap verdi. “Minik mahlukattan binlerca var. Kulelerdan kocaman kara bulutlar halinda çikiyorlar.”

“Yarasa mı?” diye nida etti Ce’Nedra, elleri gayri ihtiyari saçlarına giderek.

“Bu olmadık bir şey sayılmaz,” diye açıkladı Polgara minik kraliçeye. “Yarasalar yuva yapmak için korunaklı yerlere ihtiyaç duyar; harabeler veya terk edilmiş yerler onlar için en uygunudur.”

“Ama çok *çirkinler*!” diye beyan etti Ce’Nedra ürpererek.

“Sadece kanatli fareler diya düşün tatli çizim,” diye açıkladı Feldegast.

“Ben farelerden de hoşlanmam.”

“Boyle, çok memnuniyetsiz bir kadinlan evlenmişsin cenç Beyim,” dedi Feldegast Garion’a, “bir sürü önyargiylan dolu, olmadik şeylerdan hoşlanmayan birisi.”

“Daha da önemlisi, içeriden gelen ışık gördünüz mü ?” diye sordu Belgarath.

“İfacık bir parça pirilti dahi yoktu Kadim Çişi laçin ev çok büyüktür; içerda hiç penceresi olmayan odalar bile vardir. Hatirlarsan Torak güneştan pek hoşlanmazdi.”

“Haydi orman içinden biraz ilerleyerek şu senin arka kapına bir yaklaşalım,” diye önerdi ihtiyar adam, “hava tamamen kararmadan.”

Merkezinde koca kara evin bulunduğu açık alanın etrafından dolanırken ağaçların kıyısına bile yaklaşmadılar. Ormanın kıyısından dikkatle baktıklarında bulut kaplı havadaki son ışıklar da kayboluyordu.

“Tam olarak bu çıkış kapısını seçemiyorum,” diye mırıldandı İpek, eve doğru bakarak.

“Biraz gizlanmiştir,” diye açıkladı Feldegast. “Sarmaşiklar tutunacak en ufak bir yer buldular mi, birkaç yüzyil içersinda bütün

binayi boğabilirlar. Korkunuza yatiştirin Prens Kheldar. Ben yolu biliyorum; ayrica Torak'ın Evinin girişini, en karanlik ceceda bile bulabilirim."

"Büyük ihtimalle Tazılar hava karardıktan sonra burada dolaşıyorlardır, öyle değil mi?" dedi Garion. Sadi'ye baktı. "İnşallah bütün o tozunu orada kullanıp bitirmemişsindir."

"Gerektiğinden fazla var Belgarion." Hadımağası gülümseyerek, kesesini okşadı. "Feldegast Ustanın arka kapısının girişini biraz tozlamak, bir kez içeri girince bir daha rahatsız edilmeyeceğimizi garanti altına alır."

"Sen ne diyorsun?" diye sordu Durnik, karanlık gökyüzüne gözlerini kısıp bakarak.

"Yeterince yaklaştık," diye homurdandı Belgarath. "İçeri girmek istiyorum."

Atlarını, ot bitmiş açıklıktan geçirerek uçurum gibi yükselen duvara vardılar.

"Azicik bu tarafta doğru," dedi Feldegast alçak sesle, surun kaba, kara taşlarını elleriyle yoklayarak.

Birkaç dakika Feldegast'ı, görüntüsünden çok ayaklarının otlar arasında çıkardığı hışırtıyı dinleyerek, izlediler.

"Ve da işta çeldik," dedi Feldegast, memnuniyetle. Kapı, duvardaki alçak, kemerli bir girişti; neredeyse sarmaşık ve böğürtlen çalılarıyla tamamen örtülmüştü. Çok fazla ses çıkarmamak için çok yavaş hareket eden Durnik ile dev Toth yollarını tıkayan sarmaşıkları yana çekerek kalanların atlarıyla birlikte içeri girmelerine olanak sağladılar. Sonra da onları izleyerek, girişi bir kez daha gizlemek için sarmaşıkları yeniden yerlerine çektiler.

İçerisi zifir zindandı; ayrıca küf ve mantarların o rutubetli kokusu duyuluyordu. "Yine senin çakmak taşini ve kavini ödünç alabilir miyim Durnik Efendi?" diye fısıldadı Feldegast. Sonra minik bir trık sesi duyuldu; bunu parlak kıvılcımların akışıyla birlikte başka trık sesleri izlerken, Feldegast Durnik'in çakmak taşı ve çeliğiyle çalışırken en ufak bir pırıltının dahi görünmesini engellemek için diz çökmüştü. Biraz sonra kavı üfleyerek minik alevi canlandırdı. Duvardaki ufak bir nişten aldığı minik bir feneri açarken başka bir trık sesi daha duyuldu.

"Sence bu akıllıca mı?" diye sordu Durnik kuşkuyla hokkabaz fenerin içindeki mumu yakıp, çakmak ile çeliği iade ederken.

“Bu, çok cüzel cizlenmiş bir işiktir Efendi,” diye açıkladı Feldegast ona, “üstelik buranin içi, çizmelerinin içindan daha karanliktir. Bu konuda benda cüven, çünkü feneri öyle cüzel cizleyeceğim ki, bendan izinsiz tek bir işik bile kaçmayacak.”

“Şu elindeki hırsız feneri dedikleri şey değil mi?” diye sordu İpek merakla.

“Bak şimdi,” Feldegast’ın fısıltısı oldukça alıngan çıkmıştı. “Ben, buna böyle mi derdim bilemem. Bunun, kulakta hiç da hoş çelmeyen bir tinisi var.”

“Belgarath,” diye kıkırdadı İpek yavaşça. “Galiba senin arkadaşının geçmişi tahmin ettiğimizden daha hareketli. Ben de neden onu bu kadar sevdim diyordum.”

Feldegast, minik fenerinin içindeki teneke kapakçığı indirmiş, sadece tek bir minik noktacıktan çıkan ışığın ancak ayaklarının önündeki zemini azıcık aydınlatmasını sağlamıştı. “Haydin celin o halde,” dedi diğerlerine. “Bu arka kapi surun altindan biraz daha ilerlediktan sonra, bu kapida kapatmakta yarayan parmakliklarda çeleceğiz. Sonra sağa doğru döneceğiz, biraz daha ilerleyip, bir da solda döneceğiz, sonra da evin avlusunda çikacayiz.”

“Neden öyle dönüp duracağız?” diye sordu Garion.

“Torak dolambaçli bir ruhta sahipti, anadin mi. Galibam cüneşten nefret ettiği kadar düz çizcilerden da nefret ediyordu.”

Fenerin düşürdüğü soluk ışık noktacığını takip ettiler. Yapraklar, yüzyıllar boyunca girişten içeri doğru sürüklenmiş, zeminde kalın, nemli bir halı oluşturmuştu; bu döşeme atların nal seslerini çok güzel boğuyordu.

Geçidi kapatan parmaklıklar, paslı demirden, yukardan aşağıya ve sağdan sola yerleştirilmiş masif bir yapıydı. Feldegast kısa bir süre devasa kapı mandalıyla uğraştıktan sonra sonuna kadar açtı. “Şimdi benim iri dostum,” dedi Toth’a, “işta şimdi senin cücünde ihtiyaç duyuyoruz. Kapi acayip biçimda ağir, uyarmadiydi demeyasin, üstelik menteşeleri da o kadar paslanmiştir çi, kolay kolay boyun eğmeyaceklardir.” Bir an durdu. “Dedim da aklimda çeldi - yahu, aklim nereda cittiydi? Parmakliklari açarkena çikacak olan korkunç cicirtiya cizlemek için bir şeyler lazim.” Dönüp diğerlerine baktı. “Atlarin dizginlarinda siki siki tutun,” diye uyardı onları, “çünkü bu onlari epey bir ürçütecektir.”

Toth koca ellerini ağır parmaklığın üzerine yerleştirdikten sonra hokkabaza baktı.

“Haydi!” dedi Feldegast sertçe; sonra yüzünü yukarı kaldırarak ulumaya başladı; dev adam kapıyı gıcırdayan menteşelerinde yavaşça açarken hokkabazın çıkardığı ses dışarıda dolanan koca Tazıların neredeyse mükemmel bir taklidiydi.

Chretienne bu korkunç uluma karşısında kişneyerek gerilemeye başladı ama Garion dizginlerini sıkı sıkı tuttu.

“Bu çok akıllıcaydı,” dedi İpek, takdir ederek.

“Ben da zaman zaman böyle eğlanirim,” diye itiraf etti Feldegast. “Dişardaki itler o kadar azginlik sesleri çikartirken, bir viyaklamanin çok da fazla bir dikkat çekeceğinda zannetmem; laçin, o menteşelerin cicirdamasi tamamen başka bir mesele olurdu.”

Bunun üzerine onları artık açık olan parmaklıktan geçirerek nemli geçitten sert bir dönemeçle sağa döndürdü. Biraz daha ileride geçit bu kez de sola dönüyordu. O dönemeci almadan hokkabaz fenerini tamamen kapattı ve hep birlikte zifir zindan bir karanlıkta kaldılar. “Artik ana avluda yaklaşiyoruz,” diye fısıldadı onlara. “Şimdi sessizlik ve dikkat zamani, çünkü eğer evda başkalari da varsa, birilerinin cizlice yaklaşmamasi için tedbir aliyorlardir. Orada duvar boyunca tutanabileceğiniz bir zincir var, ayriyettan atlari da artik burada bağlasak iyi olacak. Nallari avluda korkunç bir ses çikartacaktir; ayricana atlari da bu lanetli yerdeki bütün koridorlarda bir aşaği bir yukari cötürmek istemeyiz hani.”

Sessizce binek hayvanlarının dizginlerini paslı demir parmaklığa bağladıktan sonra geçidin dönemecine doğru hiç gürültü çıkartmadan ilerlediler. Dönemecin diğer tarafında karanlık daha az gibiydi; ışık yoktu elbette ama o basıcı kasvette hissedilir bir ılımlılık algılanıyordu. Sonra, bu çıkış yolunun iç girişine vararak, dersinde yüksek kara evin bulunduğu geniş avluya baktılar. Evin inşasında hiçbir zarafet görülmüyordu. Sanki bunu yapanlar güzellik kelimesinin anlamını hiç kavrayamamışlar gibi, kütlesel bir çirkinlikle yükseliyordu ama adeta sahibinin şiddetli gururunu yansıtırcasına yoğun bir kibir yaymaya çalışıyordu.

“Evet,” diye fısıldadı Belgarath suratsızca, “işte Ashaba.”

Garion, biraz korku, biraz da bir çeşit korkunç sabırsızlıkla önündeki kara eve baktı.

O sırada gözüne bir şey takıldı ve avludan evin cephesindeki bir şeye bakmak için başını uzattı. En uzakta, alt katlardan birinin penceresi, bütün dünyaya tetikte bir göz gibi bakarak parladı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ŞİMDİ ne yapacağız? dedi nefesi arasından İpek, hafifçe aydınlatılmış pencereye bakarak. “Eve varmak için o avluyu geçmemiz icap ediyor ama pencereden bakan biri var mı, yok mu emin olamayız.”

“Akademiden çıkalı çok zaman geçmiş Kheldar,” diye mırıldandı Kadife. “Derslerini unutmuşsun. Eğer gizlilik mümkün değilse, o zaman cüretkârlık denenmelidir.”

“Yani gidip kapıyı çalmamızı mı öneriyorsun?”

“Şey, tam olarak kapıyı çalmayı düşünmemiştim.”

“Aklından neler geçiyor Liselle?” diye sordu Polgara sessizce. “Eğer evde insanlar varsa, büyük ihtimalle bunlar Grolimdir öyle değil mi?”

“Büyük ihtimalle,” dedi Belgarath. “Diğer insanların çoğu bu yerden sakınır.”

“Grolimler de diğer Grolimlere pek dikkat etmiyor, dikkatimi çektiği kadarıyla,” diye devam etti kız.

“Yanımızda Grolim cüppeleri olmadığını unuttun galiba,” diye belirtti İpek.

“Avlu çok karanlık Kheldar; o kadar derin gölgede, herhangi koyu bir renk siyah gibi görünür öyle değil mi?”

“Sanırım öyle,” diye kabul etti İpek.

“O yeşil köle taciri pelerinlerimiz de hâlâ eşyalarımızın arasında değil mi?”

İpek önce gözlerini kısarak karanlık içinden kıza baktıktan sonra bakışlarını Belgarath'a çevirdi. "Bu benim içgüdülerime tamamen ters," dedi, "ama belki de işe yarar."

"Öyle veya böyle o evin içine girmek zorundayız. Bir karara varmadan önce orada kimin olduğunu -ve neden orada olduğunu- öğrenmek zorundayız."

"Zandramas'ın yanında Grolimler olabilir mi?" diye sordu Ce'Nedra. "Eğer o evde yalnızsa ve avluda yürüyen bir dizi Grolim görürse, bu onu ürkütüp oğlumla birlikte kaçmasına neden olmaz mı?"

Belgarath başını salladı. "Kaçsa bile, onu yakalayabilecek kadar yakındayız - özellikle de ne kadar oraya buraya sapıp, saklansa da Taş onu şaşmadan izleyebiliyorken. Ayrıca eğer buradaysa, muhtemelen yanında kendi Grolimlerinden bir miktar vardır. Darshiva, Grolimlerini yanına çağırmasına engel olacak kadar uzakta değil."

"Peki ya o?" diye fısıldadı Durnik Feldegast'ı işaret ederek. "Onun bir köle taciri cüppesi yok."

"Bir şeyler uydururuz," diye mırıldandı Kadife. Hokkabaza gülümsedi. "Bende, onun gözlerine çok yakışacak, koyu mavi nefis bir tuvalet var. Kukuletaya benzetmek için başına da bir eşarp takar, aramızda kaynatırız, tabii tam ortamızda durması kaydıyla."

"Bu benim ciddiyatimda bozar," diye karşı çıktı Feldegast.

"Kalıp atlara bakmayı mı tercih ederdin?" diye sordu Kadife neşeyle.

"Çok çetin bir çizsin, hanimim," diye şikâyet etti hokkabaz.

"Bazen, öyle."

"Haydi madem ki," diye kararım verdi Belgarath. "O eve girmem şart."

Feldegast'ın fenerinin loş ışığı altında atların bağlı olduğu yere yeniden dönmeleri, denkleri içinden güzelce katlanmış cüppelerini çıkartmaları pek vakitlerini almadı.

"Bu çok saçma değil mi şimdi?" diye homurdandı hokkabaz içerlemişçesine, Kadife'nin etrafına sarmış olduğu mavi saten tuvaleti işaret ederek.

"Bence çok şeker görünüyor," dedi Ce'Nedra.

"Eğer orada birileri varsa, koridorlarda devriye gezmiyorlar mıdır?" diye sordu Durnik.

"Sadecem ilk katta Efendi," diye cevap verdi Feldegast. "Evin üst

katlari neredeysa tamamen boş. Yukardaki pencerelarin kirik olmasiylan koridorda rüzcarin aynen dişardaki cibi esmesindan dolayi. Ana kapinin tam karşisinda kocaman bir merdivan var, eğersem şansimizda yağver ciderse, kimsalar cörmeden hemencacik merdivanlardan çiktiğimiz cibi çözden kayboluveririz. Bir çez yukarda çiktiğimizda da tek bir tane bilem canli cöreceğimiz sanmam, tabii çi eğersem yarasalarda, siçanlarda ve birkaç maceraperest fareda sayarsaniz başka."

"Bunu söylemesen olmuyordu değil mi?" dedi Ce'Nedra iğneleyerek.

"Ah vah benim zavalli cici çizim." Ce'Nedra'ya sırıttı. "Laçin korkularinda atasin. İstersam bir yarasa olsun, istersam bir siçan, istersam fare, unutma çi ben senin yaninda olacağim ve bu tür kavgalarda üstümde yoktu."

"Kulağa makul geliyor Belgarath," dedi İpek. "Eğer hep birlikte alt koridorlarda uygun adım ilerlemeye başlarsak, eninde sonunda birinin dikkatini çekeriz. Ama bir kez yukarı çıkıp, gözden uzaklaşırsak ben keşfe çıkıp, tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenebilirim."

"Pekâlâ," diye kabul etti yaşlı adam, "ama ilk yapılması gereken içeri girmek."

"O halde yolda koyulalim," dedi Feldegast, tuvaletiyle hava satarak şöyle bir kendi etrafında döndü.

"Şu ışığı sakla," dedi Belgarath ona.

Arka kapının girişinden sıra halinde dışarı çıkarak, Grolim rahiplerinin merasim sırasında yaptıkları gibi ritimli, sallantılı adımlarla gölgeli avludan resmi geçide başladılar. Evin ucundaki ışıklı pencere, onların her hareketini dikkatle izleyen alevli bir göze benziyordu.

Aslında avlu o kadar geniş değildi ama avluyu geçmek Garion'a saatler almış gibi gelmişti. Sonunda ana kapıya vardılar. Bu, Garion'un bugüne kadar gördüğü tüm Grolim tapınaklarının kapısı gibi büyük, kara, iri başlı çiviler kakılmış bir kapıydı. Öte yandan kapının üzerine yerleştirilmiş olan çelik maske artık cilalı değildi. Evin ucundaki pencereden gelen soluk ışıkta Garion geçen yüzyıllar boyunca maskenin paslandığını, bunun da o soğuk güzelliğe sahip yüzün yaralanarak, kabuk kabuk olmuş bir görüntüye bürünmesine neden olduğunu gördü. Belki de maskenin daha da iğrenç görünmesinin sebebi, göz boşluklarından yanaklara doğru akan

topak topak, yarı sıvı pas parçalarıydı. Garion ürpererek, yaralanmış Tanrının düşmeden önce yüzünde beliren alevli göz yaşlarını hatırladı.

Bu kasvetli kapıya tırmanan üç basamağı çıktılar ve Toth yavaşça iterek kapıyı açtı.

İçerideki koridor, koridorun diğer ucundaki tek bir titrek meşale ile hafifçe aydınlatılmıştı. Kapının karşısında, Feldegast'ın da anlatmış olduğu gibi karanlığa doğru tırmanan geniş bir merdiven vardı. Basamaklar yukarıdan düşmüş taşlarla doluydu; örümcek ağları ise gölgeler içinde kaybolmuş tavandan uzun salkımlar halinde sallanıyordu. O görkemli Grolim adımlarıyla yürümeye devam eden Belgarath onları koridordan geçirerek, merdivenlere doğru ilerledi. Garion ölçülü adımlarla tam dedesinin peşinden gidiyordu ama vücudundaki bütün sinirler koşmasını haykırıyordu. Belki de merdivenlerin yarısına varmışlardı ki arkalarından bir tıkırtı duydular ve merdivenlerin dibinde aniden bir ışık belirdi. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu kaba bir ses. "Kimsiniz siz?"

Bütün umudunu yitiren Garion döndü. Merdivenlerin dibindeki adam uzun, palto gibi örgü zırh giymişti. Başında miğferi, sol koluna bağlanmış bir kalkanı vardı. Sağ elinde kırpışarak yanan bir meşale tutuyordu.

"Geri inin," diye emretti örgü zırhlı adam onlara.

Dev Toth derhal itaat ederek döndü; kukuletası yüzünü gizleyecek şekilde çekilmiş, kolları da önünde kavuşmuş duruyordu, öyle ki elleri diğer elinin cüppe kolunun içinde görünmüyordu. Büyük bir uysallıkla merdivenlerden inmeye başladı.

"Hepinizi kast ettim," diye ısrar etti Tapınak Muhafızı. "Angarak Tanrısı adına size emrediyorum."

Toth merdivenin başına indiğinde, bu koca adamın giydiği cüppenin Grolim karası olmadığını fark eden Muhafızın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nedir bu?" diye bağırdı. "Siz Chandim değilsiniz! Siz…" Toth koca ellerinden biriyle adamın gırtlağına yapışıp havaya kaldırınca, sesi kesildi. Tekmeler atıp, kurtulmak için çırpınırken meşalesini düşürdü. Sonra son derece sakin bir tavırla Toth adamın miğferini çıkartarak başını birkaç kez koridorun taş duvarına vurdu. Titreyen zırhlı adam bayıldı. Toth baygın adamı omzuna atarak yeniden merdivenleri çıktı.

İpek aşağıdaki koridora sıçrayarak çelik miğfer ile sönmüş meşaleyi alarak yeniden yukarı döndü. "Her zaman ipuçlarını

temizlemek lazımdır," diye mırıldandı Toth'a. "Etrafı derleyip toplamazsan, hiçbir suç tamamlanmış sayılmaz."

Toth ona sırıttı.

Merdivenin tepesine yaklaştıklarında basamakların dışarıdan uçup gelmiş yapraklarla kaplı olduğunu gördüler; örümcek ağları ise çürümüş perdeler gibi parçalar halinde sallanıyor, dışarıda estiği halde dağılmış pencerelerden giren uğultulu rüzgârlarla sallanıyorlardı.

Merdivenlerin tepesindeki koridor pislik içerisindeydi. Kuru yapraklar insanın bileklerine kadar geliyor, rüzgârın önünde savrulup duruyordu. Arkalarındaki koridorun ucunda geniş, boş bir pencere, dağların yamaçlarından esip gelen soğuk gece rüzgârıyla sallanıp hışırdayan sık sarmaşıklarla kaplanmıştı. Kapıların bir bölümü paslanmış, menteşeleri üzerinde sallanıp duruyordu. Bu kapıların ardındaki odalar ise yaprak ve toza batmış; eşyaların ve yatakların üzerindeki bütün kumaş ve döşeme yıllar yılı yuva yapacak yer arayan binlerce çalışkan sıçan nesline teslim olmuştu. Toth kendinden geçmiş tutsağı bu odalardan birine taşıyıp eliyle ayağını bağlayarak, şafaktan önce uyanırsa çığlığını bastırmak için ağzını da tıkadı.

"O ışık evin diğer tarafındaydı, değil mi?" diye sordu Garion. "O uçta ne var?"

"Orasi Torak'in çendi yaşadiği çısımdı," diye cevap verdi Feldegast, minik fenerini solgun bir ışık huzmesinin çıkmasını mümkün kılacak şekilde ayarlarken. "Taht odasi ilan özel ibadethanesi oradaydi. Hatta siza onun çendi yatak odasinda bila cösterebilirim, isterseniz sirf zevk olsun diye, yatağinin üzerinda -ya da yatağından çeri kalan üzerinda- zip zip ziplarsiniz."

"Sanırım bunu yapmasam çok eksikliğini duymam."

Belgarath kulak memelerinden birini çekiştirip duruyordu. "Yakınlarda buraya geldin mi?" diye sordu hokkabaza.

"Alti ay kadar önca belçim."

"Burada birileri var mıydı?" diye sordu Ce'Nedra.

"Korkarim çi yoktu tatlim. Bir mezar kadar boştu."

"Bu, Zandramas buraya gelmeden önceydi Ce'Nedra," diye hatırladı Polgara kibarca.

"Nedan sordundu Belgarath?" dedi Feldegast.

"Vo Mimbre'den hemen sonraki gelişimden bu yana ilk kez geliyorum," dedi Belgarath, pislik içindeki koridordan geçerlerken.

“O zamanlar ev oldukça iyi durumdaydı fakat Angaraklar yapılarının sürekliliğini sağlamak konusunda pek nam salmış sayılmazlar. Yapının sıvası ne durumda?”

“Bir yillik bayat ekmek cibi ufalaniyor.”

Belgarath başıyla onayladı. “Ben de öyle olacağını düşünmüştüm,” deçli. “Şimdi, burada peşinde olduğumuz şey bilgi, koridorlarda çatışmaya girmek değil.”

“Tabii buradaki Zandramas değilse,” diye düzeltti Garion. “Eğer hâlâ oğlumla buradaysa, yanında Vo Mimbre’nin bir kasaba panayırı gibi kalacağı bir çatışma başlatırım.”

“Ben de ondan kaçanları temizlerim,” diye ekledi Ce’Nedra öfkeyle.

“Şunları denetim altında tutamaz mısın?” diye sordu Belgarath kızına.

“Bu şartlar altında, hayır,” diye cevap verdi Polgara. “Ben bile onlara katılmayı düşünebilirim.”

“Ben de iyi kötü senin şu Alorn tarafını silebilmiştik diye düşünüyordum Pol,” dedi ihtiyar büyücü kızına.

“Biraz önce konuşan, o tarafım değildi baba.”

“Benim dikkat çektiğim nokta,” dedi Belgarath, “daha doğrusu herkes kılıçlarını bilemeye başlamadan önce dikkat çekmeye çalıştığım nokta, evin ana bölümünde olup bitenleri buradan duymamız, hatta görmemiz bile mümkün olabilir. Eğer sıvalar Feldegast’ın söylediği gibiyse bu odalardan birinin zemininde minik delikler bularak -veya açarak- öğrenmek istediğimizi öğrenmek çok zor olmayacaktır. Eğer Zandramas buradaysa başka, o zaman onunla hangi yol münasipse o yolla uğraşırız. Ama eğer aşağıdaki insanlar Urvon’un Chandimleri veya Muhafızlar veya Mengha’nın serserilik eden Karandlarından bir grupsa Zandramas’ın izini bulup, mevcudiyetimizi onlara ilan etmeden kendi işimize bakmak daha yerinde olur.”

“Bu kulağa makul geliyor,” diye kabul etti Durnik. “Gereksiz çatışmalara karışmak pek akla yakın gelmiyor.”

“Bu asabi küçük grupta *birinin* sağduyu sahibi olmasına sevindim,” dedi yaşlı adam.

“Ama tabii ki, aşağıdaki Zandramas ise,” diye ekledi demirci, “benim de alacağım birkaç tedbir olacak.”

“Sen de mi?” diye homurdandı Belgarath.

“Tabiyatıyla. Sonuç olarak Belgarath, doğru doğrudur.”

Örümcek ağlarının tavandan perdeler halinde indiği, köşelerinde, kıyılarında pıtırtıların olduğu yaprak kaplı koridordan ilerlediler.

Kalınlığı nedeniyle bu güne kadar bozulmadan kalmış büyük çiftli kapıdan geçerken sanki Belgarath bir şeyler hatırlar gibi oldu. "Buraya bakmak istiyorum," diye mırıldandı. O kapıları açarken, Garion'un arkasında bağlı duran kılıç öyle bir asıldı ki neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. "Dede!" dedi nefesi kesilircesine. Arkasına uzanarak Taşa kendine hâkim olması talimatını vererek koca kılıcı çekti. Kılıcın ucu yere daldı; sonra kılıç neredeyse Garion'u odaya sürükledi. "Buradaymış," diye coştu Garion.

"Ne?" diye sordu Durnik.

"Zandramas. Geran'la birlikte bu odadaymış."

Feldegast odayı daha iyi aydınlatabilmek için fenerinin önünü açtı. Burası geniş, kemerli bir kütüphaneydi; tavandan yere kadar uzanan rafları tozlu, küflü kitaplar ve parşömen rulolarıyla doluydu.

"Demek ki aradığı *oymuş,"* dedi Belgarath.

"Neymiş?" diye sordu İpek.

"Bir kitap. Büyük ihtimalle bir kehanet kitabı." Yüzü asıldı. "O da benim takip ettiğim yolu takip ediyor; büyük ihtimalle *Ashaba Vahiylerinin* bozulmamış tek nüshasını tam burada…"

"Ah!" Ce'Nedra'nın minik çığlığı ıstırap yüklüydü. Titreyen eliyle toz kaplı yeri işaret etti. Orada ayak izleri vardı. Bir kısmı belli ki bir kadın pabucuyla bırakılmıştı ama başka izler de vardı - oldukça minik izler. "Bebeğim buradaymış," dedi Ce'Nedra ağlamaklı bir sesle, sonra hafifçe dövünerek ağlamaya başladı. "Yüyürüyor," diye hıçkırdı, "bense onun ilk adımlarını göremedim."

Polgara Ce'Nedra'nın yanına giderek, ona avuturcasına sarıldı.

Garion'un gözleri de yaşla dolmuştu ve elindeki kılıcın kabzasını öyle bir hırsla sıktı ki elinin eklem yerleri bembeyaz kesildi. Aniden içinde etrafı yakıp yıkma hissi hasıl olmuştu.

Belgarath kendi kendine sövüp saymaya başlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu İpek.

"Buraya gelmemin asıl nedeni buydu," dedi ihtiyar adam sıktığı dişleri arasından. *"Ashaba Vahiylerinin* temiz bir nüshasına ihtiyacım vardı ve Zandramas beni bu konuda yendi."

"Belki bir tane daha vardır."

"Mümkün değil. Önümden koşturup, her köşe başında kitapları yakıp duruyordu. Eğer burada birden fazla kopya var idiyse dahi,

benim elime geçmesin diye elinden geleni yapmıştır. O yüzden burada o kadar oyalanmış, elindekinin tek nüsha olduğuna emin olmak için her yerin altını üstüne getirmiş." Yine küfretmeye başladı.

"Bunun bir önemi var mı?" dedi Eriond, odadaki diğer eşyaların aksine tozu alınmış, hatta cilalanmış masaya doğru giderek. Masanın tam ortasında siyah deriyle ciltlenmiş ve her iki yanına birer şamdan konulmuş bir kitap duruyordu. Eriond kitabı eline aldı ve o kitabı alır almaz kitabın sayfaları arasından muntazaman katlanmış bir parşömen sayfası düştü. Delikanlı eğilip kâğıdı alarak, baktı.

"Nedir o?" diye sordu Belgarath.

"Bir not," diye cevap verdi Eriond. "Sana bir not." Parşömen ile kitabı ihtiyar adama uzattı.

Belgarath notu okudu. Yüzü aniden soldu; sonra pancar gibi kızardı. Dişlerini sıkarken boynundaki ve yüzündeki damarlar fışkırdı. Garion ihtiyar büyücünün aniden kabarmakta olan iradesini hissetti.

"Baba!" diye atıldı Polgara. "Hayır! Burada yalnız olmadığımızı unutma!"

Belgarath kendisini inanılmaz bir gayretle denetledikten sonra parşömeni bir top yaparak o kadar hızla yere attı ki, kâğıttan top yere çarpıp havaya sıçradıktan sonra odanın diğer yanına yuvarlandı. Kitabı tutan elini de, sanki kitabı da parşömen gibi fırlatacakmış gibi geri savurduktan sonra görünüşe göre fikrini değiştirdi. Kitabı gelişigüzel karıştırmaya başladı, birkaç sayfasını açtıktan sonra ağza alınmayacak küfürler savurmaya başladı. Kitabı Garion'a itti. "Al," dedi, "tut şunu." Sonra yukarı aşağı volta atmaya başladı; yüzü bir fırtına bulutu kadar karaydı; bir yandan küfürler mırıldanıyor, bir yandan da eliyle havada bir şeyler anlatıp duruyordu.

Garion kitabı açarak, ışığı yakalamak için eğdi. Hemen Belgarath'ın hiddetinin nedenini kavradı. Koca bölümler büyük bir titizlikle kesilip çıkartılmıştı -yani öyle sadece karalanmamış, kitaptan ya bir usturayla, ya da keskin bir bıçakla kesilip alınmıştı. Garion da küfretmeye başladı.

İpek merakla ilerleyip parşömeni eline alarak baktı. Zor bela yutkunarak küfürler etmekte olan Belgarath'a anlayışla baktı. "Amanın," dedi.

“Ne var?” diye sordu Garion.

“Sanırım bir süre hepimiz dedenin gözünün önünden çekilsek iyi olacak,” diye cevap verdi sansar suratlı adam. “Kendisini toparlaması biraz zaman alabilir.”

“Oku şunu İpek,” dedi Polgara. “Yorum yapma.”

İpek yine de şöyle bir, odanın diğer tarafındaki taş duvarları yumruklarıyla dövmekte olan Belgarath’a baktı. “Belgerath,” diye okudu. “Seni yendim ihtiyar. Artık nihai karşılaşma için Artık Olmayan Yer’e gidiyorum. Elinden gelirse beni takip et. Belki bu kitap sana yardımcı olur.”

“İmza var mı?” diye sordu Kadife.

“Zandramas,” diye cevap verdi İpek. “Kim olabilirdi ki?”

“Bu gerçekten de çok onur kırıcı bir mektup,” diye mırıldandı Sadi. Aciz bir hiddetle yumruklarını taş duvara vurmaya devam eden Belgarath’a baktı. “Bu kadar sakin karşılamasına şaşırdım - yani her şeyi düşünecek olursak.”

“Gerçi birçok sorunun cevabını da almış oluyoruz,” dedi Kadife düşünceli düşünceli.

“Ne gibi?” diye sordu İpek.

“Zandramas’ın hâlâ burada olup olmadığını merak ediyorduk. Belli ki değil. Bir ahmak bile Belgarath’a öyle bir not bıraktıktan sonra, onun elinin ulaşamayacağı bir yere gider.”

“Doğru,” diye kabul etti İpek. “O halde burada kalmamız için de bir neden kalmadı, değil mi? Taş yeniden izini buldu, neden evden süzülüp yeniden Zandramas’ın peşine takılmıyoruz?”

“Burada çimler olduğunu öğrenmedan mi?” diye karşı çıktı Feldegast. “Benim merakim uyandi, ve merakimda tatmin etmedan bir yera citmem.” Odanın diğer tarafında dumanları tüten Belgarath’a baktı. “Ayrıca kadim arkadaşimizin çendisinde toparlamasi için da biraz zaman ceçmesi cerekecek. Ben holün diğer ucunda cidip, evin aşaği katinda bakabileceğim bir yer bulup bulamayacağimda bakayim - sadecem aklima takilip duran birkaç sorunun cevabinda bulmak için.” Masaya giderek, mumlardan birini minik feneriyle tutuşturdu. “Siz da benimlan çelmek ister miydiniz Prens Kheldar?” diye davet etti.

İpek omzunu silkti. “Neden olmasın?”

“Ben de geleyim,” dedi Garion. Kitabı Polgara’ya uzattıktan sonra öfkeden köpüren Belgarath’a doğru işaret edercesine baktı. “Zamanla bunu atlatabilecek mi?”

“Onunla konuşurum canım. Çok oyalanmayın.”

Garion başıyla onayladıktan sonra İpek ve hokkabazla birlikte, hızla kütüphaneden ayrıldılar.

Koridorun diğer ucunda bir oda vardı. Pek geniş değildi ama duvarları boyunca raflar sıralamıştı. Garion burasının bir zamanlar çarşafların saklandığı bir depo olduğunu tahmin etti. Feldegast şöyle bir tartarak yapraklarla kaplı yeri gözleriyle taradıktan sonra fenerini söndürdü.

Yapraklar köşelerde ve duvar kıyısı boyunca yığılmıştı ama aniden çöken zifir karanlıkta aralarından hafif bir parlaklık belirdi ve aşağıdan bazı mırıltılar duyuldu.

“Benim aksi dostum hakliymiş,” diye fısıldadı Feldegast. “O duvarın çenarındaki sivalar ufalanmişlar cibim. Oradaçi yapraklari süpürüp, çendimize birer cözetleme deliği bulmamiz zor olmayacak. Celin bir bakalim, Torak’in Evi’ni çim kendisinda mesken tutmuş.”

Garion yine aniden, yıllar önce olmuş bir şeyi yeniden yaşadığı hissine kapılmıştı. Val Alorn’da, Kral Anheg’in sarayındaydı; yeşil cüppeli adamı terk edilmiş hollerden, sonunda sıvanın, aşağıdan gelen seslerin rahatça duyulmasına olanak sağlayacak şekilde dökülmüş olduğu yere kadar izlemişti. Sonra bir şey daha hatırladı. Tol Honeth’teyken Belgarath, Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasındaki başka bir karşılaşmaya doğru gittiklerine göre, Zedar ile Taş’ı izlerken başlarına gelen şeylerin, büyük ihtimalle yine yaşanacağını söylememiş miydi? Bu hissi üzerinden atmaya çalıştıysa da pek başarılı olamadı.

Yaprakları, depo odasının öte duvarı boyunca oluşmuş çatlak üzerinden yapraklardan herhangi biri aşağıya kayıp düşmesin diye dikkatla temizlediler. Sonra her biri kendisine uygun, aşağıdakileri rahatça duyup, seyrebileceği bir delik buldu.

Gözetledikleri oda çok genişti. Pencerelerden lime lime olmuş perdeler sallanıyordu; köşeler ise örümcek ağlarından geçilmiyordu. Duvarlardaki demir halkalarda tütüp duran meşaleler yanıyordu; yer ise toz ve yılların çöpüyle leş gibi olmuştu. Oda kara cüppeli Grolimler, kaba giysili birkaç Karand ve oldukça fazla sayıda gürültücü Tapınak Muhafızıyla doluydu. Ön tarafa doğru bir yerlerde bir grup iri Torak Tazısı, bir müfreze asker gibi beklenti içerisinde arka ayakları üzerine oturmuşladı. Tazıların önünde, her iki tarafındaki kor halinde mangallardan, yeni kullanıldığı belli kara bir sunak duruyordu. Duvara dayalı yüksek bir platform üzerinde,

arkasında yırtık pırtık, kalın, kara perdeler ve Torak'in suratının devasa bir kopyası bulunan altın bir taht vardı.

"Aşağidaki Yanik Yüzün taht odasidir, anadin mi," diye fısıldadı Feldegast.

"Şunlar Chandim, öyle değil mi?" diye fısıltıyla karşılık verdi Garion.

"Tam üstünda bastin -hem insan, hem hayvan- yanlarinda zirhli kabadayilariylan. Çerçi Urvon'un burayi itleriylan doldurmuş olmasinda hayret ettim - çerçi aslinda Ashaba en fazla da bir it kulübesi olaraktan bir işe yarar ya."

Taht salonundakilerin, tahta sürekli huzursuzca bakmalarından, bir tür beklenti içinde oldukları aşikârdı.

Derken aşağıdan dumanlı havada titreşen, büyük gongun sesi duyuldu.

"Dizleriniz üzerine çökün!" diye buyurdu gür bir ses, geniş salondaki kalabalığa. "Yeni Angarak Tanrısına ittaat edin ve hürmet gösterin!"

"Ne?" diye nida etti İpek, boğuk bir fısıltıyla.

"Kipirdamadan seyret!" diye atıldı Feldegast.

Aşağıda bir yerlerde davullar vuruldu, bunları da trampetler izledi. Altın tahtın yanındaki çürümüş perdeler aralandı ve orada toplanmış olan Chandim ile Muhafızlar dizleri üzerine çöküp de Tazılar ile Karandlar yerlerde sürünüp viyaklarlarken, coşkuyla dualar mırıldanan cüppeli Grolimler çift sıra halinde içeri girdi.

Davullar vurmaya devam ediyordu; derken altın rengi bir kumaşa bürünmüş, taçlı bir suret perdelerin arasından krallar gibi kasılarak çıktı. Sureti parlak bir bulut çevrelemişti, gerçi Garion bu bulutun altınlara bürünmüş adamın kendi iradesiyle bir arada tutulduğunu rahatlıkla hissedebiliyordu. Derken suret başını kibirli bir kurumla kaldırdı. Adamın yüzü lekeliydi; bazı kısımlar sağlıklı bir ten renginde, kalanları ise iğrenç bir beyazlıklaydı. Gerçi Garion'un kanını en çok donduran adamın gözlerinin tamamen bir delinin gözleri olmasıydı.

"Urvon!" dedi Feldegast aniden nefesini tutarak. "Seni uyuz, benenekli it soyu!" Şivesindeki bozukluk mozukluk yok oluvermişti.

Tam lekeli suratlı adamın arkasında gölge gibi bir suret geliyordu; o kadar örtünmüştü ki yüzü tamamen gizliydi. Bu sureti örten öyle siyah basit birGrolim cüppesi değildi de sanki suretin kendisinden kaynaklanıyordu; Garion o kara suretin etrafına

yaydığı, mutlak bir şer halinde, soğuk bir korku hissetti.

Deli gözleri patlamış, yüzünde o krallara layık gurur ifadesi donmuş olan Urvon platforma çıkarak tahta yerleşti. Gölge kaplı suret yerini onun arkasında, tam sol omzunun gerisinde alıp kulağına doğru eğilerek fısıldayıp durmaya başladı.

Torak'ın son müridi diğerlerinin dalkavukluklarının ışığıyla kabarırken, taht salonundaki Chandimler, Muhafızlar ve Karandlar aynı Tazılar gibi yerlere kapanmaya, yaltaklanmaya, zırlamaya devam ediyordu. Yaldızlı sandıklar taşıyan bir düzine kadar kara cüppeli Chandim dizlerinin üzerinde sürünerek bu sandıkları platformun önündeki sunağın üzerine bıraktı. Kapakları açtıklarında, Garion sandıkların ağzına kadar kızıl Angarak altını ve mücevherlerle dolu olduğunu gördü.

"Bu adaklar gözlerimize hoş görünüyor," dedi başında tacıyla Mürit tiz bir sesle. "Diğerleri de gelip Angarakların Yeni Tanrısına adaklarını sunsunlar."

Chandimler arasında belli bir şaşkınlık yaşandı, birkaç kişi de aceleyle birbirlerine danıştı.

Bir sonraki adak sade, tahta kutular içindeydi; kutular açıldığında ise sadece çakıl taşlarıyla, çalı çırpı görüldü. Bu kutuları sunağa taşıyan Chandimler kendi yüklerini kara taşın üzerine boşalttıktan sonra hileyle, yaldızlı sandıklardan birini alıyordu.

Her bir rahibin kuyruğun gerisine dönmeden önce bir adak sunup, yerine başka bir şey alarak yürüdüğü sıra, sunağa doğru ilerlemeye devam ettikçe, belli ki altın ile çakılı birbirinden ayıramayan Urvon sandık ve kutuları şeytani bir zevkle seyrediyordu.

"Sizden son derece memnunum rahiplerim," dedi Urvon tiz sesiyle, bu saçmalık oynanıp bittikten sonra. "Gerçekten de bana ulusların zenginliklerini getirdiniz."

Chandimler, Karandlar ve Muhafızlar ayağa kalkarken Urvon'un omzunun gerisindeki gölgeli suret de fısıltılarına devam ediyordu.

"Şimdi de Mengha Bey'i kabul edeceğim," diye açıkladı deli adam, "bana hizmet edenler arasında en sevdiğimiz varlığı; çünkü bana bu yüce tanrısallığımı açıklayan ruhu bana getiren odur."

"Tanrı Urvon'a saygısını sunmak ve yeni Angarak Tanrısı tarafından kabul edilmek üzre Mengha Bey'i çağırın." Bu emri verirken gürleyen ses, en az bir mezardan çıkan bir ses kadar boştu.

Salonun arkasındaki kapıdan yine trampet sesleri geldi, ve buna

başka bir boş, yankılı ses cevap verdi. “Herkes Urvon’u, yeni Angarak Tanrısı’nı selamlasın,” diye geldi ses. “Mengha Bey yaklaşarak hürmet gösterecek ve hayattaki Tanrı’ya danışacak.”

Yine davul sesleri gümbürdedi ve Grolim karasına bürünmüş cüppeli bir adam, platform ve sunağa doğru sıralar arasından ilerlemeye başladı. Sunağa vardığında Torak’ın tahtında oturan deliye diz çöktü.

“Tanrı Urvon’un en sevdiği hizmetkârı olan ve yakında onun İlk Müridi olacak olan Mengha Bey’in korkunç yüzüne bakın,” diye yankılandı boş ses.

Sunağın önündeki suret dönerek kukuletasını açıp, yüzünü kalabalığa gösterdi.

Garion, bir hayret nidasını zor bastırarak bakakaldı. Sunağın önünde duran adam Harakan’dı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BELAR! diye küfretti İpek, nefesi arasında.

“Herkes Tanrısının İlk Müridinin önünde eğilsin!” diye bağırdı Urvon tiz sesiyle. “Ona saygı göstermenizi ben buyuruyorum.”

Toplanmış olan Chandimler arasında bir hayret mırıltısı dolandı ve yukarıda olup bitenleri seyreden Garion, bazılarının yüzünde belli bir gönülsüzlük ifadesi seçtiğini düşünüyordu.

“Eğilin!” diye viyakladı Urvon, ayağa kalkarak. “O benim Müridim!”

Chandimler önce platformdaki, ağzından köpükler saçan deliye baktılar, sonra da Harakan’ın zalim suratına. Korkuyla diz çöktüler.

“Tanrınızın emirlerine böyle gönülden itaat ediyor olmanız beni pek memnun etti,” diye gözlemledi Harakan alayla. “Bunu hep hatırlayacağım.” Sesinde pek de gizlemediği bir tehdit vardı.

“Bilesiniz ki Müridim benim sesimle konuşur,” diye ilan etti Urvon, tahtına yerinden yerleşirken. “Onun sözleri benim sözlerimdir, nasıl ki bana itaat ediyorsunuz, ona da edesiniz.”

“Tanrınızın sözlerini işitin,” diye bağırdı Harakan aynı alaycı sesle, “ne kudretlidir o Angarak Tanrısı; ve sözlerini dinlemekte gönülsüz olanlara bir o kadar hızla gösterir hiddetini. Ve şunu da bilesiniz ki ben Mengha, artık Urvon’un sesi olduğum kadar kılıcıyım da ve itaatsizliğin cezası da *benim* ellerimdedir.” Tehdidi artık aşikârdı; Harakan gözlerini toplanmış olan rahiplerin yüzlerinde dolaştırarak sanki her birine teker teker bu terfisini bildiriyordu.

“Selam olsun Mengha’ya, hayattaki Tanrı’nın Müridine selam olsun!” diye bağırdı zırhlı Muhafızlardan biri, yumruklarından birini selamlamak için göğsüne vurarak.

“Selam olsun Mengha’ya!” diye viyakladı Karandlar.

“Selam olsun Mengha’ya” dedi diz çökmüş olan Chandimler sonunda sinip boyun eğerek.

Sonra da koca Tazdar göbekleri üzerinde sürünüp Harakan’ın ayakları dibinde yaltaklanıp ellerini yaladılar.

“Pek güzel,” dedi tahttaki deli, tiz sesiyle. “Bilesiniz ki Angarak Tanrısı yaptıklarınızdan hoşnuttur.”

Derken, aşağıdaki taht odasında, Urvon’un çıktığı yırtık pırtık perdelerin arasından başka bir suret belirdi. Bu suret inceydi ve dar siyah satenden bir cüppe giymişti. Yüzü kısmen kara bir kukuletayla örtülmüştü ve cüppesinin altında gizli bir şey taşıyordu. Sunağa vardığında başını alaycı bir kahkahayla geriye atarak korkunç bir güzellik ile korkunç bir zulümle birlikte dökülmüş beyaz mermere benzeyen yüzünü gözler önüne serdi. “Zavallı ahmaklar,” diye tıslamasına konuştu kaba bir sesle. “Benden müsaade almadan Angarak’a yeni bir Tanrı çağırabileceğinizi mi sandınız?”

“Seni çağıran olmadı Zandramas!” diye bağırdı Urvon, surete.

“Ben ise senin beni davetine -veya davet etmeyişine- icabet etmek gibi bir kaygı taşımıyorum,” diye cevap verdi kadın küçümseyen bir sesle, “Urvon. Ben, bu itler gibi senin bir yaratığın değilim. Ben, gelişiyle seni al aşağı edecek olan Angarak Tanrısına hizmet ediyorum.”

“Angarak Tanrısı *benim!”* diye viyakladı Urvon.

Harakan sunağı dolanarak kadına doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Ya sen, o çelimsiz iradeni Karanlığın Çocuğu’nun İradesine karşı mı çıkartacaksın Harakan?” diye sordu soğuk bir edayla. “İsmini değiştirmiş olabilirsin ama gücün artmadı.” Sesi buz gibi çıkıyordu.

Harakan gözleri aniden dikkat kesilerek duruverdi.

Zandramas yeniden Urvon’a döndü. “Tanrı olma töreninin bana bildirilmemesi beni pek bir üzdü Urvon,” diye devam etti, “çünkü eğer bilseydim daha önce gelip sana saygılarımı sunarak, beni takdis etmeni beklerdim.” Sonra dudağı, yüzünü çarpıtan sinsi bir tebessümle kıvrıldı. “Sen?” dedi. *“Sen* bir Tanrı oldun ha? Bu yıkık dökük harabe tamamen üzerine çökünceye kadar, ebediyen Torak’ın tahtında otursan da yine Tanrı olamazsın. Süprüntüleri okşayıp,

onlara altın desen de Tanrı olamazsın. Korkudan sinmiş, şu anda bile taht odanı pislikleriyle kirleten bu itlerinin köpeksi dalkavuklukları içinde boğulsan da Tanrı olamazsın. Şu anda dahi kulağına seni delirten sözleri fısıldayan evcil ifritin Nahaz'ın sözlerini tamahkârlıkla dinlesen dahi Tanrı olamayacaksın."

"Ben Tanrı'yım!" diye viyakladı Urvon, yeniden ayağa kalkmaya yeltenerek.

"Ne olmuş? Nasıl istersen öyle olsun Urvon," Zandramas neredeyse bir kedi gibi gurluyordu. "Ama eğer bir Tanrı isen, hâlâ fırsatın varken bunun tadını çıkart, demedi deme; çünkü aynı sakat Torak gibi sen de yok olacaksın."

"Kim bir Tanrı'yı öldürebilecek kudrete sahip olabilir?" diye ağzından köpükler saçtı Urvon, Zandramas'a.

Kadının kahkahası korkunçtu. "Kim mi bu kudrete sahip olabilir? Torak'ın hayatını alanın ta kendisi. Efendinin hayatını sona erdiren. Demirpençe'nin alevli kılıcının ölümcül darbesini, sen de almaya hazırla kendini çünkü bu veçhile Tanrıkatleden'i çağırıyorum!"

Sonra ileri uzanarak, cüppesinin altında saklamakta olduğu sarılmış sarmalanmış şeyi çıkartarak kara sunağın üzerine bıraktı. Başını kaldırarak, tavandaki çatlaktan, doğrudan, gözlerine inanamadan donmuş bir şekilde olanları seyretmekte olan Garion'a baktı. "Oğluna bak Belgarion," diye seslendi ona, "nasıl ağladığını işit!" Kumaşı açarak, bebek Geran'ı gözler önüne serdi. Bebeğin yüzü korkuyla dehşet içerisindeydi; ve ümitsiz, biçare bir sesle ağlamaya başladı.

Garion'un aklındaki her şey uçup gitti. Ağlama sesi Mal Zeth'ten ayrıldıklarından beri, durmadan işittiği o ağlama sesiydi. Ses, rüyalarına giren, o veba dolu sokaktaki ölüme mahkûm olmuş zavallı çocuğun sesi değildi. Ses kendi oğlunun sesiydi! Çocuğun ağlayan yakarışına karşı koyacak güçte olmayan Garion ayağa fırladı. Sanki aniden gözünün önüne alevden örtüler gerilmişti; aklından, aşağıdaki sunakta çaresizlik içinde ağlayan çocuktan başka her şeyi silip atan alevler.

Demirpençe'nin kılıcını kınından çekerken deliler gibi kükreyerek gölgeli, yapraklı koridorlardan koştuğunu belli belirsiz fark etti.

Terk edilmiş koridordan son süratle koşarken, uzun zamandır boş duran odaların çürümüş kapıları yanından akıp geçiyordu.

Arkasından İpek'in hayretler içindeki bağrışını belli belirsiz duyar gibi oldu. "Garion! Yapma!" Aklı tutuşmuş olan Garion hiç kulak vermeden, önünde tuttuğu büyük kılıcıyla koşmaya devam etti.

Yıllar sonra bile, olanları hatırlarken merdivenleri bir türlü hatırlıyamadı. Alt salona hiddetle girişini ise belli belirsiz hatırlıyordu.

Tapınak Muhafızları ile Karandlar önünde sinerek, güçsüzce ona karşı durmaya çalışıyorlardı fakat o kılıcının kabzasını iki eliyle kavramış aralarından orak biçen bir çiftçi gibi geçiyordu. Garion onların saflarından yolunu açarken bir kan yağmuruyla düşüyorlardı.

Ölü Tanrı'nın taht odasının koca kapısı kapalı ve sürgülüydü ama Garion büyüye bile başvurmadı. Bütün yaptığı alevli kılıcıyla, kapıyı -ve kapıyı kapalı tutmak için çaresizlikle uğraşanları- parçalamaktı.

Taht odasına dalarken delilik ateşi gözlerini bürümüştü; salona girdiğinde kendilerine yaklaşan Tanrıkatleden'in mavi ışıktan bir bulutun içindeki korkunç görüntüsüyle dehşet içerisinde ağızları bir karış açık kendisini seyreden adamlara kükredi. Hırlar gibi bir görüntüyle dudakları gerilerek dişlerini ortaya çıkarmış, tamamen alevlenmiş korkunç kılıç kaderin keskin kılıcı gibi önünde ileri geri titreşip duruyordu.

Garion iradesini, pek duymamış olduğu bir hücum sesiyle toplarken Grolimlerden biri, kolunu kaldırarak önüne atladı. Garion durmadı; taht odasındaki diğer Grolimler, alevli kılıcın ucu aceleci rahibin kürek kemikleri arasından çıkmasıyla dehşet içinde geri çekildiler. Ölümcül yarasını almış olan Grolim, cızırtıyla göğsüne batmış olan kılıca bakakaldı. Titreyen ellerle kılıcı tutmaya çalıştı fakat Garion adamı ayağıyla kılıcından sıyırarak korkunç ilerleyişine devam etti.

Tepesinde kurukafa olan asayla bir Karand yoluna çıkarak büyüler mırıldanmaya çalıştı. Fakat Garion'un kılıcı adamın boğazından geçerken sözleri yarıda kaldı.

"Tanrıkatleden'e bak Urvon!" diye coştu Zandramas. "Hayatının sonuna geldin Angarak Tanrısı, çünkü Belgarion senin de canını almaya geldi, aynı Torak'ın canını aldığı gibi." Sonra sırtını sinmiş olan deli adama döndü. "Hepiniz Işığın Çocuğu'nu selamlayın!" diye beyan etti çınlayan bir sesle. O zalim tebessümüyle Garion'a gülümsedi. "Selam Belgarion," diye sataştı genç krala. "Bir kez daha

öldür Angarakların Tanrısını, çünkü senin bitmek bilmeyen görevin bu. Ben, gelişini Artık Olmayan Yer'de bekleyeceğim." Sonra ağlayan bebeği kucağına alıp, yeniden peleriniyle örterek titredi ve gözden kayboldu.

Zalimce kandırıldığını anlayan Garion aniden büyük bir sıkıntıya kapıldı. Zandramas aslında oğluyla birlikte burada değildi ve onun bütün bu taşmış hiddeti boş bir gölgeye yönlenmişti. Daha da kötüsü ağlayan bir çocuk kâbusuyla kullanılmıştı; artık bu çocuk kâbusunun rüyalarına, onun bu küstah buyruklarına tepki vermesini sağlamak için Zandramas tarafından konulduğunu fark etti. O zaman elindeki kılıcını indirdi, kılıcın alevi sönmeye başladı.

"Öldürün onu!" diye haykırdı Harakan. "Torak'ı öldürmüş olanı öldürün!"

"Öldürün onu!" diye yankılandı Urvon'un sesi delice viyaklamasıyla. "Onu öldürüp kalbini bana sunun!"

Yarım düzine kadar Tapınak Muhafızı, dikkatle ve belli ki gönülsüzce ilerlemeye başladılar. Garion yeniden kaldırdı kılıcını; ışığı tekrar alevlenince Muhafızlar geri sıçradı.

Harakan zırhlı adamlara bakarken dudak büktü. "Korkaklığın mükafatını seyredin," diye atıldı. Bir elini uzattı, tek bir kelime mırıldandı ve Muhafızlardan biri, aniden örgü zırhı ve miğferi akkor haline gelerek adamı diri diri közlemeye başlayınca viyaklayarak yere düştü ve kıvranmaya başladı.

"Şimdi, bana itaat edin!" diye kükredi Harakan. "Öldürün onu!"

Dehşet içerisinde kalan Muhafızlar daha bir coşkuyla saldırarak Garion'un adım adım gerilemesine neden oldular. O sırada Garion dışarıdaki koridordan koşarak gelen ayak seslerini duydu. Hızla omzundan geriye bakınca diğerlerinin de taht odasına saldırırcasına girdiklerini gördü.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu Belgarath hiddetle.

"Daha sonra izah ederim," diye açıkladı Garion, hâlâ çaresizlik ve hayal kırıklığıyla hasta gibiydi. Dikkatini önündeki zırhlı adamlara çevirip kılıcını yeniden geniş dairelerle savurarak onları geri sürdü.

Belgarath salondaki sıraların bir tarafındaki Chandimlerle yüzleşerek bir an için yoğunlaştıktan sonra kısa bir el hareketi yaptı. Aniden sıralar boyunca bütün yer taşlarından hiddetli alevler fışkırdı.

İhtiyar adam ile Polgara arasında bir şeyler geçti. Güzel büyücü

başıyla onayladı ve aniden sıraların diğer tarafı da alevden bir duvar içerisinde kaldı.

Muhafızlardan ikisi Garion'un kılıcı altında can vermişti fakat diğerleri yanlarında çıldırmış bakışlı Karandlarla arkadaşlarının yardımına koşuyorlardı; gerçi saldırmak zorunda kaldıkları sıraların arasından geçerken her iki yandaki alevlerden sindikleri de aşikârdı.

"İradelerinizi birleştirin!" diye bağırıyordu Harakan Chandimlere. "Alevleri söndürün!"

Garion, kılıçlarını çekmiş olan Muhafızlar ile Karandların üzerine çullanıp, hepsini Demirpençe'nin kılıcıyla biçerken, bu birleşmiş iradenin atılışını ve kabarmasını hissetti. Belgarath ile Polgara'nın çabalarına rağmen sıraların kenarlarındaki alevler titreşerek, alçaldı.

Devasa Tazılardan biri Muhafızların safları arasından atlayarak Garion ile yüzleşti. Hayvanın gözleri alevlenmişti, sivri dişlerle dolu ağzını iyice açmıştı. Korkunç bir şeklide ısırmaya çalışıp, hırlayarak doğrudan Garion'un yüzüne saldırdı ama kafası kralın kılıcıyla yarılınca seyirerek ve havayı ısırarak yere düştü.

O zaman Harakan Muhafızlar ve Karandlar arasından kendisine yol açarak Garion'un karşısına geçti. "İşte yine karşılaştık Belgarion," diye hırladı, neredeyse köpek gibi bir sesle. "Kılıcını bırak, yoksa arkadaşlarını ve karını öldürürüm. Yanımda yüzlerce Chandim var, sen bile bu kadar adamla baş edemezsin." Ve iradesini toplamaya başladı.

Derken Garion hayret içerisinde Kadife'nin kollarını uzatıp korkunç Grolime doğru koştuğunu gördü. "Yalvarırım," diye ağlıyordu. "Yalvarırım beni öldürmeyin!" Ve kendisini Harakan'ın ayaklarının dibine atarak, adamın dizlerine kapanmış yaltaklanıp dururken kara cüppesine yoklarcasına asılıyordu.

Bu ani ve beklenmedik itaatkârlık gösterisinden dengesi bozulan Harakan iradesini çözerek gerilemeye, cüppesini kızın ellerinden kurtarmaya, onu ayağıyla tekmelemeye başladı. Ama Kadife adama yapışmış, hayatını bağışlaması için yalvarıp duruyordu.

"Şunu üzerimden alın!" diye bağırdı adamlarına, başını hafifçe çevirerek. Dikkatinin bu bir anlık dağılması onun için ölümcül olmuştu. Kadife'nin eli o kadar hızla hareket etti ki, havada doğru dürüst görülmedi bile. Seri bir hareketle elini korsesinin içine soktu; eli yeniden göründüğünde, minik, parlak yeşil bir yılan tutuyordu.

"Sana bir armağanım var Harakan!" diye seslendi zaferle.

“Avcı’dan, Ayı Mezhebi liderine bir armağan!” Ve Zith’i tam adamın suratına fırlattı.

Zith onu ilk ısırdığında Harakan bir çığlık attı; ellerini pençe gibi yaparak havayı tırmalamasına yüzündeki yılanı çekmek için uzandı ama çığlığı boğazından gelen korkunç bir gargara sesiyle kesildi ve elleri çaresizlik içinde tam önünde kasıldı kaldı. Her yanı seyiren, ciyaklayan adam, huzursuz olmuş minik sürüngen onu tekrar ve tekrar sokarken geriye yuvarlandı. Kaskatı kesilen bedeni yay gibi gerilerek sunağa sırtüstü düştü; ayakları yerlerde sürtünüyor, kolları beyhude yere çırpınıyordu. Başını kara taşa çarptı, gözleri yerinden uğradı ve şişmiş dili ağzından dışarı fırladı. Sonra ağzından kara bir köpük geldi, vücudu birkaç kez sarsılırcasına titredi ve sonra gevşeyerek sunaktan aşağıya kaydı.

“Ve *bu* da Bethra içindi,” dedi Kadife, sunağın önünde yerde iki büklüm yatan ölü adama.

Chandimler ile askerleri, ölmüş sürü reislerine bakarken korkuyla gerilemeye başladılar.

“Sayıları çok az!” diye viyakladı Urvon onlara. “Biz kalabalığız! Yok edin hepsini! Tanrınız buyuruyor!”

Chandimler önce Harakan’ın buruşmuş cesedine, sonra da tahttaki taçlı deliye ve ardından da sunağın üzerinde çöreklenmiş, tehditkâr bir edayla başını kaldırmış hiddetle tıslayan korkunç minik yılana baktılar.

“Bu yeteri kadar uzadı,” diye atıldı Belgarath. Kalan alevlerin de sönmesine müsaade ederek yeniden iradesini toplamaya başladı. Garion da doğrularak, korku içindeki Chandimlerin son ve korkunç bir karşılaşma için kendi iradelerini toplamakta olduklarını hissederken, kendi iradesini topladı.

“Nedir butun bunlar böyle?” diye güldü Feldegast, aniden Garion ile düşmanları arasına girip durarak. “Eminim çi cici beylerim bütün bu nefretda ve kavgada bir yanda birakabiliriz. Bakin siza ne yapacağimi söyleyeyim. Durun siza hünerlerima bir cösterteyim; o zaman hepimiz hep birlikta cüler ve sonsuzlarda kadar barişiriz. Hiçbir adam kahkahalarlan cülerkene içersinda nefret barindiramaz, anadin mi.”

Sonra, görünüşe göre havadan peydahladığı parlak toplarla hokkabazlık yapmaya başladı. Grolimler, bu beklenmedik müdahale ile donup kalmışlar, ağızları bir karış açık seyrediyorlardı; Garion sanki bile bile kendisini mahvetmek isteyen bu göstericiye gözlerine

inanamayarak bakıyordu. Feldegast toplarla numaralar yapmaya devam ederek, ağır bir sıranın üzerine sıçradı; bir eliyle sırada baş aşağı dururken, bir eli ve ayaklarıyla toplarla numarasına devam ediyordu. Toplar gittikçe daha hızla dönüyorlar, sanki havadan daha büyük bir hızla bitiyorlardı. Toplar döndükçe daha da parlaklaştılar, sonunda akkor halini aldılar; tepetaklak duran ufak tefek hokkabaz artık saf ateşten toplarla oynamaya başlamıştı.

Sonra sıraya tutunduğu kolunu büküp kuvvet alarak kendisini havaya fırlattı. Ama ayakları yere değidiğinde orada duran artık hokkabaz Feldegast değildi. Yaramaz soytarının yerinde büyücü Beldin'in eğri büğrü, kambur bedeni duruyordu. Ani bir şeytani kahkahayla ateş toplarını hayret içinde kalmış Grolimlere ve Grolimlerin savaşçılarına fırlatmaya başladı.

Attığı top hiç hedefini şaşmıyor, öldürücü ateş topları Grolimlerin cüppelerini, Muhfazıların örgü zırhlarını, Karandalıların kürk yeleklerini aynı rahatlıkla parçalıyordu. Kurbanların göğüslerinde dumanları tüten delikler açılmış, düzinelerle adam düşüp ölmeye başlamıştı. Sırıtmakta olan çirkin büyücü ölümcül yaylım ateşine devam ederken taht odası duman ve yanan etin pis kokusuyla dolmaya başlamıştı.

"Sen!" Urvon dehşetle viyakladı; korkudan delirmiş Chandimler ve askerleri arkalarına bakmadan kaçıp, korkuyla ulurken, bunca bin yıllık kaçıştan sonra Beldin'in önünde aniden belirmesi neredeyse onu şoke ederek aklını başına getirmişti.

"Yeniden seni görmek ne hoş Urvon," dedi kambur ona neşeyle. "Hatırladığım kadarıyla son konuştuğumuzda sohbetimiz yarım kalmıştı ama yanılmıyorsam ben sana, kanına akkor halinde bir kanca takıp bağırsaklarını çekip çıkartacağıma söz vermiştim." Yamru yumru sağ elini uzatarak parmaklarını şıklatınca aniden bir şimşek çaktı. Avucunun içinde dumanları tüten, kor gibi parlayan zalim bir kanca belirdi. "Neden kaldığımız yerden devam etmiyoruz?" diye önerdi, oturduğu tahta adeta sinmiş lekeli suratlı adama yaklaşırken.

Derken, deli adamın gerisinde oynaşan gölge, dolanarak tahtın önüne geçti. "Dur," dedi, çatlak bir fısıltıdan başka bir şey olmayan bir sesle. Hiçbir insan gırtlağı öyle bir ses çıkartamazdı. "Bu şeye ihtiyacım var," dedi, gölgemsi bir elle, Torak'ın sayıklayan müridinin olduğu tarafı işaret ederek. "O benim amacıma hizmet ediyor ve senin onu öldürmene müsaade etmem."

“Sen Nahaz olsan gerek,” dedi Beldin meşum bir sesle.

“Öyle,” diye fısıldadı suret. “İfritlerin Beyi ve Karanlığın Efendisi.”

“Git de kendine başka bir oyuncak bul İfrit Beyi,” dedi kambur dişlerinin arasından. “Bu, benim.”

“İradeni bana karşı mı kullanacaksın büyücü?”

“Gerekirse.”

“Yüzüme bir bak o halde ve ölüme hazırlan.” İfrit karanlıktan kukuletasını geri itince Garion, nefesi kesilir gibi olarak irkildi. Nahaz’ın yüzü iğrençti ama insanı o kadar dehşete düşüren sadece yüz hatlarının biçimsizliği değildi. Yanmakta olan gözlerinden, insanın kanını donduran muazzam ölçüde bir kötülük yayılıyordu. Sonunda gözlerindeki şeytani yeşil ateşin ışınları Beldin’e doğru fırlayıncaya kadar bu gözlerin parlaklığı arttıkça arttı. Biçimsiz büyücü dişlerini sıkarak bir elini kaldırdı. El aniden yoğun bir maviyle parladı; bütün bedeninden aşağıya doğru kat kat akarak onu ifritin gücüne karşı koruyan bir kalkan oluşturan bir ışıktı bu.

“İraden güçlü,” diye tısladı Nahaz. “Ama benimki daha güçlü.”

O sırada Polgara sıraların arasındaki kirlenmiş yoldan gelmeye başladı, alnındaki beyaz perçemi parlıyordu. Bir tarafında Belgarath, diğer tarafında da Durnik ilerliyordu. Yaklaştıklarında Garion da onlara katıldı. Yavaşça Beldin’in yanında saf tutmak için ilerlediler; Garion, Eriond’un da biraz ileride yanlarında onlara katıldığını hissetti.

“Eee İfrit Beyi,” dedi Polgara korkunç bir sesle, “bizimle yüzleşebilecek misin?”

Garion kılıcını kaldırarak ateşini serbest bıraktı. “Ve ayrıca *bununla*?” diye ekledi, Taş’ın üzerindeki bütün kısıtlamaları kaldırarak.

İfrit bir an için siner gibi olduktan sonra yeniden toparlandı, dehşet verici yüzü o korkunç yeşil ateş içinde yüzüyordu. Gölge cüppesinden hükümdar asasına veya yoğun yeşil bir ışıkla parlayan bir çeşit sihirbaz değneğine benzeyen bir şey çıkardı. Fakat tam bu değneği kaldırırken, sanki daha önce gözünden kaçmış olan bir şeyi dehşet içerisinde fark etti. İğrenç yüzünden ani bir korku ifadesi gelip geçti, değneğin ateşi söndü, hatta yüzünü yıkayan yeşil ışık bile titreşip solmaya, zayıflamaya başladı. Sonra yüzünü kemerli tavana döndürerek uludu - bu kanı donduran, ürkütücü bir sesti. Hızla olduğu yerde dönerek dehşet içindeki Urvon’a doğru ilerledi.

Gölgemsi elini uzattı, altın cüppeli deli adamı yakaladığı gibi rahatlıkla onu tahttan kaldınverdi. Işığı önünden kocaman bir şahmerdan gibi ilerleyerek Torak'ın Evinin duvarlarını patlatan iblis kaçtı.

Urvon'un alnındaki taç Nahaz onu ufalanmakta olan bu evden taşırken başından düştü ve yere çarptığında pirincin teneke gibi sesiyle tınladı.

Dördüncü Kısım

ZAMAD DAĞLARI

Kuzey Ormanı
KATAKOR
Calida
Karand Gölü
Karand
Asnaba
Akkad
JENNO
Kordaku
Jenn
Dakan
Zamad Dağları
ZAMAD
Aduma Gölü
Vorda Nehri
KARANDA'NIN YEDİ KRALLIĞI
Mal Yaska
KADİM
MALLORYA
VENNA
PALLİYA
Mankhor
Dorikan
Jenn N.
GANESYA
VORESBO
Parma Gölü
Luxal
Luxal N.
Altork Gölü
Altork
Magan N.
Torpakan
Rakand
Pakuth N.
RAKUTH
DELCHİN
MELCENE İMP.
Penn Daka Gölü

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BELDİN sunturlu bir küfür savurdu ve kor gibi parlayan kancasını tahta doğru fırlattı. Sonra kaçan ifritin taht odasının duvarında açmış olduğu dumanları tüten deliğe doğru ilerledi.

Öte yandan Belgarath kızgın kamburun önüne geçmeyi başarmıştı. “Hayır Beldin,” dedi katiyetle.

“Yolumdan çekil Belgarath.”

“Her an dönüp sana saldırabilecek bir ifritin peşinden gitmene izin veremem.”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim. Şimdi kenara çekil.”

“Kafanı kullanmıyorsun Beldin. Daha sonra Urvon’la uğraşacak bol bol vakit olacak. Şu anda bazı kararlar almak zorundayız.”

“Karar verecek ne var? Sen Zandramas’ın peşinden gideceksin, ben de Urvon’un. İnsanın gözünü çıkartacak kadar ortada, öyle değil mi?”

“Pek öyle sayılmaz. Her ne olursa olsun, karanlıkta Nahaz’ın peşinden gitmene izin vermem. Sen de en az benim kadar karanlığın onun gücünü katladığını biliyorsun - üstelik sadece sinirleri kalktı diye kaybedecek kadar çok kardeşim kalmadı artık.”

Gözleri kilitlendi; sonunda çirkin kambur döndü. Bir yandan küfürler savurup, yolda önüne gelen bir sandalyeyi tekmeleyerek parçalayacak kadar oyalanarak ayaklarını yere vura vura platforma doğru gitti.

“Herkes iyi mi?” diye sordu İpek, bıçağını yeniden kınına yerleştirirken etrafına bakınarak.

“Öyle görünüyor,” diye cevap verdi Polgara, mavi pelerininin kukuletasını geri iterek.

“Bir ara ortalık epeyce karıştı, değil mi?” Ufak tefek adamın gözleri parlıyordu.

“Karıştı, ama bu çok gereksizdi,” dedi Polgara, Garion’a sertçe bakarak. “Evin kalanını hızla bir araşan fena olmaz Kheldar. Gerçekten boş olduğundan emin olalım. Durnik, sen de Toth ile birlikte onunla git.”

İpek başıyla onaylayarak sıraların arasındaki kanlara boyanmış yoldan, cesetlerin üzerinden atlayarak, hemen arkasında Durnik ve Toth ile gitti.

“Anlamıyorum,” dedi Ce’Nedra şaşkınlıkla bir kez daha saçı, sakalına pislikler, kırpıntılar takılmış, paçavralar içindeki yamru yumru Beldin’e bakarak. “Feldegast’la yerinizi nasıl değiştirdiniz - o nerede?”

Beldin’in yüzünden yaramazca bir tebessüm gelip geçti. “Aman benim cici çizim,” dedi hokkabazın garip lehçesiyle, “tam da burayim anadin mi. Üstelik halen daha istiyorsan, seni bu sivri zeçam ve akillarda durgunluk verecek hünerlarimlan eğlandirabilirim.”

“Ama ben Feldegast’ı sevmiştim,” Ce’Nedra neredeyse ağlayacaktı.

“Bütün yapman icap eden, o sevcinda bana yönlendirmek cicim.”

“Aynı şey değil,” diye karşı çıktı minik kraliçe.

Belgarath, gözlerini dikmiş, biçimsiz büyücüye bakıyordu. “O lehçenin beni ne kadar rahatsız ettiğinin farkında mısın?” dedi.

“Elbette kardeşim,” diye sırıttı. “İşin aslı, bunu gayet iyi biliyorum. Bunu seçmemin nedenlerinden biri de buydu.”

“Bu kadar ayrıntılı bir kılık değiştirmenin gerekliliğini tam olarak anlamış sayılmam,” dedi Sadi, zehirli minik hançerini kaldırırken.

“Mallorya’nın bu bölümlerinde birçok insan beni görür görmez tanır,” diye açıkladı Beldin ona. Son iki bin yıldır Urvon, Mal Yaska’nın yüz fersah civarına bulduğu bütün ağaçlara, çitlere benim tarifimi astı ve dürüst olmak gerekirse, en kaba tarifle bile beni şıp diye tanımak pek zor olmaz.”

“Sen eşsiz, benzersiz bir insansın amca,” dedi Polgara ona, sevgiyle gülümseyerek.

“Bunda böyle dediğin için ne kadar iyisin çizim,” diye cevap verdi Beldin aşırı bir reveransla.

“Keser misin şunu?” dedi Belgarath. Sonra Garion’a döndü. “Hatırladığım kadarıyla, bir şeyleri daha sonra açıklayacağını söylemiştin. Pekâlâ: sonra oldu.”

“Kandırıldım,” diye itiraf etti Garion asık bir suratla.

“Kim tarafından?”

“Zandramas.”

“Hâlâ burada mı?” diye bağırdı Ce’Nedra.

Garion başını, hayır, anlamında salladı. “Hayır. Buraya bir gölgeyi yollamış - hem kendi, hem de Geran’ın bir gölgesini.”

“Gerçek ile gölge arasındaki farkı ayırt edemiyor musun hâlâ?” diye sordu Belgarath.

“Olaylar geliştiğinde ikisini birbirinden ayırabilecek durumda değildim.”

“Sanırım bu dediğini açıklayabilirsin.”

Garion derin bir nefes aldıktan sonra sıralardan birine oturdu. Kan içindeki ellerinin titrediğini fark etti. “Çok zeki,” dedi. “Mal Zeth’ten ayrıldığımızdan beri aynı rüyayı tekrar ve tekrar görüp duruyordum.”

“Rüya mı?” diye sordu Polgara sertçe. “Ne tür bir rüya?”

“Belki de rüya demek doğru değildir,” diye cevap verdi Garion, “ama tekrar tekrar bir bebeğin ağlama sesini duyuyordum. İlk başlarda Mal Zeth’teki sokakta gördüğümüz o hasta çocuğun ağlamasını hatırlıyorum sanmıştım ama hiç de öyle değilmiş. İpek ve Beldin ile birlikte, tam buranın üzerindeki odadan, bu taht odasını görebiliyorduk; Urvon’un Nahaz’la birlikte içeri girişini gördüm. Artık tamamen aklını yitirmiş. Tanrı olduğunu zannediyor. Her neyse, Mengha’yı çağırdı - ama Mengha’nın Harakan olduğu çıktı ortaya, sonra…”

“Bir dakika,” diye sözünü kesti Belgarath. “*Harakan*, Mengha mıymış?”

Garion sunağın önüne uzanmış, gevşek şekle bir baktı. Zith kara taşın tepesine çöreklenmiş, kendi kendine mırıldanıyor ve tıslıyordu. “Öyle *idi,”* dedi Garion.

“Bütün bunlar olup bitmeden Urvon herkese bunu ilan etmişti,” diye ekledi Beldin. “Size aktaracak zamanımız olmadı.”

“Bu birçok şeyi açıklıyor, öyle değil mi?” diye düşündü kendi kendine Belgarath. Kadife’ye baktı. “Sen bunu biliyor muydun?”

diye sordu.

“Hayır Kadim Kişi,” diye cevap verdi kız, “aslında bilmiyordum. Karşıma böyle bir fırsat çıkınca kaçırmadım, o kadar.”

İpek, Durnik ve Toth kan revan içindeki odaya dönmüşlerdi. “Ev boş,” diye rapor etti ufak tefek adam. “Evde bizden başkası yok.”

“Alâ,” dedi Belgarath. “Garion da bize, neden kendi özel savaşını çıkartmayı münasip bulduğunu anlatıyordu.”

“Zandramas dedi diye.” İpek omzunu silkti. “Neden ondan emirler almaya başladı bilmiyorum ama olan buydu.”

“Ben de tam bu noktaya geliyordum,” dedi Garion. “Urvon burada, aşağıda bütün Chandimlere Harakan’ın, yani Mengha’nın kendisinin ilk müridi olacağını anlatıp duruyordu. İşte o sırada Zandramas içeri girdi - ya da giriyormuş gibi yaptı. Cüppesinin altında bir bohça vardı. Önce anlamadım, ama o bohça, Geran’dı. Bir süre Urvon ile birbirlerine bağrıştılar; sonunda Urvon Tanrı olduğu konusunda ısrar etti. Zandramas da, ‘Pekâlâ. O halde ben de Tanrıkatleden’i çağırırım, o seninle ilgilensin,’ mealinde bir şeyler söyledi. İşte tam o sırada da bohçayı sunağın üzerine koydu. Açtı; Geran’dı. Geran ağlamaya başladı ve ben o anda, bütün bu süredir duyduğum ağlamanın *onun* ağlaması olduğunu anladım. O zaman da, aklım tamamen durdu.”

“Belli oluyor,” dedi Belgarath.

“Her neyse, geri kalanını biliyorsunuz zaten.” Garion ceset dolu taht odasına bakındıktan sonra titredi. “İşin nereye vardığını tam olarak anlayamadım,” dedi. “Galiba delirmiştim.”

“Buna gözü dönmüş, derler Garion,” diye açıkladı Belgarath. “Alornlar arasında oldukça yaygındır. Ben de belki sende bağışıklık vardır, diye düşünüyordum, ama yokmuş.”

“Biraz da olsa mazereti varmış baba,” dedi Polgara.

“İnsanın aklını kaybetmesinin bir mazereti olamaz Pol,” diye hırladı ihtiyar büyücü.

“Ama tahrik edilmişti.” Pol, dudaklarını büzdü; sonra ilerleyerek ellerini hafifçe Garion’un şakaklarına koydu. “Artık gitti,” dedi.

“Ne?” Ce’Nedra endişeliydi.

“Hükmü.”

“Hükmü mü?”

Polgara başıyla onayladı. “Evet. Zandramas onu o şekilde kandırabilmiş. Aklını ağlayan bir çocuğun sesiyle doldurmuş. Sonra, Geran gibi görünen bohçayı sunağın üzerine bıraktığında Garion

aynı ağlama sesini duymuş; o anda Zandramas'ın söylediğini yapmaktan başka seçeneği yoktu." Pol Belgarath'a baktı. "Bu çok ciddi baba. Daha önce Ce'Nedra'yla uğraşmıştı, şimdi de sıra Garion'da. Diğerlerine benzer şeyler yapmaya çalışabilir."

"Bunun manası ne olabilir ki?" diye sordu ihtiyar kurt. "Sen onu, bunu yaparken yakalayabilirsin değil mi?"

"Muhtemelen evet - eğer neler olduğunu fark edebilirsem. Ama Zandramas bu konuda çok hünerli ve son derece kurnaz. Birçok yönden bu konuda, Murgo Asharak'dan çok daha iyi." Polgara etrafına, arkadaşlarına bakındı. "Şimdi beni çok iyi dinleyin," dedi onlara. "Eğer size garip bir şeyler olmaya başlarsa -rüyalar, fikirler, tuhaf düşünceler, garip hisler gibi yani- beni hemen haberdar etmenizi istiyorum. Zandramas onun peşinde olduğumuzu biliyor ve bunu bizi yavaşlatmak için kullanıyor. Rak Hagga'ya giderken bunu Ce'Nedra üzerinde denedi, şimdi de…"

"Benim mi?" dedi Ce'Nedra hayretle. "Haberim yoktu."

"Rak Verkat'tan gelirken yoldaki hastalığını hatırlıyor musun?" dedi Polgara. "O tam olarak bir hastalık değildi. Zandramas, elini senin aklına uzatmıştı."

"Ama kimse bunu bana söylemedi."

"Andel ile birlikte Zandramas'ı kovduktan sonra, bu konuda endişelenecek bir şey kalmamıştı. Her neyse, Zandramas bunu önce Ce'Nedra'da denedi, şimdi de Garion'da. Geri kalan herkeste de deneyebilir, o yüzden kendinizi biraz tuhaf hissetseniz bile bana haber verin."

"Pirinç," dedi Durnik.

"Nedir canım?" diye sordu Polgara kocasına.

Durnik, Urvon'un tacını kaldırdı. "Bu şey pirinç," dedi. "Taht da aynı şekilde. Burada altın kalmış olabileceğini zannetmiyordum zaten. Ev yüzlerce yıldır, yağmacılara karşı savunmasız kalmış."

"İfritlerin hediyeleri genellikle böyle olur," diye açıkladı Beldin. "Gözbağında üzerlerine yoktur." Etrafına bakındı. "Büyük ihtimalle Urvon bütün bunları eşi benzeri bulunmaz harikalar olarak görüyordu. Çürümüş perdeleri, örümcek ağlarını veya yerdeki çöpleri göremiyordu. Bütün gördüğü, Nahaz'ın onun görmesini istediği şaşaaydı." Biçimsiz, pis adam kıkırdadı. "Urvon'un son günlerini ağzı köpürmüş bir deli olarak geçireceği düşüncesi hoşuma gitti galiba," diye ekledi, "tabii benim kancayı karnına saplayacağım ana kadar."

İpek, dikkatle Kadifeye bakıyordu. “Bana bir şeyi açıklayabilir misin acaba?” diye sordu.

“Denerim,” dedi kız.

“Zith’i Harakan’ın suratına fırlattığında oldukça tuhaf bir şey söyledin.”

“Ben bir şey mi söyledim?”

“‘Avcı’dan, Ayı Mezhebi’nin liderine bir armağan,’ dedin.”

“Ha, o mu?” Gülümseyince gamzeleri hayat buldu. “Onu kimin öldürdüğünü bilmesini istedim, o kadar.”

İpek, kıza bakakaldı.

“Paslanmaya başlamışsın sevgili Kheldar’cığım,” diye azarladı İpek’i. “Şimdiye kadar tahmin etmişsindir diye düşünmüştüm. Gözüne sokmak dışında, mümkün olan her şeyi yapmıştım.”

“Avcı mı?” dedi İpek, kulaklarına inanamayarak. *“Sen?”*

“Epey bir zamandır Avcfyım. O yüzden Tol Honeth’te size yetişmek için o kadar acele ettim.” Sade, gri yolculuk giysisinin önünü düzeltti.

“Tol Honeth’te bize *Bethra*’nın Avcı olduğunu söylemiştin.”

“Öyleydi zaten Kheldar, ama onun işi bilmişti. Onun işi Ran Borüne yerine makul birinin geçebilmesini sağlamaktı. İlk başta onlar yerlerini sağlama almadan Honeth hanedanından birkaç kişiyi elemek zorunda kalmıştı, sonra da Varana konusunda Ran Borune’ye önerilerde bulunmuştu, yani Ran Borune’yle şeyken…” Ce’Nedra’ya bakıp biraz tereddüt ettikten sonra öksürdü. “ıı… nasıl desek, Ran Borune’yle birlikte hoş vakit geçirirlerken, nasıl?” diye bitirdi sözünü.

Ce’Nedra kıpkırmızı kesildi.

“Tüh,” dedi sarışın kız elini yanağına götürerek. “O da zaten hiç iyi yürümedi değil mi? Her neyse,” diye devam etti aceleyle, “Cirit Bethra’nın görevinin bittiğine karar vermişti; yeni bir görevle, yeni bir Avcı olmalıydı. Kraliçe Porenn Harakan’ın batıda yaptıklarına çok kızmıştı -yani Ce’Nedra’nın hayatına kastetmesi, Brand’ın öldürülmesi ve Rheon’da olup biten her şey- o yüzden Cirit’e, onu cezalandırmanın bir yolunu bulması talimatını verdi. Bunu yapma işi için Cirit beni seçti. Ben Harakan’ın Mallorya’ya geleceğinden oldukça emindim. Sizin de buraya geldiğinizi biliyordum -yani zamanla buraya geleceğinizi- o yüzden ben de size katıldım.” Harakan’ın yere serilmiş bedenine baktı. “Onu sunağın önünde dururken gördüğümde oldukça şaşırmıştım,” diye itiraf etti, “ama

böyle bir fırsatın kaçmasına izin veremezdim." Gülümsedi. "Aslında her şey oldukça güzel gelişti. Tam sizden ayrılarak onu bulmak için Mal Yaska'ya dönmek üzereydim. Onun Mengha çıkması, benim için hoş bir ödül oldu."

"Ben de, *bana* göz kulak olmak için peşimizden geliyorsun sanıyordum."

"Özür dilerim Prens Kheldar. Onu ben uydurdum. Size katılmak için bir nedene ihtiyacım vardı; üstelik Belgarath arada sırada çok inatçı olabiliyor." Kadife, ihtiyar büyücüye tatlı tatlı güldükten sonra kafası karışmış görünen İpek'e döndü. "Aslında," diye devam etti, "amcam senden hiç de şikâyetçi değil."

"Ama demiştin ki…" İpek kıza bakakaldı. *"Yalan* söyledin!" diye suçladı.

"Yalan, çok çirkin bir kelime Kheldar," diye cevap verdi güzel gamzeli kız, İpek'in yanağını okşayarak. "Biraz abarttım, desek olmaz mı? Sana göz kulak olmak istediğim kesin ama bu tamamen şahsi nedenlerden - bunun Drasniya devlet politikasıyla uzaktan yakından bir alakası yok."

İpek'in yanaklarından yukarı doğru hafif bir kızarma görüldü.

"Aaa Kheldar," diye nida etti kız neşeyle, "kızarmaya başladın - baştan çıkartılmış basit, sade bir köylü kız gibi."

Garion bir şeylerle uğraşıp duruyordu. "Bundaki amaç neydi Pol Teyze?" diye sordu. "Yani Zandramas'ın bana yaptığı şeyde amacı neydi?"

"Geciktirmek," diye cevap verdi Pol, "ama daha da önemlisi, nihai buluşmaya gitmeden önce, bizi yenebilme ihtimali."

"Anlayamadım."

Pol içini çekti. "İçimizden birinin öleceğini biliyoruz," dedi. "Cyradis bunu bize Rheon'da söyledi. Ama bu rasgele çatışmalardan birinde bir *başkasının* da ölme ihtimali her zaman var - tamamen kaza eseri. Eğer Işığın Çocuğu -yani sen- Karanlığın Çocuğu ile karşılaştığında, görevi henüz bitmemiş biri bu arada kazara ölmüş olursa, hiç kazanma şansı kalmaz. Zandramas hükmen galip sayılabilir. Oynadığı bu zalim oyunun bütün amacı seni Chandimler ve Nahaz ile bir kavgaya çekmekti. Belli ki geri kalanlarımız da senin yardımına koşacaktık. Bu tür bir kavgada, her an bir kaza olabilir."

"Kaza mı? Hepimiz kehanetin denetimi altındayken nasıl bir kaza olabilir ki?"

“Bir şey unutuyorsun Belgarion,” dedi Beldin. “Bütün her şey bir kazayla başladı. İlk başta kehanetlerin ayrılmasına sebep olan şey oydu. Saçların beyazlaşıncaya kadar kehanetleri okuyabilirsin ama her zaman şans eseri bir şeyin olaya dahil olup, işleri bozması ihtimali vardır.”

“Siz de kardeşimin bir filozof olduğunu fark etmişsinizdir,” dedi Belgarath, “her şeye kötü tarafından bakmaya bayılan bir filozof.”

“Siz ikiniz gerçekten kardeş misiniz?” diye sordu Ce’Nedra merakla.

“Evet,” dedi Beldin ona, “ama senin bunu anlaman mümkün değil. Bu Ustamızın bizi soktuğu bir kalıptı.”

“Zedar da sizin kardeşlerinizden biri miydi?” Ce’Nedra aniden dehşetle Belgarath’a bakmaya başladı.

İhtiyar adam dişlerini sıktı. “Evet,” diye itiraf etti.

“Ama sen…”

“Durma, söyle Ce’Nedra,” dedi Belgarath. “Bugüne kadar kendi kendime söylemediğim bir şey söyleyemezsin bana.”

“Günün birinde,” dedi kız cılız bir sesle, “günün birinde, bütün bunlar olup bittikten sonra, onu çıkartacak mısın?”

Belgarath’ın gözleri taş gibiydi. “Zannetmiyorum, hayır.”

“Ve eğer o onu çıkartırsa, ben gider bulur, onu yine oraya tıkarım,” diye ekledi Beldin.

“Kadim tarihi ağzımızda geveleyip durmanın bir manası yok,” dedi Belgarath. Bir an düşündükten sonra, “Sanırım Kell’li genç hanım ile bir kez daha konuşmamızın zamanı geldi,” dedi. Toth’a döndü. “Hanımını çağırır mısın?” diye sordu.

Dev adamın yüzü pek mutlu görünmüyordu. Sonunda başını evet, anlamında salladığında, belli ki bunu biraz gönülsüzce yapıyordu.

“Özür dilerim dostum,” dedi Belgarath, “ama bu gerçekten de gerekli.”

İçini çeken Toth bir dizinin üzerine çöküp dua ediyormuş gibi garip bir şekilde gözlerini kapattı. Bir kez daha, aynı Verkat Adası’nda ve sonra tekrar Rak Hagga’da olduğu gibi Garion birçok sesin mırıltısını duydu. Derken Urvon’un uyduruk tahtının biraz ilerisinde o garip, rengarenk titreşim oldu. Hava berraklaştı ve platformun üzerinde Kell Kâhinesi’nin titreşmeyen sureti göründü. İncecikti ve oldukça da hassas ve korunmasız görünüyordu; bu, beyaz cüppesi ve bağlı gözlerinin vurguladığı bir çaresizlikti. Fakat

yüzünde bir sükûnet de vardı; Doğrudan kaderin yüzüne bakıp, hiç sorgu sual etmeden kabullenmiş birinin sükûneti. Her nedense Garion, kâhinenin bu nurlu varlığıyla bir huşu içine girmişti.

"Geldiğin için teşekkür ederim Cyradis," dedi Belgarath sadece. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bunu yapmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum fakat biraz daha ilerlemeden önce birkaç şeyin cevabını öğrenmek istiyorum."

"Müsaade edildiği kadarını söylerim Kadim Kişi," diye cevap verdi kâhine. Sesi hafif ve ezgiseldi ama yine de sesinde esrarengiz kararlığını dile getiren bir katiyet vardı. "Lâkin size acele etmeniz gerektiğini söyleyebilirim. Nihai karşılaşmanın vakti yaklaşıyor."

"Konuşmak istediğim şeylerden biri de buydu. Bu kararlaştırılmış zaman hakkında biraz daha açık olabilir misin?"

Kâhine sanki bu konuda, düşüncesi dahi Garion'un hayal gücünü ürpertecek kadar engin bir güce danışıyormuş görünüyordu. "Ben zamanı sizin mefhumlarınıza göre bilmiyorum Kutsal Belgarath," dedi sadece, "lâkin Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu'nun, Artık Olmayan Yer'de yüzleşmelerine ve benim vazifemin bitmesine, bir bebeğin anasının kalbinin altında yattığı zaman kadar bir süre vardır."

"Pekâlâ," dedi ihtiyar büyücü. "Bu yeterince açık sanırım. Şimdi, Mal Zeth'te bize geldiğinde, yolumuza devam etmeden önce burada, Ashaba'da yerine getirmemiz icap eden bir görevimiz olduğunu söylemiştin. Burada bir sürü şey oldu, o yüzden o şeyin ne olduğunu tam olarak tespit edemiyorum. Biraz daha açıklayıcı olabilir misin?"

"Vazife yerine getirildi Ebedi Kişi, çünkü *Kitab-ı Sema* Avcı Kadın'ın avını bulması, on altıncı kamerde onu Karanlığın Mekânı'na göndermesi söyleniyor. Ve işte, yıldızların da ilan etmiş oldukları gibi bu, vuku buldu."

Yaşlı adamın yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Dahasını da sor Aldur'un Müridi," dedi kâhine Belgarath'a. "Sizinle olan zamanım azalıyor."

"Benim, Sırların izinden gitmem icap ediyor," dedi Belgarath, "fakat Zandramas, bulmam için burada bıraktığı *Ashaba Vahiyleri* nüshasından, anahtar sayılacak bir bölümü kesmiş."

"Hayır Kadim Kişi. Kitabı bozan el Zandramas'a ait değil, kendi yazarının eliydi."

"Torak'ın mı?" Belgarath hayret içerisindeydi.

"Aynen öyle. Çünkü bilesiniz ki kehanet kendiliğinden gelir ve

umumiyetle gelenler, kehanet sahibinin hoşuna gitmez. Bu evin efendisinin de hali buydu."

"Peki ama Zandramas, bozulmamış kitabı ele geçirebildi mi?" diye sordu yaşlı büyücü.

Kâhine başıyla onayladı.

"Yanıksurat'ın oynamadığı başka bir nüsha var mı?" diye sordu Beldin dikkatle.

"Sadece iki tane var," diye cevap verdi gözleri bağlı kadın. "Biri Mürit Urvon'un evinde ama o şu anda lanetli Nahaz'ın ellerine geçti. Kitabı onun elinden almaya çalışmayın, yoksa ölürsünüz."

"Peki ya diğeri?" diye sordu kambur.

"Güdük ayaklıyı arayın, çünkü araştırmalarınızda o size yol gösterecektir."

"Bu söylediğin pek faydalı olmadı, biliyorsun değil mi?"

"Size dünya varolmadan yazılmış olan *Kitab-ı Sema* da bulunan sözlerle konuşuyorum. Bu sözlerin bir lisanı yoktur, daha ziyade doğrudan ruha hitap ederler."

"Tabiyatıyla," dedi Beldin. "Pekâlâ. Nahaz'dan söz ettin. Karanda boyunca yolumuzun üzerine ifritlerini serecek mi?"

"Hayır asil Beldin. Nahaz'ın artık Karanda'ya ilgisi kalmadı; artık karanlık askerleri orada ikamet etmiyorlar ve ne kadar güçlü olursa olsun, hiç kimsenin çağrısına da icabet etmiyorlar. Onun yerine Zandramas'ın dalkavukları ile savaştıkları Darshiva ovalarında kol gezmeye başladılar."

"Şu anda Zandramas nerede?" diye sordu Belgarath.

"Sadrion'un sayılara sığmaz yüzyıllar boyunca gizli yattığı yere doğru seyahat etmede. Artık yerinde olmasa da, kayalara gömülmüş izlerini bulmayı ve bu izleri sürerek Artık Olmayan Yer'e ulaşmayı umuyor."

"Bu mümkün mü?"

Kâhinenin yüzü son derece hareketsizleşti. "Bunu size söyleyemem," diye cevap verdi. Sonra doğruldu. "Bu yerde sana daha fazla bir şey söyleyemem Belgarath. Onun yerine sen, sana rehber olacak olan sırrı ara. Gerçi acele etmelisin çünkü Zaman ne duracak, ne de ölçülü adımlarını aksatacaktır." Sonra platformun önündeki, tedirginlikle hâlâ kendi kendine mırıldanıp tıslamakta olan Zith'in durduğu kara sunağa doğru döndü. "Sakin ol minik hemşire," dedi, "çünkü artık sayılı günlerinin vazifesini tamamladın ve ertelenmiş olan artık vuku bulabilir." Sonra, gözleri bağlı olsa

bile sanki yüzünü teker teker hepsine çevirdi, sadece Polgara'ya derin bir saygı içeren bir baş hareketiyle hafifçe selam vermek için kısa bir süre durakladı. Sonunda Toth'a döndü. Yüzü ıstırap yüklüydü ama hiçbir şey söylemedi. Sonra içini çekerek, gözden yok oldu.

Beldin kaşlarını çatmıştı. "Bu son derece sıradan bir şeydi," dedi. "Bilmecelerden *nefret* ederim. Bunlar cahil takımımın eğlencesidir."

"Tahsilinle hava atmayı kes de, bundan bir şeyler çıkartabilecek miyiz, ona bakalım," dedi Belgarath. "Bu işin, öyle veya böyle dokuz ay içerisinde hallolacağını biliyoruz. Benim de ihtiyacım olan rakam buydu."

Sadi, şaşkınlıkla kaşlarını çatmış duruyordu. "O rakama nasıl ulaştın?" diye sordu. "Dürüst olmak gerekirse, ben Cyradis'in söylediklerinden pek bir şey anlayamadım."

"Bize, bir bebeğin annesinin rahminde durduğu süre kadar bir zamana sahip olduğumuzu söyledi," diye açıkladı Polgara. "Bu da dokuz ay eder."

"Ha," dedi Sadi. Sonra hafif bir hüzünle tebessüm etti. "Sanırım bu benim pek dikkatimi çekmeyen bir konuydu."

"Peki o on altıncı kamerle ilgili şey neydi?" diye sordu İpek. "Ben onu hiç anlayamadım."

"Bütün bu mesele Belgarion'un oğlunun doğumuyla başladı," diye açıkladı Beldin. "Bundan *Kitab-ı Mrin*de de söz edildiğini gördük. Senin arkadaşının, on altı ay sonra, elinde yılanla burada, Ashaba'da bulunması gerekiyormuş."

İpek kaşlarını çatarak parmaklarını saydı. "Daha on altı ay olmamış," diye karşı çıktı.

"Ay, Kheldar," dedi kambur. "Yani kamer, zaman dilimi ay değil. Arada bir fark olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Ha. Şimdi oldu galiba."

"Peki *Vahiyler*'in üçüncü nüshasının elinde olması icap eden bu güdük ayaklı kim?" dedi Belgarath.

"Nedense bu sanki bir şey hatırlatacak gibi geliyor," diye cevap verdi Beldin. "Dur bu konuda bir düşüneyim."

"Nahaz'ın Darshiva'da ne işi varmış?" diye sordu Garion.

"Belli ki oradaki Grolimlere saldırıyor," diye cevapladı Belgarath. "Darshiva'nın, Zandramas'ın geldiği yer olduğunu ve buradaki dinin onun hâkimiyeti altında olduğunu biliyoruz. Eğer Nahaz Sardion'u, Urvon'un ellerine vermek istiyorsa, Zandramas'ı

durdurması gerekiyor. Yoksa, önce Sardion'u Zandramas ele geçirir."

Ce'Nedra aniden bir şey hatırlayıverdi. Gözlerinde bir açlıkla Garion'a baktı. "Geran'ı gördüğünü söyledin - hani Zandramas seni oyuna getirdiğinde."

"Onun gölgesini gördüm, evet."

"Nasıl görünüyordu?"

"Aynı. Son gördüğümden beri hiç değişmemiş."

"Garion, canım," dedi Polgara kibarca. "Bu pek akla yatkın bir şey değil, biliyorsun. Geran artık neredeyse bir yaş daha büyüdü. Ayın görünmesi mümkün değil. Bebekler ilk yıllarında çok çabuk büyüyerek, çok değişirler."

Yüzü asılan Garion başıyla onayladı. "Bunu şimdi fark edebiliyorum," diye cevap verdi. "O sırada bunları düşünebilecek halde değildim." Sonra durdu. "Neden onun şu anda görüldüğü şekliyle bir gölgesini yollamadı acaba?"

"Çünkü sana, tanıyacağından emin olmak istediği bir şey göstermek istiyordu."

"Şunu keser misin artık?" diye bağırdı Sadi. Sunağın yanında duruyordu ve elini Zith'in erişim menzilinden zor çekmişti. Yeşil minik yılan ona meşum meşum hırlıyordu. Hadımağası Kadifeye döndü. "Ne yaptığını görüyor musun?" diye suçladı kızı. "Onu çok kızdırdın."

"Ben mi?" dedi Kadife masum bir edayla.

"Seni sıcacık yatağından çektikleri gibi birinin suratına fırlatsalardı, *sen* kendini nasıl hissederdin?"

"Sanırım bu konuda pek düşünmemişim. Ondan özür dilerim Sadi - biraz daha kendine gelsin hele. Şişesine kendi kendine girer mi?"

"Genellikle girerdi."

"Belki de en emniyetli yol bu olacak. Şişeyi sunağın üzerine bırak da içine girip biraz küskünlüğünü yaşasın."

"Galiba haklısın," diye kabul etti Sadi.

"Evde oturulabilecek başka bir oda var mı?" diye sordu Polgara, İpek'e.

İpek başıyla onayladı. "Var sayılır. Chandimler ile Muhafızlar kalıyormuş."

Polgara cesetlerle dolu taht odasına bakındı. "O zaman neden buradan çıkmıyoruz?" diye önerdi Belgarath'a. "Burası savaş

alanına benziyor; üstelik kan kokusu da hiç hoş değil.”

“Neden zahmet ediyoruz ki?” dedi Ce’Nedra. “Zandramas’ın peşinden gideceğiz zaten, değil mi?”

“Sabahtan önce değil canım,” diye cevap verdi Polgara. “Dışarısı karanlık ve soğuk; üstelik hepimiz hem yorgun hem de açız.”

“Ama…”

“Chandimler ile Muhafızlar kaçtı Ce’Nedra… ama ne kadar uzaklaştıklarından emin olamayız. Tabii bir de Tazılar var. Önümüze çıkacak ilk ağacın arkasında nelerin gizlendiğini bilmeden gece vakti ormana dalmak gibi bir hata yapmayalım.”

“Bu insana makul geliyor Ce’Nedra,” dedi Kadife ufak tefek kraliçeye. “İstersen biraz uyuyarak yarın sabah erkenden yola koyulalım.”

Minik kraliçe içini çekti. “Sanırım haklısınız,” diye itiraf etti. “İşte ben de…”

“Zandramas benden kaçamaz Ce’Nedra,” diye temin etti onu Garion. “Taş onun ne yana gittiğini biliyor.”

İpek’in peşinde taht odasından çıkıp her yanına kanlar sıçramış koridordan ilerlediler. Garion Torak’ın taht odasına koşarken yolda öldürmüş olduğu Muhafızların ve Karandların kasılmış bedenlerini elinden geldiğince Ce’Nedra’dan gizlemeye çalışıyordu. Koridorun yarısına vardıklarında İpek bir kapıyı iterek, duvarda demir halkasında asılı duran, titrek bir meşaleyi kaldırarak tuttu. “Elimden gelenin en iyisi bu,” dedi Polgara’ya. “En azından birileri burayı temizlemek için biraz gayret göstermiş.”

“En iyisi ben gidip atlara bir bakayım,” dedi Durnik. “Buralarda bir ahır falan var mı?”

“Avlunun diğer ucunda var,” diye açıkladı Beldin demirciye, “büyük ihtimalle burada bulunan Muhafızlar kendi hayvanları için oraya yeterince saman ve su koymuşlardır.”

“Güzel,” dedi Durnik.

“Benim alet edevatım ve erzakın olduğu denkleri de getirir misin canım?” diye sordu Polgara kocasına.

“Tabii ki.” Sonra, peşinde Toth ve Eriond’la çıktı.

“Aniden kendimi o kadar yorgun hissetmeye başladım ki, ayakta duramayacağım,” dedi Garion, bir sıraya çökerek.

“Hiç şaşırmadım,” diye homurdandı Beldin. “Bu akşam epeyce meşguldün.”

“Sen de bizimle geliyor musun?” diye sordu Belgarath kambura.

“Hayır, zannetmiyorum,” diye cevap verdi Beldin sıraya uzanarak. “Nahaz’ın Urvon’u nereye götürdüğünü öğrenmem lazım.”

“Onu takip edebilecek misin?”

“Tabii ki.” Beldin burnuna vurdu. “Bir ifritin kokusunu geçip gittikten altı gün sonra bile alabilirim. Nahaz’ın izini bir tazı gibi bulabilirim. Çok sürmez. Siz Zandramas’ın peşinden gidin, ben yolda bir yerlerde size yetişirim.” Kambur çenesini düşünceli düşünceli sıvazladı. “Sanırım Nahaz’ın, Urvon’u gözünün önünden ayırmayacağı konusunda emin olabiliriz. Sonuç olarak Urvon Torak’ın bir müridi, ya da öyle idi. Ondan ne kadar nefret edersem edeyim, kabul etmek gerek ki çok güçlü bir aklı var. Aklının başına gelmemesi için Nahaz’ın neredeyse sürekli onunla konuşması icap eder; o yüzden eğer bizim İfrit Beyimiz oradaki yaratıklarına göz kulak olmak için Darshiva’ya gittiyse Urvon’u da yanına alacağından kuşku yok.”

“Dikkatli olacaksın, değil mi?”

“Bana karşı böyle içli davranma Belgarath. Sen bana, izleyebileceğim bir iz bırak yeter. Bütün Mallorya’da sizi aramak istemiyorum.”

Sadi, bir elinde kırmızı deri kutusu, bir elinde Zith’in minik şişeciğiyle birlikte taht odasından çıkıp geldi. “Hâlâ çok tedirgin,” dedi Kadife’ye. “Bir silah olarak kullanılmak hiç hoşuna gitmemiş.”

“Sana ondan özür dileyeceğimi söyledim Sadi,” diye cevap verdi Kadife. “Ona olanları açıklayacağım. Eminim anlayacaktır.”

İpek, yüzünde tuhaf bir ifadeyle sarışın kızı seyrediyordu. “Söylesene,” dedi. “Onu elbisenin ön tarafına ilk soktuğunda hiç rahatsız olmadın mı?”

Liselle güldü. “Dürüst olmamı istersen Prens Kheldar, ilk seferinde çığlık atmamak için kendimi zor tutmuştum.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

ERTESİ sabah ilk ışıkla, daha doğrusu dağlardan esip gelen buz gibi bir rüzgârın önünde hızla giden yoğun bulutların olduğu gökyüzündeki karanlığın biraz daha hafiflemesinden başka bir şey sayılmayacak olan ışıkla, İpek geceyi geçirdikleri odaya döndü. “Ev izleniyor,” dedi diğerlerine.

“Kaç kişiler?” diye sordu Belgarath.

“Ben bir kişi gördüm. Ama eminim başkaları da vardır.”

“Nerede? Yani senin gördüğün adam?”

İpek’in hemen beliren tebessümü zalimceydi. “Gökyüzünü seyrediyor. En azından seyrediyormuş gibi görünüyor. Gözleri açık ve sırtüstü yatıyor.” Elini çizmesine daldırarak hançerlerinden birini çekip çıkardı ve bir zamanlar keskin olan ağzına hüzünle baktı. “Bir hançeri örgü bir zırhtan sokmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz siz?”

“Sanırım insanlar o yüzden bu zırhları giyiyor Kheldar,” dedi Kadife ona. “Bunlardan birini kullanmalısın.” O yumuşak, kadınsı kıyafetinin bir yerlerinden iğne gibi sivri uçlu uzun bir kama çıkardı.

“Ben de seni yılan düşkünü sanıyordum.”

“Ben her zaman uygun olan silahı kullanırım Kheldar. Zith’in çelik bir yeleği ısırarak dişini kırmasını istemem.”

“Siz iş konusunu daha sonra konuşsanız olmaz mı?” dedi Belgarath onlara. “Aniden gökyüzüne bu kadar merak salan bu herifin neyin nesi olduğunu söyleyebilir misin?”

“Resmen tanışacak vakti tam olarak bulamadık,” diye cevap verdi İpek, ağzı tırtık tırtık olmuş hançerini yeniden çizmesine sokarken.

“Neyin nesi dedim, kim değil.”

“Ha. Bir Tapınak Muhafızıydı.”

“Chandimlerden değil yani, öyle mi?”

“Elimdeki tek ipucu giysisiydi.”

İhtiyar adam homurdandı.

“Atlarımızı sürerken her ağacın ve çalının arkasına bakacak olursak, biraz yavaş ilerleriz,” dedi Sadi.

“Bunun farkındayım,” diye cevap verdi Belgarath, kulak memelerinden birine asılarak. “Durun şu durumu bir düşüneyim.”

“Sen düşünürken ben de kahvaltılık bir şeyler hazırlayayım,” dedi Polgara, saç fırçasını kenara bırakarak. “Ne istersiniz?”

“Lapa yapabilir misin?” diye sordu Eriond hevesle.

İpek içini çekti. “Onun doğrusu, bulamaç Eriond. Bulamaç.” Sonra hemen, gözleri aniden cam gibi buz kesen Polgara’ya döndü. “Özür dilerim Polgara,” dedi, “ama gençleri eğitmek de vazifelerimizden biri, sence de öyle değil mi?”

“Bence, biraz daha oduna ihtiyacım var,” diye cevap verdi Polgara.

“Derhal tedarik edeyim.”

“Çok iyisin.”

İpek bütün hızıyla odadan çıktı.

“Fikir mikir geldi mi?” diye sordu kambur Beldin, Belgarath’a.

“Birkaç tane. Ama hepsinin bir açığı var.”

“Neden senin yerine bu işi halletmeme izin vermiyorsun?” diye sordu biçimsiz büyücü, ateşin yakınlarındaki bir sıraya yayılmış, rahat rahat karnını kaşırken. “Bayağı zorlu bir gece geçirdin, üstelik on bin yaşında bir adamın da gücünü toplamaya ihtiyacı vardır.”

“Pek eğleniyorsun değil mi? Neden yirmi veya elli demiyoruz? Saçmalıkları son sınırına kadar dayayalım.”

“Amanın,” dedi Beldin. “Bu sabah biraz alıngan mıyız ne? Polgara, yakınlarda bir yerlerde biran var mı?”

“Kahvaltıdan önce mi amca?” dedi Pol, ateşin başında büyük bir tencereyi karıştırırken.

“Bulamaçtan önce midemi kalaylasın diye,” dedi.

Polgara Beldin’e dik dik baktı.

Pol'e sırıtan kambur yeniden Belgarath'a döndü. "Ciddi olursak," diye devam etti, "evin etrafındaki çalılarda pusuya yatanlarla neden ben ilgilenmiyorum? Kheldar taşıdığı bütün bıçakları köreltebilir, Liselle o zavallı yılancığın dişini törpüleye törpüleye damağına yapıştırabilir ve siz hâlâ etraftaki ormanın temizlenip temizlenmediğinden emin olamazsınız. Ben zaten farklı bir yöne gidiyorum. O yüzden gel, hem Muhafızları, hem de Karandları korkutacak göz kamaştırıcı bir şeyler yaptıktan sonra Chandimler ve Tazılar için güzel, geniş bir yol açayım? Onlar beni izlerlerken, siz de bomboş bir ormandan atlarınızı sürersiniz."

Belgarath ona şöyle bir tartarak baktı. "Tam olarak aklından neler geçiyor?" diye sordu.

"Henüz üzerinde çalıştığım şeyi bitirmiş değilim." Cüce düşünceli bir edayla yaslandı. "Şimdi, kabul edelim ki Chandimler ve Zandramas zaten burada olduğumuzu biliyor o yüzden artık parmaklarımızın ucuna basarak dolaşmanın bir alemi yok. Biraz gürültü çıkartmak kimseye zarar vermez."

"Sanırım bu doğru," diye kabul etti Belgarath. Garion'a baktı. "Taş sana Zandramas buradan ayrıldıktan sonra ne yana gittiğine dair bir ipucu veriyor mu?"

"Doğuya doğru sürekli bir çekişi var, o kadar."

Beldin homurdandı. "Makul. Urvon'un adamları Katakor'un dört bir yanında dolandığına göre büyük ihtimalle Zandramas en kısa zamanda, en yakın hududa gitmek istemiştir. Bu da Jenno demek."

"Jenno ile Katakor arasındaki hudut korunmuyor mu?" diye sordu Kadife.

"Hududun tam olarak nereden geçtiğini bile bilmiyorlar." Homurdandı. "En azından ormandaki yerini bilmiyorlar. Zaten orada ağaçtan başka da bir şey yok, o yüzden uğraşmıyorlar bile." Yeniden Belgarath'a döndü. "Bu konularda kafanı çok fazla taşlara takma," diye tavsiyede bulundu. "Mal Zeth'te epey bir tahminde bulunduk; bulduğumuz teoriler ise dolaylı yoldan gerçeklerle alakalıdır. Mallorya'da bir sürü dolaplar dönüyor, o yüzden gelişmelerin umduğumuzdan farklı çıkma ihtimalini göz önünde tutmak hiç de fena bir fikir sayılmaz."

"Garion," dedi Polgara ocağın başından, "İpek'i arayabilir misin? Kahvaltı neredeyse hazırlandı."

"Peki Pol Teyze," diye cevap verdi genç kral otomatikman.

Yemeklerini bitirdikten sonra eşyalarını yeniden denk yaparak,

dışarıdaki ahıra taşıdılar.

“Arka kapıdan çıkın yine,” dedi Beldin, yeniden avluyu aşarlarken. “Yola çıkmadan önce bana bir saatlik avans verin.”

“Hemen mi ayrılıyorsun?” diye sordu Belgarath kambura.

“Fena olmaz. Oturup konuşarak pek fazla bir şey hallediyor sayılmayız. İzlemem için bana iz bırakmayı unutma.”

“Ben onu hallederim. Burada ne yapacağını bana söylemeni tercih ederdim.”

“Bana güven.” Biçimsiz büyücü göz kırptı. “Bir yerlere gizlenin ve bütün gürültü geçinceye kadar dışarı çıkmayın.” Zalimce sırıtarak, pis ellerini hevesle birbirine sürttü. Sonra titreyip, mavi şeritli bir atmaca olarak süzülüp gitti.

“Eve dönsek daha iyi olacak galiba,” diye önerdi Belgarath. “Burada her ne yapacaksa, sanırım etrafta hatırı sayılır bir döküntü uçuşuyor olacak.”

Tekrar eve girerek, geceyi geçirdikleri odaya döndüler. “Durnik,” dedi Belgarath, “şu kepenkleri kapatabilir misin? Kırık camların odada uçuşması hoş olamayacak.”

“Ama o zaman olanları göremeyiz ki,” diye karşı çıktı İpek.

“Herhalde görmezsen ölmezsin. Aslında büyük ihtimalle seyretmek pek hoşuna gitmezdi zaten.”

Durnik pencereye giderek, hafifçe açtı ve kepenkleri çekerek kapattı.

Sonra yukarıdan, mavi şeritli atmacanın halkalar çizdiği yerden koca bir gürleme sesi geldi; muazzam bir akımla birlikte durmadan tekrarlanan gök gürültülerine benziyordu. Torak’ın Evi sanki korkunç bir rüzgâr binayı yerinden söküp atıyormuş gibi titriyordu; Durnik’in kapattığı kepenklerin arasından sızan hafif ışık da yerini mürekkep gibi koyu bir karanlığa bırakmıştı. Sonra evin tepesinde, yukarıdan sınırsız bir böğürtü geldi.

“Bir ifrit mi?” dedi Ce’Nedra nefesi kesilerek. “Bu bir ifrit mi?”

“Bir ifrit *sureti,”* diye düzeltti Polgara.

“Dışarısı bu kadar karanlıkken nasıl görecekler?” diye sordu Sadi.

“Ev bu görüntünün *içinde* olduğu için evin etrafı karanlık. Ormanda saklananlar oldukça rahatlıkla görebiliyordur -aslında biraz fazla net görüyordur.”

“O kadar büyük mü?” Sadi’nin dili tutulmuştu adeta. “Ama bu ev muazzam bir büyüklükte.”

Belgarath sırıttı. “Beldin hiçbir zaman yarım ölçülerle yetinememiştir zaten,” dedi.

Sonra yeniden o korkunç böğürtülerden biri daha duyuldu ve bunu uzaktan gelen çığlıklar ve ıstırap haykırışları izledi.

“Şimdi neler yapıyor?” diye sordu Ce’Nedra.

“Bir çeşit görsel numara sanırım.” Belgarath omzunu silkti. “Muhtemelen oldukça canlıdır. Tahminime göre civardaki herkes, hayali bir ifritin diri diri yediği, hayali insanların görüntüsüyle eğlenmekte.”

“Bu onları korkutup kaçırır mı?” diye sordu İpek.

“Seni korkutmaz mıydı?”

Yukarılardan bir yerlerden korkunç bir patlama sesi gürledi. “Aç!” dedi ses. “Aç! Yemek ister! Daha çok yemek!” Yerleri sarsan, ağır bir çarpma sesi oldu; bu her defasında bir dönüm ormanı ezen kocaman bir ayağa aitti. Sonra, Beldin’in devasa sureti yürüyüp giderken bir ses daha duyuldu, sonra bir tane daha. Işık geri gelince İpek doğruca pencereye koştu.

“Yerinde olsam yapmazdım,” diye uyardı Belgarath.

“Ama…”

“Görmek istemezsin İpek. Sözüme güven. Gördüklerin hoşuna gitmez.”

Dev ayak sesleri, yakınlardaki ormanı ezmeye devam ediyordu.

“Daha ne kadar sürecek?” diye sordu Sadi titrek bir sesle.

“Bir saat kadar demişti,” diye cevapladı Belgarath. “Muhtemelen zamanını son damlasına kadar kullanacak. Bölgedeki herkes üzerinde, uzun süreli bir etki bırakmak istiyor.”

Artık ormandan gelen dehşet dolu çığlıklar vardı ve ağaçların ezilme sesi devam etti. Sonra başka bir ses daha duyuldu - güneybatıya doğru uzaklaşan büyük bir kükreme; bununla birlikte Beldin’in iradesinin gittikçe azalmakta olan hareketi vardı.

“Chandimleri peşine taktı uzaklaştırıyor,” dedi Belgarath. “Bunun anlamı Muhafızları ve Karandları uzaklaştırdığıdır. Artık gitmek için hazırlanabiliriz.”

Dehşet içinde kalmış atları sakinleştirmek biraz vakitlerini aldı ama sonunda atlarına binerek avludan çıkmayı başardılar. Garion bir kez daha örgü zırhıyla miğferini giyerek, ağır kalkanını Chretienne’in eyerine asmıştı. “Hâlâ mızrağı taşımak zorunda mıyım?” diye sordu.

“Gerek kalmadı herhalde,” diye cevap verdi Belgarath.

“Muhtemelen orada kimseyle karşılaşmayız artık.”

Arka kapıdan çıkarak çalılıklarla kaplı ormana daldılar. Sonunda doğu tarafına varıncaya kadar kara evin etrafından döndükten sonra Garion Demirpençe’nin kılıcını çekti. Kılıcı elinde hafifçe tutup, sonunda kılıç bir yana doğru çekinceye kadar ileri geri salladı. “İz o tarafta,” dedi, ormana doğru ilerleyen, doğru dürüst seçilemeyen patikayı işaret ederek.

“Güzel,” dedi Belgarath. “En azından yolumuzu çalılar arasından açmak zorunda kalmayacağız.”

Torak’ın Evi’nin etrafındaki ot kaplı açıklığı geçerek ormana girdiler. İzledikleri yolun yeni kullanılmış olduğuna dair pek bir iz yoktu ve zaman zaman önlerini görmek zorlaşıyordu.

“Görünüşe göre birileri burayı aceleyle terk etmiş,” diye sırıttı İpek yol boyunca dağılmış duran alet ve edevat parçalarını işaret ederek.

Derken bir tepeye vararak, orman içinden güneybatıya doğru uzanan, ağaçların dümdüz olduğu geniş bir şerit gördüler.

“Kasırga mı?” diye sordu Sadi.

“Hayır,” diye cevap verdi Belgarath. “Beldin. Chandimler izini bulmakta pek zorlanmayacaklar.”

Garion’un elindeki kılıç, hâlâ şaşmadan izlemekte oldukları patikayı işaret ediyordu. Garion kendinden emince önden gidiyordu; sonunda tırısa geçerek orman içinden ilerlemeye devam ettiler. Bir fersah kadar sonra patika tepeden aşağı inmeye başlayarak, tepelerden sonra, Karanda Dağları’nın doğusunda uzanan sık ormanlı ovalara doğru ilerledi.

“Oralarda hiç kasaba köy falan var mı?” diye sordu Sadi ormanın tepesinden bakarak.

“Hudut ile aramızda kasaba sayılabilecek boyuttaki tek yer Akkad,” diye açıkladı İpek ona.

“Adını duyduğumu bile zannetmiyorum. Neye benziyor?”

“Domuz ahırı gibi bir yer,” diye cevap verdi İpek. “Karanda kasabalarının çoğu öyledir. Nedense çamurdan pek hoşlanıyorlar.”

“O Melceneli bürokrat Akkad’dan değil miydi?” diye sordu Kadife.

“Öyle söylemişti,” diye cevap verdi İpek.

“Peki orada ifritler olduğunu söylememiş miydi?”

“Vardı,” diye düzeltti Belgarath. “Cyradis bize Nahaz’ın bütün ifritlerini Karanda’dan çektiğini ve hepsini oradaki Grolimlerle

savaşsınlar diye Darshiva'ya yolladığını söyledi." Sakalını kaşıdı. "Gerçi her halükârda kendimizi Akkad'dan sakınacağız. İfritler terk etmiş olabilir ama hâlâ Karanda bağnazlarından kalmıştır; üstelik Mengha'nın ölüm haberinin henüz onlara ulaşmış olduğunu da zannetmem. Zakath'ın ordusu Cthol Murgos'tan gelip de buradaki düzeni yeniden kuruncaya kadar sanırım Karanda'da epey bir keşmekeş yaşanacak."

Öğlen yemeği için kısa bir ara verdikten sonra yollarına devam ettiler.

Öğlenin ilerleyen saatlerinde Ashaba göklerini kaplayan bulutlar dağıldı ve güneş yeniden çıktı. İzledikleri patika genişleyerek, daha çok kullanılır bir hal aldıktan sonra sonunda normal bir yol boyutlarına geldi. Hızlanarak, daha fazla yol kat etmeye başladılar.

Akşam yaklaştıkça yoldan biraz içeri girerek, ateşten çıkacak olan ışığın güzelce gizlenebileceği küçük, kuytu bir yerde konakladılar. Yemeklerini yedikten hemen sonra Garion yatmak istedi. Her nedense iliklerine kadar yorgun hissediyordu kendisini.

Yarım saat kadar sonra Ce'Nedra çadırlarına girerek ona katıldı. Battaniyelerin arasına girerek, Garion'un sırtına yaslanarak büzüştü. Sonra kederle içini çekti. "Bütün bu zaman boşunaydı, değil mi?" dedi. "Ashaba'ya gitmemiz yani."

"Hayır Ce'Nedra, pek değildi," diye cevap verdi Garion, hâlâ uykunun eşiklerinde dolanıyordu. "Kadife'nin Harakan'ı öldürebilmesi için oraya gitmemiz gerekiyordu. Artık Olmayan Yer'e varmadan önce yapılması gereken işlerden biri de buydu."

"Bütün bunların gerçekten bir manası var mı Garion?" diye sordu Ce'Nedra. "Ya buna inanıyormuş gibi davranıyorsun, ya da inanmıyormuş gibi. Eğer Zandramas oraya oğlumuzla giderse, bütün gerekler yerine gelmedi diye oradan oğlumuzla birlikte çekip gitmesine müsaade etmezsin değil mi?"

"Bir adım bile atmasına izin vermem," dedi Garion katiyetle.

"O halde tam olarak sen de inanmıyorsun demek ki?"

"Ben gözleri bağlı bir bağnaz değilim, eğer sorduğun buysa, ama işlerin tam da Kehanetin olması gerektiğini söylediği gibi olduğuna, bunu inkâr edemeyecek kadar çok tanık oldum."

"Bazen bana öyle geliyor ki sanki bebeğimi bir daha hiç göremeyeceğim," dedi Ce'Nedra cılız, yorgun bir sesle.

"Bunu aklına bile getirmemelisin," dedi Garion karısına. "Zandramas'ı yakalayacağız ve Geran'ı alıp yine evimize

döneceğiz.”

“Evimiz,” diye içini çekti minik kraliçe. “O kadar uzun zamandır uzaktayım ki neye benzediğini bile unuttum.”

Garion karısına sarılıp yüzünü saçlarına gömerek onu sıkı sıkı tuttu. Bir süre sonra minik kraliçe içini çekerek uykuya daldı. O kadar yorgun olmasına rağmen Garion’un uykuya dalması epey bir vaktini almıştı.

Ertesi gün şafak berrak ve ılık bir havaya attı. Yeniden yola dönerek Demirpençe’nin kılıcının gösterdiği gibi doğuya doğru ilerlemeye devam ettiler.

Sabahın ortalarında Polgara ileride giden Belgarath’a seslendi. “Baba, tam önümüzde yolun kenarında saklanan biri var.”

Belgarath atını yavaşlatarak, yürütmeye başladı. “Chandim mi?” diye sordu kısaca.

“Hayır. Malloryalı bir Angarak. Çok korkuyor, aklı da pek başında sayılmaz.”

“Bir kötülük planlıyor mu?”

“Aslında hiçbir şey planlamıyor baba. Düşünceleri o kadar tutarlı değil.”

“Neden gidip onu kaçırmıyorsun İpek?” diye önerdi ihtiyar adam. “İster akıllı, ister deli olsun, insanların arkamda dolaşmalarından hoşlanmam.”

“Tam olarak nerede?” diye sordu ufak tefek adam Polgara’ya.

“O ölü ağacın biraz dersinde, orman içinde,” diye cevap verdi Pol.

İpek başıyla onayladı. “Gidip onunla bir konuşayım,” dedi. Atını mahmuzlayarak gitti ve ölü ağacın yanında dizginlerine asıldı. “Orada olduğunu biliyoruz dostum,” dedi neşeyle. “Sana zarar vermek istemiyoruz ama neden seni rahatça görebileceğimiz, açıklık bir yere çıkmıyorsun?”

Uzun bir duraksama oldu.

“Haydi ama,” diye seslendi İpek. “Utanma.”

“Yanınızda ifrit var mı?” Ses korku dolu geliyordu.

“Ben ifritlerle düşüp kalkacak bir adama benziyor muyum?”

“Beni öldürmezsiniz değil mi?”

“Tabii ki öldürmeyiz. Sadece seninle konuşmak istiyorduk, o kadar.”

Yine korku dolu uzun bir duraksama yaşandı. “Yiyecek bir

şeyleriniz var mı?" Ses, acil bir ihtiyaçla doluydu.

"Sanırım biraz verebiliriz."

Saklı adam bu konuda biraz düşündü. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Çıkıyorum. Beni öldürmeyeceğinize söz verdiğinizi unutmayın." Sonra çalıların arasından çatırtılar, çuturtular duyuldu ve Malloryalı bir asker tökezleyerek yola çıktı. Kırmızı tüniği lime lime olmuş adam miğferini kaybetmişti; çizmelerinin kalan kısımları da bacaklarına deri sicimlerle bağlanmıştı. En azından bir aydır hiç yıkanmadığı veya tıraş olmadığı her halinden belliydi. Gözlerinden delilik akıyordu, başı ise boynu üzerinde kontrolünün dışında seyirip duruyordu. İpek'e dehşet yüklü bir ifadeyle baktı.

"Durumun pek iyi görünmüyor dostum," dedi İpek adama. "Birliğin nerede?"

"Öldüler, hepsi öldü, hepsini ifritler yedi." Askerin gözleri çıldırmış gibiydi. "Akkad'da mıydınız?" diye sordu dehşet dolu bir sesle. "İfritler geldiğinde orada mıydınız?"

"Hayır, dostum. Venna'dan yeni geldik."

"Bana verebileceğiniz yemeğiniz olduğunu söylemiştiniz."

"Durnik," diye seslendi İpek, "bu zavallı adamcağız için biraz yiyecek getirir misin?"

Durnik erzaklarını taşıyan yük atına sürdü hayvanını ve biraz ekmek ile kuru et aldı. Sonra atını öne sürerek İpek'in ve korkudan delirmiş adamın yanına gitti.

"İfritler geldiğinde *sen* Akkad'da mıydın?" diye sordu adam, Durnik'e.

Durnik başını salladı. "Hayır," diye cevapladı, "ben de onunla birlikteydim." İpek'i işaret etti. Sonra adama ekmek ile eti uzattı.

Asker yiyecekleri kapıp, bunları iri lokmalar halinde, aç kurtlar gibi yutmaya başladı.

"Akkad'da neler oldu?" diye sordu İpek.

"İfritler geldi," diye cevap verdi asker, yiyecekleri ağzına tıkıştırmaya devam ederek. Sonra, korku içindeki gözleri Durnik'e takılarak durdu. "Beni öldürecek misin?" diye sordu.

Durnik adama bakakaldı. "Hayır beyim," diye cevap verdi keyifsiz bir sesle.

"Teşekkür ederim." Asker yol kenarına oturarak yemeğe devam etti.

Garion ile diğerleri, ürkek adamı korkutmak istemediklerinden yavaş yavaş yaklaştılar.

“Akkad’da neler oldu?” diye ısrar etti İpek. “Biz o tarafa doğru gidiyoruz, o yüzden neyle karşılaşacağımızı bilmek isteriz.”

“Oraya gitmeyin,” dedi asker, ürpererek. “Korkunç - korkunç. İfritler, etraflarında uluyan Karandlarla birlikte kapılardan içeri girdiler. Karandlar insanları parçalamaya başladı ve bu parçalarla da ifritleri doyurdular. Komutanımın iki kolunu birden kestiler, sonra bacaklarını da; sonra ifritin biri adamcağızdan kalanı tuttu ve kafasını yedi. Komutanım sürekli bağırıyordu.” Elindeki ekmeği indirerek korkuyla Ce’Nedra’ya baktı. “Hanımefendi, beni öldürecek misiniz?” diye sordu.

“Tabii ki hayır!” diye cevap verdi minik kraliçe şaşkınlık yüklü bir sesle.

“Eğer öldürecekseniz, ne olur benim izlememe izin vermeyin. Ve lütfen beni ifritlerin çıkartıp yiyemeyecekleri bir yere gömün.”

“Seni öldürmeyecek,” dedi Polgara adama katiyetle.

Adamın çılgın gözleri bir çeşit özlemle doldu. “Peki sen yapar mısın hanımefendi?” diye yalvardı. “Artık korkuya dayanamıyorum. Ne olur beni nazikçe öldürün -annemmiş gibi- sonra da ifritlerin beni bulamayacakları bir yere gizleyin.” Yüzünü titreyen ellerine gömüp ağlamaya başladı.

“Ona biraz daha yiyecek ver Durnik,” dedi Belgarath, gözleri aniden merhametle dolarak. “Tamamen delirmiş ve onun için yapabileceğimiz başka bir şey yok.”

“Belki ben bir şey yapabilirim, Kadim Kişi,” dedi Sadi. Kutusunu açarak içinde kehribar rengi bir sıvı olan bir şişecik çıkarttı. “Ona verdiğin ekmeğe bundan birkaç damla serp Efendi,” dedi Durnik’e. “Bu onu sakinleştirip birkaç saatlik bir huzur verir.”

“Merhamet sana hiç yakışmıyor Sadi,” dedi İpek.

“Olabilir,” diye mırıldandı hadımağası, “ama belki de sen beni tam olarak anlayamamışındır Prens Kheldar.”

Durnik, buhrandaki Mallorya askeri için denklerinden biraz daha ekmek ve et çıkartarak, bunları Sadi’nin iksiriyle bolca suladı. Sonra bunları zavallı adama verdi ve hep birlikte yavaşça yanından geçip yola devam ettiler. Biraz uzaklaştıktan sonra, Garion adamın arkalarından seslendiğini duydu. “Geri gelin! Geri gelin! Biri geri gelsin ne olur, gelsin ve beni öldürsün. Anne, ne olur beni öldür!”

Garion’un midesi, her şeyi bastıran bir acıma duygusuyla buruldu. Dişlerini sıkarak arkalarından gelen çaresiz adamın yakarmalarını dinlememeye çalışarak yoluna devam etti.

O akşamüstü Akkad'ın kuzeyinden dolanıp şehri geçerek, iki fersah kadar ileriden yeniden yola döndüler. Garion'un eyer kayışındaki kılıcı da Zandramas'ın bu taraftan geçip kuzeydoğuya, Katakor ile Jenno arasındaki hududun nispeten daha emniyetli ortamına doğru ilerlemiş olduğunu teyit ediyordu.

Yolun birkaç mil kuzeyinde, ormanın içinde konakladıktan sonra ertesi sabah bir kez daha erkenden yola koyuldular. Yol bir süre açık tarlalar arasından ilerledi. Yolda tekerlek izleri vardı, izlerin kenarları hâlâ yumuşaktı.

"Karandlar yol bakımını çok ciddiye almıyorlar," diye gözlemledi İpek, sabah güneşinde gözlerini kısarak.

"Ben de fark ettim," diye cevap verdi Durnik.

"Fark edeceğini tahmin etmiştim."

Birkaç fersah ileride izlemekte oldukları yol yeniden ormana daldı ve göğe yükselen çam ağaçlarının nemli, serin gölgesinden sürdüler atlarını. Sonra ileriden gelen yankılı bir gümbürtü sesi duydular.

"Şunun yanından geçinceye kadar dikkatli olsak fena olmaz," dedi İpek yavaşça.

"Bu ses nedir?" diye sordu Sadi.

"Davullar. İleride bir mabet var."

"Burada, ormanın göbeğinde mi?" Hadımağasının sesi şaşkın çıkmıştı. "Ben Grolimlerin şehirle sınırlı olduklarını zannediyordum."

"Bu bir Grolim mabedi değil Sadi. Bunun Torak'a tapınmakla bir ilgisi yok. İşin aslı, Grolimler bu mabetleri gördükleri yerde yakıp kül ediyorlardı. Bu, bu bölgenin eski diniyle ilgili bir şey."

"Yani ifritlere tapınmakla ilgili mi demek istiyorsun?"

İpek başıyla onayladı. "Çoğu uzun süre önce terk edilmişti ama arada sırada, hâlâ kullanılan bir-iki tanesine denk geliyor insan. Davul sesleri, ileridekinin hâlâ kullanıldığının bir ispatı."

"Etrafından dolanabilecek miyiz?" diye sordu Durnik.

"Bunun pek zor olacağını zannetmem," diye cevap verdi ufak tefek adam. "Karandlar merasim ateşlerinde bir çeşit mantar yakarlar. Bu tütsünün insanın duyuları üzerinde garip bir etkisi vardır."

"Ya?" dedi Sadi, oldukça ilgilenerek.

"Boş ver," dedi Belgarath. "Senin şu kırmızı kutunda daha şimdiden yeterince şey var zaten."

“Sadece ilmi bir merak Belgarath.”

“Öyledir mutlaka.”

“Neye tapıyorlar?” diye sordu Kadife. “Bütün ifritlerin Karanda’dan ayrıldıklarını sanıyordum.”

İpek kaşlarını çatmıştı. “Davulun ritminde bir şey var,” dedi.

“Aniden bir müzik eleştirmeni mi oldun Kheldar?” diye sordu Kadife.

Ufak tefek adam başını salladı. “Daha önce de buralara gelmiştim ve davul sesleri, merasimler sırasında genellikle çok daha çıldırmış olur. Önümüzden gelen bu davul sesi, çok ölçülü. Sanki bir şey bekliyor gibiler.”

Sadi omzunu silkti. “Bırak beklesinler,” dedi. “Bu bizi ilgilendirmez, öyle değil mi?”

“Bundan emin değiliz Sadi,” diye açıkladı Polgara. Belgarath’a baktı. “Sen burada bekle baba,” diye önerdi. “Ben gidip bir bakayım.”

“Çok tehlikeli Pol,” diye karşı çıktı Durnik.

Pol gülümsedi. “Beni umursamazlar bile Durnik.” Pol atından inerek yolda biraz yürüdü. Sonra, bir an için etrafını parlak bir bulut kapladı sanki, daha önce orada olmayan bulanık bir parça bulut. Işık yeniden belirginleştiğinde büyük, kar beyazı bir baykuş ağaçların arasından yükselmeye başlamış, daha sonra yumuşak, sessiz kanatlarıyla süzülüp gitmişti.

“Nedense şu iş her zaman kanımı donduruyor,” diye mırıldandı Sadi.

Ölçülü davul ritmi devam ederken, onlar da beklediler. Garion atından inerek kolanını kontrol etti. Sonra bacaklarını açmak için biraz etrafta yürüdü.

Belki bir on dakika geçmişti ki Polgara alçak dalların altından beyaz kanatlarının yardımıyla geri döndü. Normal şekline döndüğünde yüzü solmuş, gözleri ise nefret yüklenmişti. “İğrenç!” dedi. “İğrenç!”

“Nedir o Pol?” Durnik’in sesi endişeliydi.

“Mabette doğum yapan bir kadın var.”

“Mabetlerin böyle bir şey için uygun olup olmadığını bilemem ama kadıncağızın başını sokacak bir yere ihtiyacı var idiyse…” Demirci omzunu silkti.

“Mabet özellikle seçilmiş,” diye cevap verdi karısı. “Doğmak üzere olan bebek, insan değil.”

“Ama…”

“Bir ifrit.”

Ce’Nedra’nın nefesi kesilir gibi oldu.

Polgara Belgarath’a baktı. “Müdahale etmemiz gerekiyor baba,” diye açıkladı Pol babasına. “Bunun *mutlaka* durdurulması gerek.”

“Nasıl durdurulabilir ki?” diye sordu Kadife kafası karışarak. “Yani, eğer kadın doğurmaya başladıysa…” Ellerini iki yana açtı.

“Onu öldürmemiz gerekebilir,” dedi Polgara solgunca. “Bu bile bu canavarca doğumu engellemeyebilir. Önce ifrit bebeği doğurtup, ondan sonra onu boğmak zorunda kalabiliriz.”

“Hayır!” diye bağırdı Ce’Nedra. “O bir bebek sadece! Onu öldüremezsiniz!”

“O şekilde bir bebek değil Ce’Nedra. Yarı insan, yarı ifrit. Hem *bu* dünyanın bir mahluku, hem de diğerinin bir dölü. Eğer yaşamasına müsaade edilirse onu buradan uzaklaştırmak mümkün olmaz. Ebedi bir korku olarak kalır.”

“Garion!” diye bağırdı Ce’Nedra. “İzin veremezsin.”

“Polgara haklı Ce’Nedra,” diye açıkladı Belgarath kraliçeye. “Bu yaratığın yaşamasına müsaade edilemez.”

“Orada kaç Karand var?” diye sordu İpek.

“Tapınağın dışında yarım düzine kadar var,” diye cevap verdi Polgara. “İçeride daha çok olabilir.”

“Ne kadar olurlarsa olsunlar, onlardan kurtulmamız icap ediyor,” dedi. “Tanrı olduğuna inandıkları bir şeyin doğumunu bekliyorlar ve doğacak ifriti canları pahasına koruyacaklardır.”

“Pekâlâ o halde,” dedi Garion, sıkkınca, “gidip şunları bir zorlayalım.”

“Bu olanlara göz mü yumacaksın?” diye bağırdı Ce’Nedra.

“Bundan hoşlanmıyorum,” diye itiraf etti kocası, “ama başka bir şansımız olduğunu zannetmiyorum.” Polgara’ya baktı. “İfritlerin geldikleri yere geri yollanmasının bir yolu yok mu?” diye sordu teyzesine.

“Hiçbir yolu yok,” dedi Pol açıkça. “Onun yeri *bu* dünya olacak. Onu buraya çağıran olmadı ve bir efendisi de yok. İki yıl içerisinde, şimdiye kadar bu dünyanın hiç görüp, duymadığı bir dehşet haline gelir. Mutlaka yok edilmesi gerekiyor.”

“Bunu yapabilir misin Pol?” diye sordu Belgarath kızına.

“Başka hiçbir çarem yok baba,” diye cevap verdi güzel büyücü.

“Bunu yapmak zorundayım.”

“Pekâlâ,” dedi ihtiyar adam diğerlerine. “Pol’ü tapınağın içine sokmak zorundayız - bu da Karandlarla uğraşmak anlamına geliyor.”

İpek çizmesinin içine uzanarak hançerini çekti. “Bunu çoktan bilemem gerekirdi,” diye mırıldandı, kenarı çentik çentik olmuş hançerine bakarak.

“Benimkilerden birini ister miydin?” diye sordu Kadife.

“Hayır, ziyanı yok, Liselle,” diye cevap verdi İpek. “Birkaç tane yedeğim var.” Bıçağını yeniden yerine sokarak, sırtından bir yerlerden başka bir tane, ensesinden ise bir üçüncüsü kınından çekip çıkardı.

Durnik, eyerinin arkasına tutturmuş olduğu baltasını ilmeğinden çıkardı. Yüzünden mutsuzluk akıyordu. “Bunu gerçekten yapmak zorunda mıyız Pol?” diye sordu.

“Evet Durnik. Korkarım ki yapmak zorundayız.”

Durnik içini çekti. “Pekâlâ o halde,” dedi. “Haydi gidip şu işi bitirelim.”

İlerideki bağnazları telaşlandırmamak için atlarını yavaşça yürüterek ilerlemeye başladılar.

Karandlar iri, içi boşalmış bir kütüğün etrafına oturmuşlar, kütüğe ritmik bir uyum içerisinde tokmaklarıyla vuruyorlardı. Bu da, donuk bir gümbürtü sesi çıkartıyordu. Kabaca tabaklanmış kürk yelekler, pis çuval kumaşlardan yapılmış, çapraz bağlanmış tozluklar giyiyorlardı. Saçları sakalları birbirine karışmış, saçları yağlı ve keçe gibiydi. Suratlarına korkunç şekiller çizilmişti ama gözleri cam gibiydi ve yüzlerinde bön bir ifade vardı.

“Önden ben gideyim,” diye mırıldandı Garion diğerlerine.

“Meydan okuyarak gidecek sanırım,” diye fısıldadı İpek.

“Ben katil değilim İpek,” diye cevap verdi Garion sükûnetle. “İçlerinden birkaçında kaçacak kadar sağduyu bulunabilir; bu da öldürmemiz gereken daha az insan anlamına gelir.”

“Nasıl istersen öyle yap ama Karandlardan sağduyulu davranmalarını beklemek, mantıksızlığın ta kendisi.”

Garion açık alanı aceleyle şöyle bir taradı. Ahşap mabet, yarı çürümüş kütüklerden inşa edilmişti; bir tarafa doğru da tehlikeli biçimde bel vermiş, çatısının yatay direği boyunca da boş boş bakan kuru kafalar asılmıştı. Binanın önündeki zemin, sıkıştırılmış topraktandı ve davulculardan pek uzakta olmayan bir yerde tüten

bir ateş çukuru vardı.

“Dumana girmemeye çalışın,” diye ikaz etti İpek fısıltıyla. “Çok fazla teneffüs ederseniz, bir sürü garip şey görmeye başlarsınız.”

Garion başıyla onaylayarak etrafına bakındı. “Hepimiz hazır mıyız?” diye sordu alçak sesle.

Hepsi başlarıyla onayladılar.

“Peki o halde.” Garion Chretienne’i açıklığa doğru mahmuzladı. “Silahlarınızı bırakın!” diye bağırdı, gafil avlanan Karandlara.

Söylenen sözü dinleyecekleri yerde ellerindeki tokmakları bırakarak her çeşidinden balta, mızrak ve kılıçlarını kavrayarak onlar da viyaklamasına meydan okudular.

“Gördün mü?” dedi İpek.

Garion dişlerini sıkıp, kılıcını sağa sola sallayarak saldırdı. Kürklü adamlara bir yıldırım gibi inerken, dört tanesinin daha tapınağın içinden dışarı fırladığını gördü.

Bu yardımla dahi, yayan adamlar Garion ile atları üzerindeki arkadaşlarına denk değillerdi. Ulumakta olan Karandların iki tanesi daha Garion’un ilk saldırısında Demirpençe’nin kılıcı altında kaldı; Garion’u sırtından geniş uçlu bir mizrakla vurmaya çalişan bir tanesi de Durnik, adamın beynini deşince bir yığın halinde olduğu yere çöküverdi. Sadi, bir kılıç hamlesini cüppesiyle savuşturduktan sonra, neredeyse nazik bir hareketle ucu zehirli hançerini kılıç kullanan adamın boğazına batırıverdi. Kalın sopasını kullanan Toth iki kişiyi yere sererken, vuruşlarının sesi, kırılan kemik sesleriyle noktalanmıştı. Adamların azgınlık haykırışları, devrildikçe yerini ıstırap iniltilerine bırakıyordu. İpek eyerinden fırladığı gibi, bir akrobat becerisiyle takla atarak hançerlerinden biriyle yobazlardan birini güzelce deşerken, aynı anda diğer hançerini, baltasını beceriksizce kullanmaya çalışan şişman birinin göğsüne sapladı. Chretienne, çelik gibi ayaklarıyla Karandlardan birini ezip toprağa gömerken o kadar hızlı dönmüştü ki Garion neredeyse eyerinden savrulup düşecekti.

Yalnız kalmış yobaz, kaba tapınağın kapısında kalakalmıştı. O arkadaşlarından çok daha yaşlıydı ve yüzüne dövmeyle korkunç bir maske yapılmıştı. Tek silahı, tepesinde bir kurukafa bulunan bir sopaydı; bir yandan onlara doğru viyaklayarak dualar okurken silahını sağa sola savuruyordu. Ama, Kadife bıçaklarından birini el altından, ustalıkla fırlattığında sözleri orta yerinde kalıverdi. Büyücü, göğsünde duran bıçağın kabzasına hayretle baktı. Sonra

yavaşça arkaya doğru yuvarlandı.

Sadece Toth'un sakatladığı iki adamın iniltileriyle kesilen kısa bir sessizlik oldu. Sonra tapınaktan acı bir çığlık geldi - bir kadın çığlığı.

Garion eyerinden atladığı gibi, kapı eşiğindeki cesedin üzerinden atlayarak geniş, dumanlı odaya baktı.

Diğer duvara dayalı kaba bir sunağın üzerinde bir kadın yan çıplak yatıyordu. Sunağa, kolları gerilerek bağlanmıştı ve pis bir battaniye ile yarı yarıya örtülmüştü. Kadının yüz hatları çarpılmıştı; karnı ise muazzam bir şekilde, mümkün olmayacak bir biçimde şişmişti. Kadın yeniden çığlık attıktan sonra kesik kesik konuştu:

"*Nahaz! Magrash Klat Grichak! Nahaz!*"

"Ben ilgilenirim Garion," dedi Polgara kesin bir tavırla, tam Garion'un arkasından. "Sen dışarıda diğerleriyle birlikte bekle."

"İçeride başkası var mıydı?" diye sordu İpek, Garion dışarı çıkarken.

"Sadece kadın vardı. Pol Teyze onun yanında." Garion aniden, deliler gibi titrediğini fark etti.

"Kadının konuştuğu dil, ne diliydi?" diye sordu Sadi, dikkatle zehirli hançerini temizlerken.

"İfritlerin lisanı," diye cevap verdi Belgarath. "Bebeğinin babasına sesleniyordu."

"Nahaz mı?" diye sordu Garion hayret dolu bir sesle.

"Kadın Nahaz olduğunu düşünüyor," dedi ihtiyar adam. "Yanılıyor olabilir - belki de yanılmıyordur."

Tapınağın içindeki kadın yeniden çığlık attı.

"Yaralanan var mı?" diye sordu Durnik.

"Onlar yaralandı," diye cevap verdi İpek, yerdeki Karandları işaret ederek. Sonra çömelip üzerlerindeki kanı temizlemek için hançerlerini toprağa batırıp çıkarmaya başladı.

"Kheldar," dedi Kadife garip, cılız bir sesle, "hançerimi alıverir misin?" Garion kıza bakınca yüzünün solmuş, ellerinin de hafifçe titremekte olduğunu gördü. Kendine hâkim bu genç hanımın belki de tahmin ettiği kadar insafsız olmadığını fark etti.

"Tabii Liselle," diye cevap verdi İpek ifadesiz bir ses tonuyla. Belli ki ufak tefek adam da kızın sıkıntısının nedenini anlamıştı. Ayağa kalkarak kapıya gitti ve bıçağı büyücünün göğsünden çekti. "Neden Ce'Nedra'nın yanına gitmiyorsun?" diye önerdi. "Biz burayı temizleriz."

“Teşekkür ederim Kheldar,” dedi kız ve atını döndürerek açıklıktan çıktı.

“O nihayetinde bir kız,” dedi İpek Garion’a, savunur bir ses tonuyla. “Gerçi çok iyidir,” diye de ekledi belli bir gururla.

“Evet,” diye kabul etti Garion. “Çok iyi.” Açıklıkta, oraya buraya yığılmış, çarpık cesetlere baktı. “Haydi bu cesetleri tapınağın arkasına sürükleyelim,” diye önerdi. “Bunlar olmadan da burası yeterince kötü.”

Tapınaktan bir çığlık daha geldi.

Garion ile diğerleri doğum yapan kadının çığlıklarına dayanmaya çalışırken öğlen gelip geçmiş, kimse fark etmemişti bile. Akşamüstünün ilerleyen vakitlerinde çığlıklar zayıflamaya başladı ve tam güneş kavuşurken, sonunda bir sessizliğe dönüşen son bir korkunç çığlık duyuldu. İçeriden başka bir ses gelmiyordu ve birkaç dakika sonra Polgara dışarı çıktı. Yüzü solgundu; elleri, üstü başı kan içindeydi.

“Eee Pol?” diye sordu Belgarath.

“Öldü.”

“Peki ya ifrit?”

“Ölü doğdu. İkisi de doğuma dayanamadı.” Kıyafetlerine baktı. “Durnik ne olur yıkanmam için bana biraz su ile bir örtü getiriver.”

“Tabii Pol.”

Kocası onu yıkanması için tuttuğu örtü ile gözlerden gizlerken Polgara bütün giysilerini çıkartarak, her birini tapınağın kapısına doğru fırlattı. Sonra örtüye sarındı. “Şimdi yakın,” dedi onlara. “Burayı temeline kadar yakın.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

ZANDRAMAS'IN izinde, Jenno hududunu ertesi gün öğlen civarı geçtiler. Bir gün önce, akşamüstü ve akşam yaşamış oldukları deneyim hepsini sessizleştirmişti; o yüzden atlarını konuşmadan sürüyorlardı. Oldukça belirsiz olan hududu bir fersah kadar geçtikten sonra, yemek yemek için yol kenarına çekildiler. Bahar güneşi çok parlaktı ve günün hoş bir sıcaklığı vardı. Garion diğerlerinden uzaklaşıp biraz yürüyerek bütün çalışkanlıklarıyla yabani çiçek öbekleri üzerine bir bulut gibi çökmüş olan sarı çizgili arıları düşüncelere dalarak seyretti.

"Garion," dedi Ce'Nedra alçak sesle, arkasından yaklaşarak. "Efendim Ce'Nedra?" Garion karısına sarıldı.

"Geçtiğimiz o yerde neler oldu?"

"Sen de en az benim kadar gördün olanları."

"Ben onu kastetmiyorum. Tapınağın içinde ne oldu? O zavallı kadınla bebeği *gerçekten* kendiliklerinden mi öldüler - yoksa onları Polgara mı öldürdü?"

"Ce'Nedra!"

"Bilmem gerekiyor Garion. Oraya girmeden önce bu konuda çok kararlıydı. Bebeği öldürecekti. Sonra dışarı çıkarak bebek ile annenin doğum sırasında öldüklerini söyledi. Bu tesadüf müydü?"

Garion derin bir nefes aldı. "Ce'Nedra, biraz daha düşün. Artık uzun bir zamandır Pol Teyze'yi tanıyorsun. Sana hiç -ama hiç- yalan söyledi mi?"

"Şey… bazen bana olanların hepsini tam olarak söylemedi. Bir

kısmını söyleyip, kalanını bir sır gibi sakladı.”

“Bu, yalan söylemek sayılmaz Ce’Nedra, bunu biliyorsun.”

“Şey…”

“O şeyi öldürmek zorunda kalabileceğimizi söylediği için sen kızdın.”

“Bebeği,” diye düzeltti ufak tefek kraliçe, sertçe.

Garion karısını omuzlarından tutarak, yüzüne baktı. “Hayır Ce’Nedra. O bir şeydi - yarı insan, yari ifrit bir canavar.”

“Ama çok minikti - çok çaresiz.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Bütün bebekler doğduklarında minicik olur.”

“Bence o değildi. Pol Teyze, tapınaktan çıkmamı söylemeden önce kadını bir dakikalığına görmüştüm. Geran doğmadan önce, karnının ne kadar büyük olduğunu hatırlıyor musun? Eh, bu kadının karnı seninkinden en az beş kez daha büyüktü - üstelik kadın da senden pek uzun değildi.”

“Ciddi olamazsın!”

“Evet efendim, son derece ciddiyim. O ifritin, anasını öldürmeden doğmasına zaten imkân yoktu. Bence, gerekirse pençeleriyle parçalar yine çıkardı.”

“Öz annesini mi?” dedi Ce’Nedra, nefesi kesilir gibi olarak.

“Annesini sevebileceğini mi düşünüyordun yoksa? İfritler nasıl sevileceğini bilemez Ce’Nedra. O yüzden ifrit oluyorlar. Şansımız yaver gittiğinden ifrit ölmüş. Kadıncağızın da ölmüş olması çok kötü ama oraya vardığımızda ona yardım etme imkânı kalmamıştı.”

“Çok soğuk, katı bir insansın Garion.”

“Ah Ce’Nedra, öyle olmadığını sen de biliyorsun. Orada olanlar son derece nahoş şeylerdi tabii ki ama hiçbirimiz yaptığımız şeylerden farklı bir şeyler yapma şansına sahip değildik.”

Ce’Nedra sırtını kocasına dönerek, iri adımlarla uzaklaşmaya başladı.

“Ce’Nedra,” dedi Garion, karısını yakalamak için acele ederek.

“Ne?” Ce’Nedra kolunu, Garion’un elinden kurtarmaya çalıştı.

“Başka bir şansımız yoktu,” diye tekrar etti. “Geran’ın ifritlerle dolu bir dünyada büyümesini ister misin?”

Ce’Nedra kocasına bakakaldı. “Hayır,” diye itiraf etti katiyetle. “Sadece…” Lafını havada bıraktı.

“Biliyorum.” Garion ona sarıldı.

“Ah Garion.” Ce’Nedra da aniden sıkıca Garion’a sarıldı; her şey yine yoluna girmişti.

Yemeklerini yedikten sonra zaman zaman ağaçların derinliklerine sokulmuş köylerden geçerek, ormandan ilerlemeye devam ettiler. Köyler kabaydı, çoğu bir düzine kadar kütük ev ile bunları çevreleyen kaba çitlerden oluşmuştu. Genellikle her köyün etrafında kesilmiş kütüklerin arasında insanı hayrete düşürecek sayıda domuz vardı.

“Pek köpek yok gibi,” diye dile getirdi dikkatini çekmiş olan şeyi Durnik.

“Bu insanlar evlerinde domuz beslemeyi tercih ediyor,” diye açıkladı İpek ona. “Karand ırkının pisliğe karşı muazzam bir ilgisi var; domuzlar da derin bazı şahsi ihtiyaçlarına karşılık veriyor.”

“Biliyor musun İpek,” dedi bunun üzerine demirci. “Her şeyi şakaya vurmaya kalkmasan, daha iyi bir yol arkadaşı olurdun.”

“Bu da benim kusurum. Hatırı sayılır bir zaman önce dünyaya bakıp, eğer gülmezsem, büyük ihtimalle ağlayacağımı fark ettim.”

“Gerçekten ciddisin değil mi?”

“Hiç eski bir dostuma öyle bir şey yapar mıyım?”

Akşamüstünün ilerleyen vakitlerinde izledikleri yol hafifçe döndü; kısa bir süre sonra da ormanın kıyısına vararak, tekerlek izleriyle dolu yolda bir ayrıma geldiler.

“Pekâlâ. Hangi taraftan?” diye sordu Belgarath.

Garion kılıcı, eyer kayışından kaldırarak, o bildik çekişi hissedinceye kadar yavaşça ileri geri salladı. “Sağ taraftan,” diye cevap verdi.

“Bunu söylediğine o kadar memnun oldum ki,” dedi İpek ona. “Sol taraf Calida’ya gidiyor. Sanırım Harakan’ın ölüm haberi şimdiye kadar oraya varmıştır. İfritler olmasa da, kudurmuş bir sürü insanın olduğu bir kasaba hiç de ziyaret edilesi bir yer gibi gelmiyor kulağa. Lord Mengha taraftarları, Mengha’nın gidip, onları bıraktığını duyunca biraz üzülmüş olabilirler.”

“Sağ taraf nereye gidiyor?” diye sordu Belgarath.

“Göle,” diye cevap verdi İpek. “Karanda Gölü’ne. Dünyanın en büyük gölüdür. Kıyısında durduğunda, insan okyanusa bakıyorum sanır.”

Garion kaşlarını çattı. “Dede,” dedi, endişelenmeye başlayarak, “Sence Zandramas Taş’ın onu izlediğini biliyor mudur?”

“Mümkündür, evet.”

“Peki onu su üzerinde izleyemeyeceğini biliyor mudur?”

“Tam olarak kesin bir şey söyleyemem.”

“Ama eğer biliyorsa, göle özellikle izini bizden gizlemek için gitmiş olabilir mi? Biraz gittikten sonra, geri dönüp, herhangi bir yerden kıyıya çıkabilir. Sonra yeni bir yöne yönelebilir ve biz de onun izini hiç bulamayız.”

Belgarath sakalını kaşıdı, gözlerini kısarak güneşe baktı. “Pol,” dedi. “Etrafta hiç Grolim var mı?”

Pol, yoğunlaştı. “Hemen yakınımızda yok baba,” diye cevap verdi.

“Güzel. Zandramas Rak Hagga’da Ce’Nedra’yla oynamaya kalktığında, bir süre düşüncelerini onunkine kitlememiş miydin?”

“Evet, kısa bir süre.”

“O sırada Ashaba’daydı, değil mi?”

Polgara başıyla onayladı.

“Ayrıldığında ne tarafa doğru gitmeyi planladığına dair hiçbir fikir doğmadı mı içinde?”

Pol kaşlarını çattı. “Belirli bir şey olmadı baba, sadece eve dönmekle ilgili belli belirsiz bir his.”

“Darshiva,” dedi İpek, parmaklarını şaklatarak. “Zandramas’ın bir Darshiva ismi olduğunu biliyoruz; üstelik Zakath da Garion’a onun ortalığı Darshiva’da bulandırmaya başladığını anlatmıştı.”

Belgarath homurdandı. “Biraz zayıf bir ihtimal,” dedi. “Teyit edilseydi kendimi çok daha iyi hissetecektim.” Polgara’ya baktı. “Acaba onunla yeniden irtibat kurabilir misin, hiç olmazsa bir anlığına. Bütün istediğim bir istikamet.”

“Zannetmiyorum baba. Denerim ama…” Pol omzunu silkti. Sonra yüzü sükûnet buldu ve Garion teyzesinin zihninin belli belirsiz şekilde etrafı yoklayarak uzandığını hissetti. Birkaç dakika sonra, Pol iradesini gevşetti. “Hiçbir şey yakalayamıyorum.”

Belgarath kendi kendine bir küfür savurdu. “O halde göle inerek birkaç soru soracağız. Belki onu gören olmuştur.”

“Eminim görmüşlerdir,” dedi İpek, “ama Zandramas denizcileri boğmaktan pek hoşlanıyor, hatırlıyor musun? Onun nereden karaya çıktığını görenler büyük ihtimalle şimdi on metre suyun altında uyuyorlardır.”

“Aklına başka bir plan geliyor mu?”

“Aklıma gelen bir şey yok, hayır.”

“O halde göle gidiyoruz.”

Güneş arkalarından yavaşça kavuşurken, yoldan çeyrek mil kadar içeride kurulmuş hatırı sayılır büyüklükte bir kasabadan geçtiler. Kasaba sakinleri, kasabalarını çevreleyen kaba çitin dışında toplanmıştı. Kocaman bir ateş yakmışlardı; tam ateşin önünde kaba, üzerine kurukafalar asılmış, kütüklerden bir sunak vardı. Saçına birkaç tüy takmış, yüzüne ve bedenine korkunç desenler çizip boyamış sıska bir adam sunağın önünde durmuş, avazı çıktığınca dualar okuyordu. Kolları bir beklentiyle göğe çevrilmişti, sesinde bir aciliyet tınısı vardı.

“Ne yapıyor?” diye sordu Ce’Nedra.

“Kasaba halkının tapınması için bir ifrit çağırmaya çalışıyor,” dedi Eriond sükûnetle.

“Garion!” dedi Ce’Nedra telaşla. “Kaçmamız gerekmiyor mu?”

“Başarılı olamayacak,” diye temin etti Eriond onu. “İfrit artık ona gelmeyecek. Nahaz onlara gelmemelerini söyledi.”

Büyücü duasını yarım bıraktı. O mesafeden bile Garion, adamın yüzünde bir panik ifadesi olduğunu görebiliyordu.

Kasaba halkından hiddetli bir mırıltı yükseldi.

“Kalabalık çirkinleşmeye başlayacak,” diye gözlemledi İpek. “Büyücü bir sonraki denemesinde de ifritini çağıramazsa, başı belaya girebilir.”

Korkunç boyalı, saçı başı tüylü adam merasimine yeniden başladı; artık gerçekten viyaklıyor, göğe doğru celallenerek konuşuyordu. Duasını bitirdikten sonra, beklentiyle durdu.

Hiçbir şey olmadı.

Bir an sonra kalabalıktan kızgın homurtular yükseldi ve ilerlemeye başladılar. Korkudan sinmiş büyücüyü yakaladılar, kütükten yapılmış sunağını parçaladılar. Sonra kaba kahkahalarla, uzun çivilerle adamı elleri ve ayaklarından kütüğe mıhlayarak büyük bir tezahüratla kütüğü ateşe fırlattılar.

“Haydi buradan ayrılalım,” dedi Belgarath. “Kalabalık insan yığınları, bir kez kanın tadını alınca vahşileşme eğiliminde olurlar.” Tırısa geçerek, hepsini oradan uzaklaştırdı.

O gece minik bir derenin kıyısındaki bir söğüt çalılığında konaklayarak, kamp ateşlerini mümkün olduğu kadar gizlediler.

Ertesi sabah hava sisliydi; elleri silahlarında dikkatle sürdüler atlarını.

“Göle daha ne kadar var?” diye sordu Belgarath, güneş sisi

kurutup dağıtmaya başladığında.

İpek incelmekte olan sise baktı. “Söylemesi biraz zor. Galiba en az bir-iki fersah daha var.”

“O halde hızımızı biraz artıralım. Oraya vardığımızda bir tekne bulmamız gerekecek ki bu da biraz zaman alabilir.”

Atlarını eşkin sürmeye başlayarak yollarına devam ettiler. Yol, kendini hissettirircesine yokuş aşağı inmeye başlamıştı.

“Tahmin ettiğimden biraz daha yakında,” diye seslendi İpek onlara. “Yolun bu kısmını hatırlıyorum. Göle bir saate kadar varacağız herhalde.”

Zaman zaman, kahverengi kürkler giymiş, iyice silahlanmış Karandların yanından geçiyorlardı. Bu yöre insanlarının gözlerinde bir kuşku, hatta düşmanlık vardı ama Garion’un örgü zırhı, miğferi ve kılıcı, grubun bir mesele çıkmadan geçmesine yetiyordu.

Sabahın ilerleyen vakitlerinde gri sis tamamen dağılmıştı. Bir tepeyi aştıklarında Garion atının dizginlerine asıldı. Önünde muazzam bir su kütlesi uzanıyordu; ilerlemiş olan sabah ışığı altında masmavi, pırıl pırıldı. Gerçekten de büyük bir iç denize benziyordu, karşı kıyısından eser yoktu ama denizin o keskin tuzlu kokusundan da yoksundu.

“Büyük öyle değil mi?” dedi İpek, atını Chretienne’in yanına çekerek. Nehir kıyısından bir mil kadar içerideki, kütük ve sazdan yapılmış köyü işaret etti. Suya doğru çıkmış yüzen bir iskeleye bağlı birkaç orta boy tekne vardı. “Gölü geçmek istediğimde genellikle oradan tekne kiralardım.”

“O halde buralarda da iş yaptın, öyle mi?”

“Tabii ki. Zamad Dağları’nda altın madenleri, ormanda da yarı kıymetli taş depoları vardır.”

“O tekneler ne kadar büyüklükte?”

“Yeterince büyük. Biraz sıkışırız ama tekne biraz fazla yüklenmiş olsa bile, hava rahatça geçmemize olanak sağlayacak kadar sakin.” Sonra kaşlarını çattı. “Ne yapıyorlar öyle?”

Garion köye doğru inen yokuşa bakınca, göl kıyısına doğru yavaşça ilerleyen bir insan kalabalığı gördü. Kalabalıktaki insanların giysilerinde kızıldan kahverengiye kadar epey bir kürk olmasına rağmen birçoğu da pas ve soluk mavi tonlarında boyanmış pelerinler takıyorlardı. Tepeden gittikçe daha çok sayıda insan geldi ve bunlara köyden çıkan insanlar katıldı.

“Belgarath,” diye seslendi ufak tefek Drasniyalı. “Galiba bir

sorun var.”

Belgarath, tırısa geçerek küçük tepenin başına sarsıla sarsıla ilerledi. Köyün önünde toplanmaya başlayan kalabalığa baktı.

“Bir tekne kiralamak için o köye girmek zorundayız,” diye açıkladı İpek ona. “Birkaç düzine köylüye gözdağı verecek kadar silahlıyız ama orada daha şimdiden iki, üç yüz kişi var. Bu kadar insanı yıldırmak için ciddi bir şeyler gerekir.”

“Belki de bir taşra panayırıdır?” diye sordu yaşlı adam.

İpek başını salladı. “Hiç zannetmem. Bunun için yılın yanlış zamanı, üstelik o insanların yanlarında arabaları da yok.” Eyerinden aşağı atlayarak yük hayvanının yanına gitti. Birkaç dakika sonra kötü tabakalanmış kürkten bir yelek ve kürkten torba gibi bir şapkayla geldi. Bunları üzerine geçirdi, baldırlarına bir çift çuval tozluk sararak bunları sicimle bağladı. “Nasıl görünüyorum?” diye sordu.

“Pejmürde,” dedi Garion.

“Mesele de bu. Pejmürdelik Karanda’da moda.” Yeniden atına atladı.

“Giysileri nereden buldun?” diye sordu Belgarath merakla.

“Tapınaktaki cesetlerden birini soydum.” Ufak tefek adam omzunu silkti. “Elimin altında birkaç değişik kılık oldu mu iyi oluyor. Gidip orada neler olduğunu bir öğreneyim.” Topuklarını atının böğrüne saplayarak, göl kıyısındaki köyde toplanmaya başlayan kalabalığa doğru dörtnala ilerledi.

“Biz de gözlerden uzaklaşalım,” diye önerdi Belgarath. “Pek fazla dikkat çekmek istemiyorum.”

Atlarını tepenin arka kısmına yürüttükten sonra onları biraz gözden gizleyen, yoldan biraz uzakta alçak bir sel yatağına götürerek burada attan indiler. Garion yeniden sel yatağının tepesine tırmanarak, yüksek otların arasına yatıp nöbet tutmaya başladı.

Bir saat kadar sonra İpek hızla tepeye döndü. Garion otların arasından çıkarak, gelmesi için ona el etti.

Ufak tefek adam sel yatağına varınca atından indi, yüzünde bezgin bir ifade vardı. “Din,” dedi burnundan soluyarak. “Dinler olmasaydı dünya nasıl olurdu acaba. Oradaki toplantı, -son günlerde diğerlerindeki hatırı sayılır başarısızlığa rağmen- bir ifrit çağırabileceğinin garantisini veren güçlü bir büyücünün gösterisine tanık olmak için. Hatta İfrit Beyi Nahaz’ı bizzat gelmeye ikna

edebileceğini bile ima ediyor. Görünüşe göre kalabalık bütün gün orada olacak.”

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Sadi.

Belgarath düşünceli düşünceli gökyüzünü seyrederek, sel yatağında biraz yürüdü. Geri döndüğünde yüzünde kararlı bir ifade vardı. “Şunlardan birkaç tanesine daha ihtiyacımız olacak,” dedi İpek’in kılık değiştirmek için kullandığı giysileri işaret ederek.

“Daha kolay bir şey olamaz,” diye cevap verdi İpek. “Hâlâ pusuya düşürebileceğim, tepeden aşağıya doğru yetişmeye çalışan, birkaç geç kalmış kişi var. Planın nedir?”

“Sen, Garion ve ben, oraya gideceğiz.”

“İlginç bir fikir ama amacını anlayamadım.”

“Büyücü, her kim ise, Nahaz’ı çağıracağının sözünü veriyor ama Nahaz Urvon’la birlikte ve gelmeyeceği kesin gibi. Dün o köyde olanları gördükten sonra, ifrit çağırmadaki başarısızlık bir büyücünün yapacağı ciddi hatalardan sayılıyor. Eğer aşağıdaki dostumuz o kadar kendinden eminse bunun anlamı, büyük ihtimalle -son günlerde kimse gerçek bir şey yapamadığına göre- adamın bir gözbağı yapacağıdır. Ben de gözbağında pek marifetliyimdir; o yüzden aşağıya inip adama meydan okuyacağım.”

“O zaman onlar da yere kapanıp senin gözbağına tapmaya başlamaz mı?” diye sordu Kadife.

Belgarath’ın tebessümü kan donduruyordu. “Hiç zannetmiyorum Liselle,” diye cevap verdi. “Sen de bilirsin ki ifrit vardır, *ifrit* vardır. Eğer yapabilirsem, gün kavuşuncaya kadar beş fersahlık bir alanda -tabii koşma hızlarına göre- tek bir Karand bile kalmayacak.” İpek’e baktı. “Sen daha gitmedin mi?” diye sordu azarlamasına.

İpek, bir-iki kıyafet daha bulmak için gitmişken, ihtiyar büyücü birkaç hazırlık yaptı. Asa yerine kullanmak için uzun, eğri bir ağaç dalı ve kafasına takmak için bir-iki kuş tüyü buldu. Sonra yere oturarak, başını geriye doğru, denklerinden birine yasladı. “Pekâlâ Pol,” diye talimat verdi kızına, “beni korkunçlaştır.”

Polgara belli belirsiz gülümseyerek, elini kaldırmaya başladı.

“Öyle değil. Sadece mürekkep alıp suratıma desenler çiz. Gerçeğe çok benzemeleri gerekmiyor. Karandlar dinlerini o kadar bozdular ki, doğrusunu görseler tanıyamazlar.”

Pol gülerek denklerinin olduğu yere gidip, biraz sonra elinde bir hokka ve tüy kalemle geri döndü.

“Ne akla hizmet yanında mürekkep taşıyorsun Leydi Polgara?”

diye sordu Ce'Nedra.

"Karşıma çıkabilecek ihtimalleri değerlendirebilmek için. Bir keresinde uzun bir seyahate çıkmıştım ve yolda birine bir mesaj bırakmam gerekmişti. Yanımda mürekkep yoktu, o yüzden damarlarımdan birini kesip, yazacak bir şey bulmak zorunda kaldım. Aynı hatayı nadiren iki kez yaparım. Gözlerini kapat baba. Her zaman göz kapaklarından başlayıp, devam etmeyi sevmişimdir."

Belgarath gözlerini kapattı. "Durnik," dedi ihtiyar adam, Polgara tüy kalemiyle yüzüne desenler çizmeye başlarken, "sen diğerleriyle birlikte burada kal. Saklanmak için bu sel yatağından daha iyi bir yer bulabilecek misiniz, bir bakın."

"Peki Belgarath," diye kabul etti demirci. "Nehir kıyısına inebileceğimizi nasıl anlayacağız?"

"Çığlıklar kesildiğinde."

"Dudaklarım oynatma baba," dedi Polgara, bütün dikkatiyle çizimine devam ederken kaşlarını çatmıştı. "Sakalını da karartmamı ister misin?"

"Onu olduğu gibi bırak. Batıl inançlı insanlar her zaman mübarek görünüşlerden etkilenmişlerdir; öyle olunca herkesten yaşlı görünüyorum."

Polgara söylenenleri kabul edercesine başını salladı. "İşin aslı baba, topraktan bile yaşlı görünüyorsun."

"Pek komik Pol," dedi babası kırılmışçasına. "İşin bitmedi mi?"

"Alnına ölüm sembolünü yapmamı ister misin?" diye sordu güzel büyücü.

"Olabilir," diye homurdandı Belgarath. "Aşağıdaki o salaklar bunu tanımaz ama etkileyici bir görüntüsü var."

Polgara sanat eserini bitirdiğinde İpek de elinde çeşitli giysilerle dönmüştü.

"Bir sorun çıktı mı?" diye sordu Durnik.

"Sudan kolaydı." İpek omzunu silkti. "Gözlerini semaya dikmiş bir adama arkadan yaklaşmak çok kolay oluyor; kafasına arkadan hızla vuruverdin mi de, uzun bir uykuya dalıyor."

"Zırhınla miğferini burada bırak Garion," dedi Belgarath. "Karandlar zırh ve miğfer kullanmaz. Gerçi kılıcını al."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Garion örgü zırhından kurtulmaya çalıştı. Biraz sonra Ce'Nedra yardımına koştu.

"Paslanmaya başladın," dedi minik kraliçe, ağır yeleği birlikte

çıkarttıktan sonra. Örgü zırhın altına giydiği kapitone tüniğindeki kızılkahvemsi pas lekelerini göstererek.

"Zırh giymenin dezavantajlarından biri de bu," diye cevap verdi Garion.

"Hem o, hem de kokusu," diye ekledi karısı, burnunu kırıştırarak. *"Kesinlikle* banyo yapman gerekiyor Garion."

"Bakalım bu günlerde bir banyo bulabilecek miyim," dedi Garion. İpek'in çalmış olduğu kürk yeleklerden birini üzerine geçirdi. Sonra kaba tozlukları bağlayıp leş kokulu kürk başlığı başına taktı. "Neye benzedim?" diye sordu.

"Bir barbara," diye cevap verdi karısı.

"Mesele de bu zaten."

"Sana şapka çalmadım," diyordu İpek Belgarath'a. "Tüy takmayı tercih edeceğini düşündüm."

Belgarath başıyla onayladı. "Biz ulu büyük büyücüler kafamıza hep tüy takarız," diye kabul etti. "Bu geçici bir heves biliyorum ama her zaman modaya uygun giyinmeyi sevmişimdir." Atlara baktı. "Yürüsek daha iyi olur sanırım," diye karar verdi. "Gürültü başladığında atlar biraz hareketlenebilir." Geride kalan Polgara ile diğerlerine döndürdü bakışlarını. "Bu iş çok vaktimizi almaz," dedi onlara kendinden emin bir tonda ve hemen arkasında Garion ile İpek'le birlikte sel yatağından iri adımlarla ilerlemeye başladı.

Sel yatağının tepenin güney kısmına düşen ağzından çıkarak, göl kenarında birikmeye başlayan insanlara doğru inmeye başladılar.

"Büyücülerinden bir iz göremiyorum daha," dedi Garion, ileri bakarak.

"Onlar seyircilerini bekletmekten pek hoşlanırlar," dedi Belgarath. "Herhalde beklentiyi falan daha da artırmak için."

Tepeden aşağıya yürürlerken, gün iyice ısınmıştı; giysilerinden yükselen ekşi koku daha da fazlalaştı. Karandlara o kadar benzemeseler de, sessizce içlerine karıştıkları kalabalıktaki insanlar onlara pek ilgi göstermedi. Bütün gözler sanki platforma ve kazıklar üzerine dikilerek sıralanmış kurukafaların önündeki kütükten sunaklara dikilmişti.

"O kurukafaları nereden buluyorlar?" diye fısıldadı Garion İpek'e.

"Eskiden kafa avcısıymışlar," diye cevap verdi İpek. "Angaraklar bu alışkanlıklarından vazgeçilmişler onları, o yüzden artık geceleri usulca gezip mezar soyuyorlar. Karanda'da, tek parça halinde

mezarında yatan bir iskelet bulabileceğini sanmam.”

“Sunağa biraz daha yaklaşalım,” diye mırıldandı Belgarath. “Başladığında, yolumu bu kalabalığı yararak açmak istemem.” İttirip kaktırarak kalabalık içinden yollarını açtılar. Birkaç yağlı saçlı yobaz ittirilip kaktırıldıktan için karşı çıkacak oldu ama Polgara’nın çizdiği korkunç desenlerle Belgarath’ın yüzüne bir bakınca, karşılarında muazzam bir gücü olan bir büyücü olduğu ve işine karışmamanın daha hayırlı olacağı kanısına varıverdiler.

Tam sunağın önüne yaklaştıklarında, kara Grolim cüppesi içinde bir adam, göl kenarındaki köy kapısından girerek sunağa doğru ilerlemeye başladı.

“Galiba bizim büyücü bu,” dedi Belgarath sessizce.

“Bir Grolim mi?” İpek’in sesi biraz şaşırmış çıkıyordu.

“Bakalım nelerin peşinde.”

Kara cüppeli adam platforma vararak, sunağın önünde duracak şekilde çıktı. İki elini birden havaya kaldırarak, Garion’un anlamadığı bir lisanda kabaca bir şeyler söylemeye başladı. Sözleri bir kutsama da olabilirdi, bir lanet de. Kalabalık anında sessizleşti. Grolim yavaşça kukuletasını geri itti ve cüppesinin yere düşmesini sağladı. Sadece bir peştemala sarınmıştı ve başı tıraşlıydı. Vücudu başından tırnağına kadar detaylı dövmelerle doluydu.

İpek yüzünü ekşitti. “Bunları yaptırmak gerçekten de insanın canını yakmıştır,” diye mırıldandı.

“Hepiniz Tanrınızın yüzüne bakmaya hazırlanın,” diye beyan etti Grolim gür bir sesle; sonra eğilerek sunağın önündeki platforma desenler çizdi.

“Tahmin ettiğim gibi,” diye fısıldadı Belgarath. “Çizdiği o daire tam birleşmiyor bile. Eğer gerçekten bir ifrit çağıracak olsa, böyle bir hata yapmaması gerekirdi.”

Grolim düzeldi ve herkese hükmeden, yükselip alçalan bir sesle büyüsünün sözlerine başladı.

“Çok dikkatli davranıyor,” diye açıkladı Belgarath onlara. “Belirli anahtar sözleri söylemiyor. Yanlışlıkla *hakiki* bir ifrit çağırmak istemiyor. Durun.” Yaşlı adan hafifçe gülümsedi. “İşte başlıyor.”

Grolimin yüzü bir noktaya odaklaştığında Garion da iradesinin kabarışını ve o bildik hışırtı sesini duydu.

“İfritlerin Beyi Nahaz’a bakın,” diye bağırdı dövmeli Grolim ve tam sunağın önünde gölgelerle örtülü bir suret ateşler ve şimşekler,

gökgürültüsü ve kükürt kokulu bir bulut arasından belirdi. Normal bir insandan daha büyük olmasa da son derece güçlü görünüyordu.

“Pek fena sayılmaz,” diye itiraf etti Belgarath gönülsüzce.

“Bana son derece etten kemikten gibi görünüyor,” dedi İpek huzursuzca.

“Bu sadece bir gözbağı İpek,” diye temin etti onu yaşlı adam yavaşça. “Güzel ama yine de bir gözbağı.”

Platform üzerindeki gölgeli suret iyice doğruldu ve sonra Garion’un, Torak’ın Ashaba’daki taht odasında görmüş olduğu o iğrenç ve korkunç yüzü karanlıktan kurtarmak için kukuletasını geri itti.

Kalabalık büyük bir iniltiyle dizleri üzerinde secdeye varırken Belgarath derin bir nefes aldı. “Bu kalabalık dağılmaya başlayınca Grolimin kaçmasına izin vermeyin,” diye talimat verdi. “Gerçek Nahaz’ı görmüş, bu da onun Harakan’ın yardakçılarından biri olduğunu gösterir. Ondan bazı şeyler öğrenmek istiyorum.” Sonra yaşlı adam kendini topladı. “Eh, başlasam fena olmaz herhalde,” dedi. Platformun önüne çıktı. “Sahtekâr!” diye bağırdı gür bir sesle. “Sahtekârlık ve üçkâğıt!”

Grolim ona baktı; yüzüne çizilmiş desenleri görünce gözleri kısıldı. “İfrit Beyi’nin önünde secdeye var!” diye gürledi.

“Sahtekârlık!” diye suçladı alenen Belgarath yine. Platforma çıkarak, şaşırıp kalmış kalabalığa döndü. “Bu bir büyücü değil, sadece bir Grolim numaracısı,” diye beyan etti.

“İfrit Beyi etlerini kemiklerinden ayıracak,” diye viyakladı Grolim.

“Peki,” diye cevap verdi Belgarath sakin bir saygısızlıkla. “Yapsın da görelim. Al işte. Yardım da edeyim ona.” Kollarını sıvayarak, sunağın önünde tehditkâr bir tavırla havada duran gölgeli gözbağına doğru yaklaşarak, özellikle çıplak elini gölgenin açılmış ağzına soktu. Bir an sonra, eli, görünüşe göre İfrit Beyi’nin kafasının arkasından çıkmıştı. Sonunda bileği ve kolunun dirseğine kadar olan kısmı bu gözbağının arkasından çıkıncaya kadar kolunu ittirdi. Sonra bile bile, parmaklarını sunağın önünde birikmiş insanlara doğru kıpırdattı.

Kalabalık arasında huzursuz bir kıkırdama duyuldu.

“Bir-iki parça et, ağzından kaçtı galiba Nahaz,” dedi ihtiyar adam, önünde duran gölgeli surete. “Parmaklarımda ve kolumda epey bir et kalmış sanki.” Kolunu gölgeden çekip çıkardıktan sonra

her iki elini de Grolimin gözbağının içine sokup çıkartmaya başladı. “Sanki maddesi biraz eksik olmuş dostum,” dedi dövmeli adama. “Neden onu bulduğun yere geri yollamıyorsun? O zaman ben hem sana, hem de buradaki cemaatine *gerçek* bir ifrit gösterebilirim.”

Alay edercesine ellerini kalçasının üzerine koyup, belden yukarsını biraz eğerek gölgeye üfledi. Gözbağı yok olunca dövmeli Grolim korkuyla geriledi.

“Kaçmaya hazırlanıyor,” diye fısıldadı İpek Garion’a. “Sen platformun o tarafına git, ben de bu tarafına. Sana doğru gelirse kafasını yumruklayıver.”

Garion başıyla onaylayarak platformun diğer tarafına dolandı.

Belgarath yeniden kalabalığa dönüp sesini yükseltti. “İfrit Beyi’nin gölgesini görünce secdeye kapanıyorsunuz,” diye kükredi onlara doğru. “Peki ya Cehennemin Kralı’nı getirirsem ne yapacaksınız?” Eğilerek, ayaklarının dibinde eliyle hayali bir daire ve beş köşeli bir yıldız çizdi. Dövmeli adam ondan biraz daha uzaklaştı.

“Kal olduğun yerde Grolim,” dedi Belgarath zalim bir kahkahayla. “Cehennemin Kralı hep aç olur, geldiğinde seni yutmak ister herhalde.” Eliyle bir kanca işareti yaptı ve Grolim sanki güçlü, görünmez bir el tarafından yakalanmış gibi çırpınmaya başladı.

Sonra Belgarath, Grolimin söylemiş olduğundan oldukça farklı bir dua etmeye başladı; yaşlı adam sesini akıl almaz derecede yükselttikçe kelimeleri, gök kubbeden yankılanıyordu. Havada, ufuktan ufka rengarenk alev perdeleri fokurdamaya başladı.

“Cehennemin Kapılarına bakın!” diye gürledi, işaret ederek.

Gölün ilerisinde sanki iki devasa sütun belirmişti; aralarından muazzam duman ve alev bulutları fışkırıyordu. O yanmakta olan kapının ardından, bir sürü korkunç ve iğrenç sesin, korkunç bir şükran ilahisi söylediği duyuluyordu.

“Ve şimdi de Cehennemin Kralı’nın kendisini göstermesini istiyorum!” diye bağırdı yaşlı adam, eğri büğrü asasını kaldırarak. İradesinin kabarışı muazzamdı ve gökyüzüne doğru yükselen büyük alev perdeleri sanki güneşi örtmüş, güneşin ışığını kendi korkunç ışıklarıyla boğmuştu.

Kapının gerisinden, muazzam bir ıslık sesi gelerek, zamanla bir kükremeye dönüştü. Alevler aralandı ve iki sütunun arasından muazzam bir hortum esmeye başladı. Hortum gitgide daha hızlı dönmeye başlamıştı; mürekkep karasından daha soluk bir renge ve

en sonunda donuk bir beyaza doğru dönüyordu. Kule gibi yükselen bu beyaz bulut gölün üzerinden yavaş yavaş yaklaştı; yaklaştıkça da katılaşmaya başladı. İlk başta boş gözleri ve sonuna kadar açık bir ağzı olan, kardan kocaman bir hayalete benziyordu. Gerçekten de yüzlerce metre uzunluğundaydı ve nefesi, artık sunak önünde gerçekten dehşete düşmüş kalabalığı bir kar fırtınası gibi tarıyordu.

"Buzu tattınız," dedi Belgarath onlara. "Şimdi de ateşi tadın! Sahte İfrit Beyi'ne tapmanız Cehennemin Kralı'nı gücendirdi; artık ebedi bir ateşte yanacaksınız!" Asasıyla süpürürmüş gibi başka bir hareket yaptı ve hâlâ kıyıya yaklaşmakta olan, fokurdayan beyaz suretin tam ortasında kor kırmızı bir parlaklık belirdi. İsli, kızıl parlaklık hızla genişledi ve sonunda tüm beyazı kaplayıncaya kadar yayıldı. Sonra alevden ve girdap gibi buzdan olma hayaletimsi suret yüz metrelik kollarını uzatarak insanın kulaklarını sağır eden bir sesle kükredi. Buz sanki kırılmış, ve hayalet ateşten bir yaratık olarak yükselmişti. Ağzından ve burnundan ateşler kusuyordu; kıyıya doğru hareket ederken, gölün yüzeyinden buharlar yükselmeye başlamıştı.

Muazzam ellerinden birini uzatarak, avucunun içi havaya gelecek şekilde sunağın üzerine koydu. Belgarath büyük bir sükûnetle alev içindeki bu ele çıktı ve gözbağı onu havaya kaldırdı.

"İmansızlar!" diye kükredi gür sesiyle onlara. "Dönekliğinizden dolayı hepiniz Cehennemin Kralı'nın gazabına uğrayacaksınız!"

Karandlardan korkunç bir inilti yükseldi; ateşten hayalet diğer kocaman, alevli eliyle kalabalığa doğru uzanınca bunu dehşet içindeki çığlıklar izledi. Sonra, tek bir adammışçasına büyük bir uyum içinde dehşet içinde viyaklayarak dönüp kaçmaya başladılar.

Bu arada Belgarath bütün dikkatini yarattığı muazzam surete verdiğinden ve onu bir arada tutmak için uğraştığından Grolim kurtularak platformdan aşağı atlamayı başarmıştı.

Ama Garion onu bekliyordu. Bir elini uzatarak bunu kaçmakta olan adamın göğsüne dayadı; diğerini iyice geriye çekip, sonra dövmeli adamın kafasının yanına, adamı şoke eden bir darbeyle inecek şekilde savurarak vurdu.

Grolim olduğu yere yığıldı. Her ne hikmetse, Garion bundan pek memnun olmuştu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

HANGİ tekneyi çalmak istersin? diye sordu İpek, Garion baygın Grolimi göle doğru uzanan yüzer iskelenin üzerine bırakırken.

“Neden bana soruyorsun?” diye cevap verdi Garion, İpek’in kelime seçiminden biraz rahatsız olarak.

“Çünkü tekneyi yüzdürecek olan Durnik ile sensin. Ben devirmeden bir tekneyi hareket ettirmek konusunda hiçbir şey bilmiyorum.”

“Alabora olmadan,” diye düzeltti Garion, ne yaptığının farkına bile varmadan, iskeleye bağlı çeşitli gemilere bakarak.

“Ne?”

“Kelime ‘alabora olmak’ İpek. İnsan bir arabayı devirir. Bir tekne ise alabora olur.”

“Aynı kapıya çıkmıyor mu?”

“Aşağı yukarı, evet.”

“O zaman neden sorun haline getiriyorsun? Buna ne dersin?” Ufak tefek adam, burnuna bir çift göz çizilmiş olan, geniş direkli bir tekneyi işaret etti.

“Yeterince fribordu yok,” diye açıkladı Garion. “Atlar ağırdır, o yüzden hangi tekneyi seçersek seçelim, ağırlıkla biraz batacaktır.”

İpek omzunu silkti. “Uzman olan sensin. En az Barak ve Greldik kadar profesyonel konuşmaya başladın.” Aniden sırıttı. “Biliyor musun Garion, hiç daha önce tekne kadar büyük bir şey çalmamıştım. Gerçekten çok heyecan verici.”

“Şu ‘çalmak’ kelimesini kullanmayı bıraksan memnun olacağım. Neden bir tekne ödünç aldığımızı söylemiyoruz?”

“İşimiz bittiğinde tekneyi geri getirip, iade etmeyi mi planlıyordun?”

“Hayır. Pek sayılmaz.”

“O halde uygun kelime, ‘çalmak’. Sen tekneler ve denizcilik konusunda uzmansın; ben de hırsızlıkta.”

İskelede biraz daha ilerlediler.

“Şunun güvertesine çıkıp, içine bir bakalım,” dedi Garion, hastalıklı bir yeşile boyanmış, hantal görünüşlü bir dubayı işaret ederek.

“Bu bir küvete benziyor.”

“Tekneyle hız yarışına katılmayı planlamıyorum.” Garion dubaya atladı. “Atları alacak kadar büyük, kenarları da su almayacak kadar yüksek.” Direklerle gemi donanımını inceledi. “Biraz kaba,” diye dikkat çekti, “ama Durnik’le birlikte başa çıkabiliriz herhalde.”

“Dibini bir yokla bakalım, sızıntı var mı?” diye önerdi İpek.

Garion aşağıya inerek ambarı ve sintine suyunu kontrol etti. Güverteye döndüğünde, kararını vermişti bile. “Sanırım bunu ödünç alacağız,” dedi, yeniden rıhtıma atlayarak.

“Terimimiz hâlâ ‘çalmak’ Garion.”

Garion içini çekti. “Pekâlâ, çalacağız - eğer böyle demek seni mutlu edecekse.”

“Ben sadece kusursuz olmaya çalışıyorum, o kadar.”

“Haydi Grolimi alıp buraya getirelim,” diye önerdi Garion. Onu tekneye atıp bağlarız. Daha epey bir süre uyanabileceğini zannetmiyorum ama işimizi şansa bırakmanın alemi yok.”

“Ona ne kadar sert vurdun?”

“Aslında oldukça sert. Her nedense beni huzursuz etti.” Grolimin yattığı yere doğru yöneldiler.

“Her geçen gün biraz daha Belgarath’a benziyorsun,” dedi İpek dostuna. “Biraz huzursuz olunca, insanların en hiddetli öfkeleri sırasında bile veremeyecekleri kadar çok zarar veriyorsunuz.”

Garion omzunu silkerek, dövmeli Grolimi ayağıyla çevirdi. Baygın adamın ayak bileğinden tuttu. “Sen de öbür ayağından tut,” dedi.

Tıraşlı başı iskelenin kalaslarına çarpan Grolimi arkalarından

sürükleyen Garion ile İpek dubaya doğru yürüdüler. Dubaya vardıklarında Garion adamın kollarından tutarken, İpek de ayak bileklerinden tuttu. Adamı birkaç kez ileri geri salladıktan sonra, buğday çuvalı gibi parmaklıkların tepesinden güverteye atıverdiler. Garion yeniden tekneye atlayarak adamın el ve ayaklarını bağladı.

"Belgarath ile diğerleri de geliyor," dedi İpek iskeleden.

"Güzel. Al - şu iskele tahtasının diğer ucunu yakala." Garion hantal kalası çevirerek beklemekte olan ufak tefek Drasniyalı'ya doğru uzattı. İpek kalası yakalayarak biraz daha çekti ve iskeleye dayadı.

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu diğerlerine, yaklaşırlarken.

"Oldukça şey başardık aslına bakacak olursan," diye cevap verdi Durnik. "O binalardan biri depoymuş. Tepesine kadar yiyecek doluydu."

"Güzel. Bu yolculuğun kalan kısmını kısıtlı yiyecekle yapmak istemiyordum doğrusu."

Belgarath dubaya bakıyordu. "Bu pek matah bir tekneye benzemiyor Garion," diye karşı çıktı. "Eğer bir tekne çalacaktıysanız, neden şöyle daha süslü bir şey çalmadınız?"

"Gördün mü?" dedi İpek Garion'a. "Sana doğru kelimenin bu olduğunu söylemiştim."

"Ben tekneyi görünüşü için çalmıyorum dede," dedi Garion. "Tekneyi alıkoymayı planlamıyorum. Atları taşıyacak kadar büyük; ayrıca yelkenleri de Durnik'le benim başa çıkabileceğimiz kadar basit. Eğer beğenmediysen, git kendine bir tane çal."

"Bugün biraz aksiyiz galiba, değil mi?" dedi ihtiyar adam tatlılıkla. "Grolime ne yaptınız?"

"Güvertede, frengi deliğinin yanında yatıyor."

"Daha kendine gelmedi mi?"

"Daha bir süre gelmez herhalde. Ona oldukça sert vurdum. Gemiye geliyor musun, yoksa gidip başka bir tane mi çalmayı tercih ediyorsun?"

"Terbiyeli ol canım," diye azarladı Pol.

"Hayır Garion," dedi Belgarath. "Madem gönlün buna düşmüş, bunu alacağız."

Atları tekneye yüklemek biraz zamanlarını aldı; daha sonra teknenin dört köşe seren yelkenlerini kaldırmakla uğraştılar. Yelkenler açılıp da Garion'un keyfine göre yerleştirilince, Garion dümene geçti. "Pekâlâ," dedi. "Halatları çözün."

“Gerçek bir denizci gibi konuşuyorsun canım,” dedi Ce’Nedra hayranlıkla.

“Takdir etmene sevindim.” Sesini biraz daha yükseltti. “Toth, şu çengelli uzun sırığı alıp, tekneyi iterek iskeleden uzaklaştınverir misin? Açığa çıkıncaya kadar bütün bu teknelere çarpmak istemiyorum.”

Dev adam başıyla onaylayarak uzun gemi sırığını aldı ve iskeleyi itmeye başladı. Geminin burnu yavaşça rıhtımdan ayrılırken, yelkenler de düzensiz bir rüzgârla çırpınmaya başlamıştı.

Kelimenin doğrusu ‘gemi’ değil mi Garion?” diye sordu Ce’Nedra.

“Ne?”

“Tekne dedin de. Bunlara gemi denmiyor mu?”

Garion karısına uzun uzun baktı.

“Sadece sordum,” dedi minik kraliçe kendini savunurcasına.

“Sorma. Lütfen.”

“Bu adama neyle vurdun Garion?” diye sordu Belgarath hırçınlıkla. Grolimin yanında diz çökmüştü.

“Yumruğumla,” diye cevap verdi Garion.

“Bir dahaki sefere balta ya da bir sopa kullan. Adamı öldürmüşsün neredeyse.”

“Başka şikâyet beyan edecek olan var mı?” diye sordu Garion yüksek sesle. “Haydi, hemen bir listesini yapalım.”

Hepsi, biraz hayretle ona baktılar.

Sonunda Garion pes etti. “Söylediklerimi unutun gitsin.” Gözlerini kısıp yelkenlere bakarak burnu, yelkenlerin kıyıdan esen rüzgârı kapabilecekleri bir açıya döndürmeye çalıştı. Sonra, neredeyse aniden yelkenler patlar gibi bir ses çıkartarak şiştiler ve teknenin burnu rıhtımı geçerek derin sulara açıldı.

“Pol,” dedi Belgarath. “Gelip bu adama ne yapabileceğine bir bakar mısın? Onu kıpırdatamıyorum bile ama sorguya çekmek istiyorum.”

“Pekâlâ baba.” Pol Grolimin yanına giderek adamın baş ucunda diz çöktü ve ellerini şakaklarına koydu. Bir an için yoğunlaştı; Garion teyzesinin iradesinin kabardığını hissetti.

Grolim inledi.

“Sadi,” dedi Pol düşünceli düşünceli, “senin şu kutunda nephara var mı?”

Hadımağası başıyla onayladı. “Ben de şimdi size onu önerecektim Leydi Polgara.” Diz çökerek kırmızı kutusunu açtı.

Belgarath, sorarcasına baktı kızına.

“Bir ilaç baba,” diye açıkladı Pol. “Doğruları söylemeye ikna eder insanı.”

“Neden her zamanki yolla yapmıyoruz?” diye sordu Belgarath.

“Adam bir Grolim. Büyük ihtimalle aklı çok güçlüdür. Onu yenebilirim ama bu zaman alır - üstelik çok da yorucu olur. Nephara oldukça etkilidir, o kadar zahmete gerek kalmaz.”

İhtiyar kurt omzunu silkti. “Nasıl istersen Pol.”

Sadi kutusundan yoğun, yeşil bir sıvıyla dolu bir şişecik çıkarttı. Tıpasını açtıktan sonra Grolimin burnunu sıktı; yarı baygın adam sonunda nefes alabilmek için ağzını açıncaya kadar sıkmaya devam etti. O zaman hadımağası, yeşil şuruptan adamın diline dikkatle üç damla damlattı. “Uyandırmadan önce birkaç dakika beklemenizi öneririm Leydi Polgara,” dedi, gözlerini kısıp Grolimin yüzüne bilimsel bir gözle bakarak. “Bırakın önce ilaç etkisini göstersin.” Sonra şişeciğin tıpasını yeniden takarak, kutuya koydu.

“İlaç canını yakar mı?” diye sordu Durnik.

Sadi başını salladı. “Sadece iradesini gevşetecek,” diye cevap verdi. “Hem makul olacak, hem sözleri anlaşılacak, hem de çok uysal olacak.”

“Aynı zamanda, sahip olduğu herhangi bir hünerini kullanabilecek kadar aklını belli bir konuda toplayamayacak,” diye ekledi Polgara. “Uyandığı anda bedenini başka bir yere taşıyabileceği konusunda endişelenememize gerek kalmayacak.” Grolimin suratını eleştirel bir gözle incelerken, arada bir ilacın nasıl etki ettiğini anlamak için göz kapaklarından birini kaldırıp bakıyordu. “Sanırım artık ilaç etkisini gösterdi,” dedi sonunda. Tutsağın elini ve ayaklarım çözdü. Sonra ellerini adamın şakaklarına koydu ve onu nazikçe uyandırdı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Başım ağrıyor,” dedi Grolim dokunaklı bir şekilde.

“Geçer,” diye temin etti Pol adamı. Sonra ayağa kalkarak Belgarath’a baktı. “Onunla sakin sakin konuş baba,” dedi, “ve basit sorularla başla işe. Nephara kullanırken, önemli konulara oldukça nazik yönlendirmek gerekir.”

Belgarath başıyla onayladı. Tahta bir kova alıp ters çevirerek güvertede bunu Grolimin yanına koydu ve üzerine oturdu.

“Günaydın dostum,” dedi neşeyle, “yoksa akşamüstü oldu mu?” Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı.

“Sen gerçek bir Karand değilsin, değil mi?” diye sordu Grolim. Sesi hülyalı çıkıyordu. “Senin o büyücülerden biri olduğunu düşünmüştüm ama şimdi daha yakından bakınca, öyle olmadığını görüyorum.”

“Çok kurnazsın dostum,” diye tebrik etti Belgarath adamı. “Adın nedir?”

“Arshag,” diye cevap verdi Grolim.

“Peki nerelisin?”

“Calida’daki Tapınak’tan geliyorum.”

“Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Harakan isimli bir Chandim’i tanıyor olabilir misin?”

“Artık kendisine Lord Mengha denmesini tercih ediyor.”

“A evet ya, ben de duydum bunu. Bu sabah yarattığın o Nahaz’ın görüntüsü çok gerçekti. Her şeyi doğru yapabildiğine göre onu birkaç kez görmüşsün belli.”

“Nahaz’la sık sık irtibat kurmuştum,” diye itiraf elli Grolim. “Onu Lord Mengha’ya getiren bendim.”

“Neden bu konuda olanları bana anlatmıyorsun? Eminim çok heyecan verici bir hikâyedir, bir bilsen duymak için ne can atıyorum. Hiç acele etme Arshag. Bana bütün hikâyeyi anlat, hiçbir teferruatı atlama.”

Grolim, neredeyse memnuniyetle gülümsedi. “Uzun zamandır bu hikâyeyi birine anlatmak istiyordum,” dedi. “Gerçekten dinlemek istiyor musun?”

“Yerimde zor duruyorum,” diye temin etti Belgarath onu.

Grolim yine gülümsedi. “Eh,” diye başladı, “Her şey birkaç yıl önce başladı - Torak’ın ölümünün üzerinden pek geçmemişti. Ben Calida Tapınağında hizmet veriyordum. Hepimiz sonsuz bir umutsuzluk içinde olmamıza rağmen inancımızı canlı tutmaya çalışıyorduk. Sonra bir gün Harakan tapınağımıza geldi ve benimle özel konuşmak istedi. Ben Din işleri için zaman zaman Mal Yaska’ya yolculuk yapardım ve Harakan’ın, Chandim’ler arasında yüksek bir mevkide olduğunu ve Ulu Mürit Urvon’a çok yakın olduğunu biliyordum. Yalnız kaldığımızda bana, Urvon’un Dinin bu en karanlık zamanlarında ne olacağı konusunda *Kehanetler*’e ve *Vahiyler*’e danıştığını söyledi. Mürit, Angaraklar üzerine yeni bir tanrının geleceğinin bildirildiğini ve bu Yeni Tanrının Cthrag

Sardius'u sağ elinde, Cthrag Yaska'yı da sol elinde tutacağını öğrenmiş. Ve bu Tanrı Karanlığın her şeye muktedir Çocuğu olacak ve İfritlerin Beyi de onun emrinde olacakmış."

"Yanılmıyorsam, sözleri aynen tekrarlıyorsun."

Arshag başıyla onayladı. *"Ashaba Vahiyleri*'nin sekizinci satırı," diye teyit etti.

"Biraz belirsiz ama kehanetler hep öyledir zaten. Sen devam et."

Arshag oturuş şeklini değiştirerek, devam etti. "Mürit Urvon, bu bölümü, Yeni Tanrımızın, düşmanını engellerken ifritlerin yardımını alacağı şeklinde yorumladı."

"Harakan bu düşmanların kim olduğunu sana açıkladı mı?"

Arshag yine başıyla onayladı. "Zandramas'tan söz etti - ve ismi bana bir şey ifade etmeyen, Agachak isimli birinden. Aynı zamanda beni, Işığın Çocuğu'nun da müdahale edebileceği konusunda uyardı."

"Bu makul bir zan," diye mırıldandı İpek, Garion'a.

"Müridin en yakın danışmanı olan Harakan büyük bir iş başarmam için beni seçmişti," diye devam etti Arshag gururla. "Beni Karanda'nın büyücülerini arayıp sanatlarını öğrenmem ve böylece İfritlerin Beyi Nahaz'ı çağırarak onu, düşmanlarıyla mücadelesi sırasında Mürit Urvon'a yardım etmesi için ikna etmem amacıyla görevlendirdi."

"Sana bu görevin ne kadar tehlikeli olabileceğini söylemedi mi?" diye sordu Belgarath.

"Tehlikelerin farkındaydım," dedi Arshag, "ama bu teklifi memnuniyetle kabul ettim çünkü ödülüm çok büyük olacaktı."

"Hiç şüphem yok," diye mırıldandı Belgarath. "Harakan bunu niye kendi başına yapmamış?"

"Mürit Urvon ona başka bir görev vermiş -anladığım kadarıyla Batı'da bir yerlerde bir görev- bir çocukla ilgili bir şeyler."

Belgarath uysallıkla başını salladı. "Sanırım bunu duymuştum."

"Her neyse," diye devam etti Arshag, "kuzeyin ormanlarına bir yolculuk yaparak, Dinimizin gözlerinden uzak, gizli yerlerde ayinlerine devam eden büyücüleri aradım. Zamanla, böyle birine rastladım." Dudakları alayla kıvrıldı. "Biraz hüneri olan cahil bir vahşiydi, en fazla bir-iki minik şeytan çağırabiliyordu ama benim öğrencisi -ve kölesi- olmama rıza gösterdi. Vücuduma bu işaretleri çizmek onun fikriydi." Hoşnutsuzlukla dövmelerine baktı. "Beni bir köpek kulübesinde tutup, kendisine zorla hizmet ettirdi, zırvalarını

dinletti. Bana öğretebileceği ufak tefek şeyleri öğrendikten sonra onu boğdum ve daha güçlü bir hoca aramaya koyuldum.”

“Grolimlerin minnettarlıklarının ne kadar derin olduğuna bakın hele,” diye gözlemlerini beyan etti İpek yavaşça, bir yandan hikâyeyi dinleyip, bir yandan da dümeni idare etmeye çalışan Garion’a.

“Bunları izleyen yıllar çok zordu,” diye devam etti Arshag. “Bir hocadan diğerine gittim, köleliğin çilesini çektim, aşağılanmayı kabullendim.” Yüzünden belli belirsiz bir tebessüm geçti. “Arada sırada beni başka büyücülere satıyorlardı - bir domuz, bir inek nasıl satılırsa, aynen öyle. Sanatı öğrendikten sonra, geri dönerek hepsine terbiyesizliklerini bir bir ödettim gerçi. Zamanla, kuzeyin çorak topraklarına yakın bir yerde, Karanda’nın en güçlü büyücüsü namına sahip bir adamın çırağı olmayı başardım. Çok yaşlıydı ve gözleri bozulmuştu; o yüzden beni irfan peşinde koşan genç bir Karand zannetti. Beni çıraklığa kabul etti ve eğitimim ciddiyetle başladı. Önemsiz ifritleri çağırmak sıradan şeylerdi ama bir İfrit Beyi çağırmak çok daha zor ve çok daha tehlikeli bir şeydi. Büyücü bunu hayatı boyunca iki kez yaptığını iddia etti, ama yalan söylüyor olabilirdi. Öte yandan bana İfritlerin Beyi Nahaz’ın *suretinin* nasıl çağrılacağını ve onunla nasıl irtibat kurulabileceğini gösterdi. Hiçbir büyü veya hiçbir çağrı, bir İfrit Beyi’ni, çağrıldığı zaman gelmek zorunda bırakacak kadar güçlü olamaz. Bir İfrit Beyi, eğer *dilerse* gelir - ve genellikle bir nedeni varsa gelir.”

“Yaşlı büyücünün öğretebileceği her şeyi öğrendikten sonra onu öldürerek yeniden güneye, Calida’ya doğru yola koyuldum.” Biraz pişmanlıkla içini çekti. “Yaşlı adam çok iyi yürekli bir hocaydı, onu öldürmek zorunda kaldığım için çok üzülmüştüm.” Sonra omzunu silkti. “Ama çok yaşlıydı,” diye ekledi, “ve onu kalbine sapladığım tek bir bıçak darbesiyle yolladım.”

“Kendine hâkim ol Durnik,” dedi İpek, elini kızgın demircinin koluna koyarak.

“Calida’da Tapınak’ı tam bir karışıklık içinde buldum,” diye devam etti Arshag. “Biraderlerim sonunda mutlak bir umutsuzluğun pençesine düşmüş, Tapınak yozlaşma ve ahlaksızlığın rezil bir batağı halini almıştı. Gerçi ben hiddetimi bastırarak kendime hâkim oldum. Mal Yaska’ya bir haber yollayarak Harakan’a görevimde başarıya ulaştığımı ve Calida’daki Tapınak’ta emirlerini beklediğimi bildirdim. Zaman içerisinde Chandim’lerden birinden cevap aldım, bana Harakan’ın henüz Batı’dan dönmediğini söylüyordu.”

Duraksadı. “Biraz su içebilir miyim acaba?” diye sordu. “Her nedense ağzımda pek kötü bir tat var.”

Sadi su fıçısına gidip, teneke bir kupayı daldınrak su doldurdu. “Hiçbir ilaç tamamen mükemmel sayılmaz,” diye mırıldandı kendini savunurcasına, Garion’un yanından geçerken.

Arshag minnettarlıkla kupayı Sadi’den alarak içti.

“Hikâyene devam et sen,” dedi Belgarath adama, suyu bitirince.

Arshag başıyla onayladı. “Bir yıldan biraz az bir zaman önce Harakan Batı’dan döndü,” dedi. “Calida’ya gelerek benimle gizlice buluştu. Ona başarılarımı anlattım ve İfrit Beyini çağırma işindeki sınırları açıkladım. Sonra tenha bir yere gittik ve ona Nahaz’ın suretini çağırmak, dünyalar arasındaki kapıdan konuşmak ve doğrudan Nahaz ile irtibata geçmek için gerekli duaları ve büyüleri öğrettim. Bir kez İfrit Beyi ile iritibata geçince Harakan onunla konuşmaya başladı. Ona Cthrag Sardius’tan söz etti ama Nahaz zaten bunu biliyordu. Sonra Harakan Nahaz’a, Torak’ın uyuduğu bütün o uzun yıllar boyunca Mürit Urvon’un kendini servet ve güce iyice mahkûm ettiğini ve sonunda kendi bile bir yarı tanrı olduğuna, tanrısallığa varmasına tek bir adım kaldığına inanmaya başladığını anlattı. Harakan Nahaz’a bir ittifak önerdi. İfrit Beyine, Urvon’a delilik sınırını aşırtmasını ve Cthrag Sardius’u arayan diğerlerine karşı ona yardım etmesini önerdi. Önünde kimse kalmazsa Urvon taşı rahatlıkla ele geçirebilecekti.”

“Anladığım kadarıyla sen de olanlar için Urvon’u uyaracağına onlara katılmayı seçtin? Bu düzenden sen ne kazanacaktın?”

“Hayatta kalmama izin verdi.” Arshag omzunu silkti. “Galiba Harakan beni öldürmek istedi -kendini emniyete almak için- ama Nahaz ona, benim hâlâ işe yarayabileceğimi söyledi. Bana, kendi yönetebileceğim bir krallık vaad etti - ve emrime ifrit çocuklar verecekti. Harakan, İfrit Beyi’ne yenilmişti ve bana kibar davranıyordu.”

“Nahaz’ın, Sardion’u Urvon’a vererek eline ne geçeceğini tam anlamış değilim,” diye itiraf etti Belgarath.

“Nahaz Ctrag Sardius’u kendi için istiyor,” diye açıkladı Arshag ona. “Eğer Urvon delirirse, Nahaz Cthrag Sardius’u onun elinden alıp, yerine değersiz bir taş verecek. Ondan sonra İfrit Beyi ile Harakan, Urvon’u bir yerlerde -galiba Ashaba veya öyle ıssız bir şatodabir eve kapatıp, gözünü gözbağlarıyla körleştirmek için etrafını ufak şeytanlar ve düşük seviyedeki ifritlerle çevireceklerdi.

Nahaz ile Harakan dünyayı paylaşıp saltanat sürerken o da orada mutlu bir delilik içerisinde Tanrıcılık oynayacaktı."

"Tabi *gerçek* yeni Angarak Tanrısı gelinceye kadar," diye ekledi Polgara.

"Yeni Angarak Tanrısı olmayacak," diye karşı çıktı Arshag. "Nahaz Cthrag Sardius'u, yani Sardion'u, eller ellemez, *her iki* kehanet de varlığını kaybedecek. Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu sonsuza kadar yok olacak. Kocamış tanrılar sürülecek ve Nahaz Kâinatın Efendisi ve İnsanlığın Mukadderatının Sahibi olacak."

"Peki bundan Harakan'ın çıkarı ne olacak?"

"Dini yönetme hakkı - ve bütün dünyanın dünyevi tahtı."

"İnşallah bunu yazılı olarak talep etmiştir," dedi Belgarath alayla. "İfritler verdikleri sözü tutmamakla nam salmıştır. Sonra ne oldu?"

"Calida'ya, Urvon'dan Harakan'a bazı talimatlar getiren bir haberci geldi. Mürit ona, Karanda'da Kal Zakath'a, Cthol Murgos'tan dönmekten başka çare bırakmayacak bir kargaşa çıkartmasını söylüyordu. İmparator Mallorya'ya döner dönmez, onu öldürtmek çok kolay olacaktı; o ölünce de Urvon tahta uysal bir adamı oturtabileceğine inanıyordu - yani Sardion'un gizli olduğu yere gittiğinde yanında götürebileceği bir adamı. Belli ki Yeni Tanrı gelmeden önce yerine getirilmesi icap eden şartlardan biri de buydu."

Belgarath başıyla onayladı. "Birçok şey yerli yerine oturmaya başladı," dedi. "Sonra ne oldu?"

"Harakan ile ben yeniden o gizli yere gittik ve ben bir kez daha kapıyı açarak Nahaz'ın suretini getirdim. Harakan ile İfrit Beyi bir süre konuştular; sonra aniden suret etten kemikten oluverdi ve derken Nahaz gözlerimizin önünde belirdi."

"Harakan, isminin Mallorya'da çok bilindiği için bundan böyle kendisine Mengha dememi istedikten sonra Calida'ya döndük; Nahaz da bizimle birlikte geldi. İfrit Beyi askerlerini çağırdı ve Calida düştü. Nahaz yardımına karşılık belli bir bedel istedi ve Lord Mengha bana bunu tedarik etmemi söyledi. İşte o zaman Nahaz'ın neden beni canlı bıraktığını anladım. Konuştuk ve bana ne istediğini anlattı. Bu fikir beni pek rahatsız etmiyordu; sözü geçen insanlar sadece Karandlardı o yüzden…" Omzunu silkti. "Karandlar Nahaz'ı Tanrıları olarak görüyor o yüzden genç Karandalı kadınları, İfrit

Beyi'nin ilgisini çekmiş olmanın yüce bir şeref olduğu konusunda ikna etmem zor olmadı. Kadınlar kendi gönülleriyle gittiler, her biri onun çocuğunu taşımak için can atıyordu - tabii hiçbiri böyle bir doğumun onları bağırsakları deşilmiş bir domuz gibi parçalayacağını bilmiyordu." Aşağılayan bir ifadeyle sırıttı. "Gerisini biliyorsunuz zaten."

"A evet, biliyoruz ya." Belgarath'ın sesi, düz bir kaya üzerine sürten sivri bir çivi gibi çıkmıştı. "Ne zaman ayrıldılar? Yani Harakan ile Nahaz? Artık Karanda'nın bu bölgesinde olmadıklarını biliyoruz."

"Bir ay kadar önceydi. Delchin hududundaki Torpakan'ı kuşatmaya hazırlanıyorduk; bir sabah uyandığımda Lord Menhga ile İfrit Nahaz gitmişlerdi ve bildiğimiz ifritlerinden hiçbiri de orduda yoktu. Herkes bana bakıyordu, ama ne büyülerim ne de dualarım ifritlerin en önemsizlerini bile çağırmaya yetmedi. Ordu hiddetlemeye başladı, kaçarak canımı zor kurtardım. Yeniden kuzeye, Calida'ya doğru yola çıktım, ama orada her şeyin tam bir keşmekeş içinde olduğunu gördüm. Onları hizaya sokacak ifritler olmayınca Karandlar kısa süre sonra zıvanadan çıkmıştı. Ama ben hâlâ Nahaz'ın *suretini* çağırabildiğimi fark ettim. Mengha ile Nahaz gittiğine göre bu sureti akıllıca kullanabilirsem Karandalıların sadakatlerini kendi üzerime çevirebileceğimi ve Karanda'yı tek başıma yönetebileceğimi fark ettim. Bu sabah, tam bu planı tatbik etmeye başlayacaktım ki siz işimi bozdunuz."

"Anlıyorum," dedi Belgarath tatsızca.

"Ne zamandır bu yöredesin?" diye sordu tutsağa, Polgara aniden.

"Birkaç haftadır," diye cevap verdi Grolim.

"Güzel," dedi Polgara. "Birkaç hafta önce, batıdan bir bebek taşıyan bir kadın geldi."

"Kadınlara pek dikkat etmem."

"Bu biraz farklı olabilir. Göl kıyısındaki o köye gelip, bir tekne kiralamış olabilir. Senin kulağına bunun haberi gelmiş miydi?"

"Şu sıralar Karanda'da pek bir yolcu yok," dedi adam Pofa. "Aşırı derecede kargaşa ve değişim var. Geçen ay içerisinde köyden ayrılan tek bir tekne oldu. Gerçi şu kadarını söyleyeyim. Eğer aradığınız kadın bir arkadaşınız idiyse ve eğer o teknede idiyse, yasını tutmaya hazırlanın."

"Niye?"

“Çünkü tekne gölün doğu tarafında, Ganesya’da bulunan Karand şehri açıklarında, aniden çıkan bir fırtınada batmış.”

“Zandramas’ın iyi tarafı tutarlılığı,” diye mırıldandı İpek, Garion’a. “Sanırım, izini bulmakta artık pek zorlanmayız, öyle değil mi?”

Artık Arshag’ın göz kapakları kapanmaya başlamıştı, başını zor tutuyordu.

“Ona soracak başka sorularınız varsa Kadim Kişi, acele etmenizde fayda var,” diye tavsiyede bulundu Sadi. “İlaç etkisini kaybetmeye başladı, neredeyse yeniden uykuya dalacak.”

“Sanırım ihtiyacım olan bütün cevapları aldım,” diye karşılık verdi yaşlı adam.

“Ben de bilmek istediklerimi öğrendim,” diye ekledi Polgara ciddiyetle.

Gölün büyüklüğü nedeniyle, doğu kıyısına hava kararmadan önce varmalarına imkân yoktu; o yüzden yelkenlerini indirip çapalarını atarak, dubalarının gece mümkün olduğu kadar az sürüklenmesini sağlamaya çalıştılar. Ertesi sabah ilk ışıkla yelkenlerini açarak ilerleyip öğlenden kısa bir süre sonra doğu ufkunda alçak, kara bir leke gördüler.

“Bu, gölün doğu kıyısı olmalı,” dedi İpek Garion’a. “Ben burna giderek, bir yol iz bulacak mıyım bakayım. Karand rıhtımına çıkmak istemeyiz herhalde, değil mi?”

“Hayır, istemeyiz.”

“Dur bakalım belki bir yerlerde sakin bir koy bulurum; sonra pek dikkat çekmeden etrafı bir kolaçan ederiz.”

Akşamüstünün ilerleyen saatlerinde dubalarını, yüksek kum tepecikleri ve sık funda çalılarıyla çevrili, sakin bir koya yanaştırdılar.

“Ne dersin dede?” diye sordu Garion, atlarını indirdikten sonra.

“Ne hakkında?”

“Tekne. Tekneyi ne yapalım?”

“Bırakalım, suya açılsın. Herkese nerede karaya çıktığımızı ilan etmenin alemi yok.”

“Galiba haklısın.” Garion biraz pişmanlık duyarmışçasına içini çekti. “Ama kötü bir tekne değildi, değil mi?”

“En azından devrilmedi.”

“Alabora olmadı,” diye düzeltti Garion.

Polgara, yanlarına geldi. “Arshag’a daha ihtiyacımız var mı?” diye sordu ihtiyar adama.

“Hayır; ben de onu ne yapacağımızı düşünüp duruyordum.”

“Ben hallederim baba,” dedi Pol. Arshag’ın elleri kolları bağlı, hâlâ yan baygın durumda kıyıda yattığı yere ilerledi. Bir an adamın tepesine dikildikten sonra elini kaldırdı. Garion teyzesinin aniden yükselen iradesini hissederken, Grolim de olduğu yere büzüştü.

“Çok dikkatli dinle Arshag,” dedi Pol. “İğrençliğini dünyaya salabilsin diye İfrit Beyine kadın buldun. Böyle bir eylem ödülsüz kalmamalı. O halde ödülün şu olsun: Artık yenilmez biri oldun. Kimse -ister insan, ister ifrit, kimse- seni öldüremeyecek, hatta kendin bile kendi kendini öldüremeyeceksin. *Lâkin*, bir daha kimse senin söyleyeceğin tek bir söze bile inanmayacak. Hayatın boyunca sürekli alay ve aşağılanmaya maruz kalacaksın; nereye gitsen kovulacak, bütün dünyayı köksüz bir serseri gibi dolanmak zorunda kalacaksın. İşte Mengha’ya destek olmanın, Mengha’nın Nahaz’ın serbest kalması için yaptıklarına yardım etmenin ve İfrit Beyi’nin ağza alınmayacak şehvetine zavallı ahmak kadınları kurban etmenin bedeli böylece ödenmiş oluyor.” Polgara Durnik’e döndü. “Çözün onu,” diye emretti.

Kolları ve bacakları çözülünce Arshag tökezleyerek ayağa kalktı; dövme dolu yüzü kül rengine dönmüştü. “Kimsin sen kadın?” diye sordu titrek bir sesle, “bu kadar korkunç bir lanette bulunacak gücü nereden buluyorsun?”

“Ben Polgara’yım,” diye cevap verdi güzel büyücü. “Belki beni duymuşsundur. Şimdi git!” Hükmeden bir edayla kumsalı işaret etti.

Sanki karşı koyulamaz bir baskıya maruz kalmış gibi Arshag döndü, yüzü dehşet doluydu. Kumlu tepelerden birine yuvarlanırcasına tırmanarak diğer taraftan yok oldu.

“Kimliğinizi ona açıklamak doğru muydu sizce hanımım?” diye sordu Sadi endişeyle.

“Hiçbir tehlikesi yok Sadi.” Gülümsedi. “Önüne çıkan bütün damlara tırmanıp benim adımı haykırabilir, ama ona kimse inanmayacaktır.”

“Ne kadar yaşayacak?” Ce’Nedra’nın sesi pek cılız çıkmıştı.

“Ebediyen, sanırım. En azından, yapmış olduğu şeyin korkunçluğunu tam olarak anlayabilmesini sağlayacak kadar bir zaman.”

Ce’Nedra Polgara’ya bakakaldı. “Leydi Polgara!” dedi, sesi çok

kötü çıkmıştı. “Nasıl yapabilirsin böyle bir şeyi! Bu korkunç.”

“Evet,” diye cevapladı Polgara, “öyle, ama yaktığımız o tapınakta olanlar da öyleydi.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CADDE, tabii cadde denebilirse, dar ve eğriydi. Geçmişte bir zamanlar, caddenin yüzeyini kalaslarla kaplamak için bir girişimde bulunulmuş ama kalaslar çoktan çürümüş ve basıla basıla çamura iyice batmıştı. Çöpler, kabaca inşa edilmiş kütük evlerin duvar kenarlarına yığılmıştı; bir deri bir kemik domuz sürüleri bu yığınlar arasında gezinerek, yiyecek bir şeyler arıyordu.

Bir kez daha Karandalı yeleklerini, başlıklarını ve çapraz sicimli çuval tozluklarını giyen İpek ile Garion göle doğru uzanan iskelelere yaklaşırken ölmüş balık kokusuyla neredeyse baygınlık geçireceklerdi.

“Hoş kokulu bir yer, değil mi?” diye dikkat çekti İpek, mendilini yüzüne tutarken.

“Nasıl dayanıyorlar?” diye sordu Garion, öğürmemek için kendini zor hâkim olarak.

“Büyük ihtimalle koku alma duyuları yüzyıllar boyunca zayıflamıştır,” diye cevap verdi İpek. “Karand şehri, yedi krallık içinde Karandalıların en kadim yurtlarıdır. Yüzlerce yıldır burada; pisliği de tabii ki -ve tabii ki kokusu da- birikmek için bol bol zaman bulmuş.”

Peşinde bir sürü viyaklayan yavrusuyla kocaman bir dişi domuz caddenin ortasına kadar paytak paytak ilerledikten sonra gürültülü bir homurtuyla yere çöküp yan döndü. Minik domuzcuklar, analarını emebilmek için itişip birbirlerinin üzerine çıkarak derhal domuza saldırdılar.

“Hiç hareket yok mu?” diye sordu İpek.

Garion başını salladı. O sabah ikisi birlikte şehrin kuzey kapısından yayan geldiklerinden beri sırtına kayışlanmış kılıç ne seyirmiş, ne de çekmişti. “Zandramas şehre hiç girmemiş bile olabilir,” dedi. “Daha önce de kalabalık yerlerden kaçınmıştı biliyorsun.”

“Sanırım doğru,” diye kabul etti İpek, “ama bence karaya çıkmış olduğu yeri bulmadan ilerlemeyelim. Gölün bu tarafına geldikten sonra her tarafa yönelmiş olabilir, yani Darshiva’ya, Zamad’a Voresbo’ya, hatta Delchin’e bile; oradan da Magan’dan Rengel veya Peldane’ye de gitmiş olabilir.”

“Biliyorum,” dedi Garion, “ama böyle oyalanmak insanın canını çok sıkıyor. Ona yaklaşıyoruz. Bunu hissedebiliyorum; ve bizim boşa harcadığımız her dakika, ona, Geran’la birlikte kaçmak için zaman kazandırıyor.”

“Elimizden gelen bir şey yok.” İpek omzunu silkti. “Bütün yapabileceğimiz, surun iç kısmında ve kıyıda dolaşmak. Eğer şehre girmişse, böylelikle onun geçtiği yoldan geçmiş oluruz.”

Bir köşeyi dönünce, göl kıyısı tarafındaki ucunda balıkçı ağlarının asılı olduğu yüksek sırıkların bulunduğu başka bir çamurlu sokağa çıktılar. Çamur içinde güç bela ilerleyip yüzer iskelelerin göle doğru uzandığı caddeye vararak, kıyı boyunca bu yolu izlediler.

Burada hatırı sayılır bir hareket vardı. Soluk mavi tünikler giymiş birkaç gemici, yarıya kadar su dolmuş iri bir tekneyi bağrış çağrışlar, birbirine zıt verilen emirler arasında kıyıya çekmeye çalışıyordu. İskelelerin üzerinde, orada burada paslı kahverengi giysiler içindeki balıkçılar gruplar halinde oturmuş ağları onarıyor, caddenin dersinde kürk yelekleri ve tozluklarıyla birkaç aylak adam pis kokulu bir meyhanenin önündeki kütüğün üzerine oturmuş, ucuz teneke kupalardan içki içiyorlardı. Kıvırcık kavuniçi saçlı, kırmızı, çiçek bozuğu suratlı genç bir kadın ikinci kattaki bir pencereden sarkmış gelip geçene, baştan çıkartıcı yapmaya çalıştığı ama Garion’un son derece kaba bulduğu bir sesle sesleniyordu.

“Hareketli bir yer,” diye mırıldandı İpek.

Garion homurdandı; birlikte çöp içindeki caddeden ilerlediler.

Diğer taraftan bir grup silahlı adamın geldiğini gördüler. Hepsinin başında öyle veya böyle bir miğfer olmasına rağmen giydikleri giysileri birbirine hiç uymayan renklerde ve haya! gücü

ne kadar zorlanırsa zorlansın bir üniforma olmayacak nitelikteydi. Öte yandan kendini beğenmiş adımlarından bunların asker veya bir çeşit polis olduğu son derece aşikârdı.

“Siz ikiniz! Durun!” diye havladı içlerinden biri, Garion ve İpek’le bir hizaya geldiklerinde.

“Bir sorun mu vardı beyim?” diye sordu İpek adama yaltaklanarak.

“Sizi daha önce görmedim,” dedi adam, eli kılıcının kabzasında. Düz ve kırmızı saçları miğferinin altından çıkan biriydi. “Kimsiniz söyleyin.”

“Benim adım Saldas,” diye yalan söyledi İpek. “Bu da Kvasta.” Garion’u işaret etti. “Karand’da iki yabancıyız.”

“Burada ne işiniz var - ve nereden geliyorsunuz?”

“Jenno’daki Dorikan’dan geliyoruz,” diye açıkladı İpek adama, “burada ağabeyimi arıyoruz. Bir süre önce öte yandaki Dashun’dan buraya yelken açtıydı ve bir daha geri dönmedi.”

Kızıl kafalı adam şüpheleniyormuş gibi görünüyordu.

“Kuzey kapısı yakınlarında bir adamları konuştuk,” diye devam etti İpek, “o da bize burada, iskelelerin azıcık açığında, bir fırtınada batan bir gemiden söz etti.” Yüzünde bir hüzün ifadesi belirdi. “Zamanı tam denk geliyor gibi; üstelik bize verdiği tarif de ağabeyimin ayrıldığı gemiye benziyor. Sen bu konuda bir şeyler duydu muydun beyim?” Ufak tefek adam çok samimi görünüyordu.

Kızıl kafalı adamın yüzündeki kuşkunun bir kısmı geçmiş gibiydi. “Bundan söz edildiğini duymuştum,” diye itiraf etti.

“Bizimlen konuşan adam birkaç kişinin kurtulmuş olabileceğinden söz ettiydi,” diye ekledi İpek, “en azından bir kurtulan olduğunu o biliyormuş. Bir çocuk taşıyan siyah pelerinli bir kadının, küçük bir kayıkla kurtulabildiğini söyledi. Sen bu konuda bir şeyler biliyor musun?”

Karandın yüzü karardı. “A, evet,” dedi. *“Onu* gayet iyi tanıyoruz.”

“Bana, kadının nereye gittiğini söyleyebilir misin acaba?” diye sordu İpek adama. “Onunla konuşmam, ağabeyim hakkında bir şey bilip bilmediğini öğrenmem şart.” Diğer adama bir sır verecekmiş gibi eğildi. “Dürüst olmak icap ederse saygıdeğer beyim, ağabeyime hiç tahammül edemem. Çocukluktan beri birbirimizden nefret ederiz ama yaşlı babama onun başına neler geldiğini öğreneceğime dair yemin ettim.” Sonra terbiyesizce göz kırptı. “İşin içinde bir

miras meselesi var, anlarsın ya. Eğer ağabeyimin ölümüyle ilgili babama kesin bir haber götürebilirsem, elime güzel mal mülk kalacak.”

Kızıl saçlı adam sırıttı. “Durumunu gayet iyi anladım Saldas,” dedi. “Benim de kendi ağabeyimle, miras konusunda bir çekişmem olmuştu.” Gözleri kısıldı. “Dorikan’danım dediydin, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Magan Nehri’nin kuzey kıyısında. Bizim şehri bilir misin?”

“Dorikan, Lord Mengha’nın öğretilerini mi izliyor?”

“Kurtarıcı’nın mı? Tabii ki. Bütün Karanda öyle değil mi?”

“Son bir aydır Karanlık Beylerden herhangi birini gördün mü?”

“Nahaz Bey’in askerlerinden mi? Gördüğümü söyleyemem - ama Kvasta ile birlikte uzun bir zamandır ayinlere katılamadık ki. Gerçi büyücülerin hâlâ onları çağırdıklarından kuşkum yok.”

“Ben olsam o kadar emin olmazdım Saldas. Biz beş haftayı aşkın bir zamandır burada tek bir ifrit göremedik. Büyücülerimiz onları çağırmaya çalıştı ama gelmeyi reddediyorlar. Artık Nahaz Bey’e tapan Grolimler bile başarılı olamıyorlar; üstelik biliyorsun hepsi de güçlü büyücülerdendir.”

“Doğru,” diye kabul etti İpek.

“Lord Mengha’nın nerelerde olduğunu hiç duydunuz mu?”

İpek omzunu silkti. “Son duyduğumda Katakor’da bir yerlerdeydi. Dorikan’da biz, Angarakları Karanda’dan silip süpürmek için onun dönüşünü dört gözle bekliyoruz.”

Bu cevap kızıl saçlı adamın hoşuna gitmiş gibiydi. “Pekâlâ Saldas,” dedi. “Bence Karand’da bulunmak için geçerli bir nedenin var. Gerçi konuşmak istediğin kadını bulma şansın olduğunu pek zannetmiyorum. Duyduğum kadarıyla, kadın ağabeyinin gemisindeymiş ve fırtına gemiyi vurmadan önce ayrılmış. Küçük bir kayığı varmış ve şehrin güneyine çıkmış. Güney kapısına kollarında bebekle gelmiş ve doğruca Tapınak’a gitmiş. İçerideki Grolimlerle bir saat kadar konuşmuş. Çıktığında, bütün Grolimler onun peşindeymiş.”

“Ne tarafa doğru gitmişler?” diye sordu İpek.

“Doğu kapısından çıkmışlar.”

“Ne kadar zaman önceydi bu?”

“Geçen haftanın sonlarında. Sana bir nasihatta bulunayım Saldas. Lord Mengha Katakor’da her ne yapıyorsa hemen kesip, ait

olduğu Karanda'nın merkezine geri dönse fena olmayacak. Karanlık Beyler bizi terk etti, Grolimler de bu bebekli kadının peşinden gittiler. Bize bir tek büyücüler kaldı; onların çoğu da deli ya zaten."

"Hep deli değiller miydi sanki?" İpek sırıttı. "Benim gördüğüm kadarıyla, tabiatüstü şeylerle uğraşmak insanın aklını biraz şaşırtıyor."

"Aklı başında bir adama benziyorsun Saldas," dedi kızıl kafalı adam, omzuna vurarak. "Durup seninle biraz daha konuşmak isterdim ama adamlarımla tamamlamamız gereken bir devriyemiz var. Umarım ağabeyini bulursun." Kurnazca göz kırptı. "Ya da bulmazsın mı desem acaba?"

İpek de ona sırıttı. "Kardeşimin sıhhati için hissettiklerine teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Askerler yol boyunca ilerlediler.

"Belgarath'tan daha güzel hikâyeler uyduruyorsun," dedi Garion ufak tefek arkadaşına.

"Bu bir yetenek. Çok kârlı bir karşılaşma oldu öyle değil mi? Şimdi Taş'ın izini neden hâlâ bulamamış olduğunu anladım. Biz şehre kuzey kapısından girdik, Zandramas ise güneyden girmiş. Eğer hemen Tapınak'a gidersek, büyük ihtimalle Taş'ın çekişi ayaklarını yerden keser."

Garion başıyla onayladı. "Önemli olan, ondan sadece birkaç gün geride olmamız." Kaşlarını çatarak duraksadı. "Acaba Grolimleri niye topluyor?"

"Kim bilir? Belki destek güç olarak. Tam arkasında olduğumuzu biliyor. Belki de, Darshiva'ya memleketine vardığında Karanda büyüsü eğitimi almış olan Grolimlere ihtiyacı olacağını düşünüyordur. Eğer Nahaz ifritlerini oraya yolladıysa, ihtiyacı olan bütün yardımı toplamaya çalışacaktır. Bırakalım bunu Belgarath çözsün. Haydi biz Tapınak'a gidip, izini bulup bulamayacağımıza bir bakalım."

Şehrin ortasındaki Tapınak'a yaklaşırlarken Taş yeniden Garion'a asılmaya başladı ve Garion, Taş'da giderek artan bir coşku hissetti. "Yakaladım," dedi İpek'e.

"Güzel." Ufak tefek adam bakışlarını Tapınak'a kaldırdı. "Bakıyorum da bazı değişiklikler yapmışlar," diye gözlemledi.

Garion'un gördüğü kadarıyla, normalde çivili kapının tam tepesinde duran Torak'ın suratının cilalı çelik maskesi yerinden alınmış, yerine alnına bir çift boynuzun vidalanmış olduğu kırmızı

boyalı bir kelle asılmıştı.

“Şu kellenin o kadar önemli olup olmadığına emin değilim,” dedi İpek, “ama kötülük açısından pek bir fark yarattığını da zannetmem. Ne zaman dönsem beni izleyen o maskeyi görmekten artık sıkılmaya başlamıştım.”

“Haydi biz izi takip edelim,” diye önerdi Garion, “diğerlerinin yanına gitmeden önce Zandramas’ın şehirden çıkmış olduğundan emin olalım.”

“Doğru,” diye kabul etti İpek.

İz, Tapınak’ın kapısından ayrılarak, şehrin çöp dolu sokaklarından geçip doğu kapısından çıkıyordu. Garion ile İpek izin peşinden Karanda’dan çıkarak, Ganesya ovalarından doğuya doğru ilerleyen ana yoldan yarım mil kadar ilerlediler.

“Sapıyor mu?” diye sordu İpek.

“Henüz sapmıyor. Yolu izliyor.”

“Güzel. Haydi gidip diğerlerini ve atlarımızı alalım. Yayan pek hızlı gidemeyiz.”

Yoldan ayrılarak, diz boyu otlar arasından yürümeye başladılar.

“Güzel, verimli topraklara benziyor,” diye dikkat çekti Garion. “Yarblek ile hiç çiftlik almayı düşünmüş müydünüz? Güzel bir yatırım olabilir.”

“Hayır Garion.” İpek güldü. “Toprak sahibi olmanın önemli dezavantajları vardır. Eğer bulunduğun yerden aceleyle ayrılman icap ederse, her şeyi toplayıp yanında götürmen mümkün değil.”

“Sanırım bu doğru.”

Diğerleri, şehrin bir mil kadar kuzeyindeki yaşlı söğütlerin oluşturduğu geniş koruda bekliyorlardı; Garion ile İpek eğilerek ağaç dallarının altına girince yüzlerinde bir beklenti ifadesiyle onlara baktılar.

“Buldunuz mu?” diye sordu Belgarath.

Garion başıyla onayladı. “Doğu’ya gitmiş,” diye cevap verdi.

“Görünüşe göre Tapınak’taki Grolimleri de yanına almış,” diye ekledi İpek.

Belgarath’ın aklı karışmış gibi görünüyordu. “Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Hiçbir fikrim yok. Onu yakaladığımızda bunu da sorarız.”

“Bizden ne kadar önde olduğunu öğrenebildiniz mi?” diye sordu Ce’Nedra.

“Sadece birkaç gün ileride,” dedi Garion. “Eğer şansımız yaver giderse Zamad Dağlarını geçmeden onu yakalarız.”

“Hemen yola çıkarsak tabii,” dedi Belgarath.

Doğuda sıralanmış, gökyüzüne doğru sivrilen zirvelere doğru uzanan ovalardan geçip, ana yola paralel, geniş ve açık tarlaların arasından sürdüler atlarını. Taş yeniden izi yakalamıştı ve atlarını eşkin sürerek izi takip ettiler.

“Nasıl bir şehirdi?” diye sordu Kadife İpek’e, atlarını sürerlerken.

“Tam ziyaret edilecek hoş bir yer,” diye cevapladı ufak tefek adam, “ama insan orada yaşamak istemez. Aslında domuzlar temiz de, insanları çok pis.”

“Pek güzel ifade ettin Kheldar.”

“Kelimeleri her zaman ustalıkla kullanmışımdır,” diye kabullendi alçakgönüllülükle.

“Baba,” diye seslendi Polgara ihtiyar adama, “büyük bir grup Grolim bu taraftan geçmiş.”

Belgarath etrafına bakınarak başıyla onayladı. “O halde İpek haklıymış,” dedi. “Her nedense Mengha’nın adamlarını kandırmaya çalışıyor. Bir pusuya karşı hazırlıklı olalım.”

Günün kalan zamanında yollarına devam ettiler. O gece yoldan biraz uzakta konakladıktan sonra ertesi sabah ilk ışıkla yola koyuldular. Öğleye doğru biraz ileride, yol kenarında bir köy gördüler. Köy tarafından onlara doğru, kemikleri çıkmış beyaz bir atın çektiği derme çatma bir arabayı kullanan bir adam tek başına geliyordu.

“Yanınızda bir testi bira olma ihtimali var mı Leydi Polgara?” diye sordu Sadi, hızlarını azaltırlarken.

“Susadın mı?”

“Yo, kendim için değil. Şahsen birayı hiç sevmem. Şu ilerideki arabacı için istedim. Biraz bilgi fena olmaz diye düşünmüştüm.” İpek’e baktı. “Bugün içinden konuşmak geliyor mu Kheldar?”

“Her zamanki kadar. Neden sordun?”

“Şundan bir-iki yudum al,” dedi hadımağası, Polgara’nın denklerinden çıkardığı testiyi ufak tefek adama uzatarak. “Ama çok alma. Sadece bir sarhoş gibi *kokmanı* istiyorum.”

“Neden olmasın?” İpek omzunu silkerek büyük bir yudum aldı.

“Bu yeterli olur,” diye takdir etti Sadi. “Şimdi geri ver.”

“İçmediğini sanıyordum.”

“İçmiyorum zaten. Sadece biraz tat katacağım.” Kırmızı kutusunu açtı. “Bu testiden bir daha içme,” diye ikaz etti İpek’i, testinin ağzına parlak kırmızı bir sıvıdan dört damla damlatırken. “Eğer içersen, günler boyunca senin çeneni çekmek zorunda kalırız.” Testiyi yeniden ufak tefek adama uzattı. “Haydi şimdi gidip ilerideki şu zavallı adamacağıza içecek bir şeyler ikram et,” diye önerdi. “İhtiyacı varmış gibi görünüyor.”

“Zehir koymadın, değil mi?”

“Tabii ki koymadım. Midesini tutmuş yerlerde kıvranan birinin ağzından laf almak oldukça zor olurdu. Ama bu testiden bir-iki yudum alırsa, arabacı konuşmak için duyacağı derin isteği bir türlü bastıramayacak - üstelik ona dostça soru soran herkesle, her konuda konuşmak için. Zavallı adama arkadaşça yaklaş Kheldar. Çok yalnız görünüyor.”

İpek sırıttıktan sonra dönerek, bir yanda eyeri üzerinde sallanırken, bir yandan da son derece alakasız seslerle bağıra bağıra şarkı söyleyerek atını yaklaşmakta olan arabaya doğru tırısa geçirdi.

“Çok başarılı,” diye mırıldandı Kadife Ce’Nedra’ya, “ama her zaman rolünü biraz abartılı oynuyor. Boktor’a döndüğümüzde ona iyi bir tiyatro hocası yollayacağım.”

Ce’Nedra güldü.

Onlar arabaya vardıklarında pas rengi önlük giymiş kılıksız adam arabasını yolun kenarına çekmiş İpek’in - son derece açık saçık saçık şarkısına katılmıştı.

“Hah, geldiniz mi,” dedi İpek Sadi’ye, bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırıp bakarak. “Bana yetişmeniz daha ne kadar alacak diye merak etmeye başlamıştım. Al…” Testiyi hadımağasına uzattı. “Biraz iç-”

Sadi, testiden uzun bir yudum alıyormuş gibi yaptı. Sonra abartıyla ağzını şaplatıp koluna sildikten sonra testiyi geri uzattı.

İpek testiyi arabacıya geçirdi. “Sıra sende dostum!”

Arabacı biraz içtikten sonra aptal aptal sırıtmaya başladı. “Haftalardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim,” dedi.

“Biz doğuya gidiyoruz,” diye açıkladı Sadi, adama.

“Bunu hemen anlamıştım,” dedi arabacı. “Tabii atlarınıza geri geri koşmayı öğrettiyseniz o başka.” Bu söylediğine, dizlerini döve döve büyük bir şamatayla gülmeye başladı.

“Ne komik,” diye mırıldandı hadımağası. “Şu ilerideki köyden mi geliyorsun?”

“Bütün hayatım boyunca orada yaşadım,” diye cevap verdi arabacı, “benden önce de babam orada yaşamış, ondan önce de onun babası, ondan önce de babasının babasının babası, ve…”

“Geçen hafta, kucağında bir bebekle kara cüppeler içinde bir kadının geçtiğini gördün mü?” diye sözünü kesti adamın Sadi. “Büyük ihtimalle yanında epeyce kalabalık bir Grolim grubu da vardır.”

Arabacı, Grolim sözünü duyunca, nazarı uzaklaştırmak için bir hareket yaptı. “Tabii ya. Hem de nasıl geldi,” dedi, “buradaki yerel Tapınak’a gitti - tabii oraya tapınak denebilirse. Benim evden bile pek büyük sayılmaz, zaten içinde de sadece üç Grolim var - iki genç ve bir yaşlı Grolim. Neyse kucağında bebekle bu kadın Tapınak’a gitti; konuşmasını dışarıdan bile duyuyorduk ve kısa bir süre sonra bizim üç Grolimle dışarı çıktı - yalnız yaşlı olanı, iki genç olanını kalmaları için ikna etmeye çalışıyordu; sonra kadın gençlere bir şey söyledi; onlar da bıçaklarını çıkartarak yaşlı Grolimi bıçaklamaya başladılar, adam haykırıp leş gibi yere serildi, kadın da bizim iki genç Grolimi alıp yeniden yola çıktı, diğerlerine katıldılar ve sonra bize yüzü çamura batmış o yaşlı Grolimi bıraktıkları gibi hep birlikte gittikten sonra…”

“Yanında kaç Grolim vardı sence?” diye sordu Sadi.

“Bizim iki Grolimi de sayacak olursak otuz-kırk kadar - belki de elli kişi vardır. Ben hiç, böyle hemencecik bir tahminde bulunamamışımdır zaten. Üç ile dört arasındaki farkı biliyorum da ondan sonra aklım karışıyor ve…”

“Bize bütün bunların tam olarak ne kadar zaman önce olduğunu söyleyebilir misin?”

“Dur bir bakalım.” Arabacı gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, parmaklarıyla saydı. “Dün olamaz çünkü dün o varilleri Kurbağasurat’ın çiftliğine taşıdım. Kurbağasurat’ı bilir misiniz? Hayatımda gördüğüm en çirkin adam ama kızı bir içim su. İsterseniz size *onun* hakkındaki hikâyeleri anlatabilirim, söyleyeyim de.”

“Yani dün değildi, öyle mi?”

“Hayır. Kesinlikle dün değildi. Dün günümün çoğunu Kurbağasurat’ın kızıyla bir saman yığınının altında geçirdim. Ondan önceki gün de olmadığını biliyorum, çünkü o gün çok sarhoş olmuştum ve sabahtan sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum.” Testiden bir yudum daha aldı.

“Peki ya ondan önceki gün?”

“Olabilir,” dedi arabacı, “ya da ondan önceki gün.”

“Ya da ondan önceki?”

Arabacı başını salladı. “Hayır, o gün bizim domuz yavrulamıştı; kadının ondan sonra geldiğini biliyorum. Ya, dünden önceki günün bir öncesiydi, ya da ondan da bir gün önce.”

“O halde üç-dört gün önce, öyle mi?”

“Hesap öyle çıkıyorsa öyledir,” arabacı omzunu silkerek yeniden bir yudum aldı.

“Verdiğin bilgiler için teşekkür ederiz dostum,” dedi Sadi. İpek’e baktı. “Gitsek fena olmayacak sanırım,” dedi.

“Testinizi istemiyor musunuz?” diye sordu arabacı.

“Boşver sende kalsın dostum,” dedi İpek. “Bende yeterince var zaten.”

“Biraya ve sohbete teşekkürler,” diye seslendi arabacı arkalarından, onlar atlarıyla yola koyulduklarında. Garion geriye bakınca adamın arabasından indiğini ve atıyla koyu bir sohbete girdiğini gördü.

“Üç gün!” diye bağırdı Ce’Nedra neşeyle.

“Ya da en fazla dört,” dedi Sadi.

“Arayı kapatıyoruz!” dedi Ce’Nedra aniden uzanıp hadımağasına sarılarak.

“Öyle görünüyor Haşmetmeap,” diye kabul etti Sadi, biraz utanmış görünüyordu.

O gece yolun kenarında konukladılar ve ertesi sabah erkenden yola koyuldular. İri, mavi şeritli bir atmaca daireler çizerek üzerlerine gelip, pençeleri yola değdiği an titreşerek Beldin kılığına girdiğinde güneş yeni doğmuştu. “Hemen ileride sizi bekleyenler var,” dedi onlara, belki bir mil kadar önlerinde uzanan Zamad Dağları’nın eteklerinin ilk çizgisini işaret ederek.

“Ya?” dedi Belgarath, atını dizginleyip.

“Bir düzine kadar Grolim,” dedi Beldin. Yolun her iki yanında, çalıların içine gizlenmişler.

Belgarath küfretti.

“Grolimleri huzursuz edecek şeyler mi yaptınız?” diye sordu kambur büyücü.

Belgarath başını salladı. “Zandarmas yolda ilerlerken onları toplamaya başladı. Şimdiye yanına epey bir Grolim topladı. Büyük

ihtimalle onları, izlenmesini engellemeleri için bırakmıştır. Ensesinde olduğumuzu biliyor.”

“Ne yapacağız Belgarath?” diye sordu Ce’Nedra. “Çok *yaklaştık*. Artık duramayız.”

Yaşlı adam kardeşi olan büyücüye baktı. “Eee?” dedi.

Beldin kaşlarını çatarak bakışlarına karşılık verdi. “Pekâlâ,” dedi. “Ben yaparım ama bana borçlandığını unutma Belgarath.”

“Diğerlerinin yanına yaz. Her şey bittikten sonra hesaplaşırız.”

“Yapmayacağımı zannetme.”

“Nahaz’ın Urvon’u nereye götürdüğünü öğrenebildin mi?”

“Mal Yaska’ya geri döndüklerini söylesem inanır mısın?” Beldin’in sesi bezgin çıkıyordu.

“Zamanla dışarı çıkacaklardır,” diye temin etti Belgarath onu. “Grolimler konusunda yardıma ihtiyacın olur mu? Eğer istersen Pol’ü yollayayım.”

“Soytarılık yapmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır. Sadece sordum. Çok gürültü yapma.”

Beldin kaba bir ses çıkardı, yeniden değişti ve süzülüp gitti.

“Nereye gidiyor?” diye sordu İpek.

“Grolimleri çekecek.”

“Ya? Nasıl?”

“Sormadım,” diye omuzlarını silkti Belgarath. “Ona biraz süre tanıdıktan sonra, dümdüz gidip ilerleyebiliriz.”

“Çok iyi değil mi?”

“Beldin mi? Elbette, çok çok iyidir. Bak başladı.”

İpek etrafına bakındı. “Nerede?”

“Ben onu görmedim - duydum. Grolimlerin saklandıkları yerin kuzeyine düşen tarafta bir mil kadar alçaktan uçtu; sanki hepimiz onlara görünmeden yanlarından dolanıp kaçmaya çalışıyormuşuz gibi gürültü de çıkartıveriyor.” Kızına baktı. “Pol, bak bakalım yaptığı işe yarıyor mu?”

“Pekâlâ baba.” Pol yoğunlaştı; Garion teyzesinin zihninin uzanıp yokladığını hissedebiliyordu. “Zokayı yuttular,” diye rapor verdi güzel büyücü. “Hepsi Beldin’in peşinden koşturuyor.”

“Ne kadar yardımseverler değil mi? Haydi, yolumuza devam edelim.”

Atlarını dörtnala sürerek Zamad Dağları’nın eteklerine uzanan mesafeyi kısa bir sürede katettiler. Yolu izleyerek dik bir yamaca ve

çok derin olmayan bir dağ geçidine tırmandılar. Bunun gerisinde arazi daha da engebeli olmaya başlıyordu; koyu yeşil bir orman zirvelerin yamaçlarından dimdik yükseliyordu.

Garion, atım sürmeye devam ederken Taş'tan birbirine zıt sinyaller almaya başladı. İlk başta Taş Zandramas ile Geran'ın peşinden gitmek için sanki çok hevesliydi ama sonradan Garion iç sıkıcı, alçak bir ses duymaya başladı, sanki zamandan azade, doymak nedir bilmez bir nefretin sesi; kılıcın sırtında kınında durduğu yerde gittikçe artan bir ısı da hissetmeye başlamıştı.

"Neden kızarmaya başladı?" diye sordu Ce'Nedra arkasından.

"Ne kızarmaya başladı?"

"Taş. Üzerine örttüğün deri kılıftan bile parladığını görebiliyorum."

"Biraz duralım," dedi Belgarath onlara, atının dizginini çekerek.

"Ne var dede?"

"Emin değilim. Kılıcı kınından çıkartıp, kabzasındaki kılıfı sıyır. Bir bakalım neler oluyor?"

Garion kılıcı kınından çekti. Her nedense her zamankinden daha ağır gelmişti eline; yumuşak deriden kılıfı sıyırınca, Aldur'un taşının her zamanki gök mavisi renginin yerine koyu, isli bir kırmızıyla parladığını hepsi görmüştü.

"Nedir bu baba?" diye sordu Polgara.

"Sardion'u hissediyor," dedi Eriond sakin bir sesle.

"O kadar yaklaştık mı?" diye sordu Garion. "Burası, Artık Olmayan Yer mi?"

"Zannetmem Belgarion," diye cevap verdi delikanlı. "Başka bir şey var."

"Nedir o halde?"

"Emin değilim ama Taş başka bir taşa, başka bir şekilde tepki veriyor. Anlayamadığım bir şekilde birbirleriyle konuşuyorlar."

Yollarına devam ettiler ve bir süre sonra mavi şeritli atmaca daireler çizerek geri gelip, titreşerek Beldin'in kılığına girdi ve önlerinde durdu. Yamru yumru büyücünün yüzünde hafif bir memnuniyet ifadesi vardı.

"Kaymak kabının içine düşmüş bir kediye benziyorsun," dedi Belgarath.

"Haliyle. Birkaç düzine Grolimi, kutuplardaki buz tabakasına doğru yolladım da. Suda yüzen buz tabakası kırıldığında ve yazın geri kalanında Grolimler zamanlarını su üzerinde oradan oraya

sürüklenerek geçirdiklerinde çok eğleneceğim.”

“Öncülük yapmaya devam edecek misin?” diye sordu Belgarath kambura.

“Herhalde,” diye cevap verdi Beldin. Kollarını açtı, titreşerek tüy çıkarttı ve havaya yükseldi.

Artık daha dikkatli ilerliyorlar, gitgide Zamad Dağlarının derinliklerine dalıyorlardı. Etraflarındaki arazi gittikçe daha da engebeli olmaya başlamıştı. Kızıl renkli zirveler kırık dişler gibiydi; zirvelerin alçakları ise koyu renkli köknar ve çamlarla kaplıydı. Aceleyle akan çaylar taşlar üzerinden kaynıyor, dimdik uçurumlardan aşağıya köpüklü şelaleler halinde dökülüyordu. Ganesya ovalarında dümdüz ve düzgün olan yol bu dik yamaçları çıkarken dolanıp durmaya başlamıştı.

Beldin geri döndüğünde neredeyse öğlen olmuştu. “Grolimlerin ana grubu güneye döndü,” diye rapor verdi. “Kırk kişi kadar varlar.”

“Zandramas yanlarında mıydı?” diye sordu Garion hemen.

“Hayır. Zannetmiyorum - en azından ben grupta olağandışı birini hissetmedim.”

“Onu kaybetmedik, değil mi?” diye sordu Ce’Nedra telaşla.

“Hayır,” diye cevapladı Garion. “Taş, hâlâ onun izinde.” Omzundan arkaya doğru baktı. Kılıcının kabzasındaki taş hâlâ donuk bir kırmızıyla parlıyordu.

“Tek yapabileceğimiz şey, onu izlemek,” dedi Belgarath. “Bizi ilgilendiren Zandramas, yollarını şaşırmış bir grup Grolim değil. Tam olarak nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?” diye sordu Beldin’e.

“Mallorya’da.”

“Pek komik.”

“Zamad’a geçtik. Gerçi bu yol Voresbo’ya iniyor. Benim katırım nerede?”

“Arkada yük hayvanlarıyla birlikte,” diye açıkladı Durnik.

İlerlemeye devam ettikçe Garion, Polgara’nın zihniyle çevreyi yokladığını hissedebiliyordu.

“Bir şey bulabiliyor musun Pol?” diye sordu Belgarath, kızına.

“Belirli bir şey yok baba,” diye cevap verdi Polgara. “Zandramas’ın yakınlarda olduğu gerçeğini hissedebiliyorum ama kendini koruduğu için, tam olarak yerini tespit edemiyorum.”

Artık atlarını dikkatle yürütmeye başlayarak yollarına devam

ettiler. Derken, yol dar bir aralıktan geçip de diğer tarafta inişe geçmişken, yolda beyaz pırıltılı bir cüppe giymiş bir suret gördüler. Yaklaştıkça Garion, bunun Cyradis olduğunu gördü.

“Bu yerde dikkatli hareket edin,” diye ikaz etti, sesinde bir hiddet tınısı vardı. “Karanlığın Çocuğu hadiselerin nizamını bozarak size bir tuzak kurdu.”

“Bunun yeni veya hayret verici bir tarafı yok,” diye homurdandı Beldin. “Ne yapmaya çalışıyor?”

“Düşüncesi, Işığın Çocuğu’nun yol arkadaşlarından birini öldürerek, nihai karşılaşmadan önce başarılması icap eden vazifelerden birinin tamamlanmasını engellemek. Eğer muvaffak olabilirse daha önce olanların hepsi helak olacak. Beni izleyin; ben sizi bir sonraki vazife yerinize emniyet içerisinde götüreceğim.”

Toth atından inerek aceleyle atını ince hanımının yanına götürdü. Cyradis, aydınlık bir yüzle ona gülümsedi ve adamın devasa koluna ince elini koydu. Kocaman adam hiç çaba sarfetmeden Cyradis’i kaldırıp atının eyerine koyduktan sonra dizginleri eline aldı.

“Pol Teyze,” diye fısıldadı Garion, “bana mı öyle geliyor yoksa bu kez gerçekten burada mı?”

Polgara gözleri bağlı Kâhine’ye dikkatle baktı. “Bu bir gönderi değil,” dedi. “Çok daha cisimsel bir şey. Buraya nasıl gelmiş olabileceğini tahmin bile edemiyorum ama sanırım haklısın Garion. Gerçekten burada.”

Kâhine ile dilsiz rehberini, dimdik inmeye başlayan yoldan her yanı gökyüzüne ulaşan köknarlarla çevrili otlu bir çukurluğa doğru izlediler. Çukurluğun ortasında güneş ışığında pırıldayan bir dağ gölü vardı.

Polgara aniden nefesini tutar gibi oldu. “İzleniyoruz,” dedi.

“Kim, Pol?” diye sordu Belgarath.

“Akıl, gizlenmiş baba. Bütün hissedebildiğim birinin seyrettiği - ve hiddet.” Dudaklarına bir tebessüm dokundu. “Zandramas olduğuna eminim. Kendini koruduğu için aklına uzanamıyorum ama benim, izlendiğimi fark etme hissimi engelleyemiyor ve hiddetini, benim hissetmemi engelleyecek kadar denetim altına alamıyor.”

“Kime bu kadar kızgınlık duyuyor?”

“Cyradis’e sanırım. Bize tuzak kurmak için bir sürü zahmete katlanmış ama Cyradis gelip bozdu. Hâlâ bir şeyler yapmayı

deneyebilir, o yüzden tetikte olmamızda fayda var.”

Belgarath asık bir yüzle başını salladı. “Doğru,” diye kabul etti.

Toth, hanımının bindiği atı, tam çukurluğa doğru götürdükten sonra gölün kıyısında durdu. Diğerleri de ona ulaştıklarında Cyradis billur gibi berrak suyu işaret etti. “Vazifeniz burada,” dedi. “Aşağıda, suya batmış bir mağara var. İçinizden biri bu mağaraya gidip gelmeli. Orada çok şey gün ışığına çıkacak.”

Belgarath umutla Beldin’e baktı.

“Bu kez olmaz ihtiyar,” dedi cüce, başını sallayarak. “Ben bir atmacayım, balık değil; üstelik soğuk suyu da en az senin kadar sevmem.”

“Pol?” dedi Belgarath oldukça ağlamaklı.

“Hiç zannetmiyorum baba,” diye cevap verdi Polgara. “Sanırım bu kez sıra sende. Ayrıca, ben Zandramas’a yoğunlaşmalıyım.”

Belgarath eğilerek elini kıvılcımlar saçan suya batırdı. Sonra titredi. “Bu zulüm,” dedi.

İpek ona sırıtıyordu.

“Sakın söyleyeyim deme Prens Kheldar.” Belgarath kaşlarını çatarak giysilerini çıkartmaya başladı. “Sen çeneni kapat yeter.”

Hepsi yaşlı adamın o kadar düzgün kaslara sahip olduğunu görmekle biraz şaşırmıştı belki. Yemeğe ve kaliteli koyu biraya düşkünlüğüne rağmen karnı bir kalas kadar dümdüzdü; sopa gibi ipince olmasına rağmen hareket ettikçe omuz ve göğsü durgun suya atılan taşın yaydığı dalgacıklar gibi dalgalanıyordu.

“Vay vay,” diye mırıldandı Kadife takdirle, peştemala sarınmış yaşlı adamı süzerek.

Belgarath aniden ona yaramaz bir ifadeyle sırıttı. “Havuzda başka bir oyuna ne dersin Liselle?” diye davet etti kızı, parlak mavi gözlerinde muzip bir ifadeyle.

Liselle aniden nar gibi kızararak, yüzünde suçlu bir ifadeyle İpek’e baktı.

Belgarath güldü; bir yay gibi gerilip ileri uzandı ve gölün suyunu bir bıçağın keskin ağzı kadar tertemiz yardı. Birkaç metre ileride suyu açarak havaya sıçradı; gümüşsü pullarında güneş parlıyor, çatallı kuyruğu çırpınıp su damlacıklarını gölün yüzeyine pırlanta taneleri gibi silkeliyordu. Sonra kara, ağır bedeni billur gibi berrak gölün derinliklerine doğru dalmaya başladı.

“Vay canına,” dedi Durnik nefesini tutarak; bir yandan elleri seyiriyordu.

“Aklından bile geçirme canım,” diye güldü Polgara. “Eğer çenesine bir olta takacak olsan bundan hiç hoşlanmazdı.”

Yanları gümüş renkli kocaman som balığı dönerek dalmaya devam etti ve gölün dibine yakın bir yerdeki biçimsiz bir açıklıktan girip gözden kayboldu.

Beklediler; Garion gayri ihtiyari nefesini tuttuğunu fark etti.

Bir ömür gibi gelen bir süre sonra koca balık, suyun dibindeki mağaranın ağzından dışarı fırladı, gölün dersine gitti, sonra dönerek kuyruğu üzerinde su üzerinde kaydı; bir yandan başını sallıyor, sanki kendini yüzgeçleriyle dengede tutuyordu. Sonra kıyıya yakın bir yerde suya daldı ve her yanından sular damlayan, tir tir titreyen Belgarath sudan çıktı. “İnsanı canlandırıyor,” diye gözlemledi, gölün kıyısından tırmanırken. “Yakınlarda bir battaniyen var mı Pol?” diye sordu, kolları ve bacaklarındaki suyu elleriyle sıyırarak.

“Gösteriş,” diye homurdandı Beldin.

“Aşağıda ne vardı?” diye sordu Garion.

“Bir çeşit eski tapınağa benziyordu,” diye cevap verdi ihtiyar adam, Polgara’nın kendisine uzattığı battaniye ile çılgınlar gibi kurulanırken. “Birileri doğal bir mağarayı alarak yanlarına, biçim vermek için duvar yapmış. İçinde -tabii ki boş- özel bir çeşit oyuğu olan bir sunağı vardı ama bu yer insanı ezen bir gücün varlığıyla doluydu ve kayaları kıpkırmızı parlıyordu.”

“Sardion mu?” diye bilmek istedi Beldin dikkatle.

“Artık yok,” diye cevap verdi Belgarath saçlarım kuruturken. “Ama çok çok uzun bir süre oradaymış ve bir başkasının kendisini bulmasını engellemek için bir çeşit bariyer geliştirmiş. Artık yok ama bir kez ona yaklaşırsam, işaretini hemen anlarım.”

“Garion!” diye bağırdı Ce’Nedra. “Bak!” Titreyen parmağıyla yakınlardaki yalçın bir kayalığı işaret ediyordu. Bu kayalık burnun üzerinde, parlak satenden siyah bir kumaşa sarınmış bir suret duruyordu. Suret, mutlak bir kibirle daha kukuletasını geriye atmadan Garion onun kim olduğunu anlamıştı. Hiç düşünmeden Demirpençe’nin kılıcına uzandı, aklı aniden alevlenmişti.

Ama o sırada Cyradis net, katı bir sesle konuştu. “Sana karşı hiddet duyuyorum Zandramas,” diye beyan etti. “Vuku bulacaklara müdahale etmemeye gayret göster, eğer tercihimi hemen burada yapmamı istemiyorsan.”

“Eğer yaparsan seni görmez sürüngen solucan, her şey bir keşkemekeşe dönüşür, senin vazifen bitmez ve kehanetin yerine kör

talih geçer. İyi bak, ben Karanlığın Çocuğu'yum ve kaderin eli beni korkutamaz, çünkü kader, Işığın Çocuğu'ndan çok benim uşağımdır."

Sonra Garion alçak sesli bir hırlama, korkunç bir ses duydu - karısının gırtlağından geldiği için bu daha da korkunçtu. Tahmin edebileceğinden de hızlı hareket eden Ce'Nedra Durnik'in atına koşarak, demircinin baltasını, asılı olduğu ipten kaptı. Büyük bir öfke narasıyla, baltayı savurarak küçük dağ gölünün kenarından dolanıp koştu.

"Ce'Nedra!" diye bağırdı Garion karısının peşinden atılarak. "Hayır!"

Zandramas zalim bir sevinçle kahkaha attı. "Tercihini kullan Cyradis!" diye bağırdı. "Boş tercihini kullan çünkü ben Riva Kraliçesinin ölümüyle zafer sarhoşuyum!" dedi ve her iki elini birden kaldırdı.

Garion elinden geldiğince hızlı koşmasına rağmen, Ce'Nedra'ya kaya çıkıntısı üzerindeki saten cüppeli büyücüye ölümüne mal olacak kadar yaklaşmadan ulaşma umudu olmadığını anladı. O anda bile, karısı kayaları tırmanmaya başlamış, lanetler yağdırıyor, önüne çıkan kayayı Durnik'in baltasıyla parçalıyordu.

Sonra aniden mavi kurdun parlak sureti Ce'Nedra ile hiddetinin sebebi arasında belirdi. Ce'Nedra donmuş gibi durmuştu; Zandramas ise hırlayan kurttan irkilmişti. Kurdun etrafındaki nur hafifçe titreşti ve Ce'Nedra ile Zandramas arasında Garion'un mükemmel anneannesi, Belgrath'ın karısı ve Polgara'nın annesi belirdi. Kumral saçı mavi bir ışıkla tutuşmuş, altın gözleri tekin olmayan bir ateşle alevlenmişti.

"Sen!" diye kesildi Zandramas'ın nefesi, biraz daha gerilerken.

Poledra uzanarak Ce'Nedra'yı yanına çekti ve bir kolunu korumasına kızın omzuna attı. Diğer eliyle baltayı, minik kraliçenin aniden hissizleşen elinden aldı. Ce'Nedra'nın gözleri faltaşı gibi açılmış, görmüyordu; transa geçerek hareketsizleşip öylece durmaya başlamıştı.

"O benim korumam altında Zandramas," dedi Poledra, "sen ona zarar veremezsin."

Kaya çıkıntısının üzerindeki büyücü ani ve çaresizlik yüklü bir hiddetle uludu. Gözleri alevlendi ve bir kez daha kendini dikleştirdi.

"Şimdi mi olsun Zandramas?" diye sordu Poledra korkunç bir sesle. "Karşılaşmamız için bu zamanı mı seçtin? Çünkü sen de en az

benim kadar, yanlış zamanda, yanlış zeminde buluşmamız durumunda *ikimizin* de yok olcağını biliyorsun.”

“Senden kormuyorum Poledra!” diye viyakladı büyücü.

“Ben de senden. Gel o halde Zandramas, şimdi, burada birbirimizi yok edelim - çünkü eğer Işığın Çocuğu Artık Olmayan Yere rakipsiz gidip de orada kendisini bekleyen Karanlığın Çocuğunu bulmazsa, ben zafer kazanmış olurum! Eğer senin seçimin burası ve bu zamansa, getir gücünü ve ne olacaksa olsun - çünkü artık senden bıkmaya başladım.”

Zandramas’ın suratı hiddetle çarpılmıştı ve Garion kadının irade sinin gücünün kabarışını hissedebiliyordu. Ateşini serbest bırakıp, kaya çıkıntısının tepesinde duran, nefret ettikleri o büyücüyü öldürmek amacıyla kılıcını almak için omzuna uzanmaya çalıştı ama görünüşe göre Ce’Nedra gibi kendi kaslarının da bağlanmış olduğunu fark etti. Arkasında, diğerlerinin de kendilerini oldukları yere mıhlayan bu güçten kurtulmak için uğraştıklarını hissedebiliyordu.

“Hayır,” dedi Poledra’nın sesi aklının kubbelerinde katiyetle. “Bu Zandramas ile benim aramda. Karışmayın.”

“Ee, Zandramas,” dedi bunun üzerine yüksek sesle, “kararın nedir? Hayata biraz daha bağlı kalacak mısın, yoksa hemen mi ölmek istersin?”

Poledra’nın etrafındaki parlak nur daha da yoğunlaşırken kötü büyücü kendine hâkim olmak için çabaladı. Sonra Zandramas hiddet yüklü bir hayal kırıklığıyla uluyarak, kavuniçi bir şimşekle yok oldu.

“Onun dediğimi anlayacağını tahmin ediyordum zaten,” dedi Poledra sükûnetle. Garion ve diğerlerine bakmak için döndü. Altın gözlerinde bir pırıltı vardı. “Sizi bu kadar geciktiren nedir?” diye sordu. “Aylardır sizi burada bekliyorum.” Ona saklamadığı bir hayranlıkla bakmakta olan yarı çıplak Belgarath’a azarlamasına bir baktı. “Bir deri bir kemik kalmışsın Yaşlı Kurt,” dedi. “Biraz daha fazla yemen gerek, biliyorsun.” Ona tatlılıkla gülümsedi. “Sana şöyle güzel, şişman bir tavşan yakalamamı ister misin?” diye sordu. Sonra gülerek yeniden mavi kurt kılığına dönerek uzun adımlarla uzaklaştı; patileri yere sanki hiç değmiyordu.

*

Malloryon’un Üçüncü Kitabı da burada sona eriyor. Dördüncü Kitap *Darshiva Büyücüsü*’nde Zandramas’ın ve birçok yerde bulunmuş olsa

da artık sadece -her ne demekse- “Artık Olmayan Yer’de” bulunabilecek Sardion’un aranması devam edecek.